PASAULINIS BESTSELERIS **NR. 1**

JUSSI ADLER-OLSEN

fazanų žudikai

Garsiausio danų detektyvo meistro knyga

JUSSI ADLER-OLSEN

fazanų žudikai

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
AGNĖ MACKEVIČIŪTĖ

OBUOLYS

UDK 821.113.4-31
Ad36

Versta iš: Jussi Adler-Olsen
Disgrace
Pengvin, 2012

ISBN 978-609-403-565-4

Romanas dedikuojamas trims
nuostabiausioms tvirtos dvasios damoms:
Anei, Lenei ir Šarlotei

PROLOGAS

Medžių viršūnėmis nuvilnijo dar vienas šūvio aidas.

Varovų šūksniai girdėjosi vis aiškiau. Ritmingas pulsas gaudė mano ausyse, smūgiuodamas per ausų būgnelius. Drėgnas oras be atvangos ir skausmingai skverbėsi į mano plaučius.

Bėk, bėk, nesukniubk. Jei sukniubsiu, nebepakilsiu. Visas šitas reikalas visiškai sumautas. Kodėl negaliu išlaisvinti rankų? Nagi, bėk, bėk... tyliau, ššš. Jie negali manęs išgirsti. Ar jie mane girdi? Ar man galas? Ar tokia ir bus mano baigtis?

Šakos plakėsi į veidą, palikdamos jame kruvinus rėžius. Kraujas sumišo su prakaitu.

Iš visų pusių sklido aiškūs vyrų šūksniai. Šią akimirką mane surietė mirties baimė. Nuaidėjo daugiau šūvių. Visai netoliese vėsų orą perskrodė skardus trenksmas. Iš netikėtumo apsipyliau prakaitu. Buvau toks šlapias, jog atrodė, tarsi po mano rūbais būtų užvyniotas šaltas kompresas.

Po minutės ar dviejų jie mane sučiups. Kodėl man nepavyksta išlaisvinti už nugaros užlaužtų rankų? Nejau lipni juosta tokia stipri?

Staiga nuo medžių viršūnių pakilo pabaidyti paukščiai ir sparnais plakdami orą nuskriejo šalin. Už tankios eglių eilės šokčiojantys šešėliai vis labiau ryškėjo. Tikriausiai jie vos už šimto jardų. Dabar viskas atrodo kur kas aiškiau. Balsai. Medžiotojų kraujo troškimas.

Kaip jie ketina tai padaryti? Vienas šūvis, viena strėlė – ir viskas bus baigta? Ar toks bus galas? Ne, ne, kam jiems tuo pasitenkinti? Tie šunsnukiai nėra tokie gailestingi. Jie tikrai taip nepasielgs. Kam jiems visi tie šautuvai ir krauju sutepti peiliai? Jie jau turėjo progą pademonstruoti savo arbaletų veiksmingumą.

Kur galėčiau pasislėpti? Ar čia yra tokia vieta? Ar galiu atsitraukti atgal? Ar galiu?

Į visas puses nužvelgiau miško paklotę. Tačiau lipnia juosta beveik aklinai užklijuotomis akimis ir paknopstomis lekiant tai padaryti buvo nelengva.

Dabar pajutau savo kailiu, ką reiškia pakliūti į jų spąstus. Jie nepasigailės manęs. Štai kaip gausiu atsakomąjį smūgį. Taip jie užbaigs visą šį sumautą reikalą.

Mano širdis plakė taip smarkiai, kad net skaudėjo.

1 SKYRIUS

Kai ji galiausiai išdrįso žengti Pėsčiųjų gatve, tai prilygo balansavimui ant peilio ašmenų. Veidą pridengusi purvina žalia skara sliūkino pro ryškiai apšviestas parduotuvių vitrinas, budriomis akimis atidžiai tyrinėdama gatvę. Buvo gyvybiškai svarbu pažinti žmones pačiai liekant neatpažintai. Gyventi taikiai su savo demonais ir palikti likusius tiems, kurie skubėjo pro ją. Palikti kitus tiems prakeiktiems šunsnukiams, kurie norėjo jai pakenkti, tiems, kurių akylų žvilgsnių ji vengė.

Kimė žvilgterėjo į virš galvos spiginančius gatvės žibintus, nuo kurių sklido ledinė ryški šviesa, krentanti ant Vakarų gatvės. Ji išpūtė šnerves. Netrukus naktys atšals. Ji turi pasiruošti sau žiemos irštvą.

Kimė stovėjo šalia sankryžos, apsupta būrio sužvarbusių žmonių, išėjusių iš Tivolio sodų. Žvelgdama į centrinę traukinių stotį Kimė šalia pastebėjo tvido švarką vilkinčią moterį. Ji šnairomis dėbtelėjo į Kimę, suraukė nosį ir atsitraukė žingsnį į šalį. Moteris pasitraukė vos per kelis colius, tačiau ir jų Kimei pasirodė per daug.

Ramiai, Kime, ramiai, – užplūdus pykčio bangai tvardė save Kimė. Akimis nuslydo moters kūnu, galiausiai žvilgsnis užkliuvo už jos kojų. Moters pėdkelnės žvilgėjo, o kulkšnys dėl aukštakulnių batų, kuriuos ji avėjo, atrodė įsitempusios. Kimė vyptelėjo klastinga šypsena, vos įžvelgiama jos lūpų kampučiuose. Užtektų stipraus spyrio ir ji nesunkiai suknežintų tas pakulnes. Toji išpuikusi moterėlė nudribtų aukštielninka, o Kimė turėtų puikią progą paspoksoti, kaip susilietusi su šlapiu grindiniu išsipurvina *Christian Lacroix* suknia. Tai pamaivai būtų pamoka nesikišti ne į savo reikalus.

Kimė įsmeigė žvilgsnį į moters veidą. Akys buvo ryškiai apvedžiotos kosmetiniu pieštuku, nosis papudruota, plaukai skrupulingai pakirpti, po sruogą sudėliota šukuosena. Moteris atrodė labai tvarkinga ir pasitempusi. Taip, Kimė pažinojo tokias personas kur kas geriau, nei kiti žmonės. Ji pati kadaise tokia buvo. Arogantiška aristokratė snobė, be galo lėkšta savo vidumi. Tuomečiai jos draugai irgi buvo lėkšti pliuškiai, kaip ir jos pamotė.

Jautė pasišlykštėjimą jais visais.

Nagi, daryk ką nors, – šnabždėjo jos vidinis balsas. – *Neleisk jai nueiti kaip niekur nieko. Parodyk jai, kas esi. Nagi!*

Kimė įsistebeilijo į kitoje gatvės pusėje stoviniuojančių juodaodžių vaikinų grupelę. Jei ne jų klaidžiojantys žvilgsniai, Kimė parblokštų moterį po prašvilpiančiu pro šalį 47 maršruto autobusu. Kimė savo vaizduotėje aiškiai regėjo, kaip tolstantis autobusas paskui save palieka nuostabią kraujo dėmę. Kokį šoką patirtų minia, išvydusi sutraiškytą pasipūtėlės kūną. O Kimė galėtų mėgautis triumfavusiu teisingumu.

Bet Kimė nepastūmė moters. Visoje toje žmonių masėje būtinai atsirastų akyla akis. Be to, kažkas jos viduje neleido pasielgti piktavališkai. Gąsdinantys tolimos praeities atgarsiai. Kimė kilste-

lėjo rankovę prie veido ir giliai įkvėpė. Toji ją suerzinusi moteriškė neklydo: Kimės drabužiai siaubingai dvokė.

Užsidegus žaliai šviesoforo šviesai Kimė žengė žingsnį per perėją, paskui save nusitempdama ant suklypusių ratukų dardantį lagaminą. Ši jo kelionė bus paskutinė, jau laikas atsikratyti senų skarmalų.

Atėjo metas išsinerti iš senos odos.

Centrinėje traukinių stoties dalyje, priešais spaudos kioską, ištemptame plakate buvo išvedžiotos aktualiausios dienraščio antraštės, dar labiau apkartinančios pro šalį skubančių ir aklųjų gyvenimus. Klaidžiodama po miestą Kimė jau kelis kartus matė šį plakatą, kuris kėlė jai pasišlykštėjimą.

– Kiaulė, – sumurmėjo ji, eidama pro plakatą ir atkakliai žvelgdama į priekį. Tačiau Kimei pasukus galvą prieš akis sušmėžavo veidas iš *Berlingske Tidende* plakato.

Vien nuo to vyro vaizdo jos kūnas nuėjo pagaugais.

Po reklamine nuotrauka švietė užrašas: „Ditlevas Pramas perka privačias Lenkijos ligonines už 12 milijardų kronų." Kimė nusispjovė ant plytelėmis išklotų grindų, stabtelėjo ir palaukė, kol nurims jos kūnas. Ji nekentė Ditlevo Pramo. Jo ir Torsteno bei Ulriko. Vieną dieną jie gaus, ko nusipelnę. Vieną dieną ji tuo pasirūpins. Nepaliks jų ramybėje.

Kimė garsiai nusikvatojo, sukeldama praeivio šypseną. Dar vienas naivus idiotas, manantis, jog žino, kas dedasi kitų žmonių galvose.

Staiga Kimė sustojo.

Jos įprastoje vietoje, visai netoliese, stovėjo žmogysta pravarde Tinė, Žiurkė. Pasilenkusi į priekį ji vos pastebimai siūbavo, į žemę įsmeigusi nuo suvytusių vokų apsunkusias akis ir atkišusi purvinus delnus. Ji viltingai laukė, gal šiame krebždančiame

skruzdėlyne atsiras bent vienas žmogus, kuris įbruks jai dešimties kronų monetą. Tik narkomanai gali taip stypsoti ištisas valandas. Apgailėtini vargšai.

Kimė bandė prasmukti pro ją, patraukdama tiesiai link laiptų, vedančių į Reventliovo gatvę, bet Tinė Žiurkė ją pastebėjo.

– Ei, Kime. Ei, palauk, po galais, – sušnypštė Tinė proto nušvitimo akimirką. Bet Kimė jai nieko neatsakė. Atvirose erdvėse Žiurkė būdavo apgailėtina. Jos smegenys sugebėdavo tinkamai funkcionuoti tik tada, kai ji įsitaisydavo ant savo suolo.

Kad ir kaip būtų, Žiurkė buvo vienintelis žmogus, kurį Kimė galėjo pakęsti.

Tądien gatves skrodė nepaaiškinamai žvarbus vėjas, todėl žmonės troško kuo greičiau parsigauti namo. Dėl tos priežasties prie įėjimo į traukinių stotį iš Rytų gatvės pusės taksi automobiliams skirtoje aikštelėje keleivių lūkuriavo penki juodi *Mercedes*. Kimė pagalvojo, kad ras bent vieną, kai prireiks automobilio. Tai Kimei tą akimirką atrodė labai svarbu.

Ji nutempė savo lagaminą prie kitoje gatvės pusėje pusrūsyje įsikūrusios tailandiečių parduotuvės ir pastatė jį šalia vitrinos. Kimės lagaminas buvo pavogtas vos vieną kartą, kai ji paliko būtent toje vietoje. Ji buvo įsitikinusi, kad tokiu oru, kai netgi vagys nekiša nosies iš šiltų vietelių, jo niekas nenugvelbs. Kita vertus, tai ne taip ir svarbu. Vis tiek lagamine nebuvo nieko vertingo.

Kimė vos dešimt minučių pamindžikavo šalia pagrindinio įėjimo į stotį, kol pastebėjo lengvą grobį. Nepaprastai daili, audinių kailinius vilkinti moteris. Jos kūnas buvo liaunas. Akivaizdu, kad moteris vilkėjo ne didesnius kaip 8 dydžio drabužius. Išlipusi iš taksi automobilio moteris paskui save nusitempė lagaminą tvirtais guminiais ratukais. Anksčiau Kimė visada dairydavosi į 10 dydžio

drabužius vilkinčias moteris, tačiau tai buvo prieš daugybę metų. Gyvenimas gatvėje niekam neprideda papildomų kilogramų.

Kol moteris savo dėmesį buvo sutelkusi į bilietų automatą, įrengtą priešais įėjimą į stotį, Kimė pavogė jos lagaminą. Tada skubiai pasileido kitapus stoties esančio išėjimo link ir akimirksniu atsidūrė tarp Reventliovo gatvėje stovinčių taksi automobilių.

Patirtis duoda puikių rezultatų.

Ji įbruko pavogtą lagaminą į eilės priešakyje stovinčio taksi automobilio bagažinę ir pareiškė vairuotojui norinti trumpai pasivažinėti.

Iš savo palto kišenės Kimė išsitraukė stambų pluoštą šimto kronų kupiūrų.

– Sumokėsiu keliais šimtais daugiau, jei padarysi, kaip pageidauju, – pareiškė ji vairuotojui, nekreipdama dėmesio į jo įtarų žvilgsnį ir surauktą nosį. Maždaug po valandos jie grįš atgal ir paims jos senąjį lagaminą. Tada Kimė vilkės naujus drabužius, o nuo jos sklis kitos moters kvapas.

Be jokios abejonės, tada taksi vairuotojo šnervės virpės dėl visai kitų priežasčių.

2 SKYRIUS

Ditlevas Pramas buvo išvaizdus vyras ir jis tai gerai žinojo. Kai lėktuve skrisdavo verslo klasės salone, moterys nelikdavo abejingos jo kalboms apie *Lamborghini*, apie tai, kaip greitai jis gali šiuo prabangiu automobiliu atsidurti madingame Rungstedo priemiestyje esančiuose savo prašmatniuose namuose.

Šįkart jo dėmesį patraukė moteris, savo purius plaukus susiėmusi į uodegą, dailiai krentančią ant sprando. Dėl storų akinių juodais rėmeliais ji atrodė neprieinama.

Tai sužadino dar didesnį Ditlevo susidomėjimą.

Jis pabandė prašnekinti moterį, tačiau nesėkmingai. Pasiūlė jai savaitraštį *The Economist*, ant kurio viršelio puikavosi iš užnugario apšviesto branduolinio reaktoriaus nuotrauka, tačiau sulaukė abejingos reakcijos. Ditlevas užsakė moteriai gėrimą, kurio ji nė nepalietė.

Kai iš Ščesino skrendantis lėktuvas nusileido Kastrupo oro uoste, paaiškėjo, kad tos neįkainojamos devyniasdešimt minučių skrydžio nuėjo šuniui ant uodegos.

Ditlevas Pramas ne juokais įširdo.

Jis nužingsniavo stikliniais trečiojo terminalo koridoriais. Priėjęs prie nuolat judančio tako Pramas pamatė auką. Sunkiai krypuodamas ta pačia kryptimi judėjo kažkoks vyras. Ditlevas paspartino žingsnį ir prie tako atsidūrė kaip tik tą akimirką, kai senyvas vyras kėlė ant jo koją. Ditlevas mintyse piešė makabrišką paveikslą: kaip jis nemačiomis kyšteli koją tam kaulėtam žmogystai, o šis visa jėga trenkiasi į organinį stiklą. Akiniai nulekia, vargšelis veidu nuslysta stiklu žemyn, desperatiškai bandydamas atsistoti ant kojų.

Ditlevas mielai būtų įgyvendinęs savo fantazijas. Tiesiog jis buvo toks žmogus. Jis ir visi kiti iš šutvės buvo įpratę prie panašių veiksmų, kurie jiems neatrodė nei keisti, nei gėdingi. Jei Ditlevas būtų įgyvendinęs savo ketinimus, dėl to būtų kalta toji kalė. Jai tereikėjo nuvažiuoti kartu su Ditlevu į jo namus. Per valandą jie būtų spėję sukristi į Pramo lovą ir kaip reikiant pasismaginti.

Tai ji dėl visko kalta.

Kai suskambo mobilusis telefonas, galinio vaizdo veidrodėlyje Ditlevas matė užnugaryje likusią *Strandmolle* užeigą. Priešakyje išniro ir jį apakino jūra.

– Taip, – žvelgdamas į telefono ekraną ištarė jis. Skambino Ulrikas.

– Suradau žmogų, kuris prieš kelias dienas matė ją, – tokie buvo Ulriko žodžiai. – Prie pėsčiųjų perėjos šalia centrinės traukinių stoties Bernstofų gatvės pusėje.

Ditlevas išjungė savo *MP3* grotuvą.

– *Ok*. Kada tiksliai?

– Praėjusį pirmadienį. Rugsėjo 10 dieną. Apie 9 valandą vakaro.

– Ką nors nuveikei šiuo klausimu?

– Mudu su Torstenu tenai pasižvalgėme. Bet jos neradome.

– Torstenas buvo su tavimi?

– Taip. Bet pats žinai, koks jis. Iš jo jokios naudos.

– Kam pavedei užduotį?

– Albekui.

– Gerai. Kaip ji atrodė?

– Ji buvo apsirengusi pakenčiamai, bent jau taip pasakojo. Liesesnė nei anksčiau. Ir ji dvokė.

– Dvokė?

– Taip. Prakaitu ir *myžalais*.

Ditlevas pakraipė galvą. Tai buvo blogiausia, ką jis galėjo išgirsti apie Kimę. Nuostabą kėlė ne tik tai, kad ji galėdavo dingti mėnesiams ar metams. Stebėtina ir tai, kad iš tiesų apie ją buvo žinoma labai mažai. Ji sugebėdavo likti nematoma, o staiga tapdavo neįtikėtinai regima. Kimė buvo tas žmogus, kuris jiems kėlė didžiausią pavojų. Vienintelis žmogus, keliantis jiems pagrįstą grėsmę.

– Šįkart turime ją pričiupti, girdi mane, Ulrikai?

– Kaip manai, kokio velnio tau paskambinau?

3 SKYRIUS

Tik atsidūręs prie aklinoje tamsoje skendinčių „Q“ skyriaus kabinetų, kurie buvo įsikūrę policijos komisariato rūsyje, Karlas Mjorkas pagaliau suvokė, kad jo atostogos ir vasara baigėsi. Jis spustelėjo šviesos mygtuką ir nužvelgė savo darbo stalą, ant kurio pūpsojo didžiulė krūva bylų. Karlas jautė nenumaldomą norą uždaryti duris ir nešti kudašių lauk. Deja, planas pasprukti žlugo, nes Asadas paruošė netikėtą staigmeną – didžiulę kardelių puokštę. Puokštė pasirodė tokia milžiniška, kad būtų galėjusi sutrikdyti eismą kokioje nors šalutinėje gatvėje.

– Sveikas sugrįžęs, bose! – pasigirdo balsas Karlui už nugaros.

Jis pasisuko ir pažvelgė į energingas rudas Asado akis. Jo ploni, juodi plaukai styrojo nerūpestingai išsidraikę visomis kryptimis. Asadas atrodė pasirengęs atidaryti naują sunkaus darbo sezoną ir pakartoti pasiaukojimo ant policijos komisariato altoriaus ritualą. Kur gi ne.

– Ką gi! – šūktelėjo Asadas, pagavęs buką boso žvilgsnį. – Niekas nebūtų sužinojęs, kad sugrįžote iš atostogų, Karlai.

Karlas papurtė galvą.

– Nejau aš išties grįžau?

Trečiajame aukšte vėl viskas buvo pertvarkyta. Prakeikta policijos reforma. Netrukus, norint rasti kelią į žmogžudysčių skyriaus viršininko kabinetą, Karlui prireiks *GPS*. Jo nebuvo vos tris sumautas savaites, o per tą laiką komisariate pradėjo dirbti penki nauji žmonės, kurie dabar spoksojo į Karlą lyg į kokį ateivį.

Kas, po velnių, jie tokie?

– Turiu gerų naujienų, Karlai, – pranešė žmogžudysčių skyriaus viršininkas Markusas Jakobsenas, kai Karlas nužiūrinėjo savo naujo kabineto sienas. Blyškiai žali paviršiai priminė jam operacinės ir krizių valdymo centro Leno Deitono trileryje hibridą. Iš visų kampų į jį spoksojo lavonai išblyškusiomis, pasimetusiomis akimis. Žemėlapiai, diagramos ir darbuotojų darbo grafikai buvo išmarginti įvairiaspalviais žymenimis. Visa tai atrodė žlugdančiai efektyviai.

– Sakai, gerų naujienų. Bet kažkodėl neskamba gerai, – burbtelėjo Karlas, klestelėdamas priešais viršininką ant minkštos kėdės.

– Ką gi, Karlai, netrukus tave aplankys svečiai iš Norvegijos.

Karlas pažvelgė pavargusiomis akimis į viršininką.

– Man pranešė, kad iš Oslo policijos komisariato atvyks penkių žmonių delegacija pasižvalgyti po „Q“ skyrių. Kitą penktadienį 10 valandą ryto. Pameni, tiesa? – išsiviepė mirkteldamas akį Markusas. – Manęs paprašė, kad informuočiau tave, jie nekantriai laukia susitikimo su tavimi.

O kad jie žinotų, kaip jo nelaukia Karlas.

– Dėl šio vizito į tavo komandą įtraukiau naują narę. Jos vardas Rouzė.

Išgirdęs apie Rouzę, Karlas iš nuostabos net ištiesė nugarą.

Netrukus, niekaip negalėdamas atsitokėti iš nuostabos, jis stovėjo prie žmogžudysčių skyriaus viršininko kabineto durų. Sa-

koma, kad blogos naujienos po vieną nevaikšto. Po velnių, tai absoliuti tiesa. Karlas darbe praleido vos penkias minutes, o jau spėjo sužinoti apie primestą naujosios darbuotojos prižiūrėtojo vaidmenį. Jau nekalbant apie tai, kad jam tarsi kokiai auklei teks sekioti paskui kiekvieną šios beždžionių bandos, kurią jis, laimei, buvo pamiršęs, atstovą.

– Kur ta naujoji mergina, kuri turėtų dirbti su manimi? – paklausė jis priimamajame sėdinčios ponios Sorensen.

Toji ragana nesiteikė pakelti akių nuo kompiuterio klaviatūros.

Karlas bergždžiai pabarbeno į jos stalą.

Tada pajuto tapšnojimą per petį.

– Štai ir jis, Rouze, visu gražumu, – pasigirdo kažkieno žodžiai jam už nugaros. – Leisk supažindinti tave su Karlu Mjorku.

Atsigręžęs Mjorkas pamatė du stebėtinai panašius veidus. Tas, kuris išrado juodus plaukų dažus, dirbo ne veltui. Tokia buvo pirma mintis, šovusi Karlui į galvą. Priešais jį stovėjo dvi moterys sušiauštais, anglies juodumo ir labai trumpai kirptais plaukais. Jiedvi žvelgė į Karlą juodomis kaip degutas akimis. Abi vilkėjo vienodų tamsių tonų drabužius. Jų abiejų panašumas buvo šiurpinantis.

– Negali būti! Liza, kas tau atsitiko?

Gerbiamiausia skyriaus sekretorė nusišypsojo Karlui ir perbraukė ranka sau per plaukus. Jų dailaus šviesumo nebuvo likę nė pėdsako.

– Nagi, ar negražu?

Jis lėtai linktelėjo.

Karlo dėmesį patraukė kita moteris. Ji avėjo batus su neregėto aukščio pakulne. Nepažįstamoji nusišypsojo jam šypsena, galėjusia nokautuoti bet kurį pasaulio vyrą. Karlas dar kartą pažvelgė į

Lizą. Jis atkreipė dėmesį į stulbinantį abiejų moterų panašumą. Įdomu, kuri kurią pamėgdžiojo, Liza Rouzę ar atvirkščiai.

– Tai Rouzė. Ji čia jau dirba kelias savaites. Mes, sekretorės, mėgaujamės jos užkrečiančiu humoru. Dabar patikiu ją tau. Rūpinkis ja, Karlai.

Karlas su trenksmu įlėkė į Markuso kabinetą, pasirengęs apiberti viršininką savo argumentais, tačiau praėjus dvidešimčiai minučių suvokė, kad kovoja su vėjo malūnais. Jam pavyko tik susitarti, kad viršininkas palauks dar savaitę, o tada Karlas galės pakviesti merginą į „Q" skyrių. Šalia Karlo kabineto buvo pagalbinės patalpos, kuriose buvo laikomi spygliai, statomi ant gatvės automobilių padangoms pradurti, ir įvairi įranga, naudojama atitverti nusikaltimo vietą. Markusas Jakobsenas paaiškino, kabinetas ištuštintas ir apstatytas baldais. Rouzė Knudsen bus jo naujoji kolegė „Q" skyriuje. Taškas.

Kad ir kokie buvo žmogžudysčių skyriaus viršininko motyvai, Karlo jie neįtikino.

– Mokydamasi policijos akademijoje ji buvo vertinama tik aukščiausiais balais, bet neišlaikė egzamino vairuotojo pažymėjimui gauti. O tai reiškia karjeros pabaigą, net jei būtum be galo talentingas, – dėstė Jakobsenas, gal penkioliktą kartą sukdamas savo išsipūtusį cigarečių pakelį. – Gal ji ir pernelyg skystablauzdė policijos darbui, bet labai veržėsi papildyti mūsų gretas, todėl išmoko dirbti sekretore. Pastaruosius metus ji praleido centrinėje miesto nuovadoje. Tada pastarąsias kelias savaites buvo pakeitusi ponią Sorensen, kuri šiuo metu jau grįžusi iš atostogų.

– Atleiskite už nekuklų klausimą, bet kodėl neišsiuntėte jos atgal į centrinę miesto nuovadą?

– Kodėl? Na, kilo šioks toks *kipišas*. Bet tai neturi nieko bendro su mumis.

– Aišku, – žodis *kipišas* nuskambėjo gan grėsmingai.

– Kad ir kaip būtų, nuo šiol turi savo sekretorę. Ir ji tikrai gera.

Taip jis kalba beveik apie visus.

– Na, ji pasirodė labai, tikrai miela, bent aš taip manau, – stovėdamas po liuminescencinėmis „Q" skyriaus lempomis numykė Asadas, stengdamasis padėti Karlui pasijusti geriau.

– Ji užvirė *kipišą* centrinėje nuovadoje. Noriu, kad žinotum. Tai nelabai gražu.

– *Kipi*...? Pakartok dar kartą, Karlai.

– Pamiršk, Asadai.

Jo asistentas linktelėjo. Tada gurkštelėjo kažkokio mėtomis kvepiančio skysčio, kurio buvo įsipylęs į savo puodelį.

– Paklausyk, Karlai. Kalbant apie tą svarbią bylą, kurią perdavei man prieš išeidamas atostogų. Noriu informuoti, kad ne kažin kiek pasistūmėjau. Todėl, kad ji dingo. Ieškojau vienur ir kitur, net pačiose netikėčiausiose vietose, tačiau visi su ja susiję dokumentai prapuolė, kai mes čia viską pertvarkėme.

Karlas pažvelgė nustebęs. Dingo? Koks čia šūdas? Na, tiek to, bent kažkas gero šiandien įvyko.

– Taip, visiškai išnyko. Bet pasikuitęs bylų šūsnyje radau štai ką. Labai įdomu.

Asadas ištiesė Karlui bylą blyškiai žaliu viršeliu ir nustatęs viltingą miną atsistojo kaip įbestas.

– Ar ketini čia stypsoti, kol skaitysiu?

– Taip, – patvirtino Asadas, pastatydamas puodelį ant Karlo stalo.

Atvertęs bylą Karlas išpūtė žandus ir iš lėto iškvėpė orą.

Byla buvo ganėtinai sena. Jei tiksliau, ji buvo užvesta 1987 metų vasarą. Tais pačiais metais Karlas su savo draugu važiavo traukiniu į Kopenhagos karnavalą. Ten sutiko raudonplaukę merginą, kuri visą kelionės laiką dailiai krutino klubus. Toji mergina išmokė Karlą šokti sambą. Visos tos pamokos baigėsi vakaru ant apkloto, patiesto už krūmo Rosenborgo pilies soduose. Dieviška patirtis. Tada jam buvo dvidešimt su trupučiu. Po tos vasaros neliko draudžiamų dalykų.

1987 metų vasara buvo išties šauni. Tą vasarą jis buvo perkeltas iš Veilės į Antoni policijos nuovadą.

Po karnavalo buvo įvykdytos aštuonios ar dešimt žmogžudysčių. Maždaug tuo pat metu, kai raudonplaukė sambos šokėja nusprendė atsiduoti kitam stuobriui. Taip, būtent tas laikas, kai Karlas važiuodavo į savo pirmuosius naktinius reidus po siauras Kopenhagos gatves. Tiesą sakant, atrodė keista, kad Karlas negalėjo prisiminti nieko susijusio su byla. Išties keista. Viename vasarnamyje, kuris stovėjo netoli Diubės, Rorvigo vietovėse, buvo rasti kraupiai sumaitoti septyniolikmetės sesers ir jos aštuoniolikmečio brolio kūnai. Merginos kūnas buvo gausiai nusėtas kraujosruvų. Jai ginantis nuo užpuoliko liko gilios žaizdos, iš kurių galima spręsti, kad mušama mergina kentė siaubingus skausmus.

Karlas akimis perbėgo per bylos tekstą. Jokios seksualinės prievartos, niekas nepavogta.

Jis dar kartą perskaitė skrodimo ataskaitą ir pervertė laikraščių iškarpas. Jų buvo vos kelios, tačiau antraštės buvo milžiniškos.

– *Mirtinai sumušti*, – skelbė dienraštis *Berlingske Tidende*. Buvo detaliai aprašyti kūnai, kas atrodė kiek neįprasta šiam senam, intelektualiai publikai skirtam leidiniui.

Lavonai buvo rasti svetainėje, šalia židinio. Merginos kūną dengė bikinis, o jos brolis buvo nuogas, rankoje jis laikė pusiau

nugertą konjako butelį. Vaikinas buvo nužudytas vieninteliu smūgiu į pakaušį. Jam buvo suduota buku daiktu. Kaip paaiškėjo vėliau, tas bukas daiktas pasirodė esąs plaktukas skeltu galu vinims traukti. Įrankis buvo rastas šilinių viržių kupste kažkur tarp Flynderso ir Diubės.

Nužudymo motyvas liko nežinomas. Bet įtarimai greitai krito ant grupelės jaunuolių iš uždaros mokyklos, kurie buvo apsistoję prabangiame vieno iš tėvų vasarnamyje netoli Flynderso. Kompanija ne vieną kartą buvo įsivėlusi į susirėmimus vietiniame naktiniame klube *Ciklas*, keli vietiniai buvo rimtai sužaloti.

– Ar jau priėjai iki tos vietos, kur rašoma, kas buvo įtariamieji?

Nepakeldamas galvos Karlas žvilgtelėjo į Asadą. Tokio nebylaus atsakymo kitam žmogui visiškai pakaktų, bet tik ne Asadui.

– Taip, žinoma, priėjai. Ten rašoma, kad visų tų jaunuolių tėveliai buvo turtingi. Juk tokių turčių daug pridygo tais auksiniais devintojo dešimtmečio laikais, ar kaip ten jis buvo vadinamas.

Karlas linktelėjo. Jis kaip tik skaitė tą ataskaitos dalį.

Taip, Asadas buvo teisus. Visų tėvai gerai žinomi, net šiandien.

Karlas kelis kartus perskaitė jaunuolių vardus. Informacija pasirodė stulbinanti, ir ne tik dėl įtariamų jaunuolių tėvų, kurie valdė milžiniškus pinigus ir buvo tapę įžymybėmis. Paaiškėjo, kad kelių turtingų tėvelių vaikučiai taip pat tapo garsūs. Gimę turtingose šeimose ir nuo kūdikystės nepažinę vargo, užaugę šie jaunuoliai toliau sėkmingai žengė tėvelių pramintais takais. Tarp tokių suaugusių garsių vaikučių buvo Ditlevas Pramas, ne vienos prestižinės privačios ligoninės steigėjas, Torstenas Florinas, tarptautinio garso dizaineris, ir vertybinių popierių rinkos analitikas Ulrikas Dybolas Jensenas. Visi jie karaliavo sėkmingiausių Danijos verslininkų

viršūnėje, kaip kadaise aukštumose buvęs dabar jau negyvas laivininkystės magnatas Kristianas Volfas. Kiti du minėtos jaunuolių grupelės nariai gyveno visai kitokį gyvenimą. Kirsten-Mary Lasen taip pat priklausė šiai palaimintųjų kastai, tačiau niekas nežinojo, kur ji šiandien. Bjarnė Thogersenas, kuriam vieninteliam buvo suversta visa kaltė nužudžius brolį ir seserį ir kuris šiuo metu sėdėjo kalėjime, buvo kilęs iš kur kas kuklesnės šeimos.

Perskaitęs bylą Karlas švystelėjo ją ant stalo.

– Taigi. Nesuprantu, kaip ši byla atsidūrė pas mus, – pareiškė Asadas. Paprastai panašiais atvejais jis nusišypsotų, bet ne šįkart.

Karlas papurtė galvą.

– Ir aš nesuprantu. Žmogus sėdi kalėjime už įvykdytą nusikaltimą. Jis pats pripažino savo kaltę, buvo nuteistas iki gyvos galvos ir šiuo metu sėdi už grotų. Tiesą sakant, jis pats atėjo į policiją, taigi apie kokias abejones gali būti kalba? Byla baigta! – garsiai pliaukštelėdamas jis užvertė bylą.

– Išskyrus... – Asadas prikando lūpą. – Jis prisipažino tik po devynerių metų.

– Ir kas? Jis prisipažino. Nužudymų metu jam buvo viso labo aštuoniolika metų. Galbūt subrendęs suvokė, kad sąžinės graužatis niekada nenurims.

– Nenurims?

Karlas atsiduso.

– Taip, nenurims, nesiliaus ėdusi. Iki pat mirties. Laikui bėgant sąžinės graužatis niekada nenurimsta, Asadai. Priešingai, tik stiprėja.

Asadas akivaizdžiai jautėsi dėl kažko sutrikęs.

– Niukiobingo ir Holbeko policijos nuovados išvien dirbo prie šios bylos. Ir Mobilioji tyrimų grupė. Bet nepamenu, kas šią bylą atsiuntė mums. Gal tu pameni?

Karlas nudelbęs akis pažvelgė į bylos viršelį.

– Nematau jokio užrašo. Labai keista. – Jei nė viena nuovada ir grupė neatsiuntė jiems bylos, kas tai padarė? Ir jei byla baigėsi kaltinamuoju nuosprendžiu, kokio velnio ją pradėti nagrinėti iš naujo?

– Ar tai negalėtų būti priežastis pradėti viską iš naujo? – paklausė Asadas. Jis pervertė bylą, kol galiausiai rado Mokesčių ir muitinės departamento raštą, kurį padavė Karlui. Jo viršuje buvo parašyta „Metinė ataskaita". Raštas buvo adresuotas Bjarnei Thogersenui, kalinčiam Albertslundo apygardos Vridleselilio regiono kalėjime. Vyrui, kuris nužudė tuos du jaunuolius.

– Pažvelk! – Asadas parodė į stulbinančius skaičius toje dokumento eilutėje, kurioje buvo rašoma apie pajamas iš vertybinių popierių. – Ką manai?

– Manau, kad jis kilęs iš turtingos šeimos. Ir dabar turi užtektinai laiko žaisti su savo pinigais. Akivaizdu, kad jam puikiai sekasi. Kur ketini kreiptis su šiuo dokumentu?

– Noriu, kad žinotum, Karlai, jog jis nėra kilęs iš turtingos šeimos. Jis buvo vienintelis uždaros mokyklos šutvės narys, kuris gaudavo stipendiją. Akivaizdu, kad jis gerokai skyrėsi nuo kitų. Pažvelk. – Asadas atvertė puslapius atgal.

Karlas viena ranka pasirėmė galvą.

Atostogos turi vieną bruožą.

Jos baigiasi.

4 SKYRIUS

1986 m., ruduo

Nors visi šeši iš šutvės buvo labai skirtingi, tačiau tuos penktos klasės paauglius kai kas siejo. Pasibaigus pamokoms jie susitikdavo miške arba ant pievose pramintų takų ir net pliaupiant kaip iš kibiro rūkydavo hašišą. Savo daiktus jie laikydavo medžio drevėje. *Cecil* cigaretėmis, degtukais, aliuminio folija ir geriausiais kvaišalais, kokius už pinigus galima nupirkti Nestvedo aikštėje, pasirūpindavo Bjarnė. Sustoję ratu jie kelis kartus greitomis įtraukdavo į plaučius svaiginančių dūmų, sumišusių su gaiviu oru. Su oru sumišę kvaišalų dūmai ne taip smarkiai slopino, todėl būdavo kur kas mažesnė grėsmė, kad išsiplėtę vyzdžiai juos išduos.

Apsvaigti jiems nebuvo svarbiausia. Kur kas labiau rūpėjo laisvė ir kuo didesnis autoritetų nepaisymas. Ir rūkyti hašišą visai šalia uždarosios mokyklos buvo blogiausia, ką galėjai iškrėsti.

Leisdami hašišo suktinę per rankas jie pašiepdavo mokytojus. Visi nėrėsi iš kailio, stengdamiesi kuo įspūdingiau perteikti savo idėjas, kaip pasitaikius progai susidorotų su jais.

Taip šutvė leido beveik visas rudens dienas, kol galiausiai Kristiano ir Torsteno vos nesučiupo rūkant kvaišalus. Jiems iš burnos sklido hašišo tvaikas, kurio nenuslopino net dešimt skiltelių česnako. Po to jie nusprendė hašišą valgyti, nes taip vartojant nesijaučia jokio kvapo.

Netrukus įvykiai įgavo kitą pagreitį.

Kompanija buvo pričiupta su įkalčiais šalia medžių tankmės, visai netoli upelio. Visi buvo gerokai apsvaigę ir elgėsi kaip tikri bepročiai. Nuo medžių lapų jiems ant galvų dribo tirpstantis šerkšnas.

Staiga iš už krūmų išniro kažkoks jaunesnis vaikinukas ir atsidūrė tiesiai prieš juos. Tai buvo sumautas šviesiaplaukis mažvaikis, iki kaulų smegenų erzinantis stropuolis ir doruolis, kuris atklydo ieškodamas vabalo biologijos pamokai.

Tačiau jis surado ne ieškotą vabalą, o Kristianą, paskubomis grūdantį įkalčius atgal į medžio drevę. Torstenas, Ulrikas ir Bjarnė kikeno kaip paskutiniai idiotai, o Ditlevas grabaliojo Kimei po marškinėliais. Ji irgi kaip tikra pamišėlė raitėsi iš juoko. Tąkart jie sutraukė patį geriausią mėšlą, kokį jiems kada nors buvo tekę rūkyti.

– Viską papasakosiu mokyklos direktoriui! – jų adresu riktelėjo vaikinukas. Šutvė akimirksniu nuščiuvo. Atklydęs žvitruolis turėjo įprotį gelti kitiems. Žinant, kokie visi buvo apsvaigę, tas vaikiščias galėjo nesunkiai išnešti sveiką kailį. Bet tankmė buvo pernelyg didelė, o pavojus, kurį vaikinukas sukėlė šutvei, pasirodė gerokai per didelis, todėl nė vienas nenorėjo visko palikti kaip niekur nieko.

Jei būtų išspirtas iš mokyklos, Bjarnė prarastų daugiausia. Todėl sučiupęs tą mažą netikšą Kristianas jį pirmiausia stumtelėjo link Bjarnės. Tas pirmasis ir trenkė mažvaikiui.

– Ar žinai, kad mano tėvas, jei tik panorės, gali sužlugdyti tavo tėvo verslą? – grasino vaikinukas. – Taigi atšok, Bjarne, tu šūdo krūva! Kitaip bus tik blogiau. Paleisk mane, idiote.

Jie suabejojo, ar vertėtų paleisti šį mažą akiplėšą. Vaikinukas gerokai apkartino ne vieno savo bendraklasio gyvenimą. Jo tėvas, dėdė ir vyresnioji sesuo savo laiku lankė tą pačią mokyklą. Jų indėlis į mokyklos biudžetą visada buvo labai ženklus. Dėl tų piniginių įnašų Bjarnė galėjo mokytis šioje mokykloje net ir neturėdamas turtingų tėvų.

Tada į priekį žengtelėjo Kristianas. Jis neturėjo bėdų su pinigais.

– Ką gi, duodu tau dvidešimt tūkstančių kronų, kad užčiauptum savo srėbtuvę, – toks buvo kuo rimčiausias jo pasiūlymas.

– Dvidešimt tūkstančių kronų! – pašaipiai suprunkštė vaikinukas. – Man pakaktų paskambinti tėvui ir jis atsiųstų man dvigubai tiek. – Tada spjovė Kristianui į veidą.

– *Užsikrušk*, tu, mažas šūde, – riktelėjo Kristianas, stipriai voždamas kumščiu. – Jei kam nors prasitarsi, mes tave nudėsim. – Vaikinukas nuo smūgio atatupstas trenkėsi į medžio kamieną. Pasigirdo šaižus lūžtančių šonkaulių garsas.

Akimirką jis gulėjo vaitodamas iš skausmo. Tačiau jo žvilgsnis išliko įžūlus. Tada link jo žengė Ditlevas.

– Galime, kad ir dabar, uždusinti tave. Arba panardinti po vandeniu upelyje, kad negalėtum įkvėpti. Arba galime paleisti tave ir duoti dvidešimt tūkstančių kronų, kad tylėtum. Jei grįžęs pasakysi, kad pargriuvai, visi tavimi patikės. Ką pasakysi, mažasis mėšlo gabale?

Vaikinukas nieko neatsakė.

Ditlevas nužingsniavo prie jo ir atsistojęs šalia smalsiai nužvelgė. Mažojo šunsnukio reakcija padarė jam įspūdį. Staigiu judesiu

Ditlevas pakėlė ranką, tarsi užsimodamas smūgiui, bet vis tiek neišprovokavo vaikino reakcijos. Todėl galingu smūgiu trenkė jam per galvą. Iš išgąsčio vaikinukas susigūžė. Šypsodamasis Ditlevas vožė dar kartą. Jį užliejo pakilus jausmas.

Vėliau jis kitiems pasakojo, kad šis smūgis buvo pirmasis jo gyvenime, sukėlęs nepakartojamų jausmų antplūdį.

– Dabar mano eilė, – išsiviepė Ulrikas, nušlepsėdamas prie sukrėsto vaikinuko. Ulrikas buvo stambiausias iš visų. Jis savo sugniaužtu kumščiu subjaurojo vaikinuko skruostą.

Kimė bandė protestuoti, bet jos menkas pastangas nustelbė juoko priepuolis. Triukšmas pabaidė ant medžių šakų tupėjusius paukščius.

Jie nutempė vaikinuką į mokyklą ir stebėjo, kaip atvykę greitosios medicinos pagalbos automobiliu jį išsivežė medikai. Dalis šutvės baiminosi, kad mažvaikis išplepės apie juos, bet jis to niekada nepadarė. Tiesą sakant, tas vaikiščias niekada negrįžo į mokyklą. Sklido gandai, kad jo tėvas parsivežė sūnų į Honkongą, bet tai nebūtinai buvo tiesa.

Po kelių dienų šutvė miške užpuolė šunį ir mirtinai jį primušė.

Nuo tada jie išlaisvino savo nežabojamas fantazijas.

5 SKYRIUS

Ant sienos, virš trijų panoraminių langų, buvo užrašytas žodis „Karakasas“. Dvaras buvo pastatytas už pinigus, gautus iš prekybos kava.

Ditlevas Pramas akimirksniu įžvelgė pastato potencialą. Pastato fasadą puošė kolonos bei labai aukštos šalto, žalio stiklo sienos. Tiesiomis linijomis suformuoti baseinai, kuriuose sruveno vanduo, ir išpuoselėtos vejos bei ant jų sustatytos futuristinės skulptūros, išsirikiavusios iki pat Eresundo sąsiaurio. Visa tai puikiausiai tiko naujai Rungstedo pakrantėje steigiamai privačiai ligoninei. Joje būtų teikiamos specializuotos dantų protezavimo ir plastinės chirurgijos paslaugos. Idėja čia steigti ligoninę nebuvo kažkas stebuklingo, tačiau Ditlevui ir jo samdomiems gydytojams iš Indijos ir Rytų Europos šis sprendimas turėjo garantuoti neįtikėtiną pelną.

Kai jo vyresnis brolis bei dvi jaunesnės seserys paveldėjo milžiniškus turtus, kuriuos devintajame dešimtmetyje jų tėvas sukaupė spekuliuodamas vertybiniais popieriais ir perpardavinėdamas kontrolinių akcijų paketus, Ditlevas išmoko sumaniai elgtis su

savo pinigais. Dabar jo imperiją sudarė šešiolika ligoninių, o planuose buvo dar keturios naujos. Ditlevo planai buvo išties ambicingi: jis siekė, kad jo ligoninėse būtų atliekama penkiolika procentų visų Šiaurės Europos regione atliekamų krūtų implantų ir veido korekcijos operacijų. Ir šiuo klausimu jis darė išties didžiulę pažangą. Buvo sunku rasti bent vieną pasiturinčią moterį į šiaurę nuo Švarcvaldo, kuri nebūtų pasitobulinusi kūno ant Ditlevo Pramo plieninių ligoninių stalų.

Trumpai tariant, jam sekėsi.

Vienintelis jo galvos skausmas buvo Kimė. Jau vienuolika metų ji nedavė jam ramybės, užvaldžiusi visas jo mintis.

Ditlevas ištiesino šiek tiek pakrypusį *Mont Blanc* firmos prabangų parkerį, kuris stovėjo specialiame stove ant jo darbo stalo, ir vėl pažvelgė į savo *Breitling* rankinį laikrodį.

Turėjo marias laiko. Albekas atvažiuos per dvidešimt minučių. Dar po penkių minučių turėtų prisijungti ir Ulrikas. Gal ir Torstenas, bet kas žino?

Ditlevas atsistojo ir nužingsniavo juodmedžiu iškaltais koridoriais pro palatas ir operacines. Jis pritariamai palinksėdavo visiems, kurie žinojo jį esant neginčijamai laimingiausiu savo srities žmogumi. Atidaręs varstomas duris jis įžengė į žemutiniame pastato aukšte esančią virtuvę, iš kurios atsivėrė nuostabus vaizdas į melsvą, virš Eresundo sąsiaurio plytintį dangų.

Pramas paspaudė virtuvės šefui ranką ir tiek jį išgyrė, jog vargšas net išraudo, patapšnojo savo asistentui per petį ir galiausiai įsmuko į skalbyklą.

Atlikęs išsamius skaičiavimus jis žinojo, kad *Berendsen Textile* kompanija galėtų kur kas greičiau ir pigiau išskalbti paklodes. Bet priežastys, dėl kurių jis pageidavo ligoninėje įsteigti nuosavą skalbyklą, buvo visai kitos. Žinoma, turėti tokią skalbyklą labai

paranku, bet kur kas svarbiau jam buvo turėti galimybę bet kada panorėjus aplankyti šešias samdytas filipinietes merginas. Argi tokiu atveju verta sukti galvą dėl pinigų?

Ditlevas pastebėjo, kad kaskart, vos tik jis užsukdavo į skalbyklą, pamačiusios jį tamsiaodės moterys atsitraukdavo į šalį. Tai jį visada pralinksmindavo. Šįkart jis pagriebė arčiausiai stovėjusią merginą ir nutempė ją į skalbinių spintą. Mergina atrodė išsigandusi, bet toks Ditlevo elgesys jai buvo ne naujiena. Jos klubai buvo siauriausi, o krūtys mažiausios, tačiau ji buvo labiausiai patyrusi. Manilos viešnamiuose ji buvo įgijusi solidžią patirtį, o tai, kaip su ja išsidirbinėjo Ditlevas, palyginus buvo vienas juokas.

Mergina nutraukė jo kelnes žemyn ir be paliepimo įsisiurbė į varpą. Viena ranka ji glamonėjo Ditlevo pilvą, o kita smaukė jo varpą, kurią buvo įsikišusi sau į burną. Ditlevas visą laiką kumščiavo jai per pečius ir rankas.

Paprasto oralinio sekso jam neužtekdavo. Orgazmą jis pasiekdavo kitu būdu. Skaudžiai kumščiuodamas moterį jis paspartindavo adrenalino išsiskyrimą. Ir šį kartą jo varpa pritvinko vos per kelias minutes.

Jis atsitraukė, pakėlė merginą už plaukų ir įgrūdo liežuvį giliai jai į burną, trukteldamas jos apatinius žemyn, ir smarkiai sugrūdo porą pirštų jai į vaginą. Pasitenkinęs nustūmė ją ant grindų.

Tada pasitaisė rūbus, įbruko tūkstančio kronų čekį jai į burną ir išsinešdino iš skalbyklos, draugiškai linktelėdamas visoms samdinėms. Šiandien merginos galėjo lengviau atsikvėpti, tačiau neilgam. Ditlevas ketino „Karakaso“ klinikoje praleisti visą ateinančią savaitę. Merginos neturės kito pasirinkimo, teks sužinoti, kas yra tikrasis bosas.

Privatusis detektyvas tąryt atrodė išties sumautai, absoliuti priešingybė šviesiam Ditlevo biurui. Buvo akivaizdu, kad šis liesas

vyras visą naktį praleido Kopenhagos gatvėse. Bet juk jam už tai buvo mokama.

– Ką papasakosi mums, Albekai? – suniurnėjo šalia Ditlevo įsitaisęs Ulrikas, po posėdžių stalu per visą ilgį ištiesdamas kojas. – Ar yra kokių nors naujienų dingusiosios Kirsten-Mary Lasen byloje? – Ditlevas pagalvojo, kad Ulrikas visada tokiu pačiu principu pradeda visus savo pokalbius su Albeku. Susierzinęs Ditlevas žvelgė į tamsiai pilkas, už panoraminių langų vilnijančias bangas.

Jis visa esybe troško, kad viskas kuo greičiau baigtųsi, idant be paliovos nekankintų mintys apie Kimę. Vos tik ją sučiups, atsikratys jos visam laikui. Ditlevas buvo įsitikinęs, anksčiau ar vėliau jiems tai pavyks.

Privatusis detektyvas ištempė kaklą ir sulaikė žiovulį.

– Spynų meistras, dirbantis centrinėje traukinių stotyje, kelis kartus matė Kimę. Ji bastėsi po stotį, paskui save tempdama lagaminą. Kai jis paskutinį kartą matė Kimę, ji segėjo languotą sijoną. Lygiai taip pat ji buvo apsirengusi, kai mūsų siųsta moteris ją pastebėjo netoli Tivolio sodų. Bet, kiek man yra žinoma, Kimė traukinių stotyje nebūna nuolat. Tiesą sakant, nėra informacijos apie pastovią jos buvimo vietą. Apklausiau visus stotyje. Apsaugos darbuotojus, policininkus, benamius, krautuvininkus. Keli žmonės pažįsta ją iš matymo, bet jie neturi supratimo, kur ji gyvena arba netgi kas ji tokia yra.

– Teks nusiųsti visą komandą, kad dieną naktį stebėtų stotį, kol Kimė galiausiai vėl pasirodys. – Ulrikas pakilo nuo savo kėdės. Jis buvo stambus, bet kalbai pakrypus apie Kimę atrodė kur kas smulkesnis. Galbūt jis buvo vienintelis iš visos šutvės, rimtai įsimylėjęs Kimę. Kokį tūkstantąjį kartą Ditlevas pagalvojo, kad

Ulrikas tikriausiai jaučia skaudulį, jog vienintelis taip niekada ir neišdulkino Kimės, ir nusijuokė pats sau.

– Sekimas ištisą parą? Tai jums kainuos milžiniškus pinigus, – pareiškė Albekas. Jis jau ketino išsitraukti skaičiuotuvą iš savo kvailos rankinės, tačiau nespėjo.

– Gal baigsi? – užriko Ditlevas. Jis norėjo švysteleti į Albeką pirmą po ranka pasitaikiusį daiktą, tada atsilošė kėdėje. – Netaukšk apie pinigus, tarsi ką nors apie juos nusimanytum, aišku? Apie ką mes čia kalbame, Albekai? Kelis šimtus tūkstančių kronų? Kaip manai, kiek pinigų nubyrėjo į mūsų sąskaitas, kol su Ulriku ir Torstenu aptarinėjome tavo apgailėtiną valandinį uždarbį? – Tada jis čiupo savo rašalinį parkerį ir sviedė į Albeką. Ditlevas taikėsi į akis, bet prametė.

Kai sudžiūvėlis Albekas uždarė paskui save duris, Ulrikas pakėlė *Mont Blanc* parkerį ir įsidėjo sau į kišenę.

– Radybos, – nusišiepė jis.

Ditlevas nieko neištarė. Ulrikas verčiau nekartotų tokių nesąmonių dar kartą.

– Ar šiandien kalbėjaisi su Torstenu? – paklausė jis.

Ulriko veidas persimainė.

– Taip, jis šįryt išvyko į savo sodybą Gribskovo miške.

– Ar jis nė kiek nesuka galvos dėl to, kas čia vyksta?

Ulrikas gūžtelėjo pečiais, kurie šįkart atrodė kur kas stambesni nei visada. Taip jau nutinka, kai tavo virtuvėje dirba šefas, meistriškai ruošiantis žąsų kepenėlių paštetą. O jis juk riebus.

– Šiuo metu jam sekasi nekaip, Ditlevai.

– Supratau. Patys turėsime viskuo pasirūpinti, taip? – Ditlevas sukando dantis. Jie turėjo numatyti, kad vieną dieną Torstenas galutinai palūš. Ir taps lygiai tokia pačia didele grėsme kaip Kimė.

Ditlevas pajuto, kad Ulrikas įdėmiai jį stebi.

– Tu nieko nedarysi Torstenui, Ditlevai, tiesa?

– Žinoma, kad ne, drauguži. Tik ne Torstenui.

Akimirką jiedu vienas į kitą gręžė žvilgsniu tarsi grobuonys savo auką, panarinę galvas ir akylais žvilgsniais. Kad ir koks atkaklus būtų, Ditlevas žinojo, kad niekada nepranoks Ulriko Dybolo Jenseno. Jo tėvas įsteigė šeimos verslą – vertybinių popierių rinkos tyrimų kompaniją, o Ulrikas sugebėjo padidinti jos įtaką. Atkakliai judėdamas link tikslo jis visada jį pasiekia. Net jei einant tektų perlipti per visų, pasitaikiusių kelyje, galvas.

– Ką gi, Ulrikai, – perskrodė tylą Ditlevo žodžiai, – leiskime Albekui dirbti savo darbą, o tada pažiūrėsim kas bus.

Ulriko veido išraiška pasikeitė.

– Ar fazanų medžiokle jau pasirūpinta? – paklausė jis, nekantraudamas lyg vaikas.

– Taip. Bentas Krumas subūrė visą komandą. Ketvirtadienį, šeštą ryto, mes renkamės prie *Tranekaer* užeigos. Turime pasikviesti vietinius mulkius, bet tai bus paskutinis kartas.

Ulrikas nusikvatojo.

– Įsivaizduoju, kad esi sukurpęs medžioklės planą.

Ditlevas linktelėjo.

– Taip, esu parengęs staigmenėlę.

Ulrikas patampė žandikaulio raumenis. Akivaizdu, kad idėja jį sudomino. Jis lengvai pasiduodavo jauduliui, nekantri prigimtis imdavo viršų.

– Ulrikai, gal norėtum kartu su manimi nusileisti į skalbyklą ir aplankyti kekšes filipinietes?

Ulrikas pakėlė galvą. Primerkė akis. Kartais tokia jo išraiška reikšdavo pritarimą, o kartais prieštaravimą – neįmanoma suprasti. Tas žmogus buvo tikrų tikriausias prieštaravimų kratinys.

6 SKYRIUS

– Liza, gal žinai, kokiu būdu ši byla atsirado ant mano stalo?

Perbraukdama sau per naują, madingą šukuoseną ji metė nerūpestingą žvilgsnį į Karlo bylą. Iš jos surauktų antakių buvo galima suprasti, kad nežino.

Karlas padavė bylą poniai Sorensen.

– Gal jūs žinote?

Moteriškė net penkias sekundes žvilgsniu skenavo bylos viršelį.

– Bijau, kad ne, – atsiliepė ji, o akyse sužvilgo pergalingos ugnelės. Jai labai patiko stebėti, kaip Karlas nerimsta savo kailyje. Tokios akimirkos jai būdavo nuostabiausios.

Žmogžudysčių skyriaus viršininko pavaduotojas Larsas Bornas taip pat nieko apie tai nežinojo. Apskritai, nežinojo nė vienas tyrėjas. Matyt, byla pati atgulė ant Karlo stalo.

– Aš skambinau į Holbeko nuovadą! – šūktelėjo Asadas iš savo mažyčio kaip batų dėžė kabineto. – Jų žiniomis, byla turi būti jų archyve, nes ten ir yra jos vieta. Kai turės laiko, jie patikrins.

Karlas pakėlė savo 45-ojo dydžio kojas ir užkeberiojo jas per stalo vidurį.

– O ką sako Niukiobingo nuovados vyrai?

– Sekundėlę, tuoj jiems paskambinsiu. – Bemaigydamas telefono mygtukus Asadas švilpaudamas atkartojo kelias liūdnos savo gimtosios šalies dainos natas. Tačiau jam sekėsi išties nekaip.

Karlas nuosekliai susipažino su ant sienos kabančioje skelbimų lentoje pristatoma informacija. Keturiose laikraščių antraštėse buvo kalbama apie vieną ir tą patį dalyką: Meretės Liungor byla ištirta labai profesionaliai. „Q" skyriuje, kuris buvo neseniai įsteigtas ypatingoms byloms tirti ir kuriam vadovauja vyresniojo inspektoriaus pavaduotojas detektyvas Karlas Mjorkas, dirba be galo kompetentinga komanda.

Jis pažvelgė į savo pavargusias rankas. Karlas neturėjo nė menkiausio akstino judinti šios sudėtingos, colio storumo bylos. Žodis „sėkmė" nepažadino jo iš abejingumo būsenos. Karlas atsiduso ir toliau skaitė bylą. Žvėriškai nužudyti du jauni žmonės. Įtariami keli iš garsių šeimų kilę jaunuoliai. Praėjus devyneriems metams vienas iš šių vaikinų staiga prisipažįsta ir prisiima kaltę. Jis buvo vienintelis iš visos šutvės, kilęs iš paprastos šeimos. Po mažiau kaip trejų metų šis vaikinas, pavarde Thogersenas, bus paleistas į laisvę. Iš kalėjimo jis išeis būdamas velniškai turtingas. Turtus Thogersenas susikrovė kalėdamas, juos uždirbo iš operacijų vertybinių popierių biržoje. Nejaugi kaliniams leidžiama užsiimti tokiomis investicijomis? Vien nuo tokios minties darėsi nejauku.

Jis nuodugniai perskaitė apklausų ataskaitas ir tada trečią kartą akimis permetė bylos prieš Bjarnę Thogerseną dokumentus. Akivaizdu, kad žudikas pažinojo savo aukas. Net jei nuteistasis ir prisipažino, kad su nužudytaisiais buvo susitikęs kelis kartus,

jokių svarių įrodymų apie tai nėra. Tiesą sakant, iš ataskaitų aiškėjo visai kas kita.

Karlas dar kartą žvilgterėjo į bylos viršelį. Ant jo buvo užrašyta „Holbeko nuovada“. Kodėl ne Niukiobingo nuovada? Kodėl prie šios bylos kartu su Niukiobingo nuovada nedirbo Mobilioji tyrimų grupė? Ar Niukiobingo nuovados pareigūnai galėjo būti šališki tirdami šią bylą? Ar tai gali būti atsakymas į klausimus? O gal jie buvo tiesiog nekompetentingi?

– Asadai! – riktelėjo Karlas per visą ryškiai apšviestą koridorių. – Paskambink į Niukiobingo nuovadą ir paklausk, ar kas nors iš jų pažinojo aukas.

Iš ankšto Asado kabineto nepasigirdo jokio atsakymo, tik jo murmesys kalbant telefonu. Karlas atsistojo ir perėjo koridorių.

– Asadai, paklausk, ar kas nors nuovadoje... – Asadas rankos mostu parodė, kad Karlas patylėtų. Jis buvo kaip reikiant įsigilinęs į pokalbį.

– Taip, taip, taip, – kartojo be paliovos.

Karlas sunkiai atsiduso ir nužvelgė patalpą. Ant lentynos Asado kabinete atsirado daugiau įrėmintų fotografijų. Greta šeimos nuotraukų stovėjo dvi vyresnio amžiaus moterų fotografijos. Vienos moters panosėje kyšojo neryškūs ūsiukai, kitos kresnos moters plaukai buvo tokie tankūs, jog panešėjo į motociklininko šalmą. Nebuvo sunku susiprotėti, kad tai Asado tetos.

Kai Asadas baigė pokalbį, Karlas parodė į nuotraukas.

– Mano tetos iš Hamos. Ta, kuri su tankiais plaukais, jau mirusi.

Karlas palingavo galvą. Sprendžiant iš moters išvaizdos, kito atsakymo ir nereikėjo tikėtis.

– Ką kalba vyrai iš Niukiobingo nuovados?

– Jie nepersiuntė mums bylos, Karlai. Tiesą sakant, jie fiziškai negalėtų to padaryti, nes niekada jos nėra turėję.

– Supratau. Keista, nes iš bylos dokumentų sužinojau, kad tiriant bylą bendradarbiavo Niukiobingo ir Holbeko nuovados bei Mobilioji tyrimų grupė.

– Ne. Jie teigia, kad tyrimą vykdė Niukiobingo nuovada, bet byla buvo perduota kitiems.

– Tikrai? Man tai atrodo labai keistai. Gal žinai, ar kas nors iš Niukiobingo nuovados asmeniškai pažinojo aukas?

– Ir taip, ir ne.

– Kaip suprasti?

– Abi aukos buvo vieno pareigūno vaikai. – Jis parodė į užrašus. Tai buvo ką tik sužinotos informacijos santrauka. – Jo vardas buvo Heningas P. Jorgensenas.

Karlui mintyse iškilo žiauriai sumuštos merginos paveikslas. Kiekvieno policininko didžiausias košmaras – žinia, kad jo vaikai buvo nužudyti.

– Baisu. Bet tikriausiai tai paaiškina, kodėl byla buvo perduota kitai nuovadai. Lažinuosi, kad už viso to slypi asmeniniai motyvai. Bet tu sakei „ir taip, ir ne“. Kodėl?

Asadas atsilošė kėdėje.

– Todėl, kad nuovadoje neliko jokio žmogaus, kuris būtų kaip nors susijęs su tais vaikais. Vos tik buvo rasti nužudyti jaunuoliai, jų tėvas sugrįžo į Niukiobingo Zelandijos nuovadą, kaip niekur nieko pasisveikino su pareigūnu priimamajame, nuėjo į ginklų saugyklą ir prisidėjęs revolverį prie galvos nuspaudė gaiduką. – Asadas sau prie smilkinio priglaudė du savo trumpus, storus pirštus.

Danijos policijos reformos davė daug keistų rezultatų. Rajonai buvo pervadinti, pavadinimai pakeisti ir archyvai perkelti. Apskritai, visoje šioje sumaištyje buvo sunku susigaudyti daugeliui

policijos darbuotojų. Dauguma pasinaudoję galimybe iššoko iš visos šios karuselės, anksčiau laiko išeidami į atsargą.

Seniau išėję į pensiją policijos pareigūnai ilgai nesimėgaudavo užsitarnauta ramybe. Dažnas po tokios sekinančios karjeros neištempdavo ir dešimties metų. Dar liūdnesnės reporterių perspektyvos, bet vėlgi, dažnas šios profesijos atstovas atsipalaiduoja gerdamas. Šiaip ar taip, visi nuo ko nors miršta.

Karlas pažinojo pareigūnų, kurie neišgyveno net penkerių metų išėję į pensiją, palikdami visą atsakomybę ką tik apsiplunksnavusiems viščiukams. Bet, laimei, viskas keitėsi. Net policijos pareigūnai norėjo pamatyti pasaulį, kaip jų vaikaičiai užauga ir tampa gerbiamais žmonėmis. Dėl šios priežasties ne vienas policininkas metė darbą policijos struktūroje. Pavyzdžiui, Klesas Thomasenas, su kuriuo juodu dabar kalbėjosi. Anksčiau šis, nuo ramaus gyvenimo gerokai nutukęs, vyrukas dirbo Niukiobingo nuovadoje Zelandijos saloje. Kaip jis yra sakęs, trisdešimt penkerių metų policijoje jam buvo per akis. Išėjus iš policijos pasitaisė jųdviejų su žmona santykiai. Kleso samprotavimai apie pagerėjusius santykius su žmona vertė susimąstyti Karlą, nes jis pats savo kailiu buvo patyręs atšalusių santykių gėlą. Žinoma, formaliai jis vis dar turėjo žmoną, tačiau praėjo visa amžinybė nuo tos dienos, kai ji išsikraustė. Be to, jam nekilo abejonių, kad nesuskaičiuojama galybė stilingųjų jo žmonos meilužių kaip reikiant užprotestuotų, jei Karlas sumanytų susigrąžinti ją.

Karlas nė neketino to daryti.

– Gražu čia pas jus, – pastebėjo Asadas. Sužavėtas jis žvalgėsi pro dvivėrius langus į laukus, kurie driekėsi aplink Kleso Thomaseno puikiai išpuoselėtą sodą ir šalia esantį Stenliosės miestelį.

– Ačiū, kad radote laiko mūsų susitikimui, Thomasenai, – padėkojo Karlas. – Nedaug belikę pareigūnų, kurie pažinojo Heningą P. Jorgenseną.

Šypsena nuo Kleso veido akimirksniu dingo.

– Jums bet kas patvirtintų, kad jis buvo geriausias mano draugas ir kolega. Mudu gyvenome kaimynystėje. Tai viena iš priežasčių, kodėl buvome tokie artimi. Po visko, kas įvyko, jo našlė žmona neteko proto, todėl tapo nepakeliama gyventi šalia jos. Pernelyg daug blogų prisiminimų.

– Suprantu, kad Heningas P. Jorgensenas nebuvo informuotas apie tai, kokie žmonės buvo nužudyti tame vasarnamyje?

Thomasenas papurtė galvą.

– Mums paskambino kaimynas. Jis sustojo prie vasarnamio ir rado negyvus vaikus. Buvau tas, kuris atsiliepė į skambutį. Jorgensenas tą dieną nedirbo. Bet atvažiavęs pasiimti vaikų pamatė daugybę policijos automobilių. Jo vaikai kitą dieną turėjo pradėti paskutinius mokslo metus mokykloje.

– Ar buvote tenai, kai jis atvažiavo?

– Taip, kartu su nusikaltimo vietas apžiūrinčiais ir įkalčius surenkančiais specialistais bei tyrimo viršila. – Jis vėl papurtė galvą. – Jis dabar jau miręs. Žuvo per automobilio avariją!

Asadas išsitraukė bloknotą ir kažką užsirašė. Jau greit ateis laikas, kai Karlo asistentas galės dirbti visiškai savarankiškai. Karlas žinojo, kad tokia diena anksčiau ar vėliau tikrai išauš.

– Ką pamatėte tame vasarnamyje? – paklausė Asadas. – Nereikia labai smulkiai atpasakoti.

– Durys ir langai buvo plačiai atverti. Matėsi keli batų atspaudai. Mes niekada neradome batų, bet aptikome smėlį, pagal kurį vėliau atsekėme iki vieno įtariamojo tėvų namo terasos. Įėję į svetainę ant grindų radome kūnus. – Jis klestelėjo ant sofos,

stovinčios šalia kavos staliuko, rankos mostu pakviesdamas svečius prisėsti.

– Nužudyta mergaitė atrodė taip, kad verčiau jau būčiau to vaizdo nematęs, jei suprantate, ką turiu omenyje, – pratarė jis. – Be to, aš ją pažinojau. – Kleso žmona įpylė kavos. Asadas norėjo atsisakyti, bet moteris nekreipė į tai dėmesio. – Dar niekada nesu regėjęs taip žiauriai sumušto žmogaus, – tęsė jis. – Mergaitė buvo smulkutė. Nesuprantu, kaip jai pavyko taip ilgai ištverti.

– Ką turite galvoje?

– Skrodimas parodė, kad užpuolikams išėjus apie valandą ji dar buvo gyva. Jos kepenys kraujavo, o kraujas kaupėsi pilvo ertmėje. Galiausiai ji neteko tiek daug kraujo, kad organizmas pasidavė.

– Žudikai smarkiai rizikavo.

– Ne visai. Jei ji ir būtų išgyvenusi, mergaitės smegenys būtų smarkiai pažeistos, ji niekaip nebūtų galėjusi pagelbėti nusikaltimo tyrėjams. Tas buvo akivaizdu. – Susimąstęs Thomasenas pažvelgė pro langą į laukus. Karlas žinojo, ką Thomasenas jaučia. Būna tokių vaizdinių mintyse, kuriuos norisi stumti kuo toliau nuo savęs.

– Žudikai žinojo?

– Taip. Kaktos viduryje žiojėjo atviras kaukolės lūžis. Tai neturėjo sukelti jiems jokios abejonės. Šis atvejis buvo išskirtinis. Ir kvailas galėjo suprasti.

– O kaip vaikinas?

– Na, jis gulėjo šalia sesers. Jo veide buvo įsirėžusi ramybės ir nuostabos kupina mina. Jis buvo geras vaikis. Ne kartą bendravau su juo namuose ir nuovadoje. Jis norėjo tapti pareigūnu kaip ir jo tėvas. – Kleso akys nukrypo į Karlą. Retai kada galima pamatyti policijos veteraną, kurio akyse tiek daug sielvarto.

– Tada atvyko tėvas ir viską pamatė?

– Deja, taip. – Jis papurtė galvą. – Tėvas norėjo iš karto išsivežti savo vaikų kūnus. Žmogus buvo tokios būsenos, kad sukdamas ratus aplink nusikaltimo vietą, ko gero, sunaikino visus įkalčius. Turėjome jėga ištempti jį iš namo. Tiesą pasakius, dabar dėl to apgailestauju.

– Tada perdavėte bylą tirti Holbeko policijos nuovadai?

– Ne, ją perėmė iš mūsų. – Jis linktelėjo savo žmonai. Ant stalo buvo pridėta visokių vaišių. – Gal sausainių? – pasiūlė Klesas. Tačiau, tiesą pasakius, atrodė, jog jis norėjo, kad Karlas ir Asadas atsisakytų ir paprasčiausiai išeitų.

– Taigi, byla pas mus atsirado jūsų dėka?

– Ne, netiesa. – Thomasenas gurkštelėjo kavos ir žvilgterėjo į Asado užrašus. – Bet džiaugiuosi, kad byla dabar iš naujo atversta. Kaskart matydamas per televizorių tuos šunsnukius – Ditlevą Pramą, Torsteną Floriną ir tą vertybinių popierių maklerį, – likusią dienos dalį jaučiuosi be galo sumautai.

– Matau, kad turite savo nuomonę apie tai, kas yra tikrieji nusikaltėliai.

– Po velnių, esate absoliučiai teisus.

– O kaip dėl to vyruko, kuris buvo apkaltintas? Bjarnės Thogerseno?

Senasis faras ant parketo po kavos staliuku suko ratus koja, tačiau jo veidas atrodė ramutėlis.

– Prakeikta turtingų avinų banda, jie visi buvo tenai, patikėkite manimi. Ditlevas Pramas, Torstenas Florinas, vertybinių popierių makleris ir ta mergiotė, kuri trainiodavosi kartu su jais. Tas šūdžius Bjarnė Thogersenas tikriausiai taip pat valkiojosi su jais. Esu įsitikinęs, kad jie visi prisidirbę. Ir Kristianas Volfas, šeštas iš šutvės. Jis nemirė nuo širdies smūgio, kaip teigiama oficialiai. Manau, kad kiti šunpalaikiai pašalino jį, nes Volfas tapo pernelyg

nepatikimas ir galėjo visus išduoti, ar kažkas panašaus. Tai irgi žmogžudystė.

– Kiek man žinoma, – įsiterpė Karlas, – Kristianas Volfas žuvo per nelaimingą atsitikimą medžioklėje, ar ne? Ataskaitoje rašoma, kad jis netyčia persišovė šlaunį ir mirtinai nukraujavo. Netoliese neatsirado nė vieno medžiotojo.

– Skiedalai. Tai buvo nužudymas.

– O kuo grindžiate savo teoriją? – Asadas pasilenkė virš kavos staliuko ir pagriebė sausainį, visą laiką nenuleisdamas akių nuo Thomaseno.

Klesas gūžtelėjo pečiais. Tiesiog faro intuicija. Tikriausiai Klesas manė, kad Asadas yra visiškas pienburnis ir ne jam tokius dalykus suprasti.

– Ką gi, – tęsė Asadas, – gal žinote ką nors susijusio su Rorvigo žmogžudystėmis, ką mums būtų verta žinoti? Ką nors, ko nerasime kitur?

Klesas Thomasenas stumtelėjo link Asado lėkštę su sausainiais.

– Nemanau.

– Tuomet gal yra kas nors, kas galėtų su mumis pasidalyti savo žiniomis? – Asadas atstūmė lėkštę atgal. – Kas galėtų mums padėti imantis šio reikalo? Jei mums nepavyks nieko atkapstyti, bylą vėl teks padėti į krūvą kartu su daugybe kitų bylų.

Stebėtinai nešališkas pastebėjimas.

– Aš imčiausi Heningo žmonos Martos Jorgensen. Mėnesių mėnesius po vaikų žūties ir vyro savižudybės ta moteris nedavė ramybės tyrėjams. Taip, pradėkite nuo Martos.

7 SKYRIUS

Migloje virš geležinkelio bėgių sklido pilka šviesa. Kitoje pusėje, už nusidriekusios virš galvos laidų raizgalynės, valandų valandas dūzgė geltoni pašto furgonai. Žmonės skubėjo į darbus, o Kopenhagos priemiestiniai traukiniai, drebinantys laikinus Kimės namus, buvo sausakimši keleivių. Diena prasidėjo kaip daugelis kitų dienų, tik Kimės viduje gyvenantys demonai visa jėga veržėsi lauk. Jie reiškėsi karštligiškomis haliucinacijomis – grėsmingi, nesuvaldomi ir nepageidaujami.

Akimirką ji susmuko ant kelių ir pasimeldė, kad vidiniai balsai duotų jai ramybę. Bet aukštesnės jėgos, kaip įprasta, tądien poilsiavo. Ji paėmė šalia laikino guolio stovėjusį viskio butelį ir gurkštelėjo.

Kai pusė butelio deginančio skysčio nugarmėjo į skrandį, Kimė nusprendė nebesitampyti lagamino. Ir be jo turi ką vilkti. Neapykantą, pasibjaurėjimą, pyktį.

Pirmasis – Torstenas Florinas. Jo eilė po Kristiano Volfo mirties.

Ji dažnai susimąstydavo apie tai.

Kimė gudrų Torsteno snukutį buvo mačiusi ant garsenybių žurnalo viršelio. Jis išdidžiai pozavo priešais savo renovuotus ir apdovanojimus pelniusius stiklo rūmus, kuriuose buvo įrengti mados namai, stovintys Indiakaj rajone, apleisto uosto vietoje. Šioje vietelėje Kimė mielai supažindins savo seną bičiulį su realybe.

Ji išsirangė iš aptriušusio guolio skaudančia nugara, pauostė pažastis. Kol kas kvapas nebuvo pasibjaurėtinas, todėl maudynes visuomeniniame *DGI* plaukimo centre galima atidėti. Kimė patrynė kelius, ranką kyštelėjo po guoliu, iš ten išsitraukė nedidelę dėžutę ir ją atidarė.

– Ar gerai miegojai, mano mažas mielas žmoguti? – paklausė Kimė, pirštu paglostydama smulkutę galvelę.

Kasdien jos galvoje sukdavosi mintis: *„Plaukai minkštutėliai, blakstienos tokios ilgos.“*

Nusišypsojusi savo brangenybei Kimė atsargiai uždarė dėželę ir pastūmė atgal. Kaip ir visada, tai buvo geriausia kasdienos akimirka.

Pasikuitusi drabužių krūvoje ji susirado šilčiausias pėdkelnes. Po ruberoidu įsimetęs pelėsis nežadėjo nieko gero. Rudeniškas oras buvo nenuspėjamas.

Apsirengusi ji atsargiai atidarė plytų namo duris ir pažvelgė tiesiai į bėgius. Vos už dviejų jardų nuo Kimės riedėjo priemiestiniai traukiniai. Pro šalį vagonai dundėjo praktiškai ištisą dieną.

Niekas jos nematė.

Ji išsliuogė lauk, užrakino duris ir užsisagstė paltą. Už dvidešimties žingsnių pasuko link plieno spalvos transformatoriaus, į kurį geležinkelio inžinieriai užsukdavo labai retai, po to asfaltuotu taku nužingsniavo prie kaldintų vartų, kurie vedė į Ingerselvo gatvę, ir atsirakino juos.

Anksčiau į savo laikinus namus ji galėjo patekti žingsniuodama skalda palei tvorą nuo pat Diubelio stoties. Tai daryti tekdavo naktimis, priešingu atveju kas nors galėjo ją sučiupti. Gauti raktą nuo šių vartų buvo didžiausia Kimės svajonė. Jai tekdavo pasitenkinti trimis keturiomis valandomis miego, tada nešdintis iš nedidelio apvalaus namelio, kol niekas jos nepamatė. Jei bent kartą kas nors būtų ją užtikęs, Kimė neabejotinai būtų išmesta lauk be jokios galimybės grįžti atgal. Taigi, ji buvo priversta naktis leisti beveik nesudėdama bluosto. Bet taip buvo iki to ryto, kai ant minėtų vartų pamatė ženklą „LIOSTRUPO TVORA". Kimė paskambino į gamyklą ir prisistatė kaip Lili Karstensen, Danijos valstybinio geležinkelio pirkimų skyriaus vadovė. Ji susitarė susitikti su spynų meistru prie vartų. Ta proga apsivilko naują mėlynos spalvos kelnių kostiumą. Tąkart Kimė atrodė kaip valstybinių institucijų tarnautoja. Nieko neįtardamas meistras jai įteikė du raktus, išrašė sąskaitą, kurią ji apmokėjo grynaisiais. Nuo tos akimirkos Kimė į savo laikinus namus galėdavo patekti be jokių trukdžių. Jei tik Kimė visą laiką elgsis atsargiai, o vidiniai demonai paliks ją ramybėje, jos gyvenimas ir toliau judės tokia pačia vaga.

Važiuodama į Osterportą riedančiame autobuse Kimė be paliovos murmėjo sau po nosimi, į save atkreipdama aplinkinių dėmesį.

Liaukis, Kime, – ragino ji save mintyse. Bet lūpos jos neklausė.

Kartais Kimė klausydavosi savęs taip, tarsi su ja kalbėtųsi kitas žmogus. Lygiai taip pat buvo ir tąkart. Ji nusišypsojo mažai mergaitei, kuri jai atsakė nedraugiška grimasa. Ką gi, tikriausiai Kimės išvaizda tikrai nekokia.

Nepakeldama galybės į ją įsmeigtų akių žvilgsnio, Kimė iš autobuso išsinešdino keliomis stotelėmis anksčiau. Ji pažadėjo sau,

kad daugiau niekada nevažiuos autobusu. Žmonės pernelyg arti. Kur kas geresnis pasirinkimas buvo traukinys.

– Kur kas geresnis, – riktelėjo ji, žingsniuodama Didžiojo Karaliaus gatve. Gatvėje buvo labai mažai žmonių. Beveik nė vieno automobilio. Vos keli balsai jos galvoje.

Kimė pasiekė Indiakaj (Švelniosios Indijos) rajone stovintį pastatą kaip tik po pietų pertraukos. Šalia *Brand Nation* pamatė stebėtinai tuščią automobilių stovėjimo aikštelę, kuri, kaip liudijo emale dengtas ženklas, priklausė Torstenui Florinui.

Kimė atsegė rankinę ir žvilgterėjo vidun. Ją Kimė pavogė *Palace Cinema* fojė iš merginos, kuri buvo taip susidomėjusi savimi ir mėgavosi savo atvaizdu veidrodyje, kad net nepastebėjo šio akibrokšto. Rankinėje Kimė rado tos mergšės sveikatos draudimo kortelę, iš kurios sužinojo jos tikrąjį vardą – Liza Maja Peterson.

Tikriausiai dar viena numerologijos auka, – pagalvojo Kimė, pastumdama į šoną rankinę granatą ir išsitraukdama vieną Lizos Majos beprotiškai gero skonio *Peter Jackson* cigaretę. Ant pakuotės švietė užrašas „Rūkymas sukelia širdies ir kraujagyslių ligas“. Užsidegdama cigaretę Kimė garsiai nusikvatojo, tada įtraukė į plaučius dūmų. Ji rūkė nuo to laiko, kai buvo išspirta iš uždarosios mokyklos. Nepaisant to, jos širdis plakė be jokių trikdžių. Ji žinojo, kad niekada nemirs nuo širdies smūgio.

Po poros valandų baigė tuštinti pakelį, nusėdama grindinį nuorūkomis. Tada Kimė nutvėrė vieną iš jaunų moterų, grakščiai šmirinėjančių pro *Brand Nation* duris.

– Gal žinai, kada sugrįš Torstenas Florinas? – paklausė ji, tačiau nesulaukė jokio atsakymo, tik nepalankaus žvilgsnio. – Ar žinai? – paklausė ji dar kartą, labiau pabrėžtai, ir truktelėjo merginai už rankos.

– Paleisk! – suriko mergina, abiem rankom suimdama Kimės žastą.

Kimė prisimerkė. Ji nekentė, kai kas nors ją liečia, negalėjo pakęsti, kai žmonės neatsakydavo į užduotus klausimus, ir labai nemėgo įkyrių žvilgsnių. Kimė laisvąja ranka vienu grakščiu judesiu tvojo merginai per skruostą.

Jaunoji moteris išsitiesė tarsi skudurinė lėlė. Kimę vienu metu užliejo palaimingas ir išgąstingas jausmas. Ji žinojo, kad žmonėms nevalia taip elgtis.

– Pasakyk man, – prabilo ji, pasilenkdama virš apstulbusios moters, – ar žinai, kada grįžta Torstenas Florinas?

Kai moteris trečią kartą mikčiodama išlemeno nežinanti, Kimė apsisuko ir nužingsniavo šalin. Ji aiškiai jautė, kad kurį laiką verčiau čia nesirodyti.

Aptrupėjusio betono kampe prie *Jakob's Full House* Skelbeko gatvėje ji susitiko Tinę Žiurkę. Pastaroji stovėjo po ženklu SEZONINIAI GRYBAI, rankoje laikydama plastiko maišelį. Jos veidą dengė seno kaip gyvenimas makiažo likučiai. Pirmieji jos kavalieriai, kuriems Žiurkė smaukė skersgatviuose, galėjo pasidžiaugti ryškiai apvestomis akimis ir parausvintais skruostais, vėlesniems klientams teko pasitenkinti tik to grožio trupiniais. Lūpdažiu buvo išterliotas visas veidas. Buvo akivaizdu, kad vargšė sau nuo veido rankovėmis nusišluostė spermą. Tinės Žiurkės klientai nesinaudojo prezervatyvais. Jau praėjo ne vieneri metai nuo tų laikų, kai Tinė galėjo to pareikalauti. Kai apskritai galėjo ko nors reikalauti.

– Labas, Kime! Labas, širdele! Eik tu šikt, kaip malonu tave matyti, – sušniurkštė ji, tipendama prie Kimės savo plonytėmis,

tarsi ilgakojo uodo, kojomis. – Ieškojau tavęs, širdele, – pareiškė ji, mosuodama ką tik pridegta cigarete. – Ar žinojai, kad žmonės centrinėje stotyje klausinėja apie tave?

Ji sugriebė Kimę už rankos ir palydėjo prie kitoje gatvės pusėje šalia kavinės *Cafe Yrsa* stovinčių suolų.

– Kur buvai? Aš sumautai tavęs pasiilgau, – ėmė atvirauti Žiurkė, iš savo plastikinio maišo bandydama ištraukti porą butelių alaus.

Kai Žiurkė atidarė butelius, Kimė žvilgterėjo į *Fisketorv* prekybos centro pusę.

– Kas klausinėjo apie mane? – pasiteiravo ji, atstumdama butelį link Tinės. Alus buvo proletariato gėrimas. Ji augo žinodama tai.

– Ai, keli tipeliai. – Tinė pastatė Kimės grąžintą butelį po suolu. Tinė Žiurkė mėgavosi. Kimė žinojo, kad panašiomis akimirkomis Žiurkė jaučiasi devintame danguje: vienoje rankoje alus, kišenėje pinigai ir pageltusiais pirštais maigoma naujai pridegta cigaretė.

– Papasakok man viską, Tine.

– Ak, Kime, menkai ką pamenu, juk pažįsti mane. Galbūt dėl heroino, kaip manai? Bet jie ne ant tos *užsirovė*. – Ji pliaukštelėjo sau per galvą. – Aš nieko nekalbėjau. Tik pasakiau, kad ničnieko nežinau apie tave. – Ji nusišypsojo, papurtydama galvą. – Jie parodė man tavo nuotrauką, Kime. Dievulėliau, tu kadaise buvai tikra gražutė. Ak, Kime, meilute, – Žiurkė giliai įkvėpė cigaretės dūmų, – kadaise ir aš buvau graži. Kažkas yra sakęs man tai vieną kartą. Jis buvo vardu... – Moteris įsistebeilijo į niekur. Bet taip ir neprisiminė.

Kimė linktelėjo.

– Ar dar kas nors klausinėjo apie mane?

Tinė Žiurkė linktelėjo ir išmaukė dar vieną gurkšnį alaus.

– Buvo atėję du tipai, bet skirtingu metu. Vienas atėjo naktį, prieš pat uždarant stotį. O gal apie ketvirtą valandą ryte. Kime, kaip manai, ar tikrai galėjo ateiti tokiu laiku?

Kimė gūžtelėjo pečiais. Dabar, kai žino, kad jos ieško dviese, tai nebuvo taip svarbu.

– Kiek? – pasigirdo vyro, stovinčio priešais Kimę, balsas, bet ji nekreipė dėmesio. Tai buvo Tinės reikalai.

– Kiek imi už pačiulpimą? – pakartojo jis.

Kimė pajuto Tinės niuksą alkūne į šoną.

– Kime, jis klausia tavęs, – paragino Žiurkė taip, tarsi mintimis būtų ne šiame pasaulyje. Ji jau buvo spėjusi užsidirbti visą dienos uždarbį.

Kimė pakėlė galvą ir pamatė eilinį vyruką, rankas susikišusį sau į palto kišenes ir nustačiusį graudulingą miną.

– Nešdinkis iš čia, – pasiuntė jį, nužvelgdama žudikišku žvilgsniu. – Nešdinkis, kol neužvožiau.

Jis atsitraukė ir išsitiesė, tada nusišypsojo kreiva šypsena, tarsi grasinimas jam keltų pasitenkinimą.

– Penki šimtai. Penki šimtai už tai, jei pirma išsiplausi burną. Nenoriu, kad ant mano daikto patektų tavo gleivių. Girdi?

Jis išsitraukė iš kišenės pinigus ir pamojavo banknotais Kimei prieš nosį.

Balsai Kimės galvoje ėmė spygauti dar garsiau. *Nagi*, – šnabždėjo vienas. – *Jis gi pats prašosi*, – įtikinėjo kitas. Kimė pagriebė alaus butelį iš po suolo ir įsikišo kaklelį į burną. Vyras nesiliovė nužiūrinėjęs ją.

Atlošusi galvą Kimė išspjovė alų vyrui į akis. Iš netikėtumo šis loštelėjo atgal. Įtūžęs pažvelgė į savo paltą, tada – į Kimę. Moteris žinojo, kad dabar atsidūrė pavojuje. Skelbeko gatvėje niekada

nebuvo saugu. Neatrodė, kad prie gretimo kampo nemokamus laikraščius dalinantis Tamilis būtų pasirengęs įsiterpti.

Kimė atsistojo ir sutrupino butelį tipeliui į makaulę. Stiklo šukės pažiro per visą gatvę iki netoliese stovinčios pašto dėžės. Nuo vyro ausies iki palto apykaklės nutįso kraujo srovė. Matydamas nuskeltą ir į jį nutaikytą butelį vyras ne juokais sunerimo. Kaip jis visa tai paaiškins žmonai, vaikams, kolegoms? Vyras pasileido bėgti link centrinės stoties. Jam reikėtų apsilankyti pas gydytoją ir nusipirkti naują paltą, kad vėl atrodytų normaliai.

– Esu mačiusį šitą čiulpiką anksčiau, – sušniurkštė Tinė Kimei. Ji nenuleido akių nuo ant šaligatvio plintančio alaus klano. – Prakeikimas, Kime. Dabar man reikės eiti į *Aldi* kito butelio. Gaila sumauto alaus. Ir reikėjo tam idiotui atsibastyti čia kaip tik tuo metu, kai mudvi susėdome ir smagiai leidome laiką.

Kai vyras dingo iš akiračio, Kimė atsipalaidavo, nebesižvalgė lyg erelis į šalis, rankoje nespaudė butelio. Tada įsikišo pirštus į kelnes, išsitraukė zomšinę ant kaklo kabinamą piniginę ir atidarė ją. Joje buvo laikomos naujausios iškarpos iš laikraščių. Kai tik pasitaikydavo proga, Kimė pasirūpindavo naujomis iškarpomis, kad visada žinotų, kaip atrodo buvę jos draugai. Ji išvyniojo iškarpas ir atkišo Tinei priešais akis.

– Ar šis žmogus buvo vienas tų, kurie klausinėjo apie mane? – ji uždėjo pirštą ant nuotraukos laikraštyje. Po ja buvo užrašas: „Ulrikas Dybolas Jensenas, vertybinių popierių rinkos tyrimų kompanijos *UDJ* direktorius, atsisako bendradarbiauti su konservatyviais idėjų kalvės atstovais.“

Ulrikas palaipsniui tapo dideliu žmogumi tiek tiesiogine, tiek perkeltine prasme. Žvelgdama pro pilkšvą cigarečių dūmų debesį Tinė įdėmiai apžiūrėjo iškarpą ir papurtė galvą.

– Jie nebuvo tokie stori.

– O kaip dėl šito? – toji iškarpa buvo iš moterims skirto žurnalo, kurį Kimė rado šiukšliadėžėje Rytų Farimagso gatvėje. Dėl savo ilgų plaukų ir skaisčios odos Torstenas Florinas atrodė kaip žydras, tačiau iš tiesų toks nebuvo. Kimė galėtų prisiekti dėl to.

– Esu jį mačiusi anksčiau per Danijos televiziją ar kažkur. Jis veikia kažką mados srityje, tiesa?

– Ar ten buvo jis, Tine?

Žiurkė sukikeno, tarsi visa tai tebūtų žaidimas. Vadinasi, ten buvo ne Torstenas. Kai Tinė taip pat paneigė ir Ditlevo Pramo apsilankymą, Kimė supakavo visas iškarpas ir susigrūdo atgal į kelnes.

– Ką tie vyrai kalbėjo apie mane?

– Jie sakė, kad ieško tavęs, širdele.

– Jei mudvi kada nors susidurtume su jais, ar tu atpažintum juos?

Žiurkė patraukė pečiais.

– Kime, jie nesilanko stotyje kasdien.

Kimė prikando lūpą. Nuo šiol ji turės būti itin atsargi. Jie pernelyg priartėjo.

– Pasakysi man, jei kada nors juos pamatysi, supratai? Gerai įsidėmėk, kaip jie atrodo. Užsirašyk, kad galėtum prisiminti. – Kimė padėjo ranką ant Tinės Žiurkės kelio. Šis iš po nutrintų džinsų kyšojo tarsi peilio briauna. – Jei turėsi informacijos, surašyk ją ir įkišk po šiuo geltonu ženklu. – Ji parodė į ženklą, ant kurio buvo užrašyta: AUTOMOBILIŲ NUOMA – NUOLAIDOS.

Žiurkė kostelėjo, tuo pat metu kinkuodama galvą.

– Kaskart, gavusi iš tavęs rimtą informaciją, sumokėsiu tau tūkstantį kronų, kurias galėsi skirti savo žiurkei. Ką pasakysi apie

tai, Tine, žiurkių karaliene? Galėsi nupirkti jai naują narvą. Juk tavo žiurkė iki šiol gyvena po tavo guoliu, tiesa?

Kimė pastoviniavo penkias minutes šalia automobilių stovėjimo aikštelės ženklo prie posūkio į *C. E. Bast Tallow Refinery.* Galiausiai įsitikinusi, kad Tinė Žiurkė į ją nežiūri, nužingsniavo savo keliais.

Niekas nežinojo, kur ji gyvena. Kimė norėjo, kad niekas ir toliau nežinotų.

Kirsdama gatvę ir pasukdama link plieno vartų ji pajuto prasidedantį galvos skausmą, kurį lydėjo kažkoks nemalonus duriantis pojūtis kažkur po oda. Vienu metu apėmė nusivylimas ir pyktis. Jos viduje tūnantys demonai nekentė tokios būsenos.

Kai blausios šviesos apšviestame kambaryje Kimė įsitaisė ant savo siauros lovos, rankoje laikydama viskio butelį, ją užliejo ramybė. Čia buvo jos realus pasaulis. Vieta, kurioje ji jautėsi saugi, vieta, kurioje galėjo rasti viską, ko jai reikėjo. Po suolu stovėjo dėžė su didžiausia jos brangenybe, ant vidinės durų pusės kabėjo prikaltas plakatas, vaizduojantis žaidžiančius vaikus, mažos mergaitės nuotrauka, laikraščiai, kuriuos ji priklijavo prie sienų, norėdama sukurti garso izoliaciją. Rūbų krūva, kibiras gamtiniams reikalams, stovintis ant grindų, laikraščių krūva kambario gale, dvi nuo baterijų degančios liuminescencinės lempos ir antra pora batų ant lentynos. Pasinaudodama visais šiais daiktais ji galėjo tenkinti visus savo norus ir poreikius, o panorėjusi ko nors naujo, turėdama daugybę pinigų, galėjo įsigyti.

Pajutusi viskio poveikį, Kimė nusijuokė ir ėmė tikrinti slėptuves sienoje, kurias dengė trys neįmūrytos plytos. Šias ertmes

ji tikrindavo beveik kaskart grįžusi į savo prieglobstį. Pirmiausia patikrindavo tą, kurioje laikė paslėpusi kreditines korteles ir naujausius banko pinigų automato čekius, tada pereidavo prie tos, kurioje laikė grynuosius.

Kasdien Kimė suskaičiuodavo, kiek jai liko pinigų. Jau vienuolika metų ji gyveno gatvėje, bet iki šiol buvo likę 1 344 000 kronų. Jei ir toliau gyvens taip, kaip iki šiol, ji niekada neišleis visų pinigų. Kasdieniai Kimės poreikiai, įskaitant aprangą, daugiau mažiau buvo tenkinami vagiliaujant. Ji valgė nedaug, o dėl tam tikrų vyriausybės sprendimų alkoholis šalyje kainavo grašius. Kiekvienas žmogus panorėjęs galėtų mirtinai nusigerti. Ir tik už pusę kainos. Danijos visuomenė tapo tiesiog pasibaisėtina. Kimė sušnirpštė, iš krepšio išsitraukė rankinę granatą ir padėjo ją į trečią slėptuvę prie kitų. Tada atsargiai įstatė plytą taip, kad beveik nesimatė tarpo.

Šįkart nerimas užplūdo netikėtai, o tai buvo neįprasta. Paprastai ją perspėdavo vidiniai vaizdiniai. Smūgiuoti pasirengusios rankos, kartais kraujas ir suluošinti kūnai. Kartais jai šmėstelėdavo akimirkos iš labai senų laikų. Nušvisdavo viltis, kuri vėliau būdavo paminama. Tačiau šį kartą intuicija jos neperspėjo.

Kimė pradėjo tirtėti. Spazmai dubens srityje rodės sutraiškys vidaus organus. Ašaros, pykinimas ir šleikštulys buvo neišvengiami šalutiniai padariniai. Anksčiau ji bandydavo savo sielvartą numalšinti alkoholiu, tačiau tai tik dar labiau pablogindavo jos būseną.

Tokiomis akimirkomis belikdavo palaukti keletą valandų, kol galiausiai sutemdavo. Kai protas būdavo blaivus, Kimė pakildavo iš guolio ir nužingsniuodavo į Diubelio stotį. Liftu

nusileisdavo į trečią platformą ir atsistojusi pačiame jos gale laukdavo, kol pro šalį praūš bent vienas traukinys. Atsistojusi ant platformos krašto ir ištiesusi į šonus rankas jį ne sykį yra šaukusi:

– Jums, šunpalaikiai, nepavyks išsisukti.

Tada įsiklausydavo į savo vidų ir leisdavosi vedama vidinių balsų.

8 SKYRIUS

Karlas vargais negalais patogiai įsitaisė savo darbo kabinete. Kai pagaliau galėjo pasidžiaugti ramybe, jo dėmesį patraukė ant darbo stalo gulintis permatomas plastikinis aplankas.

Koks čia velnias, – pagalvojo jis ir pakvietė Asadą.

Kai Asadas atsistojo prie kabineto durų, Karlas bedė pirštu į aplanką.

– Gal žinai, iš kur atsirado šitas?

Asadas papurtė galvą.

– Neliesk jo, gerai? Gali būti pirštų atspaudų.

Jiedu įsistebeilijo į viršutinį lapą. Ant jo lazeriniu spausdintuvu buvo užrašyta „Uždarosios mokyklos šutvės išpuoliai". Apačioje pateiktas smurtinių nusikaltimų sąrašas, nurodytas jų laikas, vieta ir aukų vardai. Išpuoliai buvo vykdyti ilgą laiką – iki 1992 metų. Netoli Niuborgo esančiame paplūdimyje nužudytas jaunas vyras. Futbolo aikštelėje dienos metu nužudyti broliai dvyniai. Langelando saloje nužudyti vyras ir žmona. Buvo užfiksuota mažiausiai dvidešimt nusikaltimų. Karlas pagalvojo, kad devintajame dešimtmetyje mokyklą lankyti iki dvidešimties metų nebuvo neįprasta.

Tačiau paskutiniai išpuoliai, tikėtina, buvo įvykdyti užpuolikams jau baigus mokyklą.

– Turime rasti tą žmogų, kuris vis atneša čionai šias bylas. Asadai, pakviesk nusikaltimo vietas apžiūrinčius ir įkalčius surenkančius specialistus. Jei jas čia atneša kas nors iš dirbančių mūsų komisariate, tada bus nesunku palyginti rastus pirštų atspaudus.

– Jie neturi mano pirštų atspaudų pavyzdžių. – Asadas atrodė beveik nusivylęs.

Karlas palingavo galvą. Kodėl jie to nepadarė? Tai dar vienas iš daugelio su Asado įdarbinimu susijusių nesklandumų.

– Asadai, rask Rorvige nužudytų jaunuolių motinos adresą. Per pastaruosius kelerius metus ji kelis kartus persikraustė iš vienos vietos į kitą. Ji tikrai negyvena tuo adresu, kuris nurodytas Tisvildės civilinės registracijos sistemoje. Pasitelk savo kūrybinį potencialą, Asadai. Gerai? Paskambink jos seniesiems kaimynams. Telefonų numerius rasi byloje. Tikriausiai jie ką nors žino. – Karlas parodė į netvarkingą krūvą raštelių, kuriuos ką tik išsitraukė iš kišenės. Tada paėmė bloknotą ir surašė viską, ką reikia padaryti.

Vidinis balsas Karlui sakė, kad bręsta nauja byla.

– Būsiu sąžiningas, Karlai, verčiau negaišk laiko bylai, kurioje jau buvo priimtas kaltinamasis nuosprendis.

Žmogžudysčių skyriaus viršininkas Markusas Jakobsenas nepritardamas pavaldinio pasirinkimui naršė po Karlo užrašus, gulinčius ant stalo. Per pastarąsias aštuonias dienas skyriuje pradėtos nagrinėti keturios naujos, siaubingos bylos. Negana to, buvo pateikti trys atostogų prašymai, du pareigūnai paskambino ir pranešė, kad serga, iš kurių vienas, panašu, apskritai neplanuoja grįžti. Karlui buvo gerai žinoma, kas tuo metu sukosi žmogžudysčių skyriaus viršininko galvoje: tikėtina, jis mąstė, kaip galėtų paskirstyti

darbus ir nuo kurios bylos atitraukti ją tiriančius žmones. Ačiū Dievui, tai ne Karlo rūpestis.

– Verčiau visas savo mintis sutelktum į svečius iš Norvegijos. Visi tenykščiai žino, kaip puikiai pasidarbavai prie Meretės Liungor bylos. Jie nori išgirsti, kaip suformuluoji ir paskirstai pagal svarbą savo užduotis. Manau, jie turės pluoštą bylų, kurias norėtų išnagrinėti. Verčiau susitvarkytum darbo kabinetą ir pasirengtum perteikti norvegams savo sukauptas žinias apie Danijos kolegų patirtį ir darbą. Jei pasistengsi, apsilankę pas teisingumo ministrę mūsų svečiai turės progą pasidalyti su ja puikiomis žiniomis apie mus.

Karlas panarino galvą. Nejaugi svečiai po vizito jų komisariate ketina popietės arbatėlės užsukti pas pagyrūnę teisingumo ministrę ir aptarti Karlo skyriaus darbą? Tokia perspektyva neatrodė džiuginanti.

– Turiu išsiaiškinti, kas visą laiką man ant stalo pakiša bylas, Markusai. Tada pamatysim, kas bus toliau.

– Gerai, Karlai. Tavo valia. Bet jei atversi Rorvigo bylą, turėsi ją nagrinėti vienas, be niekieno pagalbos. Mums ir taip mirtinai trūksta rankų.

– Atsipalaiduok, – atsistodamas nuramino Karlas.

Markusas pasilenkė prie stacionaraus telefono.

– Liza, užsuk trumpam į mano kabinetą, gerai? Nerandu savo darbo kalendoriaus.

Karlas akimis ėmė klaidžioti po grindis. Ant jų gulėjo žmogžudysčių skyriaus viršininko darbo kalendorius. Jis, žinoma, ten nukrito nuo stalo. Kojos piršto galu Karlas stumtelėjo kalendorių po stalčiais. Gal ir jo susitikimas su norvegais išnyks panašiu būdu.

Karlas meiliai pažvelgė į pro šalį pralinguojančią Lizą. Jam kur kas labiau patiko Lizos išvaizda prieš metamorfozę, tačiau juk tai vis dar buvo ta pati Liza.

Prie savo darbo sėdėjo ir draugiškai šypsojosi Rouzė Knudsen. Jos veidą puošė žaismingos ir gilios, tarsi Marianų įduba, skruostų duobutės. Atrodė, lyg ji sakytų: *Mielai prisijungsiu prie jūsų komandos „Q" skyriuje."*

Karlas neatsakė Rouzei šypsena. Net jei būtų išsiviepęs, tokių žavių duobučių jis nepademonstruotų, nes paprasčiausi jų neturi.

Pastato pusrūsyje, apsivilkęs per didelę neperpučiamą striukę, laukė Asadas. Po popietinės maldos jis buvo pasirengęs imtis darbo. Po pažastimi buvo pasikišęs nedidelį odinį portfelį.

– Nužudytų brolio ir sesers motina kartu su sena drauge gyvena Roskildėje, – atskleidė savo turimą informaciją Asadas. Jo žiniomis, paspaudus greičio pedalą iki vietos galima nusigauti greičiau nei per pusvalandį. – Sulaukėme skambučio iš Hornbeko, Karlai. Nelabai džiugios žinios.

Karlo vaizduotėje iškilo Hardžio paveikslas. Dviejų metrų luošas mėsos kalnas, veidu atsigręžęs į Eresundo sąsiaurį ir stebintis, kaip paskutinį kartą tą sezoną į jūrą išplaukia kateriai.

– Kas atsitiko? – paklausė jis. Karlas jautėsi siaubingai. Praėjo jau daugiau kaip mėnuo nuo tos dienos, kai Karlas aplankė savo senąjį kolegą.

– Kalbama, kad jis labai dažnai verkia, – atsakė Asadas. – Nors jam duoda daug vaistų ir visa kita, jis vis tiek nesiliauja verkęs.

Namas Fazanų gatvės gale niekuo neišsiskyrė iš kitų tos gatvės pastatų. Ant žalvario lentelės buvo išgraviruoti Jenso Arnoldo ir Ivetės Larsen vardai, o žemiau, ant kartoninės iškabos didelėmis raidėmis užrašyta: MARTA JORGENSEN.

Prie durų juos pasitiko trapi, lyg drugelio sparnas, jau pensinio amžiaus sulaukusi moteris. Tai buvo patraukli moteris, kurią pamatęs Karlas nusišypsojo.

– Taip, Marta gyvena su manimi. Nuo tada, kai mirė mano vyras. Žinote, šiandien ji jaučiasi nekaip, – sušnabždėjo ji koridoriuje stoviniuojantiems svečiams. – Gydytojas sako, kad jos būklė sparčiai blogėja.

Vyrai išgirdo, kaip namo gilumoje kosčioja namo šeimininkės draugė. Jiems įžengus į oranžeriją, moteris į atvykėlius įsmeigė giliai akiduobėse paskendusias akis. Priešais ją stovėjo įvairiausi vaistų buteliukai.

– Kas jūs? – paklausė ji, drebančia ranka nukrėsdama cigarilės pelenus.

Asadas patogiai įsitaisė ant išblukusios vilnos užtiesalais apdengtos kėdės, apibirusios sudžiūvusiais augalų lapais. Nė kiek nesivaržydamas jis paėmė Martos Jorgensen ranką.

– Žinote, Marta, tai, ką dabar jaučiate, išgyveno ir mano motina. Jai buvo išties nelengva.

Jei kas nors taip paimtų Karlo motinos ranką, moteris akimirksniu ją atitrauktų. Tačiau Marta Jorgensen to nepadarė.

Iš kur Asadas žino teisingą ėjimą? – susimąstė Karlas. Jis svarstė, kaip visoje šioje situacijoje pasielgus jam pačiam.

– Kol neatvyko socialinis darbuotojas, turime laiko arbatos puodeliui, – šypsodamasi primygtinai pasiūlė Ivetė Larsen. Kai Asadas paaiškino vizito priežastį, Marta tyliai pravirko.

Jie gėrė arbatą ir valgė pyragą, kol Marta sukaupė valią ir prabilo:

– Mano vyras buvo policininkas.

– Taip, žinome, ponia Jorgensen. – Tai buvo pirmieji Karlo žodžiai Martai.

– Vienas senas mano vyro kolega atnešė man bylos dokumentų kopijas.

– Supratau. Ar tai buvo Klesas Thomasenas?

– Ne, ne jis. – Ji atsikrenkštė ir, giliai įtraukusi cigarilės dūmų, numalšino kylantį kosulio priepuolį. – Kitas. Jo vardas buvo Arne. Bet jis jau miręs. Arne viską sudėjo į vieną aplanką.

– Ar galime pamatyti jį, ponia Jorgensen?

Ji pakėlė sau prie galvos kone permatomą ranką. Moters lūpos virpėjo.

– Apgailestauju, tačiau tai neįmanoma. Nebeturiu to aplanko. – Ji primerkė akis. Moteriai akivaizdžiai skaudėjo galvą. – Nežinau, kam paskutiniam jį paskolinau. Ne vienas žmogus yra vartęs tuos popierius.

– Ar tai jis? – Karlas ištiesė jai blankiai žalios spalvos aplanką.

Moteris papurtė galvą.

– Ne, jis buvo pilkas. Ir kur kas didesnis. Tą aplanką buvo sunkoka išlaikyti viena ranka.

– Ar yra daugiau kokios nors medžiagos? Kas nors, ką mums vertėtų turėti?

Ji pažvelgė į savo draugę.

– Ar galime jiems pasakyti, Ivete?

– Tikrai nežinau, Marta. Manai, kad turėtume?

Pasiligojusi moteris įsmeigė savo gilias mėlynas akis į dviejų jaunuolių portretą, stovintį ant palangės tarp surūdijusio laistytuvo ir nedidelės iš smiltainio iškaltos šventojo Pranciškaus Asyžiečio figūrėlės.

– Pažvelk į juos, Ivete. Argi jie kada nors padarė ką nors blogo? – moters akys sudrėko nuo ašarų. – Mano mažieji. Gal dėl mano vaikų vertėtų šiems vyrams papasakoti apie tai?

Ivetė pastatė ant stalo dėžutę šokoladinių mėtų skonio saldainių *After Eight.*

– Manau, kad galima, – atsiduso ji ir nužingsniavo link kampo, kuriame buvo sudėti seni, susiglamžę popieriaus lakštai kalėdinėms dovanoms vynioti ir pakartotiniam naudojimui skirtos kartono dėžės – tai buvo senų laikų ir nepritekliaus dienų mauzoliejus. – Štai, – ištarė ji, ištraukdama iki pat viršaus aplankalų prikimštą dėžę su *Peter Hahn* firmos prekiniu ženklu.

– Per pastaruosius dešimt metų mes su Marta kaupėme laikraščių iškarpas, kurias segėme į aplankalus. Mirus mano vyrui likome tik mudvi.

Asadas paėmė dėžę ir ją atidarė.

– Čia rasite informacijos apie neišaiškintas išpuolių bylas, – tęsė Ivetė. – Ir fazanų žudikus.

– Fazanų žudikus? – perklausė Karlas.

– Taip. Kaip dar būtų galima pavadinti tokius žmones? – Ivetė pasirausė dėžėje ir iš jos ištraukė tinkamą pavyzdį.

Taip, fazanų žudikai buvo labai tinkamas apibūdinimas. Vienoje kažkokio savaitraščio iškarpoje matėsi du karališkosios šeimos nariai, keli visuomenės atmatos ir Ulrikas Dybolas Jensenas, Ditlevas Pramas bei Torstenas Florinas. Visi jie laikė pusiau atlenktus šratinius šautuvus. Šalia, jiems po kojomis, gulėjo daugybė negyvų fazanų ir kurapkų.

– Oho, – šūktelėjo Asadas. Šiuo atveju nelabai buvo ką pridurti.

Jiedu pastebėjo kažkokį užsidegimą Martos Jorgensen elgsenoje, tačiau nelabai suprato jos motyvų.

– Nesitaikstysiu su visu tuo! – netikėtai riktelėjo ji. – Jie turi gauti, ko nusipelnę, visi iki vieno. Jie mirtinai sumušė mano vaikus ir nužudė mano vyrą. Tegul jie keliauja pragaran.

Ji bandė atsistoti, bet praradusi pusiausvyrą pasviro į priekį, kakta trenkdamasi į stalo kraštą. Atrodė, lyg būtų nepastebėjusi priešais save stovėjusio stalo.

– Jie irgi turi mirti, – sušnypštė Marta, skruostu prisiplojusi prie staltiesės. Tada ėmė mosuoti rankomis, žarstydama į šalis arbatos puodelius.

– Nurimk, Marta, – ramino draugę Iveta, sodindama žiopčiojančią moterį ant pagalvių stirtos.

Kai Marta atgavo kvapą ir užtraukdama cigarilės dūmų vėl paniro į pasyvią būseną, Ivetė nusivedė abu vyrus į greta esantį valgomąjį. Moteris atsiprašė už savo draugės elgseną, paaiškindama, jog Martos galvoje augantis navikas taip stipriai išsikerojo, kad niekada negalėdavai nuspėti, kokios moters reakcijos galima tikėtis. Ji ne visada buvo tokia.

Lyg jie būtų nusipelnę atsiprašymo.

– Kartą mus aplankė vienas vyras, kuris pasakė, kad pažinojo Lisbetą. – Iveta nežymiai kilstelėjo savo vos matomą antakį. – Lisbeta buvo Martos dukra, jos sūnaus vardas buvo Sorenas. Jūs žinote, tiesa? – Asadas ir Karlas linktelėjo. – Gal Lisbetos draugas vis dar turi tą aplanką, nežinau. – Ji žvilgterėjo į oranžeriją. – Matyt, tas vyras tvirtai prižadėjo Martai, kad grąžins aplanką. – Ivetė pažvelgė į abu vyrus tokiu liūdnu žvilgsniu, jog norėjosi pačiupti ją į glėbį. – Bijau, kad kai grąžins, bus per vėlu.

– Ar galite prisiminti, kuo vardu tas vyras, paėmęs jūsų minimą aplanką, Ivete? – paklausė Asadas.

– Bijau, kad ne. Manęs nebuvo, kai Marta jam atidavė tą aplanką. Martos atmintis nebe tokia gera, kokia būdavo anksčiau. – Moteris patapšnojo sau galvą. – Auglys, juk suprantat.

– Gal žinote, ar jis buvo policininkas? – pasiteiravo Karlas.

– Nemanau, bet galbūt. Nežinau.

– Kodėl jis nepasiėmė šitos? – paklausė Asadas, rodydamas į *Peter Hahn* prekiniu ženklu pažymėtą dėžę, kurią laikė pasikišęs po pažastimi.

– Ai, jūs apie ją. Tai tik Martos surinkta medžiaga. Juk kažkas prisipažino įvykdęs žmogžudystes, tiesa? Aš padėjau jai rinkti laikraščių iškarpas, nes tai ją ramino. Tas žmogus, kuris pasiskolino aplanką su bylos dokumentų kopijomis, tikriausiai nemanė, kad tos iškarpos būtų labai svarbios. Ir tikriausiai jos išties nėra svarbios.

Karlas ir Asadas paprašė Ivetos rakto nuo Martos vasarnamio durų, apie kurį ji papasakojo abiem vyrams. Taip pat jiedu klausinėjo apie tai, kas įvyko kelios dienos iki žmogžudystės. Bet Ivetė daugiau nieko nepapasakojo. Jos žodžiais, viskas įvyko prieš dvidešimt metų. Be to, tai įvykis, apie kurį nesinori nei galvoti, nei jo prisiminti.

Atvykus socialiniam darbuotojui vyrai atsisveikino ir išėjo.

Hardžio sūnaus nuotrauka stovėjo ant stalelio šalia jo lovos. Tai buvo vienintelė užuomina, kad šis leisgyvis žmogus susivėlusiais, riebaluotais plaukais ir vamzdeliais, išvestais iš jo šlapimo takų, kažkada gyveno kitokį gyvenimą. Gyvenimą be kvėpavimo aparato, nuolat įjungto televizoriaus ir šalia besisukiojančių medicinos slaugytojų.

– Pagaliau radai laiko atnešti savo sumautą pasturgalį pas mane, – pašaipiai tarė Hardis, akis įsmeigęs į tašką, kybantį kažkur aukštybėse virš Hornbeke įsikūrusios Nugaros smegenų traumų klinikos. Tokiose aukštybėse, iš kur matė viską 360 laipsnių kampu, bet iš kurių nukritęs neliktų gyvas nė vienas žmogus.

Karlas įtempė smegenis, stengdamasis sukurpti tinkamą atsiprašymą, tačiau nieko protingo neišgalvojo. Jis paėmė įrėmintą nuotrauką, tardamas:

– Girdėjau, kad Madsas pradėjo studijuoti universitete?

– Kas tau sakė? Gal dulkini mano žmoną? – paklausė nė nemirktelėdamas ligonis.

– Ne, Hardi. Kodėl, po velnių, taip kalbi? Žinau, nes... nes... Ai, po galais, neatsimenu, kas iš komisariato man papasakojo.

– Kur tavo mažasis siras? Gal išspyrėte jį į gimtąsias smėlio kopas?

Karlas gerai pažinojo Hardį. Tai tebuvo tušti plepalai.

– Papasakok, kas tave neramina, Hardi. Esu su tavimi, gerai? – Jis giliai įkvėpė. – Ateityje tave lankysiu dažniau, senasis bičiuli. Aš atostogavau, neabejoju, kad mane supranti.

– Matai tas žirkles ant stalo?

– Taip, žinoma.

– Jos visada ten padėtos. Ligoninės personalas naudoja jas marlei kirpti. Ir lipniajai juostai, kuria pritvirtina mano zondus ir švirkštus. Jos atrodo aštrios, tiesa?

Karlas pažvelgė į žirkles.

– Na, taip.

– Gal galėtum jas paimti ir įsmeigti man į miego arteriją, Karlai? Padarytum mane laimingą. – Jis trumpai nusijuokė, tada staiga liovėsi. – Mano ranka trūkčioja, Karlai, man atrodo tuoj pat po peties raumeniu.

Karlas suraukė antakius. Vargšas Hardis, jis jaučia kažkokį trūkčiojimą. Jei tik būtų tiesa.

– Ar nori, kad pakasyčiau tą vietą, Hardi? – Šiek tiek į šoną patraukdamas apklotą Karlas svarstė, gal truktelėjus marškinius, o gal užtektų pakasyti per medžiagą.

– Eik tu šikt, sumautas šunsnuki. Klausyk, ką tau sakau. Ji trūkčioja. Matai?

Karlas patraukė marškinius. Hardis visada mokėjo atrodyti žaviai. Gerai rengėsi ir būdavo įdegęs. Dabar jo oda tapo balta kaip kopūstinio baltuko lerva. Plonos, šviesiai mėlynos venos tokiame baltume atrodė itin ryškios. Karlas palietė Hardžio ranką. Visi raumenys sunykę. Jie labiau priminė muštą jautienos gabalą. Be to, Karlas nepastebėjo jokio trūkčiojimo.

– Pasitikiu tavimi, Karlai. Paimk žirkles ir durk man, bet ne per greitai. Pasakysiu, kai pataikysi ten, kur reikia.

Vargšas žmogus. Paralyžiuotas nuo galvos iki kojų. Tik silpnas jautrumas vieno peties srityje. Visa kita tik beviltiškoje padėtyje atsidūrusio žmogaus viltis.

Bet Karlas padarė taip, kaip prašė Hardis. Iš lėto braukdamas nuo alkūnės žemyn, tada aukštyn kartojo kelis kartus. Kai Karlas priartėjo prie Hardžio pažasties iš nugaros pusės, Hardis aiktelėjo.

– Čia, Karlai. Pažymėk šią vietą tušinuku.

Karlas padarė, kaip buvo prašomas. Juk draugas lieka draugu.

– Pakartok. Pabandyk apgauti mane. Pasakysiu, kai pataikysi į tą pačią vietą. Užsimerkiu.

Kai Karlas vėl priartėjo prie pažymėto taško, Hardis išsišiepė, o gal tik padarė išraiškingą grimasą.

– Čia! – suriko jis. Prakeikimas, tai neįtikėtina. Karlą nupurtė šiurpas.

– Nesakyk seselei, Karlai.

Karlas suraukė antakį.

– Ką? Kodėl nesakyti, Hardi? Tai nuostabi naujiena. Galbūt, nepaisant visko, sužibo viltis. Ligoninės personalas turės atspirties tašką ir galės iš lėto pastatyti tave ant kojų.

– Noriu padidinti jautrią zoną. Noriu, kad bent viena mano ranka vėl judėtų, girdi mane? – Tik tada Hardis pirmą kartą iš tiesų pažvelgė į savo kolegą. – Niekam neturėtų rūpėti, kokiais tikslais ketinu pasinaudoti savo ranka, supratai?

Karlas linktelėjo. Jam nesvarbu, jei tik Hardis nuo to laimingesnis. Panašu, kad Hardis gyveno svajone apie tai, kaip pats paima žirkles ir susmeigia sau į gerklę. Kažin ar iš tiesų egzistavo tas stebuklingasis jautrusis taškas ir kaip ilgai jis egzistavo, jei apskritai egzistavo. Bet verčiau leisti Hardžiui meluoti. Bet kokiu atveju, koks skirtumas.

Karlas pataisė Hardžio marškinius ir užtraukė apklotą iki smakro.

– Ar vis dar mataisi su ta psichologe, Hardi? – Karlo vaizduotėje išniro patrauklus Monos Ibsen kūnas. Jo sielą tarsi balzamas suvilgantis vaizdas.

– Taip.

– Ir? Apie ką jūs kalbatės? – paklausė Karlas, vildamasis, kad atsakyme į klausimą pasigirs jo vardas.

– Ji nuolat užsuka pas mane ir šniukštinėja apie susišaudymą Amageryje, nors nežinau, kam visa tai. Bet kaskart apsilankiusi, ji labiausiai klausinėja apie tą sumautą vinių šaudyklės bylą.

– Taip, nenuostabu.

– Žinai, Karlai?

– Na?

– Ji skatina mane galvoti, nors ir nesinori. Kokia iš viso to sumauta nauda? Be to, man galvoje vis sukasi vienas klausimas.

– Koks klausimas, Hardi?

Jis pažvelgė tiesiai Karlui į akis. Panašiai policijoje vykdomos kryžminės įtariamojo apklausos. Jokio kaltinimo, jokio gražbyliavimo, tik gebėjimas priversti žmogų sunerimti.

– Tu, aš ir Ankeris maždaug po dešimties dienų nuo to vyro nužudymo nuvykome į tą pašiūrę, taip?

– Taip.

– Nusikaltėliai turėjo marias laiko pašalinti visus galimus pėdsakus. Marias. Kodėl jie to nepadarė? Kodėl laukė? Jie galėjo sudeginti tą suknistą pastatą. Išnešti kūną ir sudeginti pašiūrę.

– Suprantu, kad tave tai stebina. Ir mane stebina.

– Ir kodėl jie grįžo į tą pastatą kaip tik tada, kai mes ten buvome?

– Taip, nesistebiu, kad ir tai tau atrodo keista.

– Keista? Žinai ką, Karlai? Man tai neatrodo labai keista. Jau neatrodo. – Hardis bandė atsikrenkšti, bet nesėkmingai. – Galbūt Ankeris galėtų mums papasakoti kur kas daugiau, jei būtų gyvas, – tęsė Hardis.

– Ką turi omenyje? – Karlas ištisas savaites negalvojo apie Ankerį. Vos prieš aštuonis mėnesius jų akivaizdoje tame supuvusiame name buvo nušautas geriausias kolega, o Karlas jau spėjo jį išmesti iš galvos. Tai privertė Karlą susimąstyti, ar žmonės ilgai prisimintų jį, jei kas nors panašaus atsitiktų.

– Kažkas mūsų tykojo tame pastate, Karlai. Neturiu kito paaiškinimo. Turiu omenyje, kad tai nebuvo įprastas tyrimas. Į tai buvo įsipainiojęs vienas iš mūsų, bet ne aš. Ar tai buvai tu, Karlai?

9 SKYRIUS

Ditlevas iškišo galvą pro keleivio langą ir davė garsinį signalą šešių visureigių, stovinčių priešais *Tranekaer* užeigos geltonai dažytą fasadą, vairuotojams sekti jam iš paskos.

Kai jie privažiavo mišką ir varovai pradingo už medžioklės plotą skiriančios tvoros, saulė jau skleidė pirmuosius savo spindulius. Vairuotojai gerai žinojo bendrą tvarką. Jie po kelių minučių stovėjo šalia Ditlevo, užsisagstę paltus ir rankose laikydami šautuvus atlenktais vamzdžiais. Keliems vyrams prie šonų trypčiojo šunys.

Kaip visada, paskutinis į priekį žengė Torstenas Florinas. Languotos kelnės iki kelių ir pagal užsakymą siūtas, gražiai priglundantis medžiotojo švarkas buvo nepakartojamas tos dienos derinukas. Su tokia apranga būtų galėjęs užsukti net į oficialų vakarėlį.

Ditlevas apdairiai įvertino paukštšunį, kuris paskutinę akimirką iššoko iš vieno visureigio galo, tada nužvelgė susirinkusių veidus. Tarp jų buvo vienas žmogus, kurio jis tikrai nekvietė.

Jis pasilenkė Bentui Krumui prie ausies.

– Kas ją pakvietė, Krumai? – sušnabždėjo jis. Bentas Krumas ne tik dirbo Ditlevo Pramo, Torsteno Florino ir Ulriko Dybolo Jenseno advokatu, bet dar buvo atsakingas už jų medžioklės organizavimą. Jis buvo suktas žmogus, ilgus metus rūpinęsis, kad visi trys išneštų sveiką kailį iš visų susiklosčiusių situacijų ir buvo visiškai lojalus jiems. Nieko keisto, nes Krumas kas mėnesį savo banko sąskaitoje rasdavo apvalią pinigų sumą.

– Tavo žmona ją pakvietė, Ditlevai, – atsakė jis ramiai. – Ji užsiminė, kad Lisana Hjort ir jos vyras yra maloniai laukiami. Žinai, ji kur kas geresnė šaulė už savo vyrą.

Geresnė šaulė? Prakeikimas, koks skirtumas. Buvo begalė priežasčių, kodėl Ditlevas neleisdavo savo medžioklėse dalyvauti moterims. Tarsi Krumas nežinotų. Ta kalė Telma.

Ditlevas uždėjo ranką ant Lisanos vyro peties.

– Atsiprašau, bičiuli, bet tavo žmona negali šiandien dalyvauti su mumis medžioklėje, – pareiškė jis. Nors Ditlevas numanė, kad jo reikalavimas sukels problemų, visgi paprašė, kad Hjortas perduotų automobilio raktus žmonai. – Ji gali nuvažiuoti iki užeigos. Paskambinsiu į užeigą ir paprašysiu, kad jie atidarytų. Ir tegul pasiima tavo nepaklusnų šunį. Tai nepaprasta medžioklė su varovais, Hjortai. Turėtum žinoti.

Keli vyrai bandė įsiterpti į jųdviejų pokalbį. Tarsi kas nors būtų jų prašęs. Nors jie buvo seni kvaili turčiai, tačiau tikroji sėkmė juos buvo aplenkusi. Bet gal jie paprasčiausiai nežino, koks padaras buvo tas sumautas paukštšunis. Ditlevas bedė savo bato galu į žemę ir pakartojo:

– Jokių moterų. Viso gero, Lisana. – Ditlevas ėmė dalyti oranžines kaklajuostes ir praleidęs Lisaną Hjort nė nepažvelgė jai į akis. – Nepamiršk su savimi pasiimti to padaro, – pridūrė jis.

Ditlevas neketino leisti jiems užsiropšti ant sprando ir pakeisti žaidimo taisyklių. Ši medžioklė bus kitokia – ir taškas.

– Jei mano žmona negali dalyvauti kartu su mumis, Ditlevai, aš irgi neisiu, – bandė ginčytis Hjortas. Jis buvo menkas mažas žmogelis, vilkintis apgailėtiną, nudėvėtą *Moorland* švarką. Nejau jam niekada anksčiau nėra tekę patirti Ditlevo įtūžio, kai bandė prieštarauti? Nejau jis nežino, kaip svarbu dėl verslo palaikyti gerus santykius su Ditlevu? Ar jis pamiršo, kad vos nebankrutavo, kai Ditlevas nusprendė granitą pirkti Kinijoje? Nejau Hjortas iš tiesų nori, kad Ditlevas ir vėl jį nubaustų? Be abejonės, Ditlevas galėtų tai padaryti.

– Tavo valia, – jis atgręžė nugarą Hjortams ir pažvelgė į kitus. – Kiekvienas žinote taisykles. Tai, ką patiriate šiandien, yra niekieno kito reikalas, girdite? – Jie palinksėjo, kaip Ditlevas ir tikėjosi. – Mes į laisvę paleidome du šimtus fazanų ir kurapkų patinų ir patelių. Visiems užteks. – Jis išsiviepė. – Gal šiek tiek ankstoka medžioti pateles, bet kam tai rūpi? – Jis pasisuko į vyrus iš vietinio medžiotojų klubo. Jie tikrai nepravers burnų. Visi čia susirinkusieji vienaip ar kitaip dirbo Ditlevui. – Ar negana aušinti burnas apie paukštieną? Kad ir kaip būtų, kiekvienas šiandien turėsite galimybę nušauti ne po vieną paukštį. Kur kas įdomesnis yra kitas žaidimas, kurį šiandien noriu jums pasiūlyti. Daugiau nepasakosiu. Patys pamatysite savo akimis.

Visi susidomėjusiais žvilgsniais sekė Ditlevo judesius, kaip jis pasisuka ir paima iš Ulriko lazdelių ryšulį.

– Dauguma žinote tvarką. Du iš jūsų ištrauks trumpesnes nei kitų lazdeles. Šie laimės kūdikiai turės sudėti savo atsineštus šratinius ir galės paimti graižtvinius šautuvus. Jiems neteks šaudyti į paukščius. Bet jie turės galimybę namo parsivežti dienos laimikį. Ar mes pasirengę?

Keli vyrai švystelėjo ant žemės savo cigarus ir užgesino juos primindami. Kiekvienas turėjo savitus pasirengimo medžioklei ritualus.

Ditlevas nusišypsojo. Štai ji, valdančioji klasė: dažniausiai negailestinga ir savanaudė.

– Taip, paprastai du išrinktieji šauliai dalinasi laimikiu, – tęsė Ditlevas, – bet dėl to sprendžia tas, kuris nudobia gyvūną. Jei tai bus Ulriko laimikis, mes visi žinome, kas atsitiks. – Visi nusijuokė, išskyrus patį Ulriką. Nesvarbu, apie ką pakryptų kalba, akcijas, moteris ar šernus, Ulrikas nė vienu iš jų su niekuo nesidalydavo. Visi tai žinojo.

Ditlevas pasilenkė ir pakėlė du dėklus su graižtviniais šautuvais.

– Pažvelkite, – tarė jis, į dienos šviesą ištraukdamas šautuvus, – į mūsų medžiotojų namelį vėl atsivežiau senuosius *Sauer Classics*. Taigi, galėsime išbandyti šiuos du mažus stebuklus. – Jis iškėlė sau virš galvos vieną *Sauer Elegance* šautuvą. – Jie tarsi prajodinėtas arklys, todėl juos malonu laikyti rankose. Galėsite išbandyti, jei tik bus noro!

Jis atkišo susirinkusiems lazdelių ryšulį, į burtų traukimą įtraukdamas ir Hjortą, nors tai sukėlė jo žmonos nepasitenkinimą. Tada padavė dviem laimingiesiems jų šautuvus.

Vienas iš jų buvo Torstenas. Jis atrodė susijaudinęs, bet Ditlevas žinojo, kad tai nesusiję su medžiokle. Pasibaigus medžioklei juodu būtinai turės aptarti reikalus.

– Torstenas dar yra tai daręs anksčiau, bet Sachenholtas ne, taigi pasveikinkime jį. – Ditlevas linktelėjo jaunuoliui ir jo garbei pakėlė savo gertuvę. Jam pavymui tą patį padarė ir kiti. Dėl savo kaklaskarės ir geliu suteptų plaukų Sachenholtas buvo panašus į vaikėzą iš prestižinės mokyklos. Tikėtina, kad tokia jo povyza

išliks iki gyvenimo galo. – Judu esate vieninteliai, galintys šaudyti šiandienos ypatingo žaidimo metu. Taigi, esate atsakingi, kad viskas vyktų sklandžiai. Nepamirškite, kad turite šaudyti tol, kol gyvūnas visiškai liausis judėjęs. Taip pat atminkite, kad nušovęs gyvūną gauna prizą...

Jis atsitraukė žingsnį atgal ir iš palto vidinės kišenės išsitraukė voką.

– Nedidelio keturių kambarių buto Berlyne nuosavybės dokumentai. Pro jo langus atsiveria vaizdas į Tempelhofo oro uosto nusileidimo takus. Nesijaudinkite, oro uosto greitu metu neliks, o jo vietoje tiesiai jums po langais atsivers vaizdas į prieplauką. – Kai vyrai pradėjo ploti, jis nusišypsojo. Ditlevo žmona ištisus mėnesius neatstojo nuo jo zyzdama, kad vyras nupirktų tą sumautą butą, tačiau nė sykio nesiteikė ten apsilankyti. Netgi su savo šunsnukiu meilužiu. Dabar proga jo atsikratyti.

– Mano žmona išvažiuoja, Ditlevai, bet šunį vesiuos kartu, – pasigirdo balsas Ditlevo užnugaryje. Ditlevas pasisuko ir pažvelgė tiesiai į užsispyrusį Hjorto veidą. Akivaizdu, kad vyrukas bandė derėtis, siekdamas išsaugoti savigarbą.

Ditlevas žvilgterėjo sau per petį, trumpam mesteldamas žvilgsnį į Torsteną. Visi privalo paklusti Ditlevui Pramui. Jei žmogui pasakyta, kad negalima vestis šuns, tačiau jis vis tiek nesusipranta, tam žmogui teks pajusti, ką reiškia prieštarauti.

– Primygtinai reikalauji, kad leisčiau vestis šunį, Hjortai? Ką gi, gerai, – ištarė Ditlevas, nekreipdamas dėmesio į spoksančią Hjorto žmoną. Jam nė kiek nesinorėjo leistis į ginčus su ta kale. Kitas reikalas yra Telma, su ja pasidraskyti galima.

Kai jie pasiekė proskyną, esančią kalvos viršuje, nuo miške augančių krūmų ir menkaverčių medžių sklindantis puvėsių tvaikas susilpnėjo. Apačioje, už penkiasdešimties jardų, augo nedidelis

rūko apgaubtas miškelis, o už jo driekėsi tankmė, prieš juos atsivėrusi tarsi plati jūra. Didingas vaizdas.

– Visi šiek tiek išsisklaidykite, – liepė Ditlevas. Kai susirinkusieji atsistojo septynių ar aštuonių jardų atstumu vienas nuo kito, Ditlevas galvos linktelėjimu parodė, kad toks išsiskirstymas yra tinkamas.

Kol kas iš miškelio silpnai girdėjosi varovų skleidžiamas triukšmas. Vos keli į laisvę paleisti fazanai pakilo į orą, bet tuojau palengva nusileido į atžalyną. Šalia Ditlevo tykantys medžiotojai nuščiuvo. Kai kurie vyrai buvo tikrų tikriausi medžioklės entuziastai, todėl rytinis rūkas jiems pasirodė įprastas dalykas. Jie mėgavosi galimybe nuspausti šautuvo gaiduką. Tie vyrai buvo milijonieriai, bet tik galėdami žudyti jautė, kad gyvena.

Jaunasis Sachenholtas, išbalęs nuo susijaudinimo, tipeno greta Ditlevo. Jo tėvas, kai dar nuolat dalyvaudavo medžioklėse, elgdavosi lygiai taip pat. Sūnus žingsniavo atsargiai, žvilgsnį įsmeigęs į miškelį. Jam už nugaros pasiliko tankmė, o priešakyje, už kelių šimtų jardų, dunksojo miškas. Jaunuolis tvirtai žinojo, kad taikliu šūviu galėtų laimėti sau jaukią meilės gūžtą, į kurią tėvai negalėtų nė nosies įkišti.

Ditlevas iškėlė ranką – visi sustojo. Hjorto paukštšunis, kaip ir buvo galima tikėtis, suinkštė ir iš pasitenkinimo ėmė sukti ratus, o jo stuobrys šeimininkas vis bandė nutildyti augintinį. Staiga iš miškelio pakilo pirmi paukščiai. Jiems pavymui pasipylė šūvių salvė, po kurios žemėn bumbtelėjo sparnuoti negyvėliai. Hjortas neįstengė nulaikyti savo šuns. Kai šalia stovėjęs vyras paragino savo šunį atnešti laimikį, Hjorto šuo pakluso svetimai komandai ir iškišęs liežuvį nuskuodė į priekį. Tą akimirką vienu metu pakilo šimtai paukščių ir medžiotojų būrys pasileido bėgti strimgalviais. Šūviai ir jų tankmėje sukeltas aidas kurtino.

Visa ši scena kėlė nenumaldomą Ditlevo pasitenkinimą: nepaliaujami šūviai, nenutrūkstamas žudymas, sparnų plakimas danguje, kurį nutraukia kulkos užbaigdamos šią spalvingą orgiją. Palengva iš dangaus krenta negyvi paukščiai. Nevaldomas vyrų noras vėl ir vėl užtaisyti ginklus. Ditlevas pastebėjo, kad, negalėdamas šaudyti kartu su kitais, Sachenholtas jautėsi nusivylęs. Vaikinas žvilgsnį nukreipė nuo giraitės į miško pakraštį, tada nužvelgė lygią, tankme apaugusią teritoriją. Nagi, iš kur pasirodys jo grobis? Jis to nežinojo. Kuo labiau medžiotojai troško kraujo, tuo tvirčiau Sachenholtas laikė savo šautuvą.

Staiga Hjorto šuo įsikibo į gerklę kitam šuniui, šis paleido savo grobį ir inkšdamas atsitraukė. Visi tai pastebėjo, išskyrus patį Hjortą. Neprarasdamas medžioklės azarto jis be paliovos užtaisinėjo savo ginklą ir šaudė.

Kai Hjorto skalikas sugrįžo, nasruose nešdamasis trečią paukštį, ir grybštelėjo dantimis kitam šuniui, Ditlevas davė komandą visą situaciją iš šalies stebinčiam Torstenui. Raumenų jėga, instinktai ir negailestingos treniruotės bet kurį medžioklinį šunį paverčia negailestingu žvėrimi.

Viskas įvyko būtent taip, kaip buvo numatęs Ditlevas. Išgirdę komandą kiti šunys užpuolė Hjorto skaliką, neleisdami jam išnešioti proskynoje sukritusių paukščių. Vargšas šuo buvo priverstas sprukti į tankymę, kur galėjo netrukdomas pasiduoti savo instinktams.

– Dabar būkite budrūs, – šūktelėjo Ditlevas abiem šauliams. – Nepamirškite, kad sėkmingai pasirodę galėsite laimėti puikiai įrengtą butą Berlyne. – Juokdamasis jis paleido salvę į dar vieną pulką paukščių, kuris pakilo iš krūmų. – Geriausiu šūviu galite laimėti didįjį prizą.

Kaip tik tą akimirką iš tamsios menkaverčių medžių ir krūmų tankmės, nasruose nešdamasis dar vieną paukštį, išlindo Hjorto šuo. Nė nespėjęs pasiekti atviros laukymės, pašautas vienintelio Torsteno šūvio, šuo susmuko. Panašu, kad tai, kas įvyko, matė tik Ditlevas ir Torstenas. Visiems kitiems situacija atrodė visai kitaip. Iš nuostabos Sachenholtas neteko žado, o jam pavymui visi vyrai ėmė kvatoti choru. Ne ką mažiau juokėsi ir pats Hjortas, kaip ir kiti medžiotojai manydamas, kad šaulys prašovė pro šalį.

Tačiau po kelių akimirkų Hjortas išvydo savo šunį kulkos perverta kaukole. Juokas akimirksniu liovėsi. Tikėtina, Hjortas pasimokė. Jei Ditlevas Pramas pasakė, kad medžioklėje ne vieta netikusiems šunims, jo paliepimo turi būti laikomasi.

Ditlevas pastebėjo Krumą purtant galvą. Tai nutiko kaip tik tą akimirką, kai iš tankmės, kuri augo už miškelio, pasigirdo nauji garsai. Tikriausiai Krumas pastebėjo, kaip Torstenas tyčia nudėjo tą šunpalaikį.

– Nešaukite tol, kol aiškiai nepamatysite taikinio, supratote? – tyliai tarė jis šalia stovintiems vyrams. – Varovai išsirikiavo už miškelio, todėl manau, kad gyvūnai išbėgs štai ten. – Jis parodė į styrančius kadagius. – Taikykitės nuo žemės maždaug jardą, tiesiai į taikinio centrą. Tokiu būdu netaiklus šūvis susmigs į žemę.

– Kas ten? – sušnabždėjo Sachenholtas, galvos mostu parodydamas į nedidelį aukštų medžių telkinį, kuris netikėtai ėmė judėti. Girdėjosi lūžtančių šakelių garsas, iš pradžių vos girdimas, tada stipresnis. Varovų šūksniai atbėgančio padaro užnugaryje darėsi vis aršesni.

Ir staiga jis iššoko.

Sachenholtas ir Torstenas, lyg susitarę, iššovė vienu metu. Tamsus siluetas iš pradžių mažumėlę metėsi į vieną šoną, tada nerangiai šoko pirmyn. Susirinkusieji įsižiūrėjo į gyvį, tik kai jis

pasirodė laukymėje. Sachenholtas ir Torstenas iš naujo nusitaikė, vyrams raginant ir plojant.

– Stop! – sušuko Ditlevas, kai praradęs orientaciją strutis lyg įbestas sustingo vietoje ir ėmė dairytis aplink. Jis stovėjo maždaug šimto jardų atstumu. – Šį kartą šaukite jam į galvą, – liepė Ditlevas. – Vienu šūviu. Tu pirmas, Sachenholtai.

Vyrai sustingo savo vietose ir stebėjo, kaip sulaikęs kvėpavimą vaikinas pakėlė šautuvą ir iššovė. Kulka pataikė šiek tiek žemiau galvos ir iš karto sutraiškė gyvūno kaklą. Stručio galva nulinko atgal. Pasigirdo pritariantys medžiotojų šūksniai, nuo jų neatsiliko ir Torstenas. Šiaip ar taip, kam jam reikalingas keturių kambarių butas Berlyne?

Ditlevas nusišypsojo. Jis manė, kad pašautas gyvūnas bemat kris ant žemės, bet strutis dar kelias sekundes palakstė, kol galiausiai dėl nelygaus žemės paviršiaus dribo ant šono. Kurį laiką jo kūną tampė konvulsijos, bet galiausiai gyvūno galva susmuko ant žemės. Bendrai įvertinus, medžioklės rezultatas buvo puikus.

– Prakeikimas! – suaikčiojo jaunuolis, kai kiti medžiotojai iššovė kelis šūvius į paskutinius fazanus. – Strutis! Aš nušoviau sušiktą strutį! Šįvakar Viktoro bare pakabinsiu kokią pupytę. Ir netgi gerai žinau kurią.

Visi trys susitiko užeigoje, kur Ditlevas vaišino juos gėrimais. Torstenui labai reikėjo išgerti ko nors stipresnio, kad nuramintų viduje įsikerojusią įtampą.

– Kas atsitiko, Torstenai? Atrodai sumautai, – paklausė Ulrikas, vienu mauku išlenkdamas taurelę *Jagermaister* likerio. – Ar pyksti, kad pralaimėjai? Dėl Dievo, juk anksčiau esi nušovęs ne vieną strutį.

Torstenas kelis kartus pasukiojo savo taurelę.

– Tai dėl Kimės. Viskas labai rimta. – Tada jis išgėrė.

Ulrikas dar kartą visiems įpylė gėrimo ir pats pakėlęs taurelę išgėrė į visų sveikatą.

– Albekas viskuo pasirūpins. Greitai ją sučiupsime. Atsipalaiduok, Torstenai.

Torstenas Florinas iš kišenės išsitraukė degtukų dėžutę ir uždegė ant stalo stovinčią žvakę. Kaip ne kartą buvo sakęs, nėra pasaulyje liūdnesnio reginio už nedegančią žvakę.

– Tikiuosi, nemanai, kad Kimė yra paika mergiotė, vilkinti senais skarmalais ir tik laukianti, kol ją ras tavo idiotas privatus detektyvas? Ji to nepadarys, Ulrikai. Dėl Dievo meilės, juk kalbame apie Kimę. Pažįsti ją. Jie neras jos ir tai yra rimta problema. Ar supranti?

Ditlevas nuleido savo taurelę ir, užvertęs galvą, nužvelgė užeigos sijas.

– Ką turi omeny? – jis nekentė, kai Torstenas būdavo tokios būsenos.

– Vakar priešais mūsų modelių namus ji užpuolė vieną mūsų merginą. Kimė lūkuriavo ištisas valandas. Ant šaligatvio voliojosi aštuoniolika cigarečių nuorūkų. Kaip manai, ko ji laukė?

– Ką turi galvoje sakydamas „užpuolė“? – Ulrikas atrodė susinerimęs.

Torstenas papurtė galvą.

– Ramiai, Ulrikai. Viskas nebuvo taip blogai, ji tik kumštelėjo. Niekas neiškvietė policijos. Merginą išleidau savaitei atostogų ir nupirkau porą bilietų kelionei į Krokuvą.

– Esi įsitikinęs, kad tai buvo ji?

– Taip. Parodžiau nukentėjusiai merginai seną Kimės nuotrauką.

– Jokių abejonių?

– Jokių, – Torstenas atrodė susierzinęs.

– Turime veikti taip, kad Kimė nieko nesuuostų, – įsiterpė Ulrikas.

– Tu visiškai teisus, mes tikrai turime veikti atsargiai. Turime užtikrinti, kad ji pernelyg neprisiartintų prie mūsų. Ji gali padaryti bet ką, nė kiek tuo neabejoju.

– Kaip manote, ji vis dar turi pinigus? – paklausė Ulrikas. Kaip tik tuo momentu prie jų priėjo padavėjas, norėdamas pasidomėti, ar jiems ko nors reikia.

Ditlevas linktelėjo padavėjui. Jis jautėsi mieguistas.

– Turime visko, ko reikia, ačiū.

Kai mandagiai nusilenkęs padavėjas pasišalino, vyrai vėl tęsė savo pokalbį.

– Nagi, dėl Dievo meilės, Ulrikai. Kiek ji tada iš mūsų nudžiovė? Beveik du milijonus. Kaip manai, kiek pinigų ji išleidžia gyvendama gatvėje? Nė kiek. Tai reiškia, jog ji turi tiek pinigų, kad užtektų įsigyti bet ką, ko panorės. Netgi ginklų. Jeigu ji lankosi miesto centre, ten gali rasti daug visokių ginklų. Patikėkit, aš žinau.

Kresnas kaip kalnas Ulrikas sunerimo.

– Gal Albekui reikėtų daugiau parankinių?

10 SKYRIUS

– Su kuo, sakėte, norite pasikalbėti? Detektyvo pavaduotoju el-Asadu? Taip sakėte? – Karlas žvilgterėjo į telefono ragelį. Detektyvo pavaduotojas el-Asadas?! Štai ką reiškia, kai žmones paaukština.

Jis perjungė skambutį ir po akimirkos suskambo ant Asado darbo stalo stovintis telefonas.

– Taip? – atsiliepė Asadas. Detektyvo pavaduotojas el-Asadas. Kaip jis drįso?

– Skambino iš Holbeko policijos nuovados. Jie pranešė, kad visą rytą ieškojo Rorvigo žmogžudystės bylos. – Asadas stovėjo Karlo kabineto tarpduryje ir kasėsi kelių dienų šeriais apaugusį smakrą. Jiedu dvi dienas kruopščiai analizavo bylas, todėl Asadas atrodė gerokai nusikamavęs. – Žinai ką? Jie nebeturi jos. Byla dingo kaip į vandenį.

Karlas atsiduso.

– Ką gi, manykime, kad ją kažkas pasiėmė, taip? Įdomu, ar tik nebus jos paėmęs Arne, tas pats, kuris įdavė Martai Jorgensen pilką segtuvą su ataskaitomis apie žmogžudystes. Ar paklausei tų,

kurie skambino, kokios spalvos buvo segtuvas? Gal jis buvo pilkas?

Asadas papurtė galvą.

– Na ką, tai vis tiek nesvarbu. Pasak Martos, žmogus, paėmęs segtuvą, yra miręs, taigi su juo vis tiek negalime pasikalbėti. – Karlas primerkė akis. – Yra dar šis tas, ką norėčiau sužinoti, Asadai. Ar gali papasakoti man, kada tave paaukštino iki detektyvo pavaduotojo? Turėtum būti be galo atsargus, bandydamas apsimesti policijos pareigūnu. Baudžiamasis kodeksas griežtai vertina šį reikalą. 131 skyrius, jei konkrečiau. Gali būti įkištas pusmečiui į kalėjimą.

Asadas mažumėlę atlošė galvą.

– Detektyvo pavaduotojas? – paklausė jis, akimirkai sulaikydamas kvėpavimą. Abi rankas priglaudė prie krūtinės, tarsi bandydamas įrodyti savo nekaltumą. Paskutinis Karlo matytas panašaus pasipiktinimo atvejis buvo tada, kai premjeras nepalankiai sureagavo į pareiškimą, kad Danijos kariai yra netiesiogiai dalyvavę Afganistane surengtuose kankinimuose. – Man taip niekada neatsitiks, – nukirto Asadas. – Priešingai. Esu prisistatęs viso labo kaip detektyvo padėjėjas. Karlai, žmonės nemoka įdėmiai klausytis. – Jis nuleido rankas prie šonų. – Ar dėl to esu kaltas?

Detektyvo padėjėjas! Šventas Dieve! Visas šis reikalas toks painus, kad galėtų išprovokuoti skrandžio opą.

– Manau, kad būtų kur kas tiksliau, jei save vadintumei vyresniojo inspektoriaus pavaduotojo detektyvo padėjėju arba, dar geriau, policijos padėjėju. Bet man netrukdys, jei prisistatinėsi kaip detektyvo padėjėjas. Tik būtinai tiksliai nurodyk savo pareigų pavadinimą, supratai? Dabar eik į automobilių stovėjimo aikštelę ir atvaryk arčiau tą seną kledarą. Vykstame į Rorvigą.

Vasarnamį supo keletas pušų. Bėgant metams pastatas beveik visai nugrimzdo į smėlį. Pagal langus buvo galima spręsti, kad nuo žmogžudysčių čia niekas ir nebuvo apsistojęs. Tarp pūvančių sijų plytėjo nešvarūs paviršiai. Slegianti vieta. Jie paieškojo padangų pėdsakų, vedančių į kitus vasarnamius. Dabar, vėlyvą rugsėjį, toje vietovėje dideliu atstumu aplink nebuvo nė gyvos dvasios.

Asadas ranka prisidengė akis ir bergždžiai stengėsi ką nors įžiūrėti pro didžiausią langą.

– Nagi, Asadai, – paragino Karlas, – raktas turėtų kabėti kažkur čia.

Jis pažvelgė po namo užpakalinėje pusėje esančia pakraige. Dvidešimt metų raktas kabėjo ten, kur jį galėjo matyti visi – ant surūdijusios vinies virš virtuvės lango. Tiksliai toje vietoje, kurioje buvo nurodžiusi ieškoti Martos Jorgensen draugė Ivetė. Kita vertus, kam galėtų jo prireikti? Kas panorėtų brautis į namą? Vagys, kiekvienais metais ne sezono metu nusiaubiantys šiuos vasarnamius, turėtų būti akli, idant nepastebėtų, jog čia nėra ką vogti. Vien pamačius vasarnamį buvo galima suprasti, kad nėra reikalo kišti į jį nosį. Karlas ištiesė ranką link rakto ir paėmęs jį atrakino duris. Jis nustebo, kad senoji spyna taip lengvai atsirakino.

Karlas kyštelėjo galvą į vidų ir atpažino smarvę, būdingą toms vietoms, kuriose ilgai nesilankė nė vienas žmogus: pelėsis, priplėkęs tvaikas. Tai buvo kvapas, kurį galima užuosti senų žmonių miegamuosiuose.

Įžengęs į mažą prieškambarį Karlas ėmė rankomis ieškoti jungiklio. Tačiau elektra buvo atjungta.

– Štai, – tarė Asadas, halogeno žibintu mosuodamas priešais Karlo veidą.

– Gali padėti jį į šalį, Asadai. Mums jo nereikia.

Tačiau Asadas jau buvo įžengęs į praeities paslapčių kupiną kambarį ir šviesos srautu tyrinėjo aplinką. Buvo galima įžiūrėti medines, senamadiškomis spalvomis nudažytas lovas ir tradicinius, mėlyna emale dengtus virtuvės reikmenis. Vasarnamis neskendėjo aklinoje tamsoje. Pro apdulkėjusius langus skverbėsi silpni saulės spinduliai. Jų apšviestas kambarys priminė nespalvoto filmo sceną. Didelis, iš akmenų sumūrytas, židinys. Ant medinių grindų buvo patiestas kryžminiais raštais išmargintas švediškas kilimėlis. Čia pat ant grindų tebegulėjo žaidimas *Trivial Pursuit.*

– Viskas atrodo taip, kaip aprašyta ataskaitoje, – pratarė Asadas, barbendamas per *Trivial Pursuit* dėžutę. Kadaise dėžutė buvo tamsiai mėlyna, bet dabar ji pajuodavo. Žaidimo lenta nebuvo labai purvina, bet nebuvo ir švari, kaip ir du dirbtinio pyrago gabaliukai, kurie gulėjo ant jos. Tuo metu, kai nužudytoji mergina grūmėsi su užpuolikais, pyrago gabaliukai buvo nustumti nuo kvadratų, ant kurių jie stovėjo, bet nelabai žymiai. Rausvas pyragas buvo suskirstytas į keturis gabalėlius, o rudas pyragas nebuvo padalytas. Karlas padarė prielaidą, kad rausvasis pyragas priklausė merginai. Jei taip, tuomet galima daryti išvadą, kad tądien ji buvo kur kas gudresnė už savo brolį. Tikriausiai jis išgėrė per daug konjako. Apie tai buvo rašoma skrodimo ataskaitoje.

– Jis čia guli nuo 1987 metų. Ar žaidimas iš tiesų toks senas, Karlai? Negaliu tuo patikėti.

– Gal po kelerių metų jis pasirodė ir Sirijoje. Beje, ar Sirijoje galima jį nusipirkti?

Karlas pastebėjo, kad Asadas neįprastai tylus. Tada žvilgterėjo į dvi dėžes, pilnas kortelių su klausimais. Priešais kiekvieną dėžę gulėjo po vieną kortelę. Paskutiniai klausimai, į kuriuos dar spėjo

atsakyti nužudytieji brolis ir sesuo. Nuo tokių pamąstymų apniko slogi nuotaika.

Karlas akimis nužvelgė grindis.

Vis dar matėsi akivaizdūs nužudymo pėdsakai. Toje vietoje, kurioje buvo rasta mergina, plytėjo tamsios dėmės. Nekilo abejonių, kad ten buvo kraujo dėmės. Tokios pačios dėmelės matėsi ant žaidimo lentos. Keliose vietose jis pastebėjo nusikaltimo vietas apžiūrinčių ir įkalčius surenkančių specialistų paliktus apskritimus, kuriais buvo apibrėžti pirštų atspaudai, nors skaičiai, kuriais buvo pažymėtas kiekvienas apskritimas, jau išbluko. Karlas sunkiai įžiūrėjo miltelius, kuriuos naudojo teismo ekspertai, tačiau tai buvo suprantama.

– Jie nieko nerado, – sumurmėjo Karlas.

– Ką?

– Jie nerado svetimų pirštų atspaudų, tik nužudytųjų brolio ir sesers bei jų tėvų. – Jis vėl dėbtelėjo į lentą. – Keista, kad žaidimas tebėra čia. Maniau, kad nusikaltimo vietas apžiūrintys ir įkalčius surenkantys pareigūnai bus jį išsinešę tyrimui.

– Taip. – Linktelėjo Asadas, patapšnodamas sau kaktą. – Gerai pastebėjai, Karlai. Dabar prisimenu. Žaidimas iš tikrųjų buvo naudojamas Bjarnės Thogerseno apkaltoje, todėl tyrėjai jį *buvo* pasiėmę su savimi.

Jiedu įsmeigė akis į žaidimą.

Ką tuomet jis čia veikia?

Karlas suraukė antakius. Tada iš kišenės išsitraukė mobilųjį telefoną ir paskambino į komisariatą.

Iš Lizos balso buvo galima suprasti, kad ji nelabai apsidžiaugė.

– Mums buvo aiškiai pasakyta, kad nesame tau pavaldūs, Karlai. Ar žinai, kad mes užsiėmę? Ar girdėjai apie policijos reformas?

Gal reikėtų padėti tau prasirausti atmintyje? O dabar dar vagi Rouzę iš mūsų.

Tą merguželę jie tikrai galėtų pasilaikyti sau, jei tik iš jos būtų kokios naudos.

– Ei, paklausyk, lukterk minutėlę. Tai aš, Karlas! Nusiramink, gerai?

– Nuo šiol turi sau pavaldžią vergę, kodėl tau nepasikalbėjus su ja? Lukterk sekundę...

Sutrikęs Karlas pažvelgė į savo mobilųjį telefoną ir tol neglaudė jo prie ausies, kol kitame laido gale neišgirdo nesunkiai atpažįstamą balsą.

– Kuo galiu jums padėti, bose?

Karlas vėl suraukė antakius.

– Hm, kas čia? Rouzė Knudsen?

Jos kimus juokas būtų privertęs bet ką susirūpinti dėl ateities.

Karlas paprašė, kad Rouzė išsiaiškintų, ar mėlynos spalvos *Trivial Pursuit* žaidimą vis dar galima rasti tarp daiktų, kurie buvo paimti iš nužudymo vietos Rorvige. Žinoma, jis nė neįsivaizduoja, kaip Rouzė galėtų tai sužinoti. Kita vertus, variantų ne vienas. Ko galėtų paklausti pirmo? Rouzė tai turėsianti išsiaiškinti pati, juk būdama jauna ir guvi ji netruks tai padaryti.

– Su kuo kalbėjaisi, Karlai? – pasidomėjo Asadas.

– Su tavo konkurente, Asadai. Būk atsargus, kad dėl jos tau netektų grįžti į tuos laikus, kai tekdavo mūvėti žalios gumos pirštines ir šveisti grindis.

Bet Asadas nebesiklausė. Jis buvo pasilenkęs ir tyrinėjo ant žaidimo lentos plytinčią kraujo dėmę.

– Ar tau neatrodo keista, kad ant lentos nėra daugiau kraujo, Karlai? Juk ji buvo mirtinai sumušta būtent šioje vietoje, – jis parodė į dėmę ant kilimėlio, kuris gulėjo greta.

Karlas prisiminė nužudytųjų kūnus, kuriuos matė nusikaltimo vietas apžiūrinčių ir įkalčius surenkančių specialistų nuotraukose, kabančiose komisariato patalpose.

– Taip, – tarė jis ir linktelėjo. – Tu visiškai teisus.

Merginai buvo trenkta daugybę kartų ir ji neteko labai daug kraujo, tačiau ant žaidimo lentos užtiško labai nedaug. Varge, kaip gaila, kad jie neatsinešė su savimi bylos aplanko. Juk būtų galėję palyginti ten esančias nuotraukas su realia nusikaltimo vieta.

– Kiek pamenu, ant nuotraukoje esančios žaidimo lentos buvo daug kraujo, – pridūrė Asadas, stumtelėdamas žaidimo lentos centre esantį šešiakampį žymeklį.

Karlas priklaupė šalia jo, atsargiai pakišo pirštą po lenta ir ją pakėlė. Paaiškėjo, kad ji buvo truputį pastumta iš vietos. Tai, ką Karlas pamatė, nepakluso jokiems gamtos dėsniams: po žaidimo lenta, maždaug colio skersmens plote, matėsi kiti kraujo telkiniai.

– Tai ne tas pats žaidimas, Asadai.

– Ir aš manau, kad žaidimas ne tas.

Karlas atsargiai padėjo lentą atgal ant grindų ir pažvelgė į dėžę bei šviesų pirštų atspaudų miltelių kontūrą. Prieš dvidešimt metų ši dėžė blizgėjo. Vietoje pirštų atspaudų miltelių galėjo būti panaudota bet kas, net ir eiliniai miltai, švino baltasis pigmentas.

– Įdomu, kas jį čia padėjo, – svarstė Asadas. – Ar žinai, koks tai žaidimas, Karlai?

Karlas nieko neatsakė.

Jis apžiūrinėjo ant kambario sienų kabančias lentynas. Ant jų sustatyti iš nikelio pagaminti Eifelio bokštai ir Bavarijos alaus bokalai, dengti alaviniais dangteliais, priminė tuos laikus, kai keliautojai į namus lauktuvių parsiveždavo suvenyrų. Pagal maždaug šimtą suvenyrų buvo galima spręsti apie šeimos pomėgį keliauti

nameliu ant ratų. Matėsi, kad jos nariai ne kartą aplankė Brenerio perėją bei laukinius Harzeno miškus. Karlas prisiminė savo tėvą, kuris, matydamas tokius suvenyrus, neabejotinai nugrimztų į nostalgiškus jausmus.

– Ko tu ieškai, Karlai?

– Nežinau. – Jis papurtė galvą. – Bet nujaučiu, kad turėtume atidžiai apsidairyti. Gal gali atidaryti langus? Mums reikia daugiau šviesos.

Karlas atsistojo ir dar įdėmiau apžiūrėjo visą grindų paviršių. Ranka apgraibomis susirado cigarečių pakelį, įkištą į viršutinę kišenę. Tuo tarpu Asadas rankos smūgiu išmušė lango rėmą.

Išskyrus tą faktą, kad nužudytųjų kūnai buvo išnešti ir kažkas lietė žaidimą, buvo akivaizdu, kad visa kita liko taip pat kaip prieš dvidešimt metų.

Vos tik Karlas prisidegė cigaretę, suskambo jo mobilusis telefonas. Rouzė.

Ji informavo, kad žaidimas yra Holbeko nuovados archyve. Pati byla dingo, bet žaidimas tebėra vietoje. Taigi, galima daryti išvadą, kad Rouzė nėra tokia beviltiška.

– Paskambink jiems dar kartą, – liepė Karlas, giliai įtraukdamas cigaretės dūmų. – Paklausk jų apie „pyragus“ ir jų „gabalėlius“.

– *Gabalėlius*?

– Na taip, tuos, kaip jie ten vadinami, „trikampėlius“, kuriuos žaidėjai gauna teisingai atsakę į klausimą. Jie kišami į „pyragus“. Tiesiog paklausk, kokiame „pyrage“ yra kokie „gabalėliai“. Įsidėmėk, kad reikia paklausti būtent apie „pyragus“.

– *Pyragus*?

– Taip, po galais. Dar juos vadina „ratais“. Ratai arba pyragai yra vienas ir tas pats daiktas. Apvalūs daikčiukai, į kuriuos kišami nedideli trikampiai. Nejau nežinai žaidimo *Trivial Pursuit?*

Rouzė dar kartą nusijuokė savo grėsmingu juoku.

– *Trivial Pursuit*? Šiandien Danijoje jis vadinamas *Bezzerwizzer, Gramps*! – Tada ji baigė pokalbį.

Jie niekada netaps geriausiais draugais.

Kad galėtų sulėtinti pernelyg įsismarkavusį kraujo spaudimą, Karlas dar kartą įtraukė cigaretės dūmų. Gal jam pavyktų Rouzę sukeisti su Liza? Tikriausiai Liza neprieštarautų dirbti tokiu tempu, koks yra įprastas Karlui. Trumpa kaip panko šukuosena ar tvarkingai kirpti plaukai. Kad ir kaip Liza besikirptų ir besirengtų, ji visada būtų estetiška komisariato rūsio puošmena. Na, nepamirštant to fakto, kad rūsį jau puošia Asado tetulių nuotraukos.

Netikėtai pasigirdo lūžtančio medžio ir dūžtančio stiklo garsai, po kurių pasigirdo kelios arabiškos Asado ištartos frazės. Jos akivaizdžiai neturėjo nieko bendro su popiečio maldomis. Sudužus langui vidun įsiveržė stulbinantis šviesos srautas, kuris užliejo kiekvieną vasarnamio kampelį ir plyšelį. Saulė apšvietė galybę voratinklių. Buvo akivaizdu, kad vorai šiame name gyveno karališką gyvenimą. Voratinkliai kabėjo tarsi girliandos, nutįsusios žemyn nuo lubų. Ant ilgų lentynų sustatyti suvenyrai skendėjo dulkėse. Dulkių buvo tiek daug, jog nesimatė jokių kitų spalvų, tik pilkuma.

Karlas su Asadu ėmė atgaminti įvykių, apie kuriuos skaitė ataskaitose, seką.

Ankstyvą popietę kažkas pro atviras virtuvės duris įėjo į namą ir vienu plaktuko smūgiu nužudė vaikiną, kuris vėliau buvo rastas už kelių šimtų jardų. Tikriausiai vaikinas nieko nepajuto. Tiek koronerio ataskaitoje, tiek skrodimo išvadose buvo rašoma, kad jis mirė iš karto. Apie tai liudijo faktas, kad nužudyto vaikino ranka buvo tvirtai suspaudusi konjako butelį.

Mergina, be abejonės, bandė pabėgti, bet užpuolikai ją sučiupo. Tada, būtent toje vietoje, kur ant kilimėlio matėsi tamsios

dėmės, ją mirtinai sumušė. Toje pačioje vietoje tyrėjai rado aukos smegenų masės likučių, seilių, šlapimo ir kraujo.

Tyrėjai padarė prielaidą, kad žudikai numovė nužudyto vaikino glaudes siekdami jį pažeminti. Glaudžių nerado, tačiau prielaida, kad brolis ir sesuo žaidė *Trivial Pursuit* žaidimą vilkėdami tik maudymosi drabužius – bikinį ir glaudes, – niekada nebuvo įtikinama. Kraujomaiša kvepiantys santykiai tarp jųdviejų buvo absoliučiai neįsivaizduojami. Juodu turėjo partnerius ir gyveno harmoningą gyvenimą.

Tame pačiame vasarnamyje naktį prieš nužudymą nakvojo brolio ir sesers širdies draugai, bet ryte jie išvažiavo į Holbeką, kur lankė mokyklą. Nei vaikinas, nei mergina niekada nebuvo laikomi įtariamaisiais. Jie turėjo alibi. Be to, žinia apie žmogžudystes juos visiškai pribloškė.

Karlo mobilusis telefonas dar kartą suskambo. Jis pažvelgė į numerį ekrane ir dar kartą giliai įtraukė cigaretės dūmų.

– Klausau, Rouze.

– Jų manymu, tavo klausimai apie „pyragus“ ir „gabalus“ kažkokie keisti.

– Ir?

– Na, pats supranti, kad jie turėjo patikrinti.

– Ir?

– Rausvas „pyragas“ turėjo keturis gabalėlius. Geltoną, rausvą, žalią ir mėlyną.

Karlas pažvelgė žemyn į pyragą. Jis buvo toks pats kaip ir esantis Holbeko nuovadoje.

– Mėlyni, geltoni, žali ir oranžiniai pyragai nebuvo naudojami. Jie gulėjo dėžėje kartu su kitais gabalėliais, jie buvo tušti.

– Gerai. O kaip rudas pyragas?

– Rudame pyrage buvo rudas ir rausvas gabalai. Tikrini mane?

Karlas nieko neatsakė. Jis pažvelgė į tuščią rudą pyragą, kuris stovėjo ant lentos. Situacija pasirodė išties keista.

– Ačiū, Rouze, – padėkojo Karlas. – Gerai padirbėjai.

– Kas naujo, Karlai? – paklausė Asadas. – Ką ji pasakė?

– Rudame „pyrage“ turi būti rudas ir rausvas „gabalai“, ar kaip ten juos vadina. Bet jis tuščias.

Abu įsistebeilijo į padalytą į šešias dalis skrituliuką.

– Kaip manai, gal vertėtų paieškoti tų dviejų neaiškių mažų daikčiukų, kurių trūksta? – pasiūlė Asadas. Jis pasilenkė ir pažvelgė po ąžuoliniu suolu, kuris buvo pristumtas prie sienos.

Karlas dar kartą įtraukė dūmų giliai į plaučius. Kodėl kažkas pakeitė originalų *Trivial Pursuit* žaidimą šiuo pakaitalu? Buvo akivaizdu, kad čia kažkas ne taip. Ir kodėl po daugybės metų virtuvės durys taip lengvai atsidarė? Ir pagaliau, kodėl ši byla atsidūrė ant jo darbo stalo rūsyje? Kas už viso to slypi?

– Kartą jie vasarnamyje šventė Kalėdas, – tarė Asadas. – Tuo metu turėjo būti šalta. – Jis truktelėjo ir giliai iš po suolo ištraukė širdį, iškirptą iš dovanų popieriaus.

Karlas linktelėjo. Sunku įsivaizduoti, kokia temperatūra šiame name būna žiemą, nes jau dabar viduje buvo pakankamai šalta. Visas namas buvo persismelkęs praeities tragedija. Beje, kas iš tų laikų dar gyvas? Tik senyva moteris, kuri netrukus mirs dėl smegenų auglio. Vienintelė, kuri bent kažką žinojo apie tą tragediją.

Karlas visą dėmesį sutelkė į skydines duris, vedančias į miegamuosius. *Mes matome mamytę, vaikelį, tėtuką. Suskaičiuok juos greitai penkiais pirštukais.* Jis kyštelėjo galvą į kiekvieną kambarį. Kaip ir buvo galima tikėtis, juose stovėjo įprastinės pušies lovos ir nedideli naktiniai staliukai, kuriuos dengė languotų staltiesių likučiai. Merginos kambarį puošė muzikos grupių *Duran Duran* ir *Wham!* plakatai. Vaikino kambaryje kabėjo aptemptus odinius

drabužius vilkinčios dainininkės Suzi Kvatro plakatas. Šiuose miegamuosiuose po apklotais slėpėsi kita realybė, kurios ateitis atrodė šviesi ir begalinė. Svetainėje, Karlui už nugaros, slypėjo ateitis, kuri buvo brutaliai išplėšta. Karlas stovėjo ant pačios ašies, aplink kurią sukosi gyvenimas.

– Spintose tebestovi buteliai su alkoholiu, Karlai, – iš virtuvės šūktelėjo Asadas. Akivaizdu, kad vagys į šį namą nebuvo užklydę.

Kai Karlas iš vidaus apžiūrinėjo namą, jį buvo apėmęs keistas nerimas. Ši byla priminė bandymą sučiupti gyvsidabrį – nuodingą liesti ir nenulaikomą. Vienu metu ir skystą, ir kietą. Prabėgo daugybė metų. Vienas žmogus prisipažino. O bendramokslių šutvė dabar siaučia tarp visuomenės elito.

Nuo ko jiedviem su Asadu pradėti? Kam apskritai vargintis ir tęsti tyrimą? Karlui kilo vis naujų klausimų. Jis pasisuko į savo partnerį tardamas:

– Manau, kad reikėtų pamiršti šią bylą, Asadai. Eime.

Karlas paspyrė smėlyje augančios žolės kuokštą ir išsitraukė iš kišenės mašinos raktus, taip pabrėždamas savo sprendimą. Tačiau Asadas niekur nejudėjo. Jis paprasčiausiai stovėjo, žiūrėdamas į sumaitotą svetainės langą, tarsi būtų atvėręs kelią į šventą vietą.

– Nežinau, Karlai. Esame vieninteliai, kurie gali ką nors padaryti dėl nužudytųjų. Ar supranti?

Kažką padaryti dėl kažko, ragino Asadas, tarsi jo Viduriniųjų Rytų siela turėtų sąsają su praeitimi.

Karlas linktelėjo.

– Nemanau, kad mes čia ką nors rasime, tačiau galėtume kiek pasivaikščioti šiuo keliu. – Jis prisidegė dar vieną cigaretę. Grynas oras ir cigaretės dūmai buvo nuostabiausias derinys. Jiedu kelias minutes žingsniavo prieš vėją, kuris atnešė ankstyvo rudens

dvelksmą. Galiausiai priėjo vasarnamį, iš kurio sklido garsai. Iš jų buvo galima spręsti, kad ten apsistojęs pensininkas dar nespėjo išsikraustyti į savo žiemos būstą.

– Taip, teisingai, mūsų čia dabar yra likę išties nedaug, bet žinote, dabar tik penktadienis, – aiškino įraudęs vyras, kurį juodu aptiko už vasarnamio. Jis mūvėjo kelnes, kurios buvo užtemptos kone iki krūtinės ir suveržtos diržu. – Grįžkite rytoj. Šeštadieniais ir sekmadieniais čia knibžda žmonių. Ir taip bus dar mažiausiai mėnesį.

Pamatęs Asado ženklelį, vyras ėmė berti sakinius vieną po kito. Žodžių srautas išsiveržė kaip viena ilga litanija: vagys, paskendę vokiečiai, kelių ereliai Vige.

Karlui susidarė įspūdis, tarsi senasis keistuolis, panašiai kaip Robinzonas Kruzas, būtų buvęs įkalintas tyloje, o dabar staiga iš jos išsilaisvinęs.

Asadas sugriebė vyrui už rankos.

– Gal jūs nužudėte du vaikus tame name, kuris stovi Ved Hegneto kelyje?

Žmogus buvo senas. Nespėjęs pabaigti sakinio, senolis nutilo ir nebeprasižiojo. Vyras liovėsi mirksėjęs ir jo akys sublizgo tarsi numirėlio, lūpos prasivėrė ir pamėlo. Jis nepajėgė net rankų susinerti ant krūtinės. Tik ėmė trauktis atatupstas ir suklupo. Karlas suskubo jam į pagalbą.

– Gerasis Dieve visagali! Asadai, ką, po velnių, darai? – sušuko Karlas. Jis atlaisvino senolio diržą ir apykaklę.

Senolis atsipeikėjo po dešimties minučių. Visą tą laiką, atskubėjusi iš virtuvės, kur plovė indus, senolio žmona neištarė nė žodžio. Tos dešimt minučių, rodės, truko visą amžinybę.

– Prašau atleisti mano partneriui, – atsiprašė apstulbusio vyro Karlas. – Jis čia atvyko pagal Irako ir Danijos policijos mainų

programą ir nesupranta visų danų kalbos niuansų. Kartais mūsų metodai atrodo neprotingi.

Asadas tylėjo. Tikriausiai jam nelabai patiko žodis „neprotingi".

– Prisimenu tą bylą, – galiausiai prabilo vyras, tvirtai apkabintas žmonos. Jam prireikė net tris minutes giliai kvėpuoti, kad galėtų normaliai šnekėti. – Tai buvo siaubinga. Bet jei norite paklausinėti apie tai, kreipkitės į Valdemarą Floriną. Jis gyvena čia, Flyndersovej kelyje. Už penkiasdešimties jardų nuo čia į dešinę. Tikrai neliksite nepastebėję jo valdų.

– Kodėl sukūrei tą nesąmonę apie Irako policiją, Karlai? – sviesdamas į vandenį akmenuką paklausė Asadas. Karlas nekreipė į jį dėmesio ir akimis dairėsi, kur yra Valdemaro Florino rezidencija. Ji pūpsojo ant kalvos. Devintajame dešimtmetyje tas vieno aukšto namas dažnai atsidurdavo ant savaitinių žurnalų viršelių. Šioje vietoje slaptiems susitikimams rinkdavosi turčiai. Čia vykdavo legendiniai partijos vakarėliai. Sklido gandai, kad bandžiusieji prilygti Florino puotoms visam gyvenimui įgydavo mirtiną priešą. Valdemaras Florinas visada buvo kompromisų nepripažįstantis žmogus. Jis neretai prasilenkdavo su įstatymais, tačiau dėl nepaaiškinamų priežasčių niekada nebuvo suimtas. Taip, jis turėjo nemalonumų dėl jam dirbusių jaunų merginų teisių pažeidimo ir lytinio priekabiavimo, bet tik tiek. Kalbant apie verslą, Florinas gebėjo veikti visose srityse. Pastatai, ginklai, maisto konservų paletės, netikėtos avantiūros Roterdamo naftos rinkoje. Jis sugebėdavo padaryti bet ką. Bet šiandien tai jau sena istorija. Kai nusižudė jo žmona Betė, Valdemaras Florinas pasikeitė. Laikui bėgant jo namai Rorvige ir Vedbeke tapo tikrų tikriausiomis tvirtovėmis, į kurias niekas nenorėjo kišti nosies. Visi žinojo, kad jis itin mėgo labai jaunas paneles, o jo pomėgis privedė žmoną

prie savižudybės. Netgi tuose sluoksniuose egzistavo tam tikros moralės normos – jam niekas neatleido.

– Kodėl, Karlai? – pakartojo Asadas. – Kodėl pasakei apie Irako policiją?

Karlas pažvelgė į savo nediduką partnerį. Nors jo oda buvo ruda, bet matėsi įraudę skruostai. Neaišku, ar jie įraudo iš pasipiktinimo, ar juos nugairino nuo Skansehagės kyšulio pūtęs šaltas brizas.

– Asadai, negali niekam kelti grėsmės, užduodamas tokius klausimus. Kodėl apkaltinai tą senį tuo, ko jis tikrai nėra padaręs? Ką norėjai pasiekti?

– Tu pats esi taip elgęsis.

– Gal tiesiog pamirškim, gerai?

– O kaip dėl Irako policijos?

– Gana, Asadai. Aš viską sutvarkiau. – Kai jiedu buvo palydėti į Valdemaro Florino svetainę, Karlas jautė į sprandą įsmeigtas Asado akis – jis nepamirš tos reakcijos.

Valdemaras Florinas sėdėjo priešais didžiulį langą, pro kurį atsivėrė nuostabus vaizdas. Buvo galima pasižvalgyti po Flynderso alėją ir perbėgti akimis Heselo įlanką. Jam už nugaros buvo keturios dvivėrės stiklinės durys, vedančios į smiltainio terasą ir plaukimo baseiną, kuris plytėjo vidury sodo ir priminė išdžiūvusį, išsausėjusį rezervuarą. Kadaise šioje vietoje pramogauti rinkdavosi daugybė įvairių žmonių. Lankėsi netgi karališkosios šeimos nariai.

Florinas ramiai sėdėjo ir skaitė knygą. Kojas jis buvo susikėlęs ant specialaus tam skirto stalelio. Židinyje spragsėjo malkos, o ant marmurinio stalo stovėjo taurė su šlakeliu konjako. Kambaryje

buvo įsivyravusi idilė, kurią drumstė tik nedidelė netvarka – ant vilnonio kilimo mėtėsi išbarstyti knygos lapai.

Karlas pora kartų atsikrenkštė, tačiau senasis finansininkas nesiteikė atplėšti akių nuo savo skaitinio. Jis nekreipė dėmesio tol, kol nebaigė skaityti puslapio, išplėšė jį ir švystelėjo ant grindų šalia anksčiau gulinčių lapų.

– Šitaip žinau, iki kurios vietos perskaičiau knygą, – paaiškino jis. – Su kuo turiu garbės bendrauti?

Asadas pažvelgė į Karlą. Jo antakiai nevalingai trūkčiojo. Kartkartėmis pasitaikydavo tokių frazių, kurias išgirdęs Asadas ne iš karto suprasdavo, ką norima pasakyti.

Kai Karlas parodė savo ženklelį, Valdemaras Florinas liovėsi šypsojęsis. Karlui paaiškinus, kad juodu su Asadu dirba Kopenhagos policijoje, ir nurodžius savo atvykimo priežastį, Florinas pasiūlė jiems nešdintis lauk. Jam buvo beveik septyniasdešimt penkeri, tačiau Florinas vis dar išliko lieknas, arogantiškas ir suktas žmogus, kuris mėgdavo kenkti kitiems. Tačiau už jo ryškių akių slypėjo užslėptas, lengvai sužadinamas, besiveržiantis lauk irzlumas. Pakaktų nedidelės žiežirbos, kad jis įsiliepsnotų.

– Taip, mes atvykome iš anksto nepranešę, pone Florinai. Jei norite, kad išeitume, nedelsdami pasišalinsime. Labai jus gerbiu, todėl nedvejodamas patenkinsiu jūsų pageidavimą. Jei jums tinka, galėčiau sugrįžti rytoj.

Maloniais žodžiais Karlas palaužė tvirtą Florino pasipriešinimą. Karlas ką tik padarė tai, kas būtų galėję pamaloninti kiekvieną. Velniop pataikavimą, meilikavimą ir žarstymąsi dovanomis. Vienintelis dalykas, kurio trokšta žmonės, yra pagarba. Parodykite savo draugams pagarbą – ir jie džiūgaus. Tokie buvo Karlo dėstytojo žodžiai policijos akademijoje. Po galais, jis buvo teisus.

– Manęs nepapirksite komplimentais, – burbtelėjo vyras. Bet Karlui visgi pavyko.

– Ar galime prisėsti, pone Florinai? Tik penkioms minutėms?

– Kokiu reikalu atėjote pas mane?

– Kaip manote, ar Bjarnė Thogersenas veikė vienas, kai 1987 metais nužudė Jorgensenų vaikus? Yra žmogus, kurio prielaidos skiriasi nuo toje nužudymo byloje surašytos informacijos. Jūsų sūnus nėra įtariamasis, tačiau kai kurie jo bendrai gali būti įsivėlę.

Viena Florino šnervė krustelėjo, tarsi ketintų riebiai nusikeikti. Tačiau jis susilaikė, tik švystelėjo savo knygos likučius ant stalo.

– Helena, – riktelėjo sau per petį, – atnešk man dar viskio. – Florinas prisidegė egiptietišką cigaretę, bet svečiams nepasiūlė.

– Kas? Kas daro kokias prielaidas? – paklausė Florinas, balso intonacija demonstruodamas savo ypatingą susidomėjimą.

– Bijau, kad negaliu jums to atskleisti. Tačiau yra pakankamai akivaizdu, kad Bjarnė Thogersenas veikė ne vienas.

– Ak, tas nežinomasis. – Jo balse girdėjosi pašaipa, bet jis nesileido į detales.

Į kambarį įėjo maždaug dvidešimties metų mergina, ant juodos uniformos užsijuosusi baltą prijuostę. Ji taip profesionaliai įpylė viskio ir vandens, tarsi šį veiksmą atliktų nuolat. Mergina nekreipė jokio dėmesio į svečius.

Kai iš nugaros prisiartino prie Florino, ji švelniai perbraukė ranka jo plonus plaukus. Išties gerai išmuštruota.

– Kalbate pakankamai nuoširdžiai, – gurkštelėjęs viskio pratarė Florinas. – Norėčiau pasiūlyti jums savo pagalbą, bet viskas buvo taip seniai, mano manymu, būtų kur kas geriau palikti bylą ramybėje.

Karlas nesutiko.

– Ar pažinojote savo sūnaus draugus, pone Florinai?

Florinas nusišypsojo kreiva šypsena.

– Esate tokie jauni, bet pasakysiu jums, nors gal jau žinote, kad tais laikais buvau labai užimtas žmogus. Tikrai jų nepažinojau. Tai buvo keli jaunuoliai, su kuriais Torstenas susipažino uždaroje mokykloje.

– Ar jūs nustebote, kad visi buvo įtariamieji? Turiu omenyje, juk tai mieli jauni žmonės, tiesa? Visi kilę iš turtingų šeimų.

– Po galais, net nežinau, ar mane nustebino. – Jis pro savo akinių rėmelį sušnairavo į Karlą. Tos akys yra mačiusios tikrai daug. Įskaitant kur kas didesnius iššūkius nei Karlas Mjorkas.

Florinas pastatė savo taurę.

– Bet 1987 metais vykdyto tyrimo metu keli iš jų atsiskyrė, kai jų atžvilgiu buvo mesti įtarimai, – paaiškino Florinas.

– Ką turite omenyje?

– Na, mudu su advokatu turėjome teisę dalyvauti per jaunuolių apklausas Holbeko policijos nuovadoje. Mano advokatas tyrimo metu atstovavo visiems šešiems.

– Bentas Krumas, tiesa?

Asadas uždavė klausimą, bet Valdemaras Florinas tepažvelgė į jį tuščiu žvilgsniu.

Karlas linktelėjo Asadui. Jiedu suprato, kad vyksta kažkas naujo.

– Jūs sakėte „atsiskyrė“. Kas, jūsų manymu, priešinosi bylos metu?

– Galbūt jums reikėtų susisiekti su Bentu Krumu ir pasiteirauti, jei jį pažįstate. Jo atmintis iki šiol yra puiki, prisiekiu.

– Kalbate rimtai?

– Jis tebėra mano sūnaus advokatas. Ir Ditlevo Pramo bei Ulriko.

– Berods, sakėte, kad nepažįstate tų jaunuolių, pone Florinai. Tačiau Ditlevą Pramą ir Ulriką Dybolą Jenseną pavadinote taip, kad nekyla abejonių, jog iš tiesų juos pažįstate.

Jis abejingai linktelėjo.

– Pažinojau jų tėvus. Tai faktas.

– O kaip dėl Kristiano Volfo bei Kirsten-Mary Lasen? Ar jų tėvus irgi pažinojote?

– Šiek tiek.

– O Bjarnės Thogerseno tėvą?

– Nereikšmingas žmogus. Nepažinojau jo.

– Jam priklausė medienos kompanija šiaurinėje Zelandijos salos dalyje, – įsiterpė Asadas.

Karlas linktelėjo. Tiesą sakant, jis ir pats prisiminė.

– Paklausykite, – kreipėsi Valdemaras Florinas, stebeilydamas pro stoglangius į tyrą kaip kristalas dangų. – Kristianas Volfas negyvas. Taip? Kimė dingo, jos niekas nematė daugybę metų. Mano sūnus sako, kad Kimė klaidžioja Kopenhagos gatvėmis, paskui save tempdama lagaminą. Bjarnė Thogersenas sėdi kalėjime. Apie ką, po velnių, mes kalbame?

– Kimė? Ar jūs turite omeny Kirsten-Mary Lasen? Toks tikrasis jos vardas?

Jis nieko neatsakė. Paprasčiausiai išgėrė dar vieną gurkšnį viskio ir paėmė savo knygą. Vizitas pas Floriną buvo baigtas.

Kai jiedu išėjo iš namo, pro verandos langus pamatė, kaip Florinas tėkšteli savo išdraskytą knygą ant stalo ir paima telefoną. Jis atrodė piktas. Galbūt perspėjo savo advokatą, kad pas jį gali apsilankyti žmonės iš policijos. O gal paskambino apsaugos kompanijai *Securitas*, norėdamas paklausti, ar galima įsigyti perspėjančią sistemą, kuri padėtų atpažinti prie vartų stovinčius nepageidaujamus svečius, tokius kaip Karlas ir Asadas, ir jų neįleisti.

– Jis viską žinojo, Karlai, – nutarė Asadas.

– Taip, tikriausiai. Sunku ką nors spręsti apie tokius žmones kaip jis. Jie visą gyvenimą mokosi kalbėti apdairiai. Ar žinojai, kad Kimė gyvena gatvėje?

– Ne, apie tai niekur nėra rašoma.

– Turime ją rasti.

– Taip. Bet iš pradžių galėtume pasikalbėti su kitais, kaip manai?

– Taip, galbūt. – Karlas pažvelgė tolyn į vandenį. Žinoma, jie turėtų pasikalbėti su visais. – Kai tokia moteris kaip Kimė Lasen nusigręžia nuo savo turtingos šeimos ir pasirenka gyvenimą gatvėje, tokiam pasirinkimui turi būti rimta priežastis. Tokie žmonės gali turėti neišgydomų žaizdų, kurias verta patikrinti. Taigi, turime ją rasti.

Kai jiedu nusigavo iki vasarnamio ir priėjo prie palikto automobilio, Asadas akimirką susimąstė.

– Nieko nesuprantu. Neperprantu tos kebeknės su *Trivial* žaidimu.

Iškilūs protai mąsto panašiai, – pamanė mintyse Karlas ir tarė:

– Dar kartą apžiūrėsime vasarnamį. Jau ketinau pasiūlyti. Kad ir kas nutiktų, turime parsivežti žaidimą ir ištirti, gal mums pavyks rasti pirštų atspaudų.

Šį kartą jie perkratė viską. Pagalbinius pastatus, sodą už namo, kuriame buvo išsikerojusios jardo aukštumo piktžolės, sandėliuką, kuriame stovėjo dujų balionai.

Nieko nepešę jiedu sugrįžo į namą.

Asadas dar kartą priklaupė, kad galėtų įdėmiai apžiūrėti, kur yra du trūkstami rudo pyrago gabaliukai. Karlas įdėmiai žvalgėsi po lentynas, ant kurių stovėjo išdėlioti suvenyrai, ir tikrino visus baldus.

Galiausiai jo dėmesį patraukė „pyragai“ ir žaidimo *Trivial Pursuit* lenta.

Buvo akivaizdu, kad kažkas ne taip, kad reikia dar kartą apžiūrėti ant centrinio šešiakampio sudėtus pyragus. Mažyčiai didelių piešinių fragmentai. Viename pyrage buvo sudėta tiek gabalų, kiek priklausė tam konkrečiam pyragui, o kitam pyragui trūko dviejų gabalų – rausvo ir rudo.

Galiausiai Karlo galvoje ėmė dėliotis tam tikras paveikslas.

– Štai dar viena kalėdinė širdis, – sumurmėjo Asadas, ištraukdamas ją iš po kilimėlio kampo. Tačiau Karlas nieko neatsakė. Jis iš lėto pasilenkė ir pakėlė korteles, kurios gulėjo priešais kortelių dėžes. Dvi kortelės, ant kiekvienos buvo surašyta po šešis klausimus. Kiekvienas klausimas buvo pažymėtas atitinkamomis gabalų spalvomis.

Tą akimirką jam rūpėjo tik rudi ir rausvi klausimai.

Jis išsklaidė korteles ir pažvelgė į klausimus.

Karlą užliejo jausmas, tarsi ką tik būtų atlikęs didžiulį šuolį, pareikalavusį didžiulių pastangų ir jėgų.

– Štai. Kai ką radau, – prabilo Karlas kuo ramiausiu balsu. – Pažvelk.

Rankoje laikydamas kalėdinę širdį Asadas atsistojo ir pažvelgė į korteles Karlui per petį.

– Ką radai?

– Trūksta rausvo ir rudo gabalo, taip? – Jis padavė vieną kortelę Asadui, tada kitą. – Pažiūrėk, kas ant tos kortelės parašyta virš rausvo atsakymo ir koks yra rudas atsakymas ant šios kortelės. Kas ten parašyta?

– Ant vienos kortelės parašyta „Arne Jakobsenas“, o ant kitos kortelės – „Johanas Jakobsenas“.

Akimirką jie įsistebeilijo vienas į kitą.

– Arne? Juk toks yra policijos pareigūno vardas, jis perėmė bylą iš Holbeko nuovados ir perdavė ją Martai Jorgensen. Kokia jo pavardė? Pameni?

Asado antakiai šovė aukštyn. Iš viršutinės kišenės jis išsitraukė savo užrašinę ir ėmė vartyti lapus. Galiausiai rado pokalbio su Marta Jorgensen užrašus.

Tada sušnabždėjo kelis nesuprantamus žodžius arabiškai ir pakėlė akis nuo užrašinės.

– Ne, pavardės ji neminėjo.

Jis dar kartą sumurmėjo kelis žodžius arabiškai ir pažvelgė žemyn į žaidimą.

– Jei Arne Jakobsenas yra policininkas, kas tas kitas žmogus?

Karlas išsitraukė savo mobilųjį telefoną ir paskambino į Holbeko policijos nuovadą.

– Arne Jakobsenas? – perklausė budintis pareigūnas. Gal apie tai pasikalbėti vertėtų su kuo nors iš vyresnių jo kolegų. Po akimirkos Karlo skambutis buvo perjungtas.

Karlas pasikalbėjo tris minutes. Ir išjungė mobilųjį telefoną.

11 SKYRIUS

Tai dažnai nutinka, kai vyras sulaukia keturiasdešimtojo gimtadienio. Arba kai uždirba savo pirmąjį milijoną. Ar bent jau kai tėvas išeina į pensiją ir apsigyvena pasaulyje, kuriame laikas slenka sprendžiant kryžiažodžius. Tądien dauguma vyrų suvokia, ką reiškia galiausiai išsilaisvinti iš globėjiškų gimdytojo gniaužtų, valdingų pastabų ir kritiško žvilgsnio.

Tačiau Torsteno Florino gyvenime viskas vyko visai kitaip.

Jis turėjo daugiau pinigų už tėvą, buvo atitolęs nuo savo keturių jaunesnių brolių ir seserų, kurie, skirtingai nuo Torsteno, gyvenime nepasiekė nieko reikšmingo. Jis netgi dažniau už tėvą šmėžuodavo televizijoje, o laikraščiuose buvo atspausdinta kur kas daugiau straipsnių apie sūnų nei apie tėvą. Žmonės juo žavėjosi, ypač moterys. O jų dėmesio tėvas visada troško.

Tačiau kaskart telefone išgirdęs tėvo balsą Torstenas pasijusdavo siaubingai. Tarsi sunkaus būdo užguitas ir paniekintas vaikas. Pokalbiai visada sukeldavo jam nemalonius pojūčius pilve, kurie išnyktų tik nutrenkus telefoną.

Bet Torstenas niekada nenutrenkdavo telefono. Niekada, kai kalbėdavosi su tėvu.

Ir po kiekvieno tokio pokalbio, net jei būtų trumputis vos kelių sakinių dialogas, Torstenas jausdavosi siaubingai, jis neįstengdavo suvaldyti pykčio ir nusivylimo.

– Vyriausio vaiko dalia, – kartą yra pasakęs vienintelis padorus jo mokyklos mokytojas, dėl tų žodžių Torstenas pajuto jam neapykantą. Jei tai tiesa, ar žmogus gali ką nors pakeisti? Šis klausimas nuolatos nedavė jam ramybės. Ulrikas ir Kristianas jautėsi lygiai taip pat.

Ši skausminga neapykanta tėvams juos suvienijo. Kai Torstenas mirtinai pridaužydavo nekaltus žmones, nusukdavo galvas mokytojo pašto karveliams arba subrendęs įsistebeilydavo į savo išsigandusius konkurentus, jau suvokusius, kad Torstenas sukūrė dar vieną naują, neprilygstamą kolekciją, mintyse jis visada pagalvodavo apie savo tėvą.

– Sumautas šūdžius, – nusikeikė jis, užbaigęs pokalbį su tėvu. – Sumautas šūdžius, – pakartojo pasisukęs į savo diplomus ir nesuskaičiuojamus medžioklės trofėjus, sukabintus ant sienų. Jei ne dizaineriai, pagrindinis jo pirkėjas ir keturi penktadaliai geriausių klientų bei konkurentų, susirinkusių gretimame kambaryje, jis būtų išrėkęs savo pyktį. Užuot rėkavęs, pagriebė seną liniuotę, kurią gavo dovanų kompanijos penktųjų metinių proga, ir tvojo per kalnų ožkos galvą, kybančią ant sienos.

– Šūdžius, šūdžius, šūdžius! – šnabždėjo jis nirtulingai vanodamas nedidelę ožkos iškamšą.

Pajutęs sprandu varvantį prakaitą galiausiai liovėsi ir pabandė mąstyti blaiviai. Torsteno galvoje sukosi tėvo balsas ir jo išsakyti žodžiai.

Torstenas pažvelgė aukštyn. Lauke, toje vietoje, kur miškas susiliejo su sodu, skraidė kelios alkanos šarkos. Jos linksmai čirškė,

snapais kapodamos paukščių, į kuriuos Torstenas jau anksčiau nukreipė savo įsiūtį, maitas.

Sušikti paukščiai, – pagalvojo jis. Torstenas pajuto, kad pamažu rimsta. Nuo kablio nusikabinęs lanką, iš strėlinės, kabančios už jo darbo stalo, pagriebęs kelias strėles, jis atidarė į terasą vedančias duris ir šovė į paukščius.

Kai linksmas paukščių čirškėjimas nutilo, jo galvoje tvinkčiojęs pyktis galiausiai aprimo. Tai visada suveikdavo.

Torstenas nužingsniavo per pievą, ištraukė iš paukščių kūnų strėles, jų maitą nuspyrė į mišką prie kitų, tada sugrįžo į savo darbo kabinetą, išklausė svečių plepalus, pakabino ant kablio savo lanką ir įkišo strėles į strėlinę. Tik tada paskambino Ditlevui.

– Rorvige lankėsi žmonės iš policijos, jie kalbėjosi su mano tėvu, – tokie buvo pirmieji Torsteno žodžiai, vos tik Ditlevas atsiliepė į jo skambutį.

Akimirką kitame laido gale įsivyravo tyla.

– Aišku, – atsakė Ditlevas, pabrėždamas paskutinį skiemenį. – Ko jie norėjo?

Torstenas giliai kvėpavo.

– Jiems reikėjo informacijos apie brolį ir seserį iš Diubės. Nieko ypatingo. Jei senas kvailys teisingai suprato, kažkas paskambino į policiją ir išsakė abejones dėl Bjarnės kaltės.

– Kimė?

– Nežinau, Ditlevai. Kiek pamenu, jie to neminėjo.

– Įspėk Bjarnę, gerai? Tuojau pat. Kas dar?

– Tėtis patarė policininkams kreiptis į Krumą.

Ditlevas, kaip visada, gardžiai nusikvatojo savo lediniu juoku.

– Krumą? Jie nieko iš jo neišpeš, – nuskambėjo atsakymas.

– Ne. Bet akivaizdu, kad pradėtas kažkoks tyrimas, o tai tikrai nekas.

– Ar jie buvo iš Holbeko policijos nuovados? – paklausė Ditlevas.

– Nemanau. Senio manymu, jie buvo iš Kopenhagos žmogžudysčių skyriaus.

– Jėzau Kristau. Ar tavo tėvas sužinojo jų vardus?

– Ne. Kaip paprastai, tas arogantiškas šunsnukis nesiklausė. Bet Krumas pričiups juos.

– Pamiršk. Paskambinsiu Albekui. Jis pažįsta kelis tipus iš vyriausiojo policijos komisariato.

Pasibaigus pokalbiui Torstenas atsisėdo, buką žvilgsnį įsmeigęs į niekur. Jo kvėpavimas įsismarkavo. Torsteno galvoje sukosi siaubo apimtų žmonių paveikslai, jie maldavo pasigailėjimo, šaukėsi pagalbos. Kruvini prisiminimai ir šutvės narių juokas. Jų kalbos po susidorojimo. Kristiano nuotraukų kolekcija, dėl kurios jie nuolat susirinkdavo, iki apsvaigimo rūkydavo arba svaigindavosi amfetaminu. Tokiomis akimirkomis jis viską prisimindavo, smagindavosi ir kartu nekęsdavo savęs už tai, kad taip elgiasi.

Jis atsimerkė ir sugrįžo į tikrovę. Paprastai jam užtekdavo vos kelių minučių, kad atsikratytų įniršio, bet erotinis susijaudinimas visada likdavo.

Ranka palietė savo tarpkojį. Falas buvo kietas.

Šūdas! Kodėl jis negali kontroliuoti šių pojūčių? Kodėl jie be paliovos tęsiasi?

Jis užrakino į gretimas patalpas vedančias duris, už kurių girdėjosi pusės Danijos mados baronų ir baronienių klegesys.

Giliai įkvėpęs jis atsiklaupė ant kelių.

Tada sunėrė rankas ir nuleido galvą. Kartais tai atrodydavo tiesiog būtina.

– Tėve mūsų, kuris esi danguje, – sušnabždėjo pora kartų, – atleisk man, nes nebegaliu sau padėti.

12 SKYRIUS

Ditlevas Pramas greitai išdėstė Albekui susiklosčiusią situaciją, nekreipdamas nė menkiausio dėmesio į pastarojo nusiskundimus dėl darbo iki išnaktų ir pagalbininkų trūkumo. Kol gauna atlygį iš Ditlevo, jis verčiau savo skundus pasiliktų sau. Tada pasisukiojo savo darbo kėdėje ir maloniai linktelėjo patikimiems kolegoms, susėdusiems aplink posėdžių stalą.

– Atsiprašau, – kreipėsi jis angliškai. – Turiu problemų su savo sena teta, kuri nuolat išeina iš savo namų ir pasiklysta. Šiuo metų laiku mes būtinai turime ją surasti, kol nespėjo užklupti naktis.

Jie pritariamai nusišypsojo, puikiai suprasdami, ką Ditlevas turi omenyje. Šeimos reikalai yra pirmoje vietoje. Toks pats požiūris priimtas ir jų kraštuose.

– Dėkoju už trumpą pasitarimą. – Jis plačiai nusišypsojo. – Man labai malonu, kad susibūrė ši komanda. Geriausi Šiaurės Europos gydytojai vienoje vietoje – argi reikia dar ko nors? – Jis pliaukštelėjo delnais į stalo paviršių. – Ar galime pradėti? Klausom jūsų, Stanislavai.

Plastikos chirurgas, dirbantis jo klinikoje, linktelėjo ir spragtelėdamas įjungė aukštai virš galvų iškeltą projektorių. Stanislavas parodė susirinkusiems žmogaus veidą, kuriame buvo nupieštos linijos.

– Darysime pjūvius čia, čia ir čia, – paaiškino jis. Stanislavas jau anksčiau buvo atlikęs tokią pačią procedūrą. Penkis kartus Rumunijoje ir dukart Ukrainoje. Visus kartus, išskyrus vieną, veido jautrumas atsistatė stulbinančiai greitai. Jo žodžiais, ši procedūra yra visiškai paprasta. Plastinę veido operaciją, teigė Stanislavas, šiais laikais galima atlikti padarant vos pusę visų pjūvių, kuriuos paprastai daro chirurgai.

– Pažvelkite čia, – parodė jis, – į tą vietą, kur užsibaigia žandenos. Trikampė dalis pašalinta ir oda patempta aukštyn, ji prikabinta vos keliomis siūlėmis. Viskas paprasta.

Į monologą įsiterpė Ditlevo ligoninės direktorius.

– Mes perdavėme žurnalistams operacijos aprašus. – Jis ištraukė vieną amerikietišką ir tris europietiškus žurnalus. Ne prestižiniai žurnalai, bet pakankamai geri. – Ši informacija bus publikuojama prieš Kalėdas. Mes ją vadiname „Veido korekcija pagal Stanislavą".

Ditlevas linktelėjo. Iš to galima užsidirbti nemažai pinigų. Visi šie žmonės buvo išties protingi. Be galo profesionalūs skalpelio meistrai. Kiekvienas uždirbdavo tiek, kiek paprastai gauna dešimt gydytojų, dirbančių savo kraštuose. Dėl to jie nesijautė kalti. Visi čia susirinkusieji buvo lygūs: Ditlevas, kuris pinigus gaudavo iš jų darbo, ir gydytojai, kuriems pinigus mokėdavo visi kiti. Nepaprastai palanki hierarchija, juk Ditlevas buvo jos viršūnėje. Dabar jis objektyviai skaičiavo, kad net ir viena – viena iš septynių – nepavykusi operacija yra nepateisinama. Ditlevas vengė nereikalingos rizikos. Jis to išmoko dar tais laikais, kai lankė mokyklą.

Jei esi įpainiotas į nešvarią situaciją, privalai iš jos išlipti sausas. Todėl Ditlevas buvo pasirengęs atsisakyti viso projekto ir atleisti direktorių už tai, kad be jo palaiminimo perdavė straipsnius žurnalistams. Tačiau už viso to slypėjo tikroji priežastis – Torsteno telefono skambutis.

Jam už nugaros pyptelėjo vidaus telefonas. Ditlevas atsilošė ir nuspaudė mygtuką.

– Klausau, Brigita.

– Jūsų žmona yra pakeliui į salę.

Ditlevas pažvelgė į susirinkusius. Planus iškoneveikti direktorių teks atidėti, o sekretorė turės atšaukti straipsnių publikavimą.

– Paprašyk, kad Telma palauktų, – liepė jis. – Aš ateinu. Mes jau baigėme.

Stikliniu koridoriumi, iš kurio atsivėrė nuostabus vaizdas, buvo galima nužingsniuoti šimtą jardų iš klinikos iki vilos, nesušlampant kojų, kirsti sodą ir dar spėti pasigrožėti jūros ir pajūrio medžių vaizdu. Šią idėją Ditlevas pasiskolino iš Luizianos šiuolaikinio meno muziejaus. Tik jo namų sienų nepuošė joks meno kūrinys.

Telma buvo pasirengusi iškelti sceną. Ditlevas nenorėjo, kad kas nors tai pamatytų. Jos akyse žaižaravo neapykanta.

– Kalbėjausi su Lisana Hjort, – drėbė ji.

– Hm, tik dabar. Ar neturėtum šiuo metu būti su savo seserimi Olborge?

– Aš nevažiavau į Olborgą, buvau Geteborge, ir ne su savo seserimi. Lisana sako, kad tu nušovei jos šunį.

– Ką turi omenyje sakydama „tu“? Užtikrinu tave, tai buvo nelaimingas atsitikimas. Šuo buvo visiškai nevaldomas ir lakstė

ten, kur buvo šaudoma. Perspėjau Hjortą. Beje, ką veikei Geteborge?

– Torstenas nušovė šunį.

– Taip, jį nušovė Torstenas ir jis dėl to apgailestauja. Ar mes turėtume Lisanai nupirkti naują šuniuką? Ar problema tik tokia? Dabar pasakyk, ką veikei Geteborge?

Telmos veidu nusirito šešėlis. Tik be galo karštas temperamentas galėdavo išryškinti raukšles po penkių veido patempimo operacijų absurdiškai įtemptoje moters odoje, bet Telmai pavyko.

– Tu atidavei mano butą Berlyne tam menkystai Sachenholtui. Mano butą, Ditlevai. – Ji atkišo pirštą į Ditlevą. – Tai paskutinė tavo medžioklė, girdi mane?

Jis priėjo prie žmonos. Tai buvo vienintelis būdas priversti ją atsitraukti.

– Tu vis tiek niekada nesinaudojai tuo butu, teisingai? Niekaip nepriversdavai savo meilužio vykti kartu su tavimi, ar ne? – Jis nusišypsojo. – Gal tampi jam per sena, Telma?

Ji pakėlė galvą, žaviai atremdama įžeidinėjimus.

– Tu nesupranti, ką tauški. Tiesa? Nejau šį kartą pamiršai pasiųsti paskui mane Albeką, kad nežinai, kas tas žmogus? Ditlevai, negi nieko nepasiuntei, kad nežinai, su kuo laiką leidau Geteborge? – Tada ji nusijuokė.

Išgirdęs netikėtą klausimą Ditlevas sustojo lyg įbestas.

– Šios skyrybos tau brangiai kainuos, Ditlevai. Užsiimi keistais dalykais. Kai reikalo imsis advokatai, be didelių išlaidų neapsieisi. Tavo iškrypę žaidimai su Ulriku ir kitais. Kaip manai, ar ilgai už dyką tylėsiu ir saugosiu paslaptį?

Jis nusišypsojo. Telma blefavo.

– Juk žinau, kas sukasi tavo galvoje, Ditlevai. Tu manai, „ji neišdrįs". Teisingai? „Aš jai naudingas." Taip? Ne, Ditlevai, aš atsi-

skyriau nuo tavęs, tapau savarankiška. Man nusispjaut į tave. Gali supūti kalėjime. Ir turėsi išsiversti be savo vergių skalbykloje. Kaip manai, pajėgsi, Ditlevai?

Jis įsistebeilijo į Telmos gerklę. Ditlevas gerai žinojo, kad gali smogti labai stipriai. Ir žinojo, į kurią vietą reiktų smogti. Telma, tarsi laukinė katė pajutusi grėsmę, atsitraukė.

Jei Ditlevas ketina smogti, reikia prieiti iš nugaros. Nėra nemirtingų.

– Tau su galva negerai, Ditlevai, – pasakė ji. – Visada žinojau, kad esi trenktas. Anksčiau buvo įdomu, bet dabar ne.

– Tada susirask advokatą, Telma.

Ji nusišypsojo tarsi Salomėja, kuri paprašė Erodo, kad atneštų Jono Krikštytojo galvą ant padėklo.

– Ir susiremti su kitoje barikadų pusėje sėdinčiu Bentu Krumu? Jokiais būdais, Ditlevai. Turiu kitų planų. Tiesiog laukiu tinkamos progos.

– Grasini man?

Telmos plaukai išslydo iš plaukų raiščio. Ji atmetė galvą ir atidengė nuogą kaklą, parodydama Ditlevui, kad jo nebijo. Ji atvirai šaipėsi.

– Manai, kad grasinu? – Jos akyse žaižaravo ugnelės. – Tikrai ne. Kai būsiu pasirengusi, susidėsiu daiktus ir išeisiu. Vyras, su kuriuo susipažinau, laukia manęs. Subrendęs vyras. Nežinojai, tiesa? Jis vyresnis už tave. Žinau savo apetitą. Jauniklis jo negali patenkinti.

– Supratau. Ir kas gi jis?

Ji išdidžiai nusišypsojo.

– Frenkas Helmondas. Staigmena, ar ne?

Ditlevo galvoje užvirė minčių sumaištis.

Kimė, policija, Telma, o dabar ir Frenkas Helmondas.

Saugokis, kad neįkliūtum, – tarė sau mintyse. Akimirką pamąstė, kuri filipinietė dirba vakarinėje pamainoje.

Virš jo galvos užslinko naujas pasibjaurėjimo debesis. Frenkas Helmondas. Ji taip sakė. Koks degradavimas! Išpampęs vietos politikierius. Varguolis. Visiškas niekas.

Krako adresyne Ditlevas susirado Helmondo adresą, nors jį ir taip žinojo. Helmondas buvo ne iš tų žmonių, kurie slepiasi nuo viešumos. Toks jo būdas, ir visi tai žinojo. Helmondas gyveno viloje, kuri buvo ne pagal kišenę, o jo kaimynai niekada nebalsuotų už bevertę partiją.

Ditlevas priėjo prie savo knygų lentynos, paėmė storą tomą ir atvertė jį. Viduje buvo įdubimas, kuriame tilpo nedideli plastikiniai maišeliai su kokainu.

Įtraukus pirmą dozę akinantis Telmos blizgesys nublanko. Įtraukęs antrą kartą jis ištiesino pečius, pažvelgė į telefoną, pamiršdamas, kad jo žodyne nėra žodžio „rizika". Jis tiesiog norėjo viską sustabdyti. Kodėl to nepadarius tinkamai? Kartu su Ulriku. Nakties tamsoje.

– Ar galime pasižiūrėti filmus pas tave? – išbėrė Ditlevas, vos tik Ulrikas atsiliepė į skambutį. Kitame gale Ditlevas išgirdo patenkintą atodūsį.

– Tikrai to nori? – paklausė Ulrikas.

– Tu vienas?

– Taip. Po galais, Ditlevai, tu rimtai? – Jis buvo nusiteikęs palaimingai.

Nusimato nuostabus vakaras.

Jie nesuskaičiuojamą galybę kartų matė tą filmą. Be jo gyvenimas būtų visai kitoks.

Pirmą kartą *Prisukamą apelsiną* jie žiūrėjo mokykloje, prasidėjus antriems mokslo metams. Naujasis mokytojas nebuvo susipažinęs su mokyklos kultūrinės įvairovės kodeksu ir parodė klasei šį ir dar vieną filmą, kuris vadinosi *Jeigu*. Jame buvo vaizduojamas maištas Anglijos mokykloje. Mokytojas siekė pademonstruoti septintojo dešimtmečio britų kiną, kuris, kaip buvo manoma, labai derėjo mokyklai, kurioje puoselėjamos britiškos tradicijos. Tačiau svarbu ne tai, kad šie mokytojo pademonstruoti filmai buvo be galo įdomūs. Svarbiau tai, kad jie rodė blogą pavyzdį vaikams. Tokį sprendimą priėmė mokyklos vadovybė, atlikusi išsamią analizę. Dėl šios priežasties naujasis mokytojas šioje mokykloje dirbo labai trumpai.

Bet bloga įtaka jau pasklido. Kimė ir naujausias klasės mokinys Kristianas Volfas godžiai įtraukė į save jo perduotą informaciją. Jie sužinojo, kokiais būdais galima pribaigti žmogų ir jam atkeršyti.

Kristianas vadovavo visam paradui. Kadangi jis buvo beveik dvejais metais vyresnis ir praktiškai nevaldomas, visa klasė lygiavosi į jį. Jis visada su savimi nešiodavosi daug grynųjų, nors tai prieštaravo mokyklos tvarkai. Kristianas visada elgdavosi labai apgalvotai, todėl atsargiai sau į kompaniją pasirinko Ditlevą, Bjarnę ir Ulriką. Jie buvo labai panašūs visomis prasmėmis. Visi buvo autsaideriai, kupini neapykantos mokyklai ir bet kokiai valdžiai. Būtent *Prisukamas apelsinas* juos visus suvienijo.

Jie susirado filmo įrašą ir daugybę kartų slaptai peržiūrėjo jį Kristiano ir Ulriko kambaryje. Susižavėję filmu susitarė, kad taps tokia pačia šutve, kokia buvo susibūrusi filme. Abejinga aplinkai. Nuolat ieškanti pramogų ir būdų nusižengti. Pramuštgalviai. Negailestingi.

Viskas prasidėjo nuo tada, kai jie sumušė berniuką, kuris užklupo juos rūkančius hašišą. Tik po kurio laiko Torstenas, turintis

polinkį teatrališkumui, patarė jiems užsimaukšlinti kaukes ir užsimauti pirštines. Gerokai apsvaigę nuo kokaino Ditlevas ir Ulrikas pašėlusiu greičiu lėkė iš Fredensborgo. Užsidėję tamsius akinius nuo saulės, apsivilkę ilgus, pigius lietpalčius. Užsimaukšlinę skrybėles, apsimovę pirštines. Apgalvotai. Išlaikydami šaltą protą. Visa tai buvo vienkartiniai apdarai smagiam vakarėliui, išsaugant anonimiškumą.

– Ko mes ieškome? – paklausė Ulrikas, kai jie sustojo priešais *JFK* kavinės krokų geltonumo fasadą Hileriodo rotušės aikštėje.

– Palauk ir pamatysi, – atsakė Ditlevas, atidarydamas duris į tą pusę, kurioje penktadienio vakarą būriavosi daugybė triukšmadarių. Kiekvienoje pakampėje stoviniavo daugybė žmonių. Nebloga vieta, jei tau patinka džiazas ir naujos pažintys. Ditlevas nekentė ir vieno, ir kito. Kitoje pastato pusėje jie pastebėjo Helmondą. Linksmai nusiteikęs, apšviestas baro lempų jis stoviniavo greta kažkokio vietos politiko ir energingai gestikuliavo rankomis. Viešoje erdvėje jiedu buvo įsitraukę į savo nedidelę dvikovą.

Ditlevas diskretiškai parodė Ulrikui į jį.

– Gali užtrukti, kol jis išsivilks, siūlau nusipirkti alaus ir palaukti, – tarė jis, nužingsniuodamas link vieno iš barų.

Ulrikas nepasijudino iš vietos ir apžiūrinėjo jųdviejų auką, siaubingai išsiplėtusias jo akių lėliukes slėpė tamsinti akiniai. Tai, ką Ulrikas matė, kėlė akivaizdų pasitenkinimą. Ulriko žandikaulio raumenys jau virpėjo.

Ditlevas gerai jį pažinojo.

Vakaras buvo miglotas ir šiltas, Frenkas Helmondas dar ilgokai lauke prie kavinės šnekučiavosi su savo kompanionu. Galiausiai jiedu atsisveikino ir pasuko į skirtingas puses. Frenkas nukrypavo į Helsingero gatvę, o Ditlevas su Ulriku nusekė jam iš paskos, išlaikydami nuo jo penkiolikos jardų atstumą. Jie žinojo, kad

nuo tos vietos iki vietinės policijos nuovados buvo daugiausia du šimtai jardų. Dar viena priežastis, dėl kurios Ulrikas svaigo nuo geismo.

– Palauksim iki skersgatvio, – sušnabždėjo Ulrikas. – Kairėje yra dėvėtų drabužių parduotuvė. Tokiu vėlyvu metu niekas ten nevaikščios.

Priekyje rūko gaubiamu taku kulniavo pagyvenusi pora sukumpusiais pečiais. Abu žmonės palengva žingsniavo link gatvės galo. Jiems jau seniai metas miegoti.

Ditlevui praeiviai nė kiek nerūpėjo. Veikė kokainas. Išskyrus šią porą gatvėje nesimatė nė gyvos dvasios – idealios sąlygos išpuoliui. Šaligatvis buvo sausas. Parduotuvių fasadus glostė drėgnas brizas. Trys vyrai – kiekvienas šiame skrupulingai surežisuotame ir nuodugniai parengtame ritualе netrukus turėjo atlikti po savo vaidmenį.

Kai jiedu per penkis jardus priartėjo prie Frenko Helmondo, Ulrikas padavė Ditlevui kaukę. Galiausiai jiems priėjus prie Helmondo, abiejų vyrų veidus glotniai dengė lateksas. Jei tuo metu vyktų karnavalas, juos matydami žmonės smagiai šypsotųsi. Ulrikas turėjo didžiulę kartoninę dėžę, pilną panašių kaukių. Jis buvo sakęs, kad jiems praverstų kaukių kolekcija, iš kurios galėtų rinktis pagal pomėgius. Šį kartą jis pasirinko modelius 20027 ir 20048. Kaukes buvo galima įsigyti internetu, bet Ulrikas to nedarė. Jis kaukes pirko užsienyje. Kaskart buvo naudojamos vienodos kaukės, pažymėtos tais pačiais numeriais. Kad būtų sunkiau susekti. Tik du vienodi seni vyrai, gilių raukšlių išvagotais veidais. Be galo tikroviški ir gerokai nepanašūs į tuos veidus, kurie slėpėsi po jais. Kaip visada pirmas smogė Ditlevas. Jis pargriovė auką, kuri dar spėjo suaikčioti iš netikėtumo. Tada Ulrikas pagriebė vyrą ir nutempė į skersgatvį. Čia Ulrikas pirmą kartą smogė Helmondui.

Trys kirčiai tiesiai į kaktą ir vienas į gerklę. Jei smūgiai būdavo stiprūs, tokiu metu aukos neretai jau būdavo netekusios sąmonės. Tačiau šįkart Ulrikas smūgiavo nestipriai. Taip jam buvo nurodęs Ditlevas.

Paėmę už išskleiptų kojų jie nuvilko pusiau paralyžiuoto vyro kūną per skersgatvį. Pasiekę už dešimties jardų plytintį pilies ežerą vėl tęsė egzekuciją. Pirma smūgiavo silpnai, tada šiurkščiau. Kai negalintis pasijudinti vyras suvokė, kad jam kilo mirtinas pavojus, iš burnos ėmė sklisti vos girdimi, neaiškūs garsai. Helmondui nereikėjo prasižioti. Apskritai, jų aukos retai ką nors sakydavo. Už aukas kalbėdavo jų akys.

Tuo metu Ditlevo kūną užliejo šiluma. Būtent to jis ir troško: kad jo kūną užlietų malonios šilumos bangos. Kaip būdavo vaikystėje, sėdint saulės atokaitoje tėvų sode dar tais laikais, kai buvo toks mažas, jog manė, kad pasaulį sudaro vien tik malonūs dalykai. Kaskart pasiekęs tokią būseną Ditlevas turėdavo susitvardyti, kad neatimtų aukos gyvybės.

Ulriko atveju viskas vykdavo visai kitaip. Mirtis jį mažai domino. Jam ekstazę suteikdavo vakuumas tarp pajėgumo ir impotencijos. Dabartinė jų auka kaip tik atsidūrė tame vakuume. Ulrikas apžergė nejudantį kūną ir per kaukę įsistebeilijo į aukos akis. Tada iš kišenės išsitraukė *Stanley* peilį, suėmė jį savo didžiule ranka taip, kad peilis beveik pasislėpė delne. Akimirką atrodė, tarsi jis tartųsi su savimi, ar verta laikytis Ditlevo nurodymų, o gal tiesiog imti ir suvaryti peilį giliai iki briaunų. Iš po kaukių žvelgiančios užpuolikų akys susitiko.

Įdomu, ar aš irgi atrodau toks psichopatas kaip jis, – pagalvojo Ditlevas.

Ulrikas prikišo peilį užpultajam prie gerklės. Buku peilio kraštu pradėjo braukti per aukos arterijas. Kai Frenkas Helmondas

ėmė pašėlusiai kvėpuoti, Ulrikas perbraukė ašmenimis aukai per nosį ir virpančius akių vokus.

Tai nieku gyvu nepriminė katės ir pelės žaidimo, buvo kur kas blogiau. Auka nesitikėjo ištrūkti. Ji jau buvo atsidavusi lemčiai į rankas.

Galiausiai Ditlevas lengvu galvos mostu linktelėjo Ulrikui ir atkreipė jo dėmesį į vyro kojas. Kol Ulrikas žalojo aukos veidą, kojos mėšlungiškai trūkčiojo iš siaubo. Palaimingas reginys.

Šįkart viskas buvo kitaip. Labiau nei bet kada anksčiau aukos kojos nevalingai trūkčiojo. Toks stebuklingas nepažabojamas priepuolis. Niekas daugiau Ditlevo gyvenime negalėdavo sužadinti didesnio pasitenkinimo.

Ditlevas stebėjo, kaip kraujas varva ant žvyro, tačiau iš Frenko Helmondo lūpų nepasigirdo nė garso. Jis puikiai atliko savo vaidmenį. Jei būtų spektaklis, Ditlevas tikrai suteiktų aukos vaidmenį atlikti Helmondui.

Užpuolikai paliko dejuojančią auką ant ežero kranto. Jiedu gerai padirbėjo. Gal Frenkas Helmondas ir liko gyvas fizine prasme, bet jo vidus suluošintas. Prireiks daugybės metų, kol jis vėl išdrįs leistis į pasivaikščiojimus tamsiomis gatvėmis.

Ponai haidai galėjo grįžti namo, o daktarai džekilai – vėl pasirodyti.

Kai jie sugrįžo į namus Rangstede, naktis jau buvo įpusėjusi. Ditlevas spėjo gan gerai išsiblaivyti nuo narkotikų. Abu nusiprausė, sudegino savo skrybėles, pirštines, paltus ir akinius nuo saulės, o *Stanley* peilį paslėpė po akmeniu sode. Tada paskambino Torstenui ir viską jam papasakojo. Torstenas, savaime suprantama, įsiuto. Jo manymu, panašioms nesąmonėms dabar netinkamas metas. Ulrikas su Ditlevu žinojo, kad jis teisus. Bet Ditlevui nereikėjo atsiprašinėti Torsteno, nereikėjo jo maldauti. Torstenas pats puikiai

žinojo, kad jie yra neatsiejami bendrininkai. Jei paslys bent vienas, į prarają nugarmės visi. Viskas paprasta. Ir jei policija imtų ką nors įtarinėti, jiems reikėtų pasakyti iš anksto susigalvotą alibi.

Dėl šios priežasties Torstenas pritarė Ulriko ir Ditlevo išgalvotai istorijai: Ditlevas ir Ulrikas vėlų vakarą susitiko prie *JFK* kavinės, esančios Hileriode, ir išgėrę po bokalą alaus išsiruošė pas Torsteną į Ejlstrupą. Jie atkako vienuoliktą valandą vakaro. Toks buvo pagrindinis jų alibi. Kitaip tariant, iki išpuolio likus pusvalandžiui. Niekas neįrodytų, kad viskas buvo kitaip. Galbūt kas nors matė juos bare, bet argi kas nors atsimins, kas kur buvo, kada ir kiek laiko? Tada trys seni draugai gėrė konjaką Torsteno namuose. Kalbėjosi apie senus laikus. Nieko ypatingo. Tiesiog jaukus penktadienio vakaras draugų kompanijoje. Būtent tokią istoriją jie planavo visiems pateikti ir nuo jos nenukrypti.

Įžengęs į namo koridorių Ditlevas net lengviau atsiduso. Visame name buvo tamsu, o Telma miegojo įsitaisiusi savo guolyje. Tada jis atsistojo prie židinio ir vieną po kitos ištuštino tris taures *Cypriot* brendžio, numalšindamas palaimingą virpulį, kuris pasireiškė dėl neseniai atlikto keršto akto. Brendis padėjo jam palaipsniui apsiraminti ir suvaldyti galvoje kirbančias mintis. Keraminėmis plytelėmis išklotomis virtuvės grindimis jis nužingsniavo atidaryti ikrų skardinės. Valgydamas ikrus Ditlevas atkūrė siaubo iškreiptą Frenko Helmondo veidą. Šios grindų plytelės buvo tikrų tikriausias namų tvarkytojos Achilo kulnas. Apžiūrėjusi išplautas grindis Telma niekada nepamiršdavo aprėkti vargšės moters. Nesvarbu, kiek besistengtų moteris, ji niekada neįtikdavo Telmai. Tikriausiai šiuo klausimu jai niekas negalėtų įtikti. Todėl pažvelgęs į grindis ir ant jų pamatęs padų atspaudus, Ditlevas suprato, kad kažkas čia ne taip. Jie nebuvo dideli, bet ir ne vaikiškų batų. Purvo žymės.

Ditlevas suraukė lūpas. Akimirką pastovėjo įtempęs ausis ir akis. Bet nei ką nors išgirdo, nei pamatė. Nei užuodė. Jis priėjo prie peilių stovo ir išsirinko didžiausią *Misono* kompanijos peilį, kuris idealiai tiko pjaustyti sušius. Tam, kuris stos jam skersai kelio, baigsis liūdnai. Atsargiai pro dvivėres duris jis įžengė į žiemos sodą. Nors langai buvo uždaryti, pro juos tvokstelėjo skersvėjis. Viename lange jis pastebėjo skylę. Nors ir maža, bet skylė ten buvo.

Jis nužvelgė žiemos sodo grindis. Daugiau padų atspaudų, primindžiotų padrikai. Chaotiškai išbarstytos šukės, iš kurių buvo galima spręsti apie paprasčiausią įsilaužimą. Kadangi apsaugos signalizacija nesuveikė, vadinasi, tai įvyko prieš Telmai atsigulant miegoti.

Staiga jis pajuto, kaip kūną užlieja panikos banga.

Grįždamas į koridorių Ditlevas iš stovo pačiupo dar vieną peilį. Abiejose rankose laikydamas po peilį Ditlevas jautėsi saugus. Jis bijojo ne paties išpuolio, bet jo netikėtumo, todėl, laikydamas iškeltus peilius, sulig kiekvienu žingsniu Ditlevas žvalgėsi sau per petį.

Tada užlipo laiptais ir sustojo prie Telmos miegamojo durų.

Iš apačios skverbėsi siauras šviesos ruožas.

Ar už jų kas nors tyko?

Tvirčiau suėmęs peilius jis atsargiai pastūmė duris į miegamojo pusę. Viduryje lovos sėdėjo Telma. Ji buvo apsivilkusi chalatą ir atrodė nė kiek neapsimiegojusi, plačiai atmerktomis akimis ir pikta.

– Gal ir tu atėjai mane nudėti? – paklausė ji, nustačiusi neapykantos kupiną miną. – Tiesa?

Tada išsitraukė iš po antklodės pistoletą ir nukreipė jį į Ditlevą.

Jis sustojo ne dėl ginklo, bet dėl Telmos ledinio balso. Ditlevas išmetė peilius.

Jis gerai pažinojo Telmą. Jei jos vietoje būtų kas nors kitas, susiklosčiusią situaciją būtų galima palaikyti pokštu. Bet Telma nejuokavo. Ji neturėjo humoro jausmo. Ditlevas stovėjo nejudėdamas.

– Kas nutiko? – paklausė jis, neišleisdamas iš akių pistoleto. Ginklas atrodė tikroviškas, pakankamai didelis, kad nutildytų bet kurį žmogų. – Mačiau, kad kažkas įsilaužė į namą, bet dabar čia nieko nematau, todėl gali nuleisti ginklą.

Jis jautė vos juntamą kraujagyslėmis sūkuriuojančio kokaino poveikį. Adrenalino ir narkotikų mišinys – stabilus derinys. Šią akimirką.

– Iš kur, po velnių, gavai tą ginklą? Nagi, būk gera mergaitė ir nuleisk jį, Telma. Papasakok, kas atsitiko. – Bet Telma nė nesujudėjo.

Gulėdama lovoje ji atrodė be galo seksuali. Kur kas seksualesnė nei kada nors.

Ditlevas pabandė prieiti arčiau, tačiau Telma, tvirčiau suspausdama pistoletą, sustabdė jį.

– Tu užpuolei Frenką, Ditlevai. Tiesiog negalėjai palikti jo ramybėje. Tu monstras.

Iš kur, po galais, ji galėjo žinoti? Ir taip greitai?

– Ką turi omenyje? – paklausė jis, nenuleisdamas žvilgsnio nuo jos akių.

– Jis išgyvens, juk žinai. Ir tai ne tavo naudai, pats supranti, Ditlevai. Nė kiek neabejoju, kad supranti.

Ditlevas nusuko akis nuo Telmos ir pažvelgė į ant grindų gulinčius peilius. Nereikėjo jų numesti.

– Nesuprantu, apie ką tu kalbi, – tarė jis. – Šį vakarą leidau pas Torsteną. Paskambink jam ir paklausk.

– Judu su Ulriku šį vakarą buvote pastebėti prie *JFK* Hileriode. Man to užtenka, girdi mane?

Senais laikais dėl įsijungusio gynybinio mechanizmo jis būtų pasirinkęs melą, tačiau šią akimirką nieko nejautė. Telma jį pričiupo.

– Taip, – nė nemirkteldamas atsakė jis. – Prieš nuvykdami pas Torsteną mes ten buvome. Na ir kas?

– Nenoriu vargintis klausydama tavęs, Ditlevai. Eikš čia. Pasirašyk. Priešingu atveju, nudėsiu tave.

Telma parodė į kelis lovos kojūgalyje gulinčius dokumentus, tada paleido kulką, kuri išmušė skylę už Ditlevo esančioje sienoje. Jis pasisuko ir įvertino žalos dydį. Sienoje žiojėjo vyriškos plaštakos dydžio skylė.

Tada mestelėjo žvilgsnį į viršutinį dokumento lapą. Sprangi piliulė, jei Ditlevas pasirašys dokumentus, Telmai kasmet turės sumokėti po trisdešimt penkis milijonus kronų kaip kompensaciją už dvylika metų, per kuriuos juodu gainiojo vienas kitą kaip žvėrys.

– Mes neįduosime tavęs, Ditlevai. Jei pasirašysi šiuos dokumentus. Taigi pasirašyk.

– Jei mane įduosi, nieko negausi, Telma. Ar apie tai pagalvojai? Kol būsiu kalėjime, verslas žlugs, bankrutuosim.

– Pasirašysi. Manai, aš nežinau? – ji paniekinamai nusijuokė. – Tu, kaip ir aš, žinai, kad niekas nevyksta taip greitai. Gausiu savo grobio dalį tau dar nespėjus sužlugti. Gal ne tiek daug, kiek norėtųsi, bet pakankamai. Bet pažįstu tave, Ditlevai. Esi praktiškas žmogėnas. Kam tau žlugdyti verslą ir sėstis į kalėjimą, juk galima tiesiog atsikratyti žmonos. Taigi, tu pasirašysi. O rytoj klinikoje priimsi Frenką, supratai? Noriu, kad po mėnesio jis būtų dailus lyg naujai iškeptas, netgi dar geresnis.

Ditlevas papurtė galvą. Ji visada buvo velnio išpera. Kaip jo mama mėgdavo sakyti, toks tokį sutiko.

– Iš kur gavai pistoletą, Telma? – paklausė jis ramiu balsu, paimdamas dokumentus ir pasirašydamas du viršutinius dokumentus. – Kas atsitiko?

Ji įsistebeilijo į dokumentus. Tik laikydama juos savo rankose Telma galiausiai atsakė į Ditlevo klausimą.

– Kaip blogai, kad tavęs šį vakarą čia nebuvo, Ditlevai, nes tokiu atveju man net nebūtų prireikę tavo parašo.

– Rimtai? Kodėl gi?

– Kažkokia purvina, nevala moteris išdaužė langą ir bandė įbauginti mane štai šiuo daiktu. – Telma pamojavo ginklu. – Ji klausinėjo apie tave, Ditlevai. – Telma nusijuokė. Jai nuo vieno peties nusmuko chalato petnešėlė. – Pasakiau jai, kad kai kitą kartą eis pro šalį, įleisiu ją vidun. Tada galės darbuotis iš peties, nesivargindama daužyti lango.

Ditlevą nupurtė šiurpas.

Kimė! Po šitiek ilgų metų.

– Ji padavė man pistoletą ir patapšnojo per skruostą, tarsi būčiau mažas vaikas. Toji moteris sumurmėjo kažką, o tada išėjo pro paradines duris. – Telma vėl nusijuokė. – Neliūdėk, Ditlevai. Tavo simpatija aplankys tave kitą dieną. Ji paprašė, kad būtinai perduočiau tau šiuos žodžius!

13 SKYRIUS

Žmogžudysčių skyriaus viršininkas Markusas Jakobsenas pasitrynė kaktą. Savaitės pradžia buvo ne iš lengvųjų. Ką tik jam buvo įteiktas jau ketvirtas prašymas savo noru išeiti iš darbo per keturias dienas. Du jo geriausios tyrimų komandos vyrai serga, o dar tas žvėriškas užpuolimas miesto centre. Moteris buvo neatpažįstamai sumušta, tada jos kūnas įmestas į šiukšlių konteinerį. Nusikalstamumas augo kaip ant mielių. Suprantama, visi reikalavo, kad viskas būtų kuo skubiau ištirta. Laikraščiai, visuomenė, policijos vadas. Jei moteris mirs, užvirs pragaras. Šie metai buvo išskirtiniai kalbant apie nužudymus. Panaši statistika fiksuota mažiausiai prieš dešimt metų. Dėl didelio nusikalstamumo ir todėl, kad labai daug žmonių traukėsi iš policijos gretų, vadovybė priversta nuolat rengti susirinkimus.

Vienas rūpestis po kito, o dar Bakas pateikė prašymą dėl išėjimo iš darbo. Kas galėjo pagalvoti, kad būtent Bakas atsistatydins?

Senais gerais laikais jiedu su Baku prisidegdavo cigaretes ir vaikštinėdami komisariato kieme išspręsdavo savo bylas. Tačiau

seni geri laikai liko praeityje. Dabar Markusas Jakobsenas buvo visiškai bejėgis. Paprasčiau sakant, savo darbuotojams jis negalėjo pasiūlyti nieko. Atlyginimas apgailėtinas, darbo valandos neribotos, reikėjo dirbti ir naktimis, ir savaitgaliais. Pareigūnai, kuriems jis vadovavo, jautėsi išsekę, jiems darbą atlikti kokybiškai buvo beveik neįmanoma. Situacijos negelbėjo net cigaretės dūmai. Suknista padėtis.

– Turi paraginti politikus, Markusai, – tokie buvo Markuso Jakobseno pavaduotojo Larso Bjorno žodžiai, kai įtakingi asmenys ėmė reikalauti, kad viskas vyktų organizuotai ir efektyviai, kaip buvo numatyta pagal reformą. Bet tai tebuvo priedanga, butaforija.

Markusas pakėlė antakius ir pažvelgė į savo pavaduotoją, nusišypsodamas tokia pačia nuolankia šypsena kaip ir Larsas Bjornas paskutinius kelis mėnesius.

– O kada tu parašysi prašymą dėl išėjimo iš darbo? Juk tu dar palyginti jaunas. Nejau nesvajoji apie galimybę dirbti kitą darbą? Nejau tavo žmona nenorėtų kur kas dažniau tave matyti?

– Po velnių, Markusai. Vienintelis darbas, kurį dirbčiau vietoj savojo, yra tavo darbas. – Jis tai pasakė taip santūriai ir abejingai, kad būtų galėjęs iš kantrybės išvesti bet kurį žmogų.

Markusas linktelėjo.

– *Ok*. Bet tikiuosi, kad turi laiko palaukti, nes aš nesitrauksiu tol, kol neateis laikas. Tai ne mano stilius.

– Tiesiog pasitark su policijos vadove, Markusai. Paprašyk, kad ji pasikalbėtų su politikais, mums reikia bent pakenčiamų darbo sąlygų.

Kažkas pabeldė į duris. Markusui nė nespėjus ką nors pasakyti, į jo darbo kabinetą įžengė Karlas Mjorkas. Ar šis žmogus bent kartą negalėtų laikytis etiketo reikalavimų?

– Ne dabar, Karlai, – tarė Markusas, gerai žinodamas, kad Mjorkas pats sprendžia, ką jam girdėti, o ko ne.

– Užtruksiu tik akimirką. – Karlas vos pastebimai linktelėjo Larsui Bjornui. – Tai susiję su byla, prie kurios dabar dirbu.

– Rorvigo žmogžudysčių? Jei gali pasakyti, nuo kieno smūgių vakar vos nemirė moteris Didžiojo kanono gatvės vidury, tada išklausysiu. Priešingu atveju, negalėsiu niekuo padėti. Be to, juk žinai, ką manau apie Rorvigo bylą. Kaltinamasis nuosprendis ja priimtas. Imkis kitos bylos, kurios kaltininkas tebevaikšto laisvėje.

– Kažkas šiame komisariate yra susijęs su šia byla.

Markusas nuolankiai panarino galvą.

– Supratau. Kas?

– Detektyvas vardu Arne Jakobsenas prieš dešimt ar penkiolika metų iš Holbeko policijos nuovados pasiėmė šią bylą. Jums tai nieko nesako?

– Graži pavardė, bet ji man nieko nesako.

– Jis asmeniškai buvo susijęs su byla, patikėkit. Jo sūnus susitikinėjo su nužudytąja mergina.

– Ir?

– Dabar jo sūnus dirba čia, komisariate. Noriu jį apklausti. Todėl atėjau jus perspėti.

– Kas jis?

– Johanas.

– Johanas? Johanas Jakobsenas, mūsų ūkvedys? Tu turbūt bandai apmulkinti mane...

– Palauk, Karlai, – įsiterpė Larsas Bjornas. – Jei ketini apklausti vieną iš mūsų civilių kolegų, geriausia būtų, jei šį procesą pavadintum kaip nors kitaip. Jei susimautum, man tektų kalbėtis su profsąjunga.

Markusas pastebėjo beužsimezgantį ginčą.

– Gana, vyručiai. – Jis pasisuko į Karlą Mjorką. – Ką visa tai reiškia?

– Nori išgirsti ką nors daugiau, ar užteks to, kad buvęs darbuotojas paėmė iš Holbeko policijos nuovados visą bylos medžiagą? – Karlas atsitiesė. – Akivaizdu, kad jo sūnus padėjo bylą ant mano darbo stalo. Be to, jis įsilaužė į namą, kuriame buvo padarytas nusikaltimas, ir sąmoningai paliko įkalčius, kurie veda prie jo. Taip pat manau, kad jis turi daugiau naudingos informacijos. Markusai, apie šią bylą jis žino daugiau nei bet kas kitas gyvas ar miręs.

– Dėl Dievo, Karlai. Tai bylai jau daugiau kaip dvidešimt metų. Nejau negali savo žaidimo tyliai ir ramiai žaisti komisariato rūsyje? Įsivaizduoju, kad ten yra daugybė lengviau sprendžiamų bylų nei toji, apie kurią kalbame.

– Tu teisus, tai sena byla. Tai būtent toji byla, su kuria, jūsų pageidavimu, penktadienį supažindinsiu bukagalvių komandą iš rudojo sūrio šalies. *Atsimeni?* Taigi, prašau, Markusai, būk toks mielas ir pasirūpink, kad Johanas po dešimties minučių pasirodytų mano darbo kabinete.

– Negaliu to padaryti.

– Ką tai turėtų reikšti?

– Kiek man žinoma, Johanas serga. – Jis pažvelgė į Karlą per akinių viršų. Markusas norėjo įsitikinti, ar Karlas suprato, kas jam sakoma. – Neleidžiu tau su juo susiekti, kol jis yra namuose, supratai? Savaitgalį jį buvo ištikusi emocinė krizė. Nenoriu dėl to turėti problemų.

– Kaip gali būti toks įsitikinęs, kad bylą ant tavo darbo stalo padėjo būtent jis? – paklausė Larsas Bjornas.

– Ar radai jo pirštų atspaudų ant bylos?

– Ne. Šiandien gavau tyrimo rezultatus, pirštų atspaudų nebuvo rasta. Tiesiog žinau, aišku? Tai Johanas. Jei jis nepasirodys komisariate iki popietės, važiuosiu pas jį į namus. Tada galėsite kalbėti ką panorėsite.

14 SKYRIUS

Johanas Jakobsenas gyveno kooperatiniame bute Vakarų tilto gatvėje priešais *Black Horse* teatrą bei šiuo metu nebeveikiantį Mechaninės muzikos muziejų. Tiksliau sakant, jis gyveno būtent toje vietoje, kur 1990 metais įvyko žiaurios muštynės tarp anarchistų skvoterių ir policijos. Karlas labai gerai prisiminė tuos laikus. Daugybę kartų jam teko vilktis riaušėms malšinti pritaikytą policininko aprangą ir mušti savo vienmečius – ir vaikinus, ir merginas. Ne patys geriausi senų gerų dienų prisiminimai.

Jiedu su Asadu turėjo kelis kartus nuspausti čirškiantį durų skambutį, kol Johanas Jakobsenas galiausiai teikėsi juos įleisti vidun.

– Nesitikėjau, kad pasirodysite taip greitai, – tarė jis maloniu balsu, parodydamas, kad svečiai užeitų į svetainę. Iš jos atsivėrė vaizdas į senus čerpėmis dengtus teatro stogus ir gretimą užeigą.

Kambarys buvo didelis, bet vaizdas rėžė akį. Akivaizdu, kad jo senokai nepuoselėjo patyrusi moters ranka ir nenužvelgė budri akis. Ant virtuvės darbastalio stovėjo stirtos padažu prikepusių lėkščių, *Coke* buteliai mėtėsi ant grindų. Butas priminė pridulkėjusią, riebaluotą kiaulidę.

– Atsiprašau dėl betvarkės, – pratarė vyras, nuo sofos ir kavos staliuko nukeldamas nešvarius drabužius. – Žmona paliko mane maždaug prieš mėnesį. – Jo veidu nusirito nervingas trūkčiojimas. Vyrai ne kartą panašų trūkčiojimą Johano Jakobseno veide pastebėjo komisariate. Tarsi į Johano veidą būtų tvokstelėjęs smėlio gūsis ir jis būtų bandęs prisidengti, kad smėlis nepatektų į akis.

Karlas papurtė galvą. Reikalas dėl žmonos labai nemalonus. Jis žinojo, koks tai jausmas.

– Ar žinai, kodėl mes čia?

Vyriškis linktelėjo.

– Taigi, prisipažįsti, kad ant mano stalo padėjai Rorvigo bylą, taip?

Jis vėl linktelėjo.

– Kodėl paprasčiausiai nepadavei mums į rankas? – paklausė Asadas, atkišdamas apatinę lūpą. Jei užsimaukšlintų militaristinę kepurę, jis taptų panašus į Jasirą Arafatą.

– Argi būtumėte paėmę?

Karlas papurtė galvą. Vargu. Dvidešimties metų senumo bylą, kurioje priimtas kaltinamasis nuosprendis? Ne, tas vaikis šiuo klausimu buvo teisus.

– Ar būtumėte paklausę, iš kur ją turiu? Ar būtumėte pasiteiravę, kodėl ji mane domina? Ar būtumėte varginęsi, gaišę laiką, kad susipažintumėte su medžiaga? Mačiau ne vieną bylų krūvą ant tavo darbo stalo, Karlai.

Karlas linktelėjo.

– Taigi, kaip nuorodą vasarnamyje palikai kitą žaidimą *Trivial Pursuit*. Tikriausiai tai padarei visai neseniai, nes virtuvės durų spyna labai lengvai atsirakino. Aš teisus?

Johanas linktelėjo.

Karlas neapsigavo.

– Gerai, vadinasi, tu norėjai sužinoti, ar mes užkibsime už bylos kabliuko. Suprantu. Bet gerokai rizikavai taip elgdamasis, tiesa, Johanai? O jei nebūtume pastebėję žaidimo? Jei nebūtume radę ant kortelių surašytų vardų?

Jis patraukė pečiais.

– Dabar jūs čia.

– Nelabai suprantu, – sumurmėjo Asadas atsisėsdamas priešais vieną iš langų, iš kurių atsiveria vaizdas į Vakarų tilto gatvę. Kadangi šviesa sklido jam iš už nugaros, Asado veidas pasidarė visiškai tamsus. – Tu nesi patenkintas, kad Bjarnė Thogersenas prisipažino įvykdęs nusikaltimą?

– Jei skaitant nuosprendį būtumėte sėdėję teismo salėje, jūs irgi nebūtumėte patenkinti. Viskas buvo nuspręsta iš anksto.

– Taip, žinoma, – tarė Asadas. – Keistoka, kai žmogus pats prisipažįsta...

– Kodėl byla tau atrodo keista, Johanai? – įsiterpė Karlas.

Johanas nepažvelgė Karlui į akis ir nukreipė žvilgsnį pro langą, tarsi pilkas dangus galėtų numalšinti jo viduje siautėjančią audrą.

– Jie visą laiką šypsojosi, – pasakė jis, – visi iki vieno. Thogersenas, advokatas. Trys arogantiški šunsnukiai, įsitaisę ant teismo stebėtojams skirtų suolų.

– Ar turi omenyje Torsteną Floriną, Ditlevą Pramą ir Ulriką Dybolą Jenseną?

Jis linktelėjo, tvirtai sučiaupdamas virpančias lūpas, kad susitvardytų.

– Sakai, kad jie sėdėjo teismo salėje ir šypsojosi? Tai menkas argumentas iš naujo atversti bylą, Johanai.

– Taip, bet dabar žinau kur kas daugiau nei žinojau tada.

– Tavo tėvas, Arne Jakobsenas, dirbo su byla? – paklausė Karlas.

– Taip.

– O kur tuo metu tu buvai?

– Mokiausi Holbeko technikos koledže.

– Holbeko? Ar pažinojai aukas?

– Taip, – ištarė jis vos girdimai.

– Pažinojai Sorenq?

Jis linktelėjo.

– Taip, šiek tiek. Bet ne taip gerai, kaip Lisbetą.

– Paklausyk, – įsiterpė Asadas, – matau iš tavo akių, kad tada Lisbeta pasakė tau, jog tavęs nemyli. Ar tiesa, Johanai? Ji nenorėjo tavęs? – Asadas suraukė antakius. – Kai negalėjai jos turėti, tu nužudei ją, o dabar nori, kad mes tuo patikėtume ir tave suimtume, tada negalėsi nusižudyti. Teisingai?

Johanas kelis kartus greitai sumirksėjo, tada jo veidas įsitempė.

– Ar jam būtina čia dalyvauti, Karlai? – ramiai pasiteiravo Johanas.

Karlas papurtė galvą. Deja, Asado karštakošiškumas pasireikšdavo vis dažniau.

– Eik į kitą kambarį, Asadai. Vos penkioms minutėms. – Karlas parodė į šonines duris už Johano nugaros.

Išgirdęs tai, Johanas pašoko lyg įgeltas. Baimę išduoda daug požymių, ir Karlas žinojo beveik visus.

Jis pažvelgė į uždarytas duris.

– Ne, tik ne ten. Ten pernelyg didelė netvarka, – pareiškė Johanas, atsistodamas priešais duris. – Eik į valgomąjį, Asadai. Arba atsigerk kavos virtuvėje. Rasi paruoštą.

Tačiau ir Asadas pastebėjo keistą Johano reakciją.

– Ne, ačiū, man labiau patinka arbata, – tarė jis, įsispraudė už Johano ir pastūmęs jį atidarė duris.

Už durų buvo dar vienas apverstas kambarys aukštom lubom. Prie vienos sienos rikiavosi eilė stalų, nukrautų bylų ir padrikų dokumentų stirtomis. Bet labiausiai dėmesį patraukė kažkieno portretas, kabantis ant sienos. Jame pavaizduotas žmogus melancholiškomis akimis žvelgė žemyn. Tai buvo jardo aukščio jaunos moters nuotraukos kopija. Tai buvo Rorvige nužudyta mergina. Lisbeta Jorgensen. Išsidraikę plaukai giedrame fone. Tikroviška vasariška momentinė nuotrauka, su giliais šešėliais, krintančiais ant veido. Jei ne akys, dėl nuotraukos dydžio ir vietos jis vargu ar būtų pažinęs. Bet pažino. Įžengę į kambarį Karlas ir Asadas suprato, kad jis buvo paverstas šventykla. Viskas jame buvo skirta Lisbetai. Prie vienos sienos buvo pamerktos šviežios gėlės, o šalia priklijuotos laikraščio iškarpos apie žmogžudystę. Kita siena buvo papuošta merginos nuotraukomis, taip pat keliais laiškais ir atvirutėmis, netgi palaidine. Vienoje vietoje buvo galima pamatyti linksmas ir liūdnas akimirkas menančius daiktus.

Johanas neištarė nė žodžio. Tiesiog atsistojo priešais fotografijos kopiją ir tarsi susiliejo su jos akimis.

– Kodėl nenorėjai, kad pamatytume šį kambarį, Johanai? – paklausė Karlas.

Jis gūžtelėjo pečiais – ir Karlas suprato. Tai buvo pernelyg intymu. Jo siela, jo gyvenimas, jo sudužusios svajonės – viskas buvo atvirai išdėliota ant šių sienų.

– Tą vakarą ji su tavimi išsiskyrė, – vėl tęsėsi Asado kaltinimai. – Tiesiog pasakyk tiesą, Johanai. Taip bus geriausia.

Johanas pasisuko ir pažvelgė į jį.

– Galiu pasakyti tik tiek, kad mergina, kurią mylėjau labiau už viską pasaulyje, buvo nužudyta tų žmonių, kurie šiuo metu prisimeta visuomenės elitu ir žvelgia į mus visus iš aukšto, juokiasi iš mūsų. Faktas, kad tas menkysta Bjarnė Thogersenas vienas moka

tokią didelę kainą dėl vieno dalyko – dėl pinigų. Judo pinigų, beširdžio pinigų, purvinų pinigų, dėl Dievo meilės. Štai kur slypi tiesa.

– Ir dabar viskas turi liautis, – tarė Karlas. – Bet kodėl dabar?

– Nes aš vėl vienas, negaliu galvoti apie nieką daugiau. Nejau nematote?

Johanui Jakobsenui buvo vos dvidešimt, kai Lisbeta sutiko už jo tekėti. Jųdviejų tėvai buvo draugai. Abi šeimos dažnai lankėsi viena pas kitą. Johanas, kiek save pamena, visą laiką buvo įsimylėjęs Lisbetą.

Jis praleido su Lisbeta tą naktį. Tuo pat metu kitame kambaryje jos brolis mylėjosi su savo mergina.

Johanas ir Lisbeta nuoširdžiai pasikalbėjo, o tada atsisveikindami pasimylėjo. Auštant jis išvyko verkdamas, o vėliau tą pačią dieną Lisbeta buvo rasta negyva. Vos per dešimt valandų jam teko išgyventi staigų kritimą nuo aukščiausios džiaugsmo viršūnės į giliausias meilės kančias, o galiausiai į pragarą. Jis taip niekada ir neatsigavo po tos nakties ir tos dienos popietės. Jis susirado kitą merginą, kurią vedė, jiedu susilaukė dviejų vaikų, tačiau Johanas nuolatos galvodavo tik apie Lisbetą. Kai gulėdamas mirties patale jo tėvas papasakojo, kad pavogė Lisbetos nužudymo bylą ir perdavė ją merginos motinai, Johanas kitą dieną nuvyko jos aplankyti ir susigrąžino aplanką.

Nuo tada šie dokumentai tapo jo labiausiai saugomu turtu. Nuo tos dienos Lisbeta darėsi vis didesne jo gyvenimo dalimi.

Galiausiai tapo per didelė. Ir žmona išėjo.

– Ką turi omenyje sakydamas „tapo per didelė“? – paklausė Asadas.

– Aš nuolat apie ją kalbėdavau. Kasdien ir kasnakt galvodavau apie ją. Apie visas iškarpas iš laikraščių, susijusias su ta byla, visas ataskaitas. Aš paprasčiausiai turėdavau visą laiką apie ją skaityti.

– O dabar tu nori visko atsikratyti? Todėl įpainiojai mus? – paklausė Karlas.

– Taip.

– Ir ką gali mums pasiūlyti? Visa tai? – Karlas paskleidė rankomis krūvas dokumentų.

Jis linktelėjo.

– Perskaitę visus šiuos dokumentus sužinosite, kad nusikaltimą padarė vienos mokyklos šutvė.

– Tu mums paruošei kitų išpuolių sąrašą. Mes jį jau matėme. Ar tai turi omenyje?

– Tai tik sąrašo dalis, čia turiu visą. – Jis pasilenkė virš stalo, pakėlė laikraščių iškarpų krūvą ir iš po jos ištraukė popieriaus lapą.

– Viskas prasideda štai nuo šito incidento, kuris įvyko prieš Rorvigo žmogžudystes. Šis vaikinas lankė tą pačią mokyklą, apie tai rašoma straipsnyje. – Jis parodė į 1987 m. birželio 15 d. žurnalo *Politiken* puslapį. Straipsnio antraštė skelbė: „Tragedija *Bellahoj* plaukimo komplekse. Devyniolikmetis užsimušė nukritęs nuo 10 metrų aukščio nardymo tramplyno“.

Karlas perbėgo akimis bylas, kurių daugumą atpažino iš sąrašo, atnešto į „Q“ skyrių. Skirtingus įvykius skyrė trys arba keturi mėnesiai. Keli baigėsi žmonių mirtimi.

– Teigiama, kad tai buvo nelaimingi atsitikimai, – pastebėjo Asadas. – Ką bendro visi šie atvejai turi su mokiniais iš tos mokyklos? Jie nebūtinai yra susiję tarpusavyje. Ar turi įrodymų?

– Ne, tai jūsų darbas.

Asadas abejingai pakraipė galvą.

– Tiesą sakant, manau, kad tai visiškai nesusiję dalykai. Tu tiesiog pametei galvą dėl šios bylos. Apgailestauju. Turėtum kreiptis į psichologą. Galėtum nueiti pas Moną Ibsen mūsų komisariate. Gal tada mums netektų gaudyti vėjo laukuose?

Grįždami į komisariatą Karlas ir Asadas tylėjo, kiekvienas pasinėręs į savo mintis. Kunkuliavo įvairiausia su byla susijusi informacija.

– Užplikyk mums po puodelį arbatos, Asadai, – paprašė Karlas, įsitaisydamas savo darbo kabinete. Jis nustūmė į kampą plastikinius pirkinių maišus, kuriuose buvo sudėti iš Johano Jakobseno buto parsinešti dokumentai. – Nepadaugink cukraus, gerai?

Jis užsikėlė kojas ant darbo stalo, įsijungė naujienų kanalą *Channel 2* ir mėgino *pravėdinti* smegenis, vildamasis, kad ši diena nebedovanos jam jokių staigmenų.

Tačiau po penkių minučių situacija pasikeitė.

Karlas atsiliepė į telefono skambutį ir išgirdęs niūrų žmogžudysčių skyriaus viršininko balsą nukreipė akis į lubas.

– Kalbėjausi su policijos komisare, Karlai. Ji nemato nė menkiausios priežasties, kodėl turėtum toliau narplioti šią bylą.

Iš pradžių Karlas bandė vaizduoti, kad protestuoja, tačiau kai Markusas Jakobsenas taip pat nepateikė nė vienos svarios priežasties tai daryti, Karlas pajuto sprandu nusiritančius prakaito lašus.

– Ar man pakartoti, kodėl turėčiau tai daryti?

– Na, situacija yra tokia, kad turėtum užduotis vertinti pagal jų svarbą ir susitelktum išskirtinai ties tomis bylomis, kuriose dar nepriimtas kaltinamasis nuosprendis. Kitas bylas turėtum padėti į metalines spintas su stalčiais archyvavimui.

– Nejau nesu tas žmogus, kuris įvertina užduočių svarbą?

– Tuo atveju, kai įsiterpia policijos komisarė, tau nebereikia vertini užduočių pagal svarbą.

Taigi, tas pokalbis buvo baigtas.

– Skani mėtų arbata su trupučiu cukraus, – pasibaigus pokalbiui tarė Asadas, paduodamas Karlui puodelį. Arbata priminė

sirupą su vertikaliai įsmeigtu arbatos šaukšteliu. Karlas paėmė deginančiai karštą bei pasibaisėtinai saldų gėralą ir vienu mauku jį prarijo. Viešpatie, Karlas sulig kiekviena diena vis palankiau žiūrėjo į šį arbatos marmalą.

– Neturėtum purkštauti, Karlai. Kelias savaites palauksim, nieko nedarysime dėl bylos, kol Johanas grįš į darbą. Tada patyliukais dieną iš dienos darysime jam spaudimą. Anksčiau ar vėliau jis viską prisipažins. Pamatysi.

Karlas įsistebeilijo į linksmą Asado veidą. Jei Karlas gerai nepažinotų Asado, būtų linkęs manyti, kad kažkas nupiešė jam naują veidą. Vos prieš valandą šios bylos atžvilgiu Asadas buvo nusiteikęs agresyviai, ryžtingai ir net degė raudoniu veide.

– Ką prisipažins, Asadai? Apie ką, po velnių, tu kalbi?

– Tąnakt Lisbeta Jorgensen pasakė Johanui, kad nebenori jo matyti. Ji tikriausiai pareiškė, kad susipažino su kitu vaikinu. Taigi jis sugrįžo ryte ir nužudė ją ir brolį. Jei pasirausime giliau, tikriausiai sužinosime, kad tarp Lisbetos brolio ir Johano įvyko kas nors rimto. Galbūt jis visiškai pametė galvą.

– Pamiršk, Asadai. Byla iš mūsų atimta. Beje, nė kiek netikiu tavo siūloma teorija. Ji kažkokia raityta.

– Raityta?

– Taip, dėl Dievo. Kalbu labai rimtai. Jei Johanas tai padarė, jis senų seniausiai būtų palūžęs.

– Nebūtinai, jei jis pamišėlis. – Asadas patapšnojo sau per plikę viršugalvyje.

– Pamišėliai nepalikinėja tokių užuominų kaip žaidimo *Trivial Pursuit* kortelės. Juk jis aiškiai parodė mums, koks yra nužudymo ginklas. Bet kokiu atveju, nejau negirdėjai, ką sakiau? Iš mūsų paėmė bylą.

Asadas abejingai pažvelgė į ant sienos kabantį plokščiaekranį televizorių. Buvo rodomas reportažas apie išpuolį Didžiojo kanono gatvėje.

– Ne, negirdėjau. Nenoriu to girdėti. Kas mus nušalino nuo bylos?

Jiedu užuodė ateinančią Rouzę, jai nė nespėjus pasirodyti. Ji netikėtai išdygo, rankose laikydama nemenką krūvą biuro reikmenų ir kepinių maišelių, papuoštų kalėdinių elfų atvaizdais. Jos apsilankymas komisariato rūsyje buvo kiek ankstokas, nes „Q“ skyriuje ji darbą turėjo pradėti tik po kelių dienų.

– Tuk, tuk, – tarė ji, du kartus lengvai pabelsdama kakta į durų rėmą. – Pas jus atvyko kavalerija, *tadam*! Nuostabūs pyragėliai abiem.

Karlas ir Asadas įsistebeilijo vienas į kitą. Vieno veide buvo skausminga mina, kito akys blizgėjo lyg kalėdinės lemputės.

– Labas, Rouze, sveika atvykus į „Q“ skyrių. Be abejo, viską tau paruošiau, – sučiulbo mažasis išdavikas.

Asado lydima Rouzė nužingsniavo link gretimo kabineto. Ji pažvelgė į Karlą tokiu žvilgsniu lyg sakytų: *Tau nepavyks manęs atsikratyti.* Ta merguželė moka gražiai sukti uodegą, tačiau jai nepavyks papirkti Karlo pyragėliais ir sausainiais.

Karlas pažvelgė į kampe sustatytus plastikinius maišus, kuriuos parsinešė iš vasarnamio Rorvige, kur buvo nužudyti brolis ir sesuo. Iš stalčiaus išsitraukė popieriaus lapą ir ėmė rašyti:

ĮTARIAMIEJI:

Bjarnė Thogersenas?
Kas nors dar iš mokyklos šutvės?
Johanas Jakobsenas?
Atsitiktinė žmogžudystė?
Kas nors susijęs su mokyklos šutve?

Tokia ribota informacija jam varė neviltį. Jei Markusas būtų palikęs Karlą ramybėje, jis tikriausiai tuojau pat suplėšytų popieriaus lapą ir nusispjautų ant bylos. Bet Markusas to nepadarė. Markusas tiesiai šviesiai liepė Karlui padėti bylą į šalį. Dėl to Karlas jokiais būdais negalėjo jos atsisakyti.

Kai Karlas buvo mažas, tėvas auklėjo jį itin griežtai. Jis liepdavo Karlui, pavyzdžiui, nerausti pievos, bet Karlas elgdavosi atvirkščiai – ją tyčia vagodavo. Tėvas patarė Karlui neiti į kariuomenę, bet Karlas pasielgė priešingai. Gudrus tėvas savo trigrašį kišdavo netgi tais atvejais, kai reikalai būdavo susiję su merginomis. Jis sakydavo, kad to ar ano ūkininko dukra yra niekam tikusi, todėl Karlas imdavo domėtis būtent tomis panelėmis. Tiesiog Karlas buvo toks žmogus, jis visada taip darydavo. Niekas niekada už jį nespręs, kita vertus, todėl buvo lengva juo manipuliuoti. Be abejo, jis tai žinojo. Kyla klausimas, ar policijos komisarė irgi žino. Sunku įsivaizduoti.

Po velnių, kodėl situacija susiklostė būtent taip? Iš kur policijos komisarė sužinojo, kad Karlas kažkaip susijęs su ta byla? Apie tai turėjo informacijos vos keli žmonės.

Karlas ėmė galvoti, kokie yra galimi variantai: Markusas Jakobsenas, Larsas Bjornas, Asadas, žmonės iš Holbeko nuovados, Valdemaras Florinas, žmogus iš vasarnamio, aukos motina...

Akimirkai jis įsistebeilijo į niekur. Taip, šie žmonės viską žinojo. Gerai pagalvojus, galima būtų prisiminti ir daugiau žmonių.

Karlo vietoje bet koks kitas žmogus liautųsi kvaršinęs sau galvą. Juk turėti reikalų su tokiais žmonėmis kaip Florinas, Dybolas Jensenas ir Pramas prilygsta vaikščiojimui plonu ledu.

Karlas papurtė galvą. Jam išties buvo nusispjauti ant žmonių titulų ir policijos komisarės palankumo kieno nors atžvilgiu.

Dabar, kai jiedu su Asadu ėmėsi šio reikalo, niekas jų nesustabdys.

Jis pažvelgė aukštyn. Iš Rouzės kabineto kitoje koridoriaus pusėje sklido kažkokie nauji garsai. Tas gomurinis, savitas juokas lyg šaižus sprogimas, o dar visa gerkle baubiantis Asadas. Jei taip toliau, žmonės pamanys, kad vyksta kažkokios orgijos.

Karlas iš pakelio išsitraukė cigaretę, pridegė ją ir įsistebeilijo į dūmų debesį, apgaubusį popieriaus lapą. Tada ėmė rašyti.

UŽDUOTYS:

Tuo pačiu metu užsienyje įvykdytos panašios žmogžudystės? Švedijoje? Vokietijoje?

Kas iš senosios žmogžudysčių tyrimų grupės dar dirba?

Bjarnė Thogersenas Vridleselilio regiono kalėjime.

Nelaimingas atsitikimas *Bellahoj* plaukimo komplekse, kai žuvo uždarosios mokyklos mokinys. Atsitiktinis sutapimas?

Su kuo iš mokyklos šutvės galima pasikalbėti?

Advokatas Bentas Krumas!

Torstenas Florinas, Ditlevas Pramas ir Ulrikas Dybolas Jensenas. Ar jiems yra iškelta naujų bylų? Ar kas nors iš jiems dirbusių žmonių yra ką nors pranešęs apie juos? Psichologinės charakteristikos?

Sužinoti apie Kimę, kurios tikrasis vardas Kirsten-Mary Lasen. Ar galėtume pasikalbėti su kuo nors iš jos aplinkos?

Kristiano Volfo mirties aplinkybės!

Kelis kartus pieštuku pabaksnojęs popierių galiausiai Karlas brūkštelėjo:

Hardis.

Iškraustyti Rouzę velniop.

Pasistengti *pakabinti* Moną Ibsen.

Kelis kartus pažvelgė į paskutinę eilutę ir pasijuto tarsi nepaklusnus bręstantis berniūkštis, bandantis ant savo stalo išraižyti patikusios mergaitės vardą. Jei tik Mona žinotų, kaip smarkiai Karlas susijaudindavo vos ėmęs galvoti apie jos užpakalį ir šokčiojančias krūtis. Jis pora kartų giliai įkvėpė, tada iš stalčiaus išsitraukė trintuką ir pradėjo trinti dvi paskutines eilutes.

– Karlai Mjorkai, ar netrukdau? – pasigirdo malonus balsas iš tarpdurio. Vos Karlas jį išgirdo, kraujas vienu metu užvirė ir pavirto ledu. Smegenys iškart pasiuntė penkias žinutes: mesk į šalį trintuką, uždenk apatinę eilutę, padėk į šoną cigaretę, atsikratyk tos paikos veido išraiškos, užčiaupk srėbtuvę!

– Ar trukdau? – paklausė Mona. Karlas bandė pažvelgti Monai į akis.

Jos tebebuvo rudos. Mona Ibsen grįžo. Karlas ne juokais išsigando.

– Ko norėjo Mona? – kvailai šypsodamasi paklausė Rouzė. Tarsi tai būtų jos reikalas.

Ji stovėjo tarpduryje ir be paliovos žiaumojo kremu įdarytą pyragėlį. Karlas bandė sugrįžti į realybę.

– Ko ji norėjo iš tavęs, Karlai? – pasiteiravo pilna burna Asadas. Dar niekada Karlui neteko matyti, kad vos vieno nedidelio pyragėlio kremu būtų galima išsitepti tokį didelį seniai skustos barzdos šerių plotą.

– Pasakysiu tau vėliau. – Karlas pasisuko į Rouzę, vildamasis, kad ji nepastebės jo raudoniu tvoskiančių skruostų. Priešingu atveju, jis išsiduotų, kad jaudinasi, o jo širdis plaka lyg pašėlusi. – Ar jau įsikūrei savo kabinete?

– Nejau! Tau rimtai rūpi? Jei žmogus nekenčia saulės šviesos ir ryškiomis spalvomis dažytų sienų, nemėgsta draugiškų žmonių draugijos, tuomet galime teigti, kad man pasiūlei tiesiog idealią

vietą. – Ji stuktelėjo alkūne Asadui. – Juokauju, Asadai. Tu man tinki.

O varge. Nusimato darbas tiesiog nuostabioje draugijoje.

Karlas atsistojo ir ant baltos lentos kruopščiai surašė visus galimus įtariamuosius ir atliktinas užduotis.

Tada pasisuko į naujai iškeptą jųdviejų su Asadu sekretorę. Jei Rouzė mano, kad sugebėjo įkelti koją į jų valdas, jai teks pakeisti savo nuomonę. Karlas užvers ją tokia galybe įpareigojimų, kad kartoninių dėžių presuotojos darbas margarino fabrike jai atrodys lyg rojus.

– Byla, su kuria šiuo metu dirbame, yra pakankamai kebli, nes į ją gali būti įpainioti tam tikri asmenys, – pradėjo jis, žvilgčiodamas į pyragaitį, kurį Rouzė tarsi voverė kramsnojo priekiniais dantimis. – Asadas netrukus tave apšvies. Norėčiau, kad plastikiniuose maišuose esančius dokumentus sudėtum chronologiška tvarka ir parinktum jiems atitikmenis tarp tų popierių, kurie yra sudėti ant darbo stalo. Tada padaryk visų dokumentų kopijas sau ir Asadui, išskyrus šį aplanką. Jo kurį laiką neliesk. – Karlas į šoną stumtelėjo Johano Jakobseno ir Martos Jorgensen pilkos spalvos aplanką. – Kai baigsi, sužinok kiek galima daugiau apie šį reikalą. – Jis parodė į užrašą baltoje lentoje dėl nelaimingo atsitikimo *Bellahoj* plaukimo komplekse. – Mes šiek tiek užsiėmę, taigi pradėk ilgai netempdama gumos. Nelaimingo atsitikimo datą rasi tame puslapyje, kuriame surašyta bylos santrauka. Jis yra raudono plastikinio maišo viršuje. 1987 metų vasara, prieš Rorvigo žmogžudystes. Kažkada birželį.

Karlas tikėjosi, kad Rouzė bent šiek tiek suniurnės. Paleis bent menkiausią kandžią užuominą, dėl kurios užsitarnautų poros papildomų užduočių, bet ji buvo nusiteikusi stebėtinai šaltakraujiškai. Nė nesujudėjusi pažvelgė nerūpestingu žvilgsniu į savo ranką,

kurioje laikė pyragaičio likučius, tada įsibruko trupinius į burną. Atrodė, lyg Rouzė galėtų praryti bet ką.

Karlas pasisuko į Asadą.

– Ar norėtum kelias dienas padirbėti už rūsio ribų?

– Ar tai kaip nors susiję su Hardžiu?

– Ne. Noriu, kad surastum Kimę. Turime pradėti piešti šios šutvės paveikslą. Aš imsiuosi kitų.

Asadas, atrodo, bandė įsivaizduoti, kaip Kopenhagos gatvėmis vaikosi benamę moterį, o Karlas tuo tarpu sėdi kažkur šiltai bei jaukiai įsitaisęs su turčiais ir maukia kavą su konjaku. Bent jau Karlui taip pasirodė.

– Nesuprantu, Karlai, – pareiškė jis, – mes tęsiame šį tyrimą? Argi mums nebuvo liepta jį pamiršti?

Karlas suraukė antakius. Galbūt Asadas turėtų laikyti liežuvį už dantų. Kas žino, ar Rouzė jų pusėje? Beje, kodėl ji atsibogino pas juos į apačią? Jis tikrai neprašė, kad Rouzė atsikraustytų pas juos į rūsį.

– Ką gi, atsakydamas į Asado klausimą, turiu pranešti, kad policijos komisarė įjungė raudoną šviesą tirti šią bylą. Ar tai kelia tau problemų? – paklausė jis Rouzės.

Ji gūžtelėjo pečiais.

– Man nerūpi, tik žinok, kad kitą kartą tu pirksi pyragaičius, – tarstelėjo ji, pakeldama plastikinį maišelį.

Išklausęs nurodymus Asadas išsliūkino lauk. Jam buvo liepta du kartus per dieną skambinti Karlui ir pranešti naujienas apie Kimę. Karlas įteikė Asadui užduočių sąrašą, kuriame be kita ko buvo nurodyta patikrinti Civilinio registro sistemą, pasikalbėti su stotyje patruliuojančiais policininkais, aplankyti Socialinių paslaugų skyrių rotušėje, nuvykti į Raudonojo Kryžiaus prieglaudą Hileriodo gatvėje ir kitas vietas. Užtektinai užduočių menką

patirtį turinčiam vyrukui, ypač turint omenyje, kad vos apčiuopiamą informaciją apie galimą Kimės buvimo vietą jie išpešė iš Valdemaro Florino. Pasak jo, Kimė jau daugelį metų slampinėja po Kopenhagos centrą, paskui save tempdama lagaminą. Net pasikliaujant Florino žodžiais, reali situacija buvo absoliučiai nekonkreti. Abejonių kėlė aplinkybė, ar Kimė apskritai dar gyva, turint omenyje ją medžiojančios šutvės reputaciją.

Karlas atsivertė blyškiai žalią segtuvą ir užsirašė Kirsten-Mary Lasen asmens kodą. Tada išėjo į koridorių, kur Rouzė energingai kopijavo šūsnis dokumentų.

– Mums reikia kelių stalų, kad galėčiau išrūšiuoti lapus, – pareiškė ji nė nepažvelgdama į Karlą.

– Rimtai? Ar turi šiuo klausimu kokių pasiūlymų? – paklausė Karlas, nusišypsodamas kreiva šypsena ir paduodamas Rouzei Kimės asmens kodą. – Man reikia visos informacijos apie ją. Kur paskutinį kartą gyveno, ligoninės įrašų, informacijos apie socialinio draudimo įmokas, kur mokėsi, kur gyvena tėvai, jeigu jie gyvi. Atidėk vėlesniam laikui kopijavimo darbus. Šios informacijos reikia greitai. Visos. Dėkoju.

Ji išsitiesė visu ūgiu, stovėjo kojas įsispyrusi į smailiakulnius batelius. Rouzė įsmeigė piktoką žvilgsnį Karlui į gerklę.

– Per dešimt minučių turi išrinkti stalus, – ištarė ji ramiai. – Patarčiau pasinaudoti *Malling-Beck* katalogu. Jie siūlo stalus, kurių aukštį galima reguliuoti. Stalai kainuoja maždaug penkis šešis tūkstančius už vieną.

Karlas sumetė prekes į krepšelį pusiau sąmoningai, galvoje sukosi vizijos apie Moną Ibsen. Ji nemūvėjo vestuvinio žiedo, tai buvo pirmas dalykas, kurį jis pastebėjo. Ir jo gerklė išdžiūvo tarsi

apimta sausros, kai moteris pažvelgė į jį. Dar vienas ženklas, išduodantis, kad Karlas jau senokai neglamžė moters.

Po velnių.

Jis apsidairė, bandydamas susigaudyti: *Kvickly* prekybos centras gerokai išsiplėtė. Karlas, kaip ir visi kiti pirkėjai, klaidžiojo po parduotuvę, ieškodamas tualetinio popieriaus įprastinėje vietoje, tačiau čia dabar sudėliotas ne popierius, o kosmetika. Panašios situacijos žmogų galėtų išvesti iš proto.

Pėstiesiems skirtos prekybinės gatvės gale stovėjusios tekstilės ir įvairių mažmožių parduotuvės beveik neliko nė ženklo. Alerodas nebebuvo žavus miestelis, kuriame anksčiau stovėjo mažos, privatiems savininkams priklausančios parduotuvės. Tačiau Karlui tai buvo nė motais. Jei jis negalės pasidulkinti su Mona Ibsen, tuomet jam bus nusispjauti net jei kas nors sugalvotų iki pamatų nugriauti bažnyčią ir jos vietoje pastatyti dar vieną prekybos centrą.

– Ką, po galais, mums nupirkai, Karlai? – paklausė jo nuomininkas Mortenas Holandas, pamatęs Karlo išpakuotus produktus. Morteno diena taip pat buvo ne iš lengvųjų. Dvi valandos politologijos užsiėmimų universitete, po to trys valandos vaizdajuosčių nuomos parduotuvėje. Taip, Karlas suvokė, kad laikai iš tiesų ne iš lengvųjų.

– Pagalvojau, gal norėsi pagaminti troškinį su aitriosiomis paprikomis, – pasiūlė Karlas, nekreipdamas dėmesio į Morteno žodžius, kad būtų visai šaunu, jei Karlas būtų nupirkęs pupelių ir mėsos. Be jų troškinio nepasigaminsi.

Palikęs virtuvėje makaulę besikasantį Morteną Karlas pakilo į antrą aukštą, kur Džespero duris grasino išversti aštuntojo dešimtmečio roko muzika.

Džesperas buvo pasinėręs į linksmybių orgijas. Jis vienu metu klausėsi *Led Zeppelin* muzikos ir *Nintendo* žaidime maitojo vir-

tualius karius. Tuo tarpu zombę primenanti jo mergina sėdėjo ant lovos ir išalkusi gyvo bendravimo susirašinėjo su išoriniu pasauliu.

Karlas atsiduso ir susimąstė, kad būdamas jaunas jis pramogavo kur kas išradingiau už savo posūnį. Jis prisiminė, kaip smagiai juodu su Belinda leisdavo laiką jo senajame būste Brondersleyo gatvėje. Tegyvuoja elektronika. Bent tol, kol nereikia kvaršinti dėl jos galvos. Tada nušlepsėjo į savo kambarį ir įsmeigė buką žvilgsnį į savo lovą. Jei Mortenas per dvidešimt minučių nepakvies jo vakarienės, visa garbė atiteks lovai.

Karlas atsigulė, pakišo rankas po galva ir įsistebeilijo į lubas, įsivaizduodamas, kaip po antklode rangosi nuoga Mona Ibsen. Jei Karlas nesusiims, jo prakeikti kiaušiniai ne juokais susitrauks. Jam būtinai reikia Monos Ibsen arba kelis kartus smagiai prasiblaškyti pasilinksminimų vietose, kitu atveju, jausis taip pat kaip užsirašęs savanoriškai tarnybai Afganistane. Verčiau gauti per kietą kiaušą negu turėti du nugeibusius glaudėse.

Anapus sienos esančiame Džespero kambaryje sklido bauginantys repo garsai, sumišę su triukšmu, primenančiu ištisą griūvančių metalinių namų kvartalą. Gal vertėtų nueiti ir iškoneveikti posūnį, o gal pakaks užsikimšti ausis?

Karlas liko gulėti kaip gulėjęs, ant galvos užsivožęs pagalvę. Netikėtai jo mintys nukrypo prie Hardžio.

Hardžio, kuris negalėjo judėti. Hardžio, kuris negebėjo net savo niežinčios kaktos pasikasyti. Hardžio, kuris galėjo tik galvoti ir nieko daugiau. Jei Karlas atsidurtų jo vietoje, jau senų seniausiai būtų netekęs sveiko proto.

Karlas pažvelgė į pakabintą ant sienos nuotrauką. Joje buvo užfiksuoti Hardis, Ankeris ir jis. Visi trys buvo apsikabinę per pečius. *Trys prakeikti puikūs policininkai,* – tokios mintys sukosi

Karlo galvoje. Kodėl Hardis manė kitaip, kai Karlas paskutinį kartą lankėsi pas jį? Ką jis turėjo omenyje sakydamas, jog kažkas jų tykojo toje pašiūrėje Amageryje?

Karlas įsižiūrėjo į Ankerio veidą. Nors buvo žemiausias iš visų trijų, tačiau jo žvilgsnis atrodė tvirčiausias. Jau buvo praėję beveik aštuoni mėnesiai nuo jo mirties, bet Karlas aiškiai regėjo jo akis. Nejau Hardis iš tiesų mano, kad jis arba Ankeris buvo kažkaip susiję su tais žmonėmis, kurie jį nužudė?

Karlas papurtė galvą. Neįtikėtina. Tada akimis perbėgo įrėmintą nuotrauką, kurioje buvo užfiksuotas jis ir Viga. Tai buvo dar tais laikais, kai jai patikdavo panardinti savo pirštus Karlui į bambą. Tada pažvelgė į fermos nuotrauką, galiausiai į savo nuotrauką, kurią Viga padarė tądien, kai jis grįžo vilkėdamas savo pirmąją tikrąją paradinę uniformą.

Karlas sušnairavo akimis. Kampe, kuriame kabėjo nuotrauka, buvo tamsu, bet jis vis tiek galėjo prisiekti, kad čia kažkas ne taip.

Jis numetė pagalvę ir atsistojo. Tą pačią akimirką iš Džespero kambario ėmė sklisti dar viena siaubingų garsų orgijos tirada. Karlas iš lėto priėjo prie nuotraukos. Iš pradžių jis pagalvojo, kad mato ne dėmes, o šešėlius, bet prisikišęs arčiau įsitikino, kas yra iš tikrųjų.

Šviežios kraujo dėmės, dėl to nekilo jokių abejonių. Tik dabar Karlas pamatė, kad kraujas siaurais ruoželiais teka žemyn. Kaip, po galais, jis to nematė anksčiau? Ir iš kur, po velnių, tas kraujas atsirado?

Karlas šūktelėjo Mortenui, tada nuėjo ir atsistojęs priešais plokščiaekranį televizorių riktelėjo Džesperui. Kai juodu atėjo, Karlas jiems parodė kraujo dėmes. Abu vaikinai pažvelgė pasišlykštėjimo ir pasipiktinimo kupinais žvilgsniais.

Ne, Mortenas neturėjo nieko bendro su tuo pasibjaurėtinu reikalu.

Ir Džesperas, po velnių, taip pat neturėjo su tuo nieko bendro. Nieko bendro su tuo neturėjo ir jo mergina, jei Karlui visgi šautų tokia mintis į galvą. Gal jam pasimaišė protas?

Karlas dar kartą pažvelgė į kraują ir linktelėjo.

Naudojant atitinkamą įrangą užtektų trijų minučių įsilaužti į namą, susirasti daiktą, kuris visą laiką būna Karlui prieš akis, ištepti jį nedideliu kiekiu gyvūno kraujo ir sprukti lauk. Juk nebūtų sunku rasti tinkamą laiką įsibrauti, turint omenyje, kad Magnolijų gatvėje, o gal net ir visame Roneholto parko rajone nuo aštuntos valandos ryto iki ketvirtos valandos po pietų tuščia lyg iššluota.

Jei kas nors mano, jog tokie paiki juokai atgrasys jį nuo tyrimo, tuomet tas žmogus ar žmonės yra neįtikėtinai kvaili.

Tas šunsnukis ar šunsnukiai turi būti nubausti.

15 SKYRIUS

Gerus sapnus sapnuoti ji galėdavo tik gerokai apsvaigusi. Tai buvo viena iš priežasčių, kodėl ji gėrė.

Jei neišgerdavo bent dviejų galingų gurkšnių iš viskio butelio, tuomet pasekmės būdavo aiškios iš anksto. Po kelių snaudulio valandų, galvoje girdint šnabždančius balsus, jos žvilgsnis nukrypdavo nuo kabančio ant durų plakato, kuriame vaizduojami žaidžiantys vaikai, ir ji nusklęsdavo į tamsius košmarus. Tie prakeikti vaizdiniai visada išnirdavo vos tik ji imdavo snūduriuoti. Prisiminimai apie minkštus motinos plaukus ir sustingusį lyg akmuo veidą, apie mažą mergaitę, besistengiančią likti nematoma šeimos namų užkampiuose ir plyšiuose. Siaubingos akimirkos. Trumpai sušmėžuojantys ją palikusios motinos žvilgsniai. Lediniai užklysdavusių moterų apkabinimai.

Kai Kimė pabusdavo išpilta prakaito, tirtanti nuo šalčio, ji sugrįždavo iš sapnų, kuriuose regėdavo tokį savo gyvenimo tarpsnį, kuriame nusigręžė nuo nepasotinamų elito lūkesčių ir apsimestinio mandagumo. Ji norėjo visa tai pamiršti. Ištrinti iš atminties tą tarpsnį ir laiką, buvusį po to.

Iš vakaro ji gerokai prisigėrė, todėl rytas buvo palyginti nesudėtingas. Ji galėjo nesunkiai ištverti šaltkrėtį, kosulį ir stiprų galvos skausmą. Visa tai buvo pakenčiama, svarbu, kad galvoje nesisuko ramybės neduodančios mintys ir nesigirdėjo vidinių balsų.

Ji pasirąžė, pakišo ranką po lova ir ištraukė kartoninę dėžę. Tai buvo tarsi jos maisto sandėliukas, kuriame šeimininkauti buvo labai paprasta. Dešinėje dėžės pusėje buvo laikomas maistas, kurį ji visada suvartodavo pirmiausia. Kai toji pusė būdavo ištuštinama, ji apsukdavo dėžę 180 laipsnių kampu ir valgydavo tai, kas buvo dešinėje. Tada kairiąją pusę užpildydavo maistu iš prekybos centro *Aldi.* Visada ta pati tvarka, niekada neužtrunkant ilgiau nei dvi tris dienas, priešingu atveju, maistas sugestų, ypač saulei kaitinant laikinų namų stogą.

Kimė be jokio malonumo prarijo jogurtą. Seniai buvo tie laikai, kai maistas jai ką nors reikšdavo.

Ji pastūmė dėžę atgal po lova, apgraibomis susirado skrynutę, kelias akimirkas ją glostė, o tada sušnabždėjo:

– Mamytė turi eiti į miestą, brangioji. Greitai grįšiu.

Tada pauostė savo pažastis ir nusprendė, kad laikas išsimaudyti. Anksčiau ji kartais prausdavosi centrinėje traukinių stotyje, bet daugiau to nedaro. Tinė Žiurkė perspėjo ją, kad kažkokie žmonės jos ten ieško. Jei nuspręstų grįžti stotį, Kimė turėtų būti labai atsargi. Ji nulaižė šaukštą ir švystelėjo plastikinį puodelį į šiukšlių maišą po gultu, mintyse svarstydama, ką veiks toliau.

Vakar vakare ji lankėsi Ditlevo namuose. Valandą pralaukė lauke Pakrantės gatvėje, žvilgčiodama į mozaikinius didžiulius namų langus, kol galiausiai vidiniai balsai jai patarė, kad laikas veikti. Tai buvo elegantiškas namas, tačiau šaltas ir bejausmis, kaip ir pats Ditlevas. Ko būtų galima iš jo tikėtis? Ji išmalė stiklą, apsidairė po namus, bet jai sutrukdė netikėtai pasirodžiusi moteris,

vilkėjusi chalatą. Ji nerimastingai stebeilijo į pistoletą atstačiusią Kimę, tačiau galiausiai aprimo, supratusi, kad taikinys yra ne ji, o jos vyras.

Todėl Kimė atidavė moteriai pistoletą ir pareiškė, kad ši galinti su juo daryti ką tik panorėjusi. Moteris akimirką spoksojo į ginklą. Pasvėrusi jį rankoje nusišypsojo. Buvo akivaizdu, jog ponia žino, kam panaudos ginklą. Kaip ir buvo išpranašavę balsai.

Kimė pasišokčiodama pasileido link miesto, įsitikinusi, kad jos perduota žinia nuo šiol bus aiški visiems. Ji paspendė spąstus. Nė vienas negalėjo jaustis saugus, kad ir kur būtų. Jie visada bus jos taikiklyje.

Jei Kimė neklysta, jos draugužiai pasiųs į gatves daugiau žmonių, kad ją persekiotų. Ši mintis jai kėlė juoką. Kuo daugiau jie vaikysis Kimę, tuo akivaizdesnė bus jų baimė ir budrumas. Ji privers juos elgtis taip akylai, kad nesugebės daugiau apie nieką pagalvoti.

Kai tekdavo maudytis viešoje vietoje, Kimę labiausiai trikdė ne kitų moterų žvilgsniai, ne mažų mergaičių smalsūs dirsčiojimai į ilgą randą Kimei ant nugaros ir pilvo, ne akivaizdus švelnumas, kuriuo motinos apdovanodavo savo vaikus, leisdamos laiką kartu, netgi ne nerūpestingi šūksniai ir juokas, sklindantys iš baseino.

Ją trikdė kupini gyvybės moterų kūnai. Tai buvo blogiausia. Auksiniai žiedai, užmauti ant pirštų, kuriais jos glamonėja savo mylimuosius. Išpuoselėtos krūtys. Pilvai, tokie sveiki, kad juose galėtų sėkmingai užaugti kūdikis. Šie vaizdai maitino Kimės galvoje apsigyvenusius demonus.

Kimė, nė nepažvelgdama į aplinkinius, paskubomis nusiplėšė drabužius ir sukrovė juos ant rakinamų spintelių viršaus. Plastikiniai maišai su naujais rūbais liko gulėti ant grindų. Visą šią procedūrą ji visada stengdavosi atlikti kuo skubiau, kad spėtų išsi-

nešdinti nepradėjusi akimis klajoti aplink. Spėtų išsinešdinti, kol dar kontroliuoja situaciją.

Taigi po dvidešimties minučių ji stovėjo ant Tyliojo tilto, vilkėdama pagal užsakymą siūtą paltą, tvarkingai sušukuotais plaukais, nuo kūno dvelkiant išskirtiniams kvepalams ir stebeilijo į geležinkelio bėgius, pradingstančius centrinėje stotyje. Jau senokai ji buvo apsivilkusi ką nors panašaus – jai tokia apranga nelabai patiko. Šią akimirką jautėsi esanti viena iš tokių žmogystų, kurioms priešinosi visa esybe. Bet tai buvo nesvarbu. Ji ketino lėtai pereiti platformą, pakilti liftu aukštyn, tada kirsti centrinę salę, niekam nesukeldama įtarimo, tarsi būtų viena iš daugelio moterų. Jei per pirmą tokį pasivaikščiojimą nepastebės nieko įtartino, prisės traukinių stoties greitojo maisto restorano kampe išgerti kavos, kad galėtų retsykiais dirsčioti į laikrodį. Ji niekuo nesiskirs nuo kitų, kurie kur nors vyksta. Niekuo neišsiskirianti, elegantiškai nubrėžtais ir iš po akinių nuo saulės kyšančiais antakiais.

Ji bus viena iš daugelio moterų, žinančių, ko nori iš gyvenimo.

Po valandos, praleistos sėdint prie greitojo maisto restorano, Kimė pamatė pro šalį krypuojančią Tinę Žiurkę, kuri kraipė galvą į šonus ir buku žvilgsniu spoksojo kažkur į tuštumą, plytinčią pusė jardo priešais ją. Toji nualinta moteris šypsojosi bedvase šypsena viskam, kas ją supo, nors iš tiesų nesišypsojo niekam. Akivaizdu, kad ji neseniai gavo dozę. Susileido heroino. Dar niekada Tinė neatrodė labiau pažeidžiama, bet Kimė nesijudino iš vietos. Paprasčiausiai stebėjo ją, kol toji galiausiai dingo už *McDonald's* restorano.

Ilgai ir dėmesingai dairydamasi pastebėjo prie sienos stovintį liesą vyrą. Jis kalbėjosi su dviem kitais, šviesius paltus vilkinčiais vyrais. Jos dėmesį patraukė ne trys kartu besibūriuojantys vyrai. Jos dėmesį patraukė tai, kad kalbėdami jie nežiūrėjo vienas kitam

į akis, o vogčiomis žvalgėsi po salę. Taip pat Kimė atkreipė dėmesį, jog visi vyrai vilkėjo beveik identiškus drabužius. Tai privertė ją sunerimti.

Ji iš lėto atsistojo, pasitaisė akinius ir plačiai statydama smailiais aukštakulniais apautą koją nužingsniavo tiesiai link vyrų. Priėjusi arčiau pamatė, kad jiems maždaug po keturiasdešimt metų. Gilios raukšlės lūpų kampučiuose liudijo, kad jie gyvena nesaldų gyvenimą. Jie nebuvo panašūs į verslininkus, dienas leidžiančius akinančių lempų šviesoje ir nuo ankščiausio ryto mirkstančius tarp krūvos dokumentų, išdėliotų ant darbo stalo. Ne, jie buvo kur kas panašesni į nualintus samdinius, kuriems buvo pavesta atlikti nesibaigiančias, nuobodžias užduotis. Šie žmonės buvo pasamdyti laukti ir stebėti. Vos tik Kimė per kelis jardus priartėjo prie jų, visų vyrų žvilgsniai vienu metu įsmigo į ją. Ji nusišypsojo, neparodydama dantų. Tada pražingsniavo visai šalia jų, jausdama tarp jų įsivyravusią tylą. Kai Kimė nutolo, vyrai vėl ėmė kalbėtis tarpusavyje. Ji sustojo ir ėmė raustis piniginėje. Vienas iš vyrų, kaip ji išgirdo, buvo vardu Kimas. Vardas iš K raidės. Vyrai šnekėjosi apie jiems aktualius dalykus ir nė kiek nesidomėjo Kime. Ji galėjo nesivaržydama rūpintis savo reikalais. Moteris, kuria apsimetė, nė kiek nebuvo panaši į tą, kurios jie ieškojo. Be jokios abejonės.

Ji nužingsniavo per salę, visą laiką girdėdama šnabždančius balsus, kitame gale esančiame kioske nusipirko moterims skirtą žurnalą ir grįžo ten, iš kur atėjo. Buvo likęs tik vienas vyras. Jis rėmėsi į plytų sieną, akivaizdžiai pasirengęs ilgam laukimui. Jo judesiai buvo lėti, tik akys be paliovos dairėsi į šalis. Tokio tipo žmonės galėjo būti iš Torsteno, Ulriko ir Ditlevo aplinkos. Pakalikai. Beširdžiai nelabieji. Žmonės, galintys dėl pinigų padaryti bet ką. Atlikti tokius darbus, apie kuriuos niekur oficialiai neskelbiama.

Kuo ilgiau Kimė žiūrėjo į tą vyrą, tuo arčiau jautėsi esanti prie šunsnukių, kuriuos norėjo sunaikinti. Ją apėmė jaudulys. Galvoje dūzgė vieni kitiems prieštaraujantys vidiniai balsai.

– Liaukitės, – sušnabždėjo ji, nuleisdama akis žemyn. Kimė pastebėjo, kaip prie gretimo staliuko sėdintis vyras pakėlė akis nuo savo lėkštės, bandydamas įvertinti, į ką nukreiptas moters pyktis.

Jo bėdos.

Stop, – pagalvojo ji, pastebėdama bulvarinio laikraščio antraštę: didelėmis raidėmis buvo užrašyta KAD JŪSŲ SANTUOKAI NESTIGTŲ GRAŽIŲ AKIMIRKŲ. Bet Kimė pastebėjo tik K raidę.

Didelę raidę K, užrašytą išlenktu šriftu. Dar viena K.

Šeštos klasės mokiniai jį vadindavo tiesiog „K“, nors jo vardas buvo Koris. Jis laimėdavo beveik visus penktos klasės balsavimus, sprendžiant, kuris mokinys taps seniūnu. Jis buvo tas, kuris panėšėjo į Dievą, tas, apie kurį savo lovose šnabždėdavosi mergaitės. Bet būtent Kimei pavyko jį palenkti į savo pusę. Per vieną šokių vakarą, pasibaigus trims dainoms, Koris pakvietė Kimę šokiui. Koris pajuto Kimės pirštus ten, kur niekas nelietė, nes Kimė perprato ir savo, ir berniukų kūnus. Kristianas tuo pasirūpino.

Kimė tvirtai laikė Korį savo glėbyje, tarsi sugautą spaustuvu.

Žmonės ėmė kalbėti, kad nuo tos dienos populiaraus mokinio vidurkis ėmė ristis žemyn. Jie stebėjosi, kad toks protingas ir susikaupęs mokinys staiga pasikeitė į blogąją pusę. O Kimė mėgavosi tuo. Visa tai nutiko dėl jos, ji savo kūnu supurtė šio geručiuko berniuko įvaizdį. Tik ji savo kūnu.

Viskas Koriui buvo paruošta iš anksto. Jo tėvai seniausiai suplanavo sūnaus ateitį. Gimdytojai niekada nesuprato, koks iš tiesų buvo Koris. Jiems tik rūpėjo, kad sūnus eitų, jų manymu, teisingu keliu. Svarbiausia, kad pelnytų garbę jų nepriekaištingai giminei.

Jei žmogus sugeba padaryti savo šeimą laimingą ir pelnyti sėkmę, tas žmogus gali teigti supratęs gyvenimo prasmę. Tikslui pasiekti priimtinos visos priemonės.

Ar kažkas panašaus.

Dėl tos priežasties Koris tapo Kimės taikiniu. Viskas, kuo tikėjo Koris, Kimei kėlė šleikštulį. Visi tie apdovanojimai už stropumą. Taikliausias šaulys ir greičiausias bėgikas. Puikus oratorius per įvairias iškilmingas progas. Plaukai pakirpti už kitų lygiau, kelnės išlygintos glotniau. Kimė norėjo, kad viso to neliktų. Ji norėjo nulupti jį, kad galėtų pamatyti, kas slypi viduje.

Kai su juo buvo baigta, ėmė dairytis įdomesnės, didesnių pastangų reikalaujančios aukos. Tokių buvo galybė. Ji nieko nebijojo.

Kimė tik retsykiais pažvelgdavo pro žurnalo viršų. Jei prie sienos įsitaisęs vyras išeitų, ji pajustų nė nepakėlusi akių. Per daugiau kaip vienuolika gatvėje praleistų metų jos instinktai tapo labai aštrūs.

Šie instinktai pabudo, kai po valandos Kimė pastebėjo dar vieną, akivaizdžiai be tikslo po salę slampinėjantį vyrą. Atrodė, tarsi jo kojos būtų valdomos autopiloto, bet akys dėmesingai žvalgėsi aplink. Jis nebuvo kišenvagis, atidžiai ieškantis viliojančios rankinės arba atsagstyto palto. Nebuvo jis ir kišenvagio padėjėjas, atkišta ranka maldaujantis smulkių pinigų, kol sėbrai dirba juodą darbą. Ne, Kimė buvo labai gerai perpratusi tokius tipelius. Jis ne toks.

Tai buvo neaukštas žmogelis, vilkintis apdriskusius drabužius. Storas paltas didelėmis kišenėmis, apsivijęs jo kūną tarsi gyvatės

oda. Tas vyras buvo panašus į benamį. Bet jis atrodė kažkaip ne taip. Net šiuo atveju Kimė žinojo kur kas daugiau. Žmonės, kurie vilki atstumtųjų drabužius, žmonės, kurie niekam nereikalingi, nesižvalgo į kitus. Jų žvilgsniai įsmeigti į šiukšlių dėžes, į žemę priešais save, į kampus, kur gali rasti tuščių butelių. Gal net į atsitiktinį parduotuvės langą arba informaciją apie savaitės pasiūlymą *Sunset* greitojo maisto restorane. Tokie žmonės niekada įdėmiai nenužiūrinėja veidų ir nesielgia taip, kaip elgėsi šis vyras tankiais antakiais. Be to, jo oda buvo gan tamsi, kaip turko ar iraniečio. Ar kas nors yra matęs taip nusigyvenusį turką arba iranietį, kuris būtų priverstas klaidžioti kaip benamis Kopenhagos gatvėmis?

Kimė stebėjo jį tol, kol jis praėjo pro sienas ramstantį vyruką, tikėdamasi, kad jiedu vienaip ar kitaip pažins vienas kitą. Tačiau jie neužmezgė jokio kontakto.

Ji ir toliau sėdėjo nejudėdama ir vogčiomis dairydamasi pro žurnalo viršų bei melsdama, kad balsai jos galvoje nutiltų. Tuo tarpu mažasis vyras grįžo ten, iš kur pradėjo savo nerūpestingą pasivaikščiojimą. Ir šį kartą abu vyrai nerodė jokio susidomėjimo vienas kitu, neišsidavė pažįstantys vienas kitą.

Kimė tyliai pakilo, atsargiai pastūmė po stalu kėdę ir nusekė žemaūgiui iš paskos, išlaikydama gan didelį atstumą.

Jis ėjo lėtai. Kelis kartus išėjo iš salės, įdėmiai nužvelgė Rytų gatvę, bet nė sykio nenutolo nuo Kimės taip toli, kad ji negalėtų jo matyti, žvelgdama nuo laiptų šalia geležinkelio stoties statybvietės. Nekilo abejonių, kad jis kažko ieško. Tas kažkas galėjo būti ji. Todėl Kimė liko stovėti priedangoje už kampų ir ženklų.

Kai jis dešimtą kartą apsukęs ratą stoviniavo šalia geležinkelio stoties pašto, dairydamasis aplink, staiga pasisuko ir įsmeigė akis tiesiai į Kimę. Tam ji nebuvo pasirengusi, todėl apsisuko ant aukštakulnio ir nužingsniavo prie taksi eilės. Ji ketino susistabdyti

vieną iš taksi automobilių ir nešti kudašių. Tas vyras jos nesustabdys.

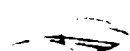
Dar vienas dalykas, kuriam ji nebuvo pasirengusi, tai Tinė, kuri stovėjo tiesiai Kimei už nugaros.

– Sveika, Kime! – šūktelėjo ji šaižiai, pažvelgdama negyvomis akimis. – Taip ir maniau, kad tai tu. Meilute, šiandien atrodai nuostabiai. Kokia proga?

Žiurkė atkišo rankas į Kimę, tarsi norėdama pačiupinėti ir įsitikinti, kad Kimė tikra, bet ši išsisuko iš narkomanės glėbio, palikdama ją stovėti į viršų iškeltomis rankomis.

Už nugaros Kimė girdėjo, kaip link jos artėja nepažįstamas vyras.

16 SKYRIUS

Naktį telefonas skambėjo tris kartus, bet kaskart Karlui atsiliepus nesigirdėdavo nė menkiausio garso.

Prie pusryčių stalo jis paklausė Džespero ir Morteno, gal jie name pastebėjo ką nors neįprasto, bet tesulaukė mieguistų žvilgsnių.

– Galbūt vakar pamiršote uždaryti langus arba duris? – paklausė dar bandydamas ką nors išpešti. Juk turi būti koks nors būdas prasibrauti į jųdviejų mieguistas makaules.

Džesperas gūžtelėjo pečiais. Norint šiuo paros metu ką nors iš jo išpešti, pirmiausia reikėtų surikti „Utopijos“ lošimo laimėtojo numerį. Mortenas bent jau šiokį tokį atsakymą sugebėjo suniurnėti.

Papusryčiavęs Karlas apėjo namą, tačiau nepastebėjo nieko neįprasto. Ant paradinių durų spynos nebuvo jokių įbrėžimų. Langai irgi savo vietose. Įsilaužimą tikriausiai įvykdė žmogus arba žmonės, kurie žinojo, ką daro.

Po dešimties minučių apžiūros Karlas įsitaisė savo tarnybiniame automobilyje, stovėjusiame tarp pilko betono pastatų. Automobilyje trenkė benzinu.

– Po velnių! – užriko Karlas. Akimirksniu atlapojo savo *Peugeot* duris ir nedelsdamas iššoko, tada kūlversčiais nusirito į priedangą už netoliese stovėjusio furgono. Buvo įsitikinęs, kad netrukus Magnolijų gatvę sudrebins galingas sprogimas, nuo kurio pažirs langų stiklai.

– Kas atsitiko, Karlai? – išgirdo jis kažkieno ramų balsą. Pasisukęs pamatė savo bičiulį Keną, su kuriuo kartu kepdavo kepsnius ant žarijų. Nepaisant ryto vėsos, vyriškis vilkėjo lengvus vasarinius marškinėlius ir atrodė mielas bei šiltas.

– Nejudėk, Kenai, – liepė Karlas, įsmeigęs akis į Roneholto parko gatvę. Aplink nebuvo nė menkiausio judesio, judėjo tik gyvastingi Keno antakiai. Galbūt sprogmenį kažkas nematomas aktyvuos nuotolinio valdymo pulteliu, kai Karlas priartės prie automobilio. Pakaktų nedidelės žiežirbos, kad *Peugeot* išlėktų į orą.

– Kažkas kišo nagus prie mano automobilio, – paaiškino jis, galiausiai atitraukdamas akis nuo stogų ir šimtų aplink stovinčių pastatų langų.

Akimirką svarstė, gal vertėtų išsikviesti nusikaltimo vietas apžiūrinčius ir įkalčius surenkančius specialistus, bet galiausiai atsisakė šios minties. Tas, kas bandė jį įbauginti, nebus palikęs pirštų atspaudų ar kitų panašių užuominų. Jam vertėtų susitaikyti su tuo ir į darbą vykti traukiniu.

Medžiotojas ar auka? Šią akimirką viskas atrodė reliatyvu.

Atvykęs į darbą jis net nenusivilkęs palto įsitaisė prie savo darbo stalo. Rouzė atsistojo kabineto tarpduryje. Jos antakiai buvo išlenkti, o blakstienos paryškintos dulsvai pilku tušu.

– Policijos mechanikai nuvyko į Alerodą ir teigia, kad tavo automobiliui nenutiko nieko ypatingo. Tiesiog atsipalaidavo kuro padavimo į variklį žarnelė. Įdomu, tiesa?

Ji iš lėto užmerkė akis, pademonstruodama pašaipą, bet Karlas į tai nekreipė dėmesio. Verčiau dabar patylėti nei visiškai sumauti savo autoritetą.

– Esi man pavedęs daug užduočių, Karlai. Ar planuojame jas aptarti, o gal palauksime, kol iš tavo varpinės išsigaruos benzino tvaikas?

Jis prisidegė cigaretę ir įsitaisė savo kėdėje.

– Viskas ten gerai, – atkirto jis, vildamasis, kad mechanikams užteks proto atgabenti jo automobilį iki policijos komisariato.

– Pradėkime nuo nelaimingo atsitikimo *Bellahoj* plaukimo komplekse. Nelabai yra ką pasakyti apie jį. Tam žuvusiam vaikinui buvo devyniolika, jis buvo vardu Koris Brunas. – Rouzė nužvelgė Karlą. Jos veide matėsi išryškėjusios skruostų duobutės. – *Brunas!* Rimtai! – ji sutramdė kikenimą. – Jis buvo geras plaukikas, tiesą sakant, puikiai treniruotas. Jo tėvai gyveno Stambule, o seneliai Emdrupe, netoli *Bellahoj* lauko baseino. Ten jis leisdavo savaitgalius. – Rouzė ėmė raustis dokumentuose. – Ataskaitoje rašoma, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas, kad dėl jo nekaltas niekas kitas, tik pats Koris Brunas. Dešimties metrų tramplynas yra ganėtinai pavojingas, juk pats supranti. – Rouzė įsigrūdo tušinuką sau į plaukus, ne pačią geriausią vietą daiktams laikyti. – Tą rytą lijo, todėl manau, kad vaikinas galėjo paslysti ant šlapio paviršiaus, stengdamasis prieš ką nors pasimaivyti. Tačiau yra žinoma, kad be jo ten daugiau nieko nebuvo, niekas nematė, kas iš tiesų įvyko. Bent jau iki tol, kol jis buvo rastas tysantis ant apačioje išklotų plytelių, 180 laipsnių kampu persukta galva. – Karlas pažvelgė į Rouzę, bandydamas užduoti klausimą, tačiau ji neleido jam įsiterpti. – Tiesa, Koris lankė tą pačią mokyklą kaip ir Kirsten-Mary Lasen bei kiti iš šutvės. Tuo metu, kai jie buvo

penktokai, jis buvo šeštokas. Kol kas dar nespėjau pasikalbėti su kuo nors iš mokyklos, bet galiu tai padaryti vėliau. – Ji baigė savo tiradą taip staigiai, kaip betono bloką perskrodusi kulka. Karlui teks pratintis prie jos stiliaus.

– Gerai, netrukus viską peržiūrėsime. O kaip dėl Kimės?

– Tu iš tiesų manai, kad ji yra labai svarbi tos šutvės dalis? – paklausė ji. – Kodėl taip sprendi?

Gal vertėtų suskaičiuoti iki dešimt? – pagalvojo jis.

– Kiek mergaičių buvo šutvėje? – atsakė jis klausimu į klausimą. – Ir kiek jų yra dingusios nuo tų dienų? Tik viena, teisingai? Tikriausiai ji yra tokia mergina, kuri, tikėtina, nori pakeisti savo esamą statusą. Štai kodėl ji mane taip domina. Jei Kimė gyva, ji galėtų suteikti mums taip svarbios informacijos. Nejau nemanai, kad egzistuoja tokia galimybė?

– Kas sako, kad ji nori pakeisti savo esamą statusą? Daugelio benamių neįmanoma sugrąžinti į normalų gyvenimą, jei tai turi omenyje.

Jei ji visada šitaip burbuliuos, tai gali išvesti Karlą iš kantrybės.

– Dar kartą klausiu, Rouze, ką sužinojai apie Kimę?

– Žinai ką, Karlai? Kol nepradėjome, noriu pasakyti, kad tau vertėtų įsigyti kėdę, nes atėję pas tave duoti ataskaitų mudu su Asadu neturime kur prisėsti. Stovint atsirėmus į staktą ne juokais paskausta nugarą, ypač kai leidiesi į smulkiausias detales.

Tokiu atveju ramstyk ką nors kitą ir kur nors kitur, – pagalvojo jis, giliai įtraukdamas cigaretės dūmų.

– Esu įsitikinęs, kad kuriame nors kataloge matei kuo puikiausią kėdę, – tepasakė jis.

Ji nesivargino ką nors atsakyti. Karlas pamanė, kad tai turėtų reikšti, jog kitą rytą jo kabinete stovės nauja kėdė.

– Viešajame registre nėra kažin kiek informacijos apie Kirsten-Mary Lasen. Panašu, kad ji niekada nėra gavusi bedarbio pašalpos. Penktoje klasėje ją išspyrė iš mokyklos, tada ji mokėsi Šveicarijoje, daugiau informacijos apie ją nėra. Paskutinis žinomas jos registracijos adresas yra pas Bjarnę Thogerseną, Židinio gatvėje, Brionshiojaus priemiestyje. Nežinau, kada ji išsikėlė, bet manau, kad likus nedaug laiko iki Thogerseno prisipažinimo. Manyčiau, prieš 1996 metų rugsėjį. Iki tol, nuo 1992 iki 1995 metų, ji gyveno pas savo pamotę Bažnyčios gatvėje, Ordrupo rajone.

– Sužinok man tos moters vardą ir pavardę, gerai?

Karlui nespėjus pabaigti sakinio Rouzė ištiesė jam geltoną popieriaus lapelį.

Tos moters vardas buvo Kasandra. Kasandra Lasen. Karlas žinojo filmą *Kasandros perėja*, bet niekada nebuvo girdėjęs, kad tai galėtų būti kieno nors vardas.

– O kaip dėl Kimės tėvo? Ar jis dar gyvas?

– Taip, – atsakė ji. – Vilis K. Lasenas, programinės įrangos pradininkas. Jis kartu su nauja žmona ir mažamečiais vaikais gyvena Monte Karle. Turiu užsirašius ant lapelio, kurį palikau ant darbo stalo. Jis gimė apie 1930 metus, todėl arba jo daikčiukas veikia be trikdžių, arba jo naujoji žmona yra paleistuvė. – Rouzė nusišypsojo apsimestine šypsena, nušvietusia keturis penktadalius jos veido. Ir nusijuokė savo firminiu griausmingu juoku, kurį girdėdamas Karlas turėjo ne juokais tvardytis.

Ji liovėsi juokusis.

– Neatrodo, kad Kirsten-Mary Lasen naktis leistų kurioje nors iš prieglaudų, kurias mes paprastai patikriname. Bet galimas daiktas, kad ji nuomojasi kambarį arba dar ką nors, apie ką nepranešama mokestinėms institucijoms. Po galais, juk mano sesuo taip ir dursto galą su galu. Ji turi keturis nuomininkus. Juk reikia

kaip nors gyventi, kai turi tris vaikus ir keturias kates, o tavo vyras veltėdis ir tavimi nesirūpina.

– Nemanau, kad turėtum leistis į detales su manimi, Rouze. Esu teisingumo saugotojas, jei pamiršai.

Ji ištiesė delnus.

Tikras bjaurybė, – tokius pamąstymus bylojo jos veido išraiška. – *Jei jis ir toliau bus toks priešgina, tuomet tai jo problema.*

– Turiu informacijos apie Kirsten-Mary Lasen gydymą Bispebjergo ligoninėje 1996 metų vasarą. Neturiu ligos istorijos, nes archyvarai turi gerokai pasirausti savo valdose, net jei tau reikia informacijos apie ką nors, kas įvyko užvakar. Žinau tik, kada ji buvo paguldyta, o po to dingo.

– Ji dingo iš ligoninės? Gydymo metu?

– Nieko nežinau apie tai, bet yra užfiksuota, kad ji išvyko, nors tam prieštaravo gydytojas.

– Kiek laiko ji gulėjo ligoninėje?

– Devynias ar dešimt dienų, – Rouzė ėmė kuistis nedidelių geltonų lapelių šūsnyje. – Štai. Nuo 1996 metų liepos 24 dienos iki rugpjūčio 2 dienos.

– Rugpjūčio antrosios?

– Taip, o ką?

– Tą dieną buvo įvykdytos žmogžudystės Rorvige. Lygiai po devynerių metų.

Ji nutaisė rūgščią miną, aiškiai suirzusi, jog pati nesugebėjo įžvelgti šio sutapimo.

– Kuriame skyriuje ji gulėjo? Psichiatrijos?

– Ne. Ginekologiniame.

Karlas pabarbeno į stalo kraštą.

– Gerai, surask bylą. Eik į archyvą, jei reikės, pati pasirūpink bylos paieškomis.

Ji paskubomis linktelėjo.

– O kaip dėl laikraščių archyvo, Rouze? Ar ten ieškojai?

– Taip, bet ten nieko nebuvo. Teisminės bylos buvo nutrauktos 1987 metais, o kai suėmė Bjarnę Thogerseną, apie Kimę niekas nieko nekalbėjo.

Jis giliai įkvėpė. Tik dabar suprato, kad viešumoje niekada niekas nekalbėjo apie uždarosios mokyklos šutvės sąsają su byla. Neturėdami dėmių biografijose visi netrukdomi įkopė į aukščiausius visuomenės sluoksnius. Nenuostabu, jog jie stengėsi, kad viskas liktų taip, kaip yra.

Kokio velnio jie bando įbauginti jį tokiu diletantišku ir nemaloniu būdu? Kodėl paprasčiausiai neatėjo pas jį ir nepasikabėjo rimtai, jei žinojo, jog Karlas tiria bylą? Visa tai atrodo įtartina.

– Ji dingo 1996 metais, – tarė Karlas. – Ar apie jos dingimą nebuvo paskelbta žiniasklaidoje?

– Ji nebuvo paskelbta kaip dingusi. Niekas nesikreipė į policiją. Ji paprasčiausiai išnyko. Šeima dėl to nieko nesiėmė.

Karlas linktelėjo. Nuostabi šeima.

– Kitaip tariant, dokumentuose apie Kimę nieko nerašoma, – patikslino Karlas. – O kaip dėl viešų švenčių ir iškilmių? Ar ji ten nesilankydavo? Juk tokie žmonės jose lankosi.

– Neįsivaizduoju.

– Ką gi, imkis darbo, viską iššniukštinėk. Pasikalbėk su žmonėmis iš bulvarinių leidinių. Kreipkis į žurnalo *Gossip* redakciją. Jie savo archyvuose gali rasti beveik viską. Turi rasti bent menkiausią sumautą paaiškinimą ar užuominą.

Rouzė pažvelgė į Karlą tokia išraiška, lyg būtų norėjusi pasakyti, kad tuoj spjaus į viską.

– Panašu, kad prireiks nemažai laiko, norint rasti jos ligoninės kortelę su įrašais. Nuo ko man pradėti?

– Bispebjergo ligoninės. Bet nepamiršk bulvarinių leidinių. Jos aplinkos žmones vilioja visi tie niekai. Gal turi jos asmens kodą ir kitą panašią informaciją?

Ji padavė popieriaus lapą. Jame nebuvo jokios papildomos informacijos. Gimusi Ugandoje. Neturi nei brolių, nei seserų. Visą vaikystę kraustėsi į vis naujus namus tarp Anglijos, Jungtinių Valstijų ir Danijos. Kai jai sukako septyneri, tėvai išsiskyrė. Nors ir keista, bet vaiko globa atiteko tėvui. Ji gimė per Kūčias.

– Karlai, yra du dalykai, apie kuriuos pamiršai paklausti. Mane tai liūdina.

Jis pakėlė akis į Rouzę. Žvelgiant iš Karlo pozicijos, ji buvo panaši į Kruelą de Vil, dar nespėjusią sučiupti 101 dalmatino. Tik gal buvo kiek putlesnė. Gal idėja įsigyti kėdę ir ją pastatyti kitapus stalo visai nebloga, tada būtų galima Rouzę apžiūrėti iš visai kitos perspektyvos.

– Kas tave liūdina? – paklausė jis, nors jam iš tiesų visai nerūpėjo, koks bus atsakymas.

– Tu nepaklausei apie stalus. Stalus, kurie stovi koridoriuje. Jie atvežti. Bet kol kas tebėra dėžėse, nes juos reikia sumontuoti. Noriu, kad Asadas man padėtų.

– Aš neprieštarauju, jei tik jis žinos, kaip tai padaryti. Bet kol kas jo čia nėra. Jis bėgioja po medžioklės plotus.

– Hm, o tu?

Jis lėtai papurtė galvą. Montuoti stalus kartu su ja? Ji tikriausiai išprotėjo.

– Leisk paklausti, apie ką dar aš nepaklausiau?

Ji pažvelgė taip, tarsi visai nenorėtų atsakyti.

– Na, jei nesustatysime stalų, aš nekopijuosiu viso to mėšlo, kurio tau reikia. Paslauga už paslaugą.

Karlas nurijo karčią piliulę. Po savaitės jos čia neliks. Galės sau rūpintis tais sumautais džiovintų menkių valgytojais, kurie planuoja apsilankyti greitu metu. Tada bus geras spyris jai į užpakalį.

– Ką gi, tavo valia. Tas kitas dalykas, apie kurį nepaklausei, yra pokalbis su mokesčių inspekcija. Ten man pasakė, kad Kirsten-Mary Lasen nuo 1993 iki 1996 metų dirbo.

Karlas padarė pauzę, nespėjęs įtraukti cigaretės dūmų.

– Ji dirbo? Kur?

– Dviejose vietose, kurių nebėra. Bet trečia vieta vis dar egzistuoja. Ten ji išdirbo ilgiausiai. Gyvūnais prekiaujančioje kompanijoje.

– Gyvūnais prekiaujančioje kompanijoje? Ar ji aptarnaudavo pirkėjus?

– Nežinau. Turėsi pasikalbėti su savininkais. Jų parduotuvė tebeveikia tuo pačiu adresu: Erbeko gatvėje 62, Amagerio rajone. Ji vadinasi *Nautilus Trading A/S.*

Karlas užsirašė informaciją. Tai palauks.

Ji linktelėjo Karlui.

– Daugiau neturiu ką pridurti. – Į sveikatą, maloningasis sere.

17 SKYRIUS

– Noriu žinoti, kas sustabdė mano tyrimą, Markusai.

Žmogžudysčių skyriaus viršininkas pažvelgė pro akinių viršų. Žinoma, jis nė nemanė reaguoti į Karlo klausimą.

– Beje, manau, kad turėtum žinoti, jog mano namuose lankėsi nekviesti svečiai. Pažvelk.

Karlas ištiesė savo seną nuotrauką, kurioje buvo nufotografuotas vilkintis paradinę uniformą, ir parodė į kraujo žymes.

– Paprastai ši nuotrauka kabo ant sienos mano miegamajame. Vakar vakare kraujas buvo nespėjęs sukrešėti.

Karlo bosas pasilenkė, kad galėtų geriau apžiūrėti jam rodomą daiktą. Nors jam nė kiek nerūpėjo tai, ką mato.

– Na, ir kokios tavo išvados? – pasiteiravo Markusas po neilgos pauzės.

– Kažkas nori mane įbauginti. Kokias dar išvadas galima padaryti?

– Kiekvienas policininkas ilgainiui įgyja priešų. Kodėl manai, kad tai kaip nors susiję su byla, prie kurios šiuo metu dirbi? O tavo draugai ir šeimos nariai? Nepagalvojai, kad tarp jų gali būti tokių, kurie mėgsta krėsti juokus?

Karlas šyptelėjo. Puikus ėjimas.

– Naktį kažkas tris kartus man paskambino. Kaip manai, ar kas nors su manimi kalbėjo, kai atsiliepiau?

– Aišku! Ir kuo galėčiau tau padėti šiuo klausimu?

– Noriu, kad pasakytum, kas bando mane sulaikyti nuo šio tyrimo. O gal man vertėtų pačiam kreiptis į policijos komisarę?

– Ji bus šiandien po pietų. Sužinosime, ką ji pasakys.

– Pažadi?

– Pagyvensim – pamatysim.

Išeidamas iš žmogžudysčių skyriaus viršininko kabineto Karlas gerokai stipriau nei paprastai trinktelėjo kabineto duris. Tada įsistebeilijo į blyškų, liguistą, mieguistą Bako fizionomiją. Juodos odos paltą, kurio, rodės, niekada nenusivilkdavo, dabar Bakas buvo nerūpestingai persimetęs per petį.

Dabar jau pamačiau viską, – pagalvojo Karlas.

– Kaip reikalai, Bakai? Girdėjau, kad išeini iš darbo. Gal paveldėjai krūvą pinigų ar ką nors vertingo?

Bakas pastoviniavo akimirką, tarsi bandydamas įvertinti, koks būtų gaunamas skaičius, neigiamas ar teigiamas, susumavus visus policijoje praleistus metus ir įspūdžius. Tada šiek tiek pasuko galvą ir tarė:

– Na, pats supranti, kaip yra iš tiesų. Arba esi sumautai geras policininkas, arba sumautai geras šeimos žmogus.

Karlas norėjo uždėti ranką Bakui ant peties, bet persigalvojęs tik ištiesė ir paspaudė ranką kolegai.

– Šiandien paskutinė diena! Linkiu tau šeimyninės laimės ir džiaugsmo, Bakai. Nors ir esi visiškas *šiknius*, žinok, kad mielai lauksime tavęs sugrįžtant, jei persigalvotum.

Pavargęs vyras pažvelgė į Karlą nuostabos kupinu žvilgsniu. Tiksliau sakant, atrodė priblokštas. Mikroskopines Borgės Bako emocines išraiškas būdavo sunku interpretuoti.

– Tu niekada nebuvai malonus, Karlai, – pratarė jis, purtydamas galvą. – Bet manau, kad esi visai šaunus.

Šis pašnekesys abiem vyrams virto netikėta komplimentų tirada.

Karlas pasisuko ir linktelėjo už priimamojo stalo, ant kurio buvo pridėta galybė dokumentų, stovinčiai Lizai. Lygiai tokia pat didelė galybė kaip ir rūsyje ant grindų. Tik skirtumas tas, jog rūsyje sukrauti dokumentai laukė Rouzės rankų, kad juos perkeltų ant pačios sumontuotų stalų.

– Karlai, – kreipėsi Bakas, ranką uždėjęs ant žmogžudysčių skyriaus viršininko kabineto durų, – tavo tyrimą stabdo ne Markusas, jei taip manai. Tai Larsas Bjornas. – Bakas pakėlė savo smilių. – Bet aš tau nieko nesakiau.

Karlas metė žvilgsnį į komisarės pavaduotojo kabinetą. Kaip įprastai, žaliuzės buvo nuleistos, o durys atviros.

– Jis grįš trečią. Vyks susirinkimas su policijos komisare, kiek aš žinau, – tokie buvo paskutiniai Bako žodžiai Karlui.

Nusileidęs į rūsį Karlas rado klūpinčią Rouzę. Klūpėdama ant kelių ir pasirėmusi alkūnėmis ant išlankstytos kartotinės dėžės ji priminė ant ledo slidinėjantį poliarinį lokį. Ją supo stalo kojos ir metaliniai laikikliai bei šešiakampių atsuktuvų ir įrankių rinkinys. Už keturių colių nuo jos nosies mėtėsi krūva montavimo instrukcijų.

Rouzė užsakė keturis stalus, kurių aukštį galima reguliuoti. Žinoma, Karlas vylėsi, kad po visų jos pastangų stalai taps tikrove.

– Ar neturėtum šiuo metu būti Bispebjergo ligoninėje?

Nepakildama nuo grindų, ant kurių buvo įsitaisiusi, ji parodė į Karlo kabineto duris.

– Ant tavo stalo yra dokumento kopija, – paaiškino ji. Tada dar kartą pasinėrė į montavimo diagramų galvosūkį.

Bispebjergo ligoninė atsiuntė jai faksu tris lapus, kurie, be abejo, gulėjo ant Karlo stalo. Antspauduoti ir pažymėti datomis. Būtent tokie, kokių jis pageidavo. Kirsten-Mary Lasen. Hospitalizuota nuo 1996 metų liepos 24 dienos iki rugpjūčio 2 dienos. Pusė žodžių buvo lotyniški, bet nebuvo sunku suprasti jų apytikslę reikšmę.

– Užeik trumpam, Rouze, – pakvietė Karlas.

Pasigirdo murmesys ir keiksmai, bet ji padarė, kaip buvo prašoma.

– Klausau, – tarė ji. Akių tušu išteptą veidą puošė prakaito lašeliai.

– Jie atsiuntė ligonio kortelės išrašą!

Ji linktelėjo.

– Ar perskaitei?

Ji vėl linktelėjo.

– Kimė buvo nėščia, ją paguldė į ligoninę dėl kraujavimo po kritimo nuo laiptų, – pakomentavo Karlas. – Ja buvo tinkamai pasirūpinta ir ji pasveiko, bet prarado kūdikį. Rasta nesenų sužalojimų požymių. Ar skaitei?

– Taip.

– Čia nieko neužsimenama apie tėvą arba santykius su kuo nors.

– Bispebjerge turėjo tik tokią informaciją, jie taip sakė.

– Supratau. – Jis dar kartą peržiūrėjo atsiųstą dokumentą. – Taigi, kai atvyko į ligoninę, ji buvo ketvirtą mėnesį nėščia. Po kelių dienų gydytojai tikėjosi, kad persileidimo pavojus praėjo, tačiau devintąją dieną ji vis tiek persileido. Atlikę išsamų tyrimą gydytojai pastebėjo naujų kraujosruvų ant jos pilvo. Kimė paaiškino, kad mėlynės atsirado jai iškritus iš lovos. – Karlas apgraibomis susirado cigaretę. – Sunku tuo patikėti.

Prisimerkusi Rouzė atsitraukė per kelis žingsnius atgal, bandydama rankomis išsklaidyti cigarečių dūmų debesį. Ji nepakentė rūkalų. Ką gi, bent viena priežastis, dėl kurios ji laikysis atokiau nuo Karlo!

– Policijoje apie tai nėra jokios ataskaitos, – pastebėjo ji. – Jei būtų užvesta byla, mes juk žinotume.

– Nerašoma, ar gydytojai jai atliko išvalymą ar ką nors panašaus. Ką tai reiškia? – Jis parodė į kelias eilutes lapo apačioje. – *Abortus incompletus.* Ar čia kalbama apie persileidimą?

– Paskambinau jiems. Čia turima omenyje, kad persileidimo metu pasišalino ne visa placenta.

– Kokio dydžio būna placenta ketvirtą nėštumo mėnesį?

Rouzė patraukė pečiais. Akivaizdu, kad tokių dalykų nemoko verslo koledže.

– Ir jai niekada nebuvo atlikta abrazija?

– Ne.

– Kiek žinau, tai gali kelti mirtiną pavojų. Infekcijos pilvo ertmėje yra ne juokas. Ji taip pat patyrė sužalojimų nuo smūgių. Įsivaizduoju, kad sužalojimai turėjo būti sunkūs.

– Dėl šios priežasties gydytojai nenorėjo jos išrašyti iš ligoninės. – Rouzė parodė į jo stalo stalviršį. – Ar matei raštelį?

Tai buvo nedidelis, lipnus geltonas lapelis. Negi ji tikėjosi, kad Karlas pastebės šį menką daikčiuką ant savo stalo? Palyginti su juo, adata šieno kupetoje atrodytų didžiulė.

„Paskambink Asadui“, – buvo užrašyta ant lapelio.

– Jis skambino prieš pusvalandį. Sakė, tikėtina, jog matė Kimę.

Karlas pajuto spazmus žarnyne.

– Kur?

– Centrinėje traukinių stotyje. Turėtum jam paskambinti.

Karlas nuplėšė nuo kabyklos savo paltą.

– Stotis už keturių šimtų jardų nuo čia. Aš dingstu!

Gatvėje žmonės vilkėjo drabužius trumpomis rankovėmis. Saulė maloniai šildė, atrodė, kad visi be galo laimingi ir džiugiai nusiteikę aplinkinių atžvilgiu. Buvo rugsėjo pabaiga, temperatūra pakilusi aukščiau dvidešimties laipsnių. Kokio velnio žmonės šypsosi? Jie turėtų su siaubu stebėti yrantį ozono sluoksnį. Karlas nusivilko paltą ir persimetė sau per petį. Netrukus žmonės sausį vaikščios avėdami sandalus. Tegyvuoja šiltnamio efektas. Jis išsitraukė mobilųjį telefoną, paspaudė ties Asado vardu ir suprato, kad telefono baterija visiškai išsikrovė. Toks pats scenarijus pasikartojo antrą kartą per kelias dienas. Sumauta bevertė baterija.

Karlas įžengė į centrinę stotį ir nužvelgė minią. Situacija atrodė beviltiška. Todėl skubiai pasileido bėgti per lagaminų jūrą.

Kalės vaikas, – nusikeikė mintyse, skuosdamas link traukinių policijos nuovados, esančios prie išėjimo į Reventliovo gatvę.

Jam reikėjo susisiekti su Rouze, kad sužinotų Asado numerį. Jis jau dabar girdėjo jos džeržgiantį, pašaipų juoką.

Darbuotojas, sėdintis prie policijos nuovados priimamojo stalo, nepažinojo jo, todėl Karlas buvo priverstas parodyti policininko ženklelį.

– Sveiki. Aš Karlas Mjorkas. Išsikrovė mano mobiliojo telefono baterija. Ar galiu pasinaudoti jūsų telefonu?

Vienas policininkas parodė į seną keistą prietaisą, stovintį už stalo. Jis bandė nuraminti mažą mergaitę, kuri pasimetė nuo savo vyresniosios sesers. Kažkada Karlas dirbo patruliu ir jam pačiam tekdavo guosti vaikus. Kažkodėl buvo liūdna prisiminti tuos laikus.

Kai jau ketino rinkti telefono numerį, Karlas pro žaliuzes pamatė Asadą. Jis stovėjo prie laiptų, vedančių į viešuosius tualetus.

Asadą iš dalies užstojo būrys linksmų studentų, per pečius persimetusių kuprines. Vilkėdamas nušiurusį paltą Asadas atrodė nekaip. Jis be paliovos akimis skrodė teritoriją.

– Ačiū, kad leidote pasinaudoti telefonu, – padėkojo Karlas, padėdamas į vietą ragelį.

Kai Karlas išėjo iš policijos nuovados ir jau ketino šūktelti Asadui, juodu skyrė vos penki ar šeši jardai. Tą pat akimirką prie Asado iš nugaros priėjo kažkoks žmogysta ir sugriebė jį už peties. Nepažįstamasis buvo tamsiaodis, maždaug trisdešimties metų. Jis buvo nusiteikęs nedraugiškai. Vienu mostu vyras apgręžė Asadą ir ėmė jį koneveikti. Karlas nesuprato, ką tas žmogus kalba, bet Asado mina nepaliko abejonių. Jiedu tikrai nebuvo draugai.

Pora merginų iš studentų būrelio pažvelgė į abu vyrus paniekos kupinais žvilgsniais.

Menkystos! Padugnės! – tokius žodžius buvo galima perskaityti jų arogantiškuose veiduose.

Staiga nepažįstamasis puolė Asadą, bet šis atsilaikė, smogdamas neįtikėtinai tiksliu ir triuškinančiu smūgiu, taip parodydamas vyrui jo vietą. Kurį laiką vyras svirduliavo. Netoliese stovėję universiteto dėstytojai tarėsi, ar verta įsikišti, o gal geriau likti savo vietose.

Asadas nekreipė į juos dėmesio, jis šiurkščiai pačiupo vyrą ir tol laikė jį tvirtai suspaudęs, kol nepažįstamasis pradėjo rėkti.

Kai studentų grupelė atsitraukė nuo susikibusių vyrų, Asadas pastebėjo Karlą. Akimirksniu atstūmė nuo savęs užpuolusį vyrą, rankos gestu pasiųsdamas jį tolyn. Karlas dar spėjo nužiūrėti nepažįstamąjį, kol šis neužsiropštė laiptais į traukinių platformą. Į jo išpuoselėtas žandenas ir žvilgančius plaukus. Išvaizdus vyras, kupinu neapykantos žvilgsniu. Nenorėtų su tokiu žmogumi dar kartą susidurti akis į akį.

– Kas nutiko? – paklausė Karlas.

Asadas patraukė pečiais.

– Atsiprašau, Karlai, jis paprasčiausias idiotas.

Asadas stebėjo aplinką. Jis žvelgė į policijos nuovadą Karlo užnugaryje, studentus, Karlą, perbėgo akimis salę už jo. Tai buvo visiškai kitas Asadas, ne tas, kuris plikydavo mėtų arbatą komisariato rūsyje. Karingai nusiteikęs vyras.

– Kai būsi pasirengęs, papasakosi, ką visa tai reiškia, gerai?

– Nieko nebuvo. Tai tiesiog mano kaimynas. – Tada nusišypsojo. Beveik įtikinamai. – Kaip suprantu, gavai mano žinutę? Ar žinai, kad tavo mobilusis neveikia?

Karlas linktelėjo.

– Kodėl manai, kad matei Kimę?

– Narkomanė prostitutė pašaukė ją vardu.

– Kur ji dabar?

– Nežinau. Jai pavyko paspukti taksi.

– Po velnių, Asadai. Juk pasekei ją?

– Taip. Kitu taksi sekiau jai iš paskos, bet kai privažiavome Dujotiekio gatvę, jos automobilis sustojo už kampo. Kai pribėgau prie jo, Kimės nebuvo. Pavėlavau vos sekundę, bet ji pradingo.

Vienu metu pavyko sugauti sėkmės paukštę, bet ji išsprūdo.

– Ją vežęs taksi vairuotojas sakė, kad Kimė jam sumokėjo penkis šimtus kronų. Ji staigiai įšoko į automobilio galą, rėkdama: „Važiuok į Dujotiekio gatvę! Greitai. Dėl pinigų nesuk galvos.“

Penki šimtai kronų už penkis šimtus jardų. Tai vadinama neviltimi.

– Žinoma, ieškojau jos. Užsukau į gretimas parduotuves, kur klausinėjau, gal kas nors ją matė. Skambinau į duris.

– Ar užsirašei taksi vairuotojo telefono numerį?

– Taip.

– Pakviesk jį apklausai. Man tai kelia įtarimų.

Asadas linktelėjo.

– Žinau, kas ta narkomanė prostitutė. Turiu jos adresą. – Asadas padavė Karlui raštelį. – Prieš dešimt minučių jį gavau policijos nuovadoje. Jos vardas Tinė Karlsen. Senajame karalių take ji nuomoja kambarį.

– Gerai padirbėjai, Asadai. O kaip sugebėjai gauti informaciją iš pareigūnų? Kuo prisistatei?

– Parodžiau jiems savo pažymėjimą, kurį išdavė policijos komisariatas.

– Jis nesuteikia tau teisės gauti tokios informacijos. Esi civilis darbuotojas.

– Bet juk gavau reikiamą informaciją. O kadangi man pavesta galybė užduočių, būtų ne pro šalį gauti policijos ženklelį.

– Apgailestauju, Asadai, bet negaliu to padaryti. – Jis papurtė galvą. – Sakei, kad nuovadoje žinojo, kas ji tokia. Ar ji buvo kada nors sulaikyta?

– Taip, daugybę kartų. Jie gerokai nusikamavo su ja. Ji nuolat sukinėjasi netoli pagrindinio įėjimo į traukinių stotį ir elgetauja.

Karlas pažvelgė į geltoną pastatą, kuris rėmėsi į Teatro gatvę. Daugybė kambarių, įrengtų keturiuose žemesniuose aukštuose. Mansardos dalis irgi buvo išnaudota, joje taip pat gyveno žmonės. Nebuvo sunku suprasti, kur gyvena Karlsen.

Duris, vedančias į penktą aukštą, atidarė kažkoks stačiokas, vilkintis nušiurusį chalatą.

– Tinė Karlsen? Eikite paskui mane. – Jis palydėjo Karlą pro laiptinę į koridorių, kuriame buvo ketverios ar penkerios durys.

Tampydamas savo pilką barzdą parodė pirštu vienas iš jų. – Mums nepatinka, kai pas mus lankosi policija. Ką ji iškrėtė?

Karlas sušnairavo, išsišiepdamas kandžia šypsena. Tas vyrukas gaudavo nemažus pinigus už šiuos nedidelius, apšnerkštus kambarius. Taigi, turėtų tinkamai elgtis su savo nuomininkais.

– Ji yra svarbi liudininkė vienoje garsioje byloje. Prašau su ja elgtis tinkamai. Supratote?

Vyras paleido savo barzdą. Ar suprato? Jis visiškai neturėjo supratimo, apie ką kalba Karlas. Bet tai nesvarbu, kol kas perspėjimas veikia.

Tinė ilgai neatidarė savo durų. Karlui teko gerokai pavargti, kumščiais beldžiant į jas. Galiausiai ji iškišo gerokai subjaurotą veidą.

Kambaryje Karlui į nosį smogė aitrus, šleikštus tvaikas. Kvapas priminė smarvę, sklindančią nuo retai valomo graužikų narvo, kuriame gyvūnai ne tik gyvena, bet ir atlieka savo gamtinius reikalus. Karlas prisiminė savo posūnį ir jo dieną naktį besiporuojančius žiurkėnus. Labai greitai namuose jų pasidaugino keturgubai. Tokia tendencija būtų tęsusis, jei berniukas nebūtų nustojęs domėtis graužikais ir vargšai gyvūnai nebūtų pradėję ėsti vienas kito. Ilgus mėnesius gyvūnų skleidžiamas dvokas jų namuose tapo nuolatiniu reiškiniu, bet galiausiai Karlas padovanojo vargšus padarėlius dienos priežiūros centrui.

– Matau, auginate žiurkę, – pastebėjo Karlas, pasilenkdamas prie mažojo pabaisos.

– Jis vardu Laso, yra visiškai prijaukintas. Jei norite, ištrauksiu, kad galėtumėte jį palaikyti.

Karlas bandė nusišypsoti. Palaikyti žiurkę? Mažą graužiką, beplauke uodega? Jis verčiau suvalgytų šio gyvūno pašarą.

Galiausiai Karlas nusprendė, kad laikas parodyti moteriai policininko ženklelį.

Tinė pažvelgė į jį abejingai ir nusvirduliavo prie stalo. Įgudusiu mostu apdairiai pastūmė švirkštą ir foliją po žurnalu. Be jokios abejonės, tai buvo heroinas.

– Kaip suprantu, jūs pažįstate Kimę?

Jei būtų sulaikyta už narkotikų vartojimą, vagiliavimą parduotuvėje, vertimąsi prostitucija, Tinė būtų nė nemirktelėjusi. Tačiau išgirdusi klausimą apie Kimę ji net pašoko iš vietos.

Karlas priėjo prie mansardos lango ir pažvelgė į Šventojo Jorgeno ežerą juosiančius medžius, kurie netrukus numes lapus. Po velnių, gražus vaizdas atsivėrė iš šios narkomanės irštvos.

– Ar ji viena geriausių tavo draugių, Tine? Girdėjau, kad judvi esate artimos.

Jis atrėmė galvą į langą ir pažvelgė žemyn į pėsčiųjų taką palei vandenį. Jei mergina gyventų normalų gyvenimą, tikriausiai kelis kartus per savaitę bėgiotų aplink ežerą, kaip dabar įprasta.

Akimis jis nužvelgė Senajame karalių take esančią autobusų stotelę, kurioje stovėjo šviesios spalvos paltą vilkintis vyras ir žiūrėjo į pastatą. Ilgus metus tarnaudamas policijos pajėgose Karlas kartais matydavo šį vyruką. Finas Albekas. Sulysęs vaiduoklis, įpratęs sukiotis prie Antoni gatvės policijos nuovados, kad jo nedidelė detektyvines paslaugas teikianti agentūra galėtų rankioti informacijos trupinius iš Karlo ir jo kolegų. Mažiausiai penkeri metai praėjo nuo tos dienos, kai Karlas paskutinį kartą matė Albeką. Ir tada jis buvo lygiai toks pats bjaurus.

– Ar pažįstate tą žmogų apačioje, vilkintį šviesų paltą? – paklausė jis. – Ar esate mačiusi jį anksčiau?

Tinė priėjo prie lango, giliai atsiduso ir pabandė sutelkti žvilgsnį ties vyru.

– Esu mačiusi centrinėje stotyje kažką, vilkintį tokį patį paltą. Bet jis gerokai per toli, kad galėčiau gerai įsižiūrėti.

Karlas pamatė jos siaubingai išsiplėtusias lėliukes. Net jei tas vyras stovėtų priešais nosį, Tinė vargiai atpažintų.

– O tas vyras, kurį matėte traukinių stotyje. Kas jis toks?

Ji atsitraukė nuo lango ir trenkėsi į stalą tokia jėga, kad Karlas turėjo ją sugriebti, idant nenugriūtų.

– Nelabai noriu su jumis kalbėtis, – sušnarpštė ji. – Ką Kimė padarė?

Karlas palydėjo Tinę iki lovos ir padėjo atsisėsti ant plono čiužinio.

Ką gi, išbandykime kitą taktiką, – pagalvojo Karlas, apsidairydamas aplink. Kambarys buvo dešimties kvadratinių jardų, visiškai beveidė patalpa. Be žiurkės narvo ir kampuose į krūvas sukrautų drabužių buvo vos keli daiktai. Ant stalo mėtėsi keli lipnūs žurnalai. Stirtos alumi trenkiančių plastikinių pirkinių maišelių. Lova, ant kurios buvo patiestas šiurkštus, vilnonis apklotas. Kriauklė ir senas šaldytuvas, ant kurio buvo pastatyta purvina muilinė, gulėjo nuskalbtas rankšluostis, apverstas šampūno buteliukas ir keli plaukų smeigtukai. Plikos sienos ir tuščios palangės. Karlas pažvelgė į Tinę.

– Auginate ilgus plaukus, tiesa? Manau, kad atrodysite išties gražiai. – Tinė instinktyviai palietė kaklą. Jis buvo teisus. Štai kam skirti plaukų smeigtukai. – Jūs puikiai atrodote ir su tokiais plaukais, bet manau, kad ilgi plaukai tiks dar labiau. Jūsų plaukai gražūs, Tine.

Ji nenusišypsojo. Bet iš akių matėsi, kad džiaugiasi girdėdama gražius žodžius. Bent jau akimirką.

– Norėčiau paglostyti jūsų žiurkę. Bet esu alergiškas graužikams ir panašiems gyvūnams. Tiesą sakant, labai dėl to apgailestauju. Aš negaliu laikyti net mūsų mielo katinėlio.

Na štai, ji įkliuvo į Karlo pinkles.

– Man patinka ši žiurkė. Jo vardas Laso. – Ji nusišypsojo rodydama dantis, kadaise jie buvo balti. – Kartais jį vadinu Kime, bet jai to nesakiau. Dėl to padarėlio mane vadina Tine Žiurke. Jis toks mielas, ar ne? Ypač kai žinai, jog dėl jo tau prilipdė pravardę.

Karlas pritardamas palinksėjo.

– Kimė nieko nepadarė, Tine, – paaiškino jis. – Mes ieškome jos, nes yra žmogus, kuris jos ilgisi.

Ji iš vidaus įsikando sau į skruostą.

– Nežinau, kur ji gyvena. Bet pasakykite man savo vardą. Jei pamatysiu Kimę, perduosiu jai žinią.

Jis linktelėjo. Ilgus metus kovodama už vietą po saule ji išmoko atsargumo. Nors buvo visiškai priklausoma nuo narkotikų, bet nepraradusi budrumo. Įspūdinga, nors ir erzino. Be jokios abejonės, ji apsunkintų bylos tyrimą, jei pernelyg daug papasakotų Kimei. Kiltų pavojus, jog Kimė gali amžiams dingti kaip į vandenį. Vienuolikos metų slapstymosi patirtis ir Asado persekiojimas parodė, kad ji iš tiesų moka tą padaryti.

– Ką gi, Tine, būsiu atviras su jumis. Kimės tėvas sunkiai serga. Jeigu ji sužinos, kad policija jos ieško, tėvas gali jos niekada nepamatyti, juk būtų be galo apmaudu. Gal galėtumėte paprašyti Kimės, kad paskambintų šiuo numeriu? Neprasitarkite jai nei apie tėvo ligą, nei apie policiją. Tik paprašykite, kad paskambintų.

Karlas užrašė ant bloknoto savo mobiliojo telefono numerį ir padavė Tinei nuplėštą lapelį. Jis būtinai turės laiku įkrauti mobiliojo telefono bateriją.

– O jeigu paklaus, kas jūs?

– Tada pasakykit, kad nežinot. Juk sakiau, kad paskambinusi ji sužinos informaciją, kuri padarys ją laimingą.

Tinės vokai iš lėto merkėsi, bejėgės rankos nusviro ant kelių.

– Ar girdėjote, ką sakiau, Tine?

Ji linktelėjo, bet neatsimerkė.

– Aha, gerai.

– Puiku, džiaugiuosi tai girdėdamas. Jau eisiu. Girdėjau, kad kažkas centrinėje traukinių stotyje ieško Kimės. Gal žinote kas?

Tinė iš padilbų pažvelgė į Karlą.

– Kažkas manęs klausinėjo, ar pažįstu Kimę. Tikriausiai tas žmogus irgi norėjo, kad Kimė susisiektų su tėvu, taip?

Karlas priėjo iš užnugario prie Senuoju karalių taku vaikštinėjančio Albeko ir stvėrė jį į glėbį.

– Senas nusikaltėlis išlindo pasižvalgyti saulės atokaitoje. – Karlas užkrovė sunkų delną Albekui ant peties. – Ką čia veiki, bičiuli? – neatlyžo Karlas. – Seniai nesimatėme.

Albekas cyptelėjo, bet ne iš džiaugsmo, kuriuo spinduliuoja žmonės pamatę seną pažįstamą.

– Laukiu autobuso, – atšovė jis, nusukdamas galvą.

– Aišku, – Karlas pažvelgė į jį. Keistokas atsakymas. Kodėl jis meluoja? Juk galėtų paprastai pasakyti: „Vykdau užduotį, stebiu iš pasalų žmogų.“ Toks jo darbas, abu tai žino. Jis nedaro jokio nusikaltimo. Albekui visai nebūtina atskleisti, kam jis dirba.

Bet šįkart jis išsidavė. Dėl to nekilo nė menkiausios abejonės. Albekas tiksliai žinojo, kad šįkart jųdviejų su Karlu keliai susikerta.

Koks idiotiškas atsakymas – „laukiu autobuso“.

– Juk tu tik dirbi savo darbą, tiesa? Gal kartais vakar buvai atsiboginęs į mano namus Alerode ir prikišai nagus prie nuotraukos ant sienos? Ką pasakysi, Albekai? Prisidirbai?

Albekas ramiai atsisuko į Karlą. Jis buvo iš tokių žmonių, kuriuos gali be gailesčio daužyti ir spardyti, nesulaukdamas jokios

reakcijos. Karlas pažinojo vaikiną, kuris gimė su neišsivysčiusiomis smegenų skiltimis, todėl paprasčiausiai nesugebėdavo pykti. Albeko atveju emocijas kontroliuojančios smegenų srities vietoje tikriausiai žiojėjo tuštuma.

Karlas pabandė dar kartą. Kodėl gi ne?

– Ką tu čia veiki? Nejau negali atsakyti? Ar neturėtum dabar būti mano namuose Alerode ir raižyti svastikos ženklus ant lovos kojų? Kaip suprantu, mudu sieja bendri darbiniai reikalai, tiesa?

Iš Albeko veido išraiškos buvo galima suprasti, kad jis nėra palankiai nusiteikęs Karlo atžvilgiu.

– Tu vis dar toks pat kandus vėpla, tiesa? Mjorkai, aš neturiu supratimo, apie ką tu čia vapalioji.

– Ko čia stypsai ir spoksai į penktą aukštą? Tavęs čia nebūtų, jei nesitikėtum, kad Kimė Lasen užsuks pasisveikinti su Tine Karlsen. Aš teisus? Juk klausinėji apie ją centrinėje traukinių stotyje? – Albeko reakcija išdavė jį. – Juk šiandien tu įžvelgei sąsają tarp Tinės Karlsen ir Kimės?

Matėsi, kaip virpa liesojo vyro žandikaulių raumenys.

– Nežinau, apie ką čia paistai, Mjorkai. Esu čia todėl, kad vieno jaunuolio tėvas ir motina nori žinoti, ką antrame aukšte su munistais veikia jų sūnus.

Karlas linktelėjo prisimindamas Albeko gebėjimą gražbyliauti. Prireikus jis galėdavo be didesnių pastangų sukurpti pačią įmantriausią istoriją.

– Manau, kad vertėtų peržvelgti tavo sutarčių kvitus. Būtų įdomu sužinoti, ar kuriam nors iš tavo užsakovų rūpi surasti tą Kimę? Manau, kad rūpi. Tik nesu įsitikinęs kodėl. Ar pasakysi savo noru, o gal turėčiau pats pasiimti tuos dokumentus?

– Gali pasiimti ką tik nori. Tik nepamiršk atsinešti kratos orderio.

– Albekai, bičiuli. – Jis taip stipriai smogė jam per nugarą, kad net subarškėjo mentės. – Perduok savo darbdaviui, kad jeigu mane persekios, turės bėdų. Supratai?

Albekas stengėsi nežiopčioti, bet Karlas žinojo, kad vos tik atsitrauks, jis tikrai garsiai įkvėps.

– Akivaizdu, kad tu pralaimi, Mjorkai. Palik mane ramybėje.

Karlas linktelėjo. Jis vadovavo neabejotinai mažiausiam šalyje tyrimų skyriui ir tai kėlė nemažai nepatogumų. Jei tik jo komandoje dirbtų daugiau vyrų, jis prikabintų prie Fino Albeko porą geriausių savo „uodegų“. Karlas puikiai suprato, kad vertėtų pasekti šį sudžiūvėlį, bet kas galėtų tai padaryti? Rouzė?

– Mes dar susisieksim, – tarstelėjo Karlas, nužingsniuodamas Vodrofo gatve. Kai Albekas jo nebematė, Karlas pasileido kiek įkabindamas bėgti gretima gatve, kuri kirto Vodrofo gatvę. Tada apibėgo *Codan* pastatą, vėl atsidūrė Senajame karalių take, galiausiai prabėgo pro Vernedamo gatvę. Po kelių tokio spartaus bėgimo minučių jis atsidūrė kitoje gatvės pusėje, iš kur pamatė šalia ežero stovintį ir mobiliuoju telefonu kalbantį Albeką.

Nors Albekas ir nebuvo labai suirzęs, bet, akivaizdu, linksmas jis irgi nebuvo.

18 SKYRIUS

Kai Ulrikas dirbo vertybinių popierių rinkos analitiku, jo dėka dauguma investuotojų kaip reikiant praturtėjo, savo turtais pralenkdami konkurentus. Kodinis žodis „informacija" Ulrikui buvo esminis. Šioje srityje gerovę nulemdavo ne atsitiktinumas ir ne sėkmė. Tikrai ne sėkmė. Niekas verslo pasaulyje neturėjo tiek daug kontaktų, kiek jų turėjo Ulrikas. Nebuvo nė vienos verslo struktūros, kurioje Ulrikas neturėtų pažįstamų. Jis buvo pasitikintis savimi ir atsargus. Norėdamas įvertinti kompanijų vertybinių popierių pelningumą, Ulrikas pirmiausia jas atidžiai ir kruopščiai patikrindavo. Kartais jis būdavo toks skrupulingas ir sužinodavo tiek, kad kompanijų atstovai netgi paprašydavo pamiršti turimą informaciją. Reikėtų dar paminėti jo pažintis su žmonėmis, kurie buvo atsidūrę keblioje padėtyje, ir žmonėmis, kurie pažinojo ką nors, kam reikėjo pagalbos kapstantis iš nemalonios situacijos. Taip jo aplinkos žmonių ratas vis plėtėsi, kol galiausiai išplito į milžinišką vandenyną, kuriame plūduriavo įvairių visuomenės sluoksnių platformos. Kitose, ne tokiose pažangiose, šalyse Ulrikas būtų laikomas itin pavojingu asmeniu, kurio verta atsikra-

tyti, bet tik ne Danijoje. Šioje mažytėje šalyje viskas vyko pagal principą: jei žinai, kad kažkas yra susitepęs, tas kažkas ne mažiau žino apie tave. Jei šios sekos niekas nesuardydavo, atakos prieš vieną žmogų netrukus paveikdavo kitus žmones. Galiojo praktiškas principas, kuris reiškė, kad laikydami liežuvį už dantų laimi visi. Net jei nutveriami įkišę ranką į sausainių skardinę.

Niekas nenorėjo praleisti šešerių metų kalėjime už machinacijas vertybiniais popieriais. Ir niekas nenorėjo nupjauti šakos, ant kurios patys sėdi.

Ant savo lėtai augančio pinigų medžio Ulrikas išaudė voratinklį, kuris rafinuotais terminais buvo vadinamas „tinklu" – puikiu, paradoksaliu žodžiu, kuris veikė tuo atveju, jei iš šio tinklo ištrūkdavo kur kas daugiau žmonių nei jų būdavo sugaunama.

Ulrikui puikiai sekėsi šiuo tinklu medžioti museles. Tokias museles, apie kurias kiti skaito spaudoje. Gerbiamus žmones. Visuomenės grietinėlę. Žmones, kurie nuėjo ilgą gyvenimo kelią, kad atsidurtų ten, kur dabar atsidūrė. Žmones, kurie judėjo aukštyn, braudamiesi į tą visuomenės sluoksnį, kuriam nereikia vieta po saule dalytis su visuomenės atmatomis.

Tai buvo žmonės, su kuriais jis kartu medžiojo. Tie, su kuriais jis susitikdavo Masonų ložėje. Kurie suvokė, kaip svarbu palaikyti glaudžius ryšius su savo sluoksnio atstovais.

Mokyklos šutvėje Ulrikas buvo ryški figūra, gyvybiškai svarbus krumpliaračio sraigtas. Jis buvo tarsi gaujos vadas, už kurio rikiavosi vaikystės draugai Ditlevas Pramas ir Torstenas Florinas. Tai buvo stiprus, nors ir savotiškas, triumviratas, kurį kviesdavo visi save gerbiantys asmenys ir organizacijos. Šią popietę jie pradėjo savo triukšmingas linksmybes Kopenhagos centre esančioje galerijoje, turinčioje sąsajų su nacionaliniu teatru ir karališkąja šeima. Po to vyko prabangus kaukių vakarėlis, kuriame domina-

vo paradinės uniformos, medaliai ir riterių atributika. Vakarėlio metu buvo skaitomos skrupulingai parengtos valdininkų, kurie nebuvo pakviesti į renginį, kalbos, styginių ansamblis griežė Bramso muziką, dosniai liejosi šampanas ir pagyros.

– Ar tai tiesa, Ulrikai? – paklausė šalia jo stovintis ministro pavaduotojas. Nuo alkoholio apniukusiomis akimis vyras bandė įvertinti atstumą iki savo taurės. – Ar tikrai šią vasarą medžioklėje Torstenas arbaletu nušovė du arklius? Tiesiog ėmė ir nušovė atvirame lauke? – į savo gerokai per aukštą taurę jis bandė įsipilti dar šlakelį alkoholio.

Ulrikas bandė prilaikyti ministro pavaduotoją.

– Žinot ką? Netikėkite viskuo, ką išgirstate. Beje, kodėl jums bent sykį nepamedžiojus su mumis? Pats galėsite viską pamatyti.

Ministro pavaduotojas linktelėjo. Būtent to jis ir siekė. Jam tikrai patiktų. Ulrikas išmanė tokius dalykus. Jis pričiupo ir į savo tinklą įsitempė dar vieną įtakingą žmogų.

Tada Ulrikas pasisuko į savo palydovę, kurią buvo pasikvietęs kartu praleisti vakaro. Visą laiką vargšė moteris bandė patraukti jo dėmesį.

– Šį vakarą atrodai labai gražiai, Izabele, – pagyrė jis, padėdamas plaštaką jai ant rankos. Netrukus ji sužinos, į kokią peklą įkrito.

Ditlevas pavedė Ulrikui atlikti užduotį. Jiems ne visada pavykdavo, bet šį kartą jie neabejojo. Izabelė padarys viską, ko tik jie paprašys, nes panašu, kad ji pasirengusi akibrokštams. Žinoma, kurį laiką ji gali verkšlenti, tačiau viską nusvers į teigiamą pusę faktas, jog ilgus metus moteris gyveno nuobodžiai, jai stigo elementaraus pasitenkinimo. Galbūt Izabelei bus sunkiau įprasti prie to, kaip Torstenas naudosis jos kūnu. Kita vertus, jie ne kartą įsitikino, kad būtent ši aplinkybė padarydavo jas priklausomas nuo Torste-

no. Jis geriau už kitus išmanė apie moterų geidulingumą. Kad ir kas nutiktų, Izabelė viską išsaugos paslaptyje. Net ir prievartaujama ji laikys liežuvį už dantų. Kam rizikuoti milijonais, kuriuos valdo jos impotentas vyras?

Ulrikas perbraukė per Izabelės dilbį, kurį dengė šilkinė rankovė. Jis dievino šį lengvą audinį, kurį taip mėgsta aistringos damos.

Ulrikas linktelėjo Ditlevui, sėdinčiam prie vieno iš stalų. Tai buvo signalas, bet šalia Ditlevo stypčiojo kažkoks žmogus, kuris atitraukė jo dėmesį. Vyras kažką šnabždėjo Ditlevui, kuris šakute buvo pakabinęs lašišos drebučių ir nekreipė dėmesio į nieką aplinkui. Jis žvelgė buku žvilgsniu į erdvę priešais, vis stipriau raukdamas kaktą. Buvo nesunku jo veide perskaityti tikrąsias emocijas. Atsiprašęs kompanionų, kad turi trumpam juos palikti, Ulrikas atsistojo ir praeidamas pro stalą, prie kurio sėdėjo Torstenas, patapšnojo jam per petį.

Paliktai moteriai teks palaukti kito karto.

Jis išgirdo, kaip Torstenas atsisveikina su šio vakaro dama. Po akimirkos jis turėtų pabučiuoti jai ranką, kaip ir privalu tokiam žmogui kaip Torstenas Florinas. Be abejonės, šis heteroseksualus vyras puikiai išmano ne tik kaip aprengti moteris, bet ir moka jas nurengti.

Visi trys susitiko fojė.

– Su kuo ten kalbėjaisi? – paklausė Ulrikas.

Ditlevas nerimastingai tampė savo peteliškę. Jis dar nespėjo atsigauti nuo to, ką išgirdo.

– Tai buvo mano žmogus iš „Karakaso“. Jis atėjo pranešti, kad Frenkas Helmondas prasitarė kelioms medicinos seserims, jog mes jį užpuolėme.

Kaip tyčia, tokios painiavos Ulrikas negalėjo pakęsti. Nejau Ditlevas neprisiekė, kad situacija valdoma? Ar Telma neprižadėjo,

kad ji ir Helmondas laikys liežuvius už dantų, jei skyrybos ir plastinė operacija praeis sklandžiai?

– Šūdas! – pratrūko Torstenas.

Ditlevas pažvelgė į Ulriką ir Torsteną.

– Helmondas taip kalbėjo veikiamas anestetikų. Niekas juo nepatikės. – Jis nukreipė žvilgsnį į grindis. – Tai nesukels problemų. Bet yra dar kai kas. Mano žmogus sulaukė skambučio iš Albeko. Nė vienas iš mūsų šiuo metu neturi prie savęs mobiliojo telefono.

Jis padavė jiems raštelį, kurį Torstenas perskaitė Ulrikui per petį.

– Nesuprantu paskutinės dalies, – pratarė Ulrikas. – Ką turi omenyje?

– Kartais tu būni tikras bukaprotis, Ulrikai. – Torstenas nepagarbiai į jį pažvelgė. Ulrikas nekentė tokio elgesio.

– Kimė vėl apsireiškė, – įsiterpė Ditlevas. – Tu negirdėjai, Torstenai, bet šiandien ji buvo pastebėta centrinėje traukinių stotyje. Vienas iš Albeko žmonių girdėjo, kaip kažkokia narkomanė šaukė ją vardu. Jis matė Kimę tik iš nugaros, bet įsižiūrėjo į ją prieš tai. Ji vilkėjo brangius drabužius ir atrodė gerai. Ji valandą ar pusantros sėdėjo kavinėje. Tas žmogus manė, kad ji paprasta moteris, lūkuriuojanti traukinio. Vienu momentu Kimė praėjo visai pro juos, kai Albekas kalbėjosi su savo žmonėmis.

– Velnias, sumautas reikalas! – išsprūdo Torstenui.

Ulrikas taip pat nebuvo girdėjęs apie tai. Prastos naujienos. Galbūt Kimė žino, kad jie ieško jos. Prakeikimas. Aišku, kad žino. Šiaip ar taip, tai juk Kimė.

– Ji ir vėl paspruks nuo mūsų, – tarė Ulrikas. – Aš žinau.

Visi tai žinojo.

Torsteno veidas dar labiau apsiniaukė.

– Ar Albekas išsiaiškino, kur gyvena narkomanė?

Ditlevas linktelėjo.

– Jis tuo pasirūpins?

– Žinoma. Bet klausimas, ar ne per vėlu. Kažkas iš policijos jau apsilankė pas ją.

Ulrikas pasimasažavo sprandą. Turbūt Ditlevas teisus.

– Vis tiek nesuprantu paskutinės eilutės. Tai reiškia, kad tas, kas tiria bylą, žino, kur gyvena Kimė?

Ditlevas papurtė galvą.

– Albekas gerai pažįsta tą policininką. Jei tas faras būtų žinojęs, kur gyvena Kimė, po vizito pas narkomanę būtų ją išsivedęs į komisariatą. Žinoma, jis gali tai padaryti ir vėliau. Turime neatmesti šios galimybės. Pažiūrėk į priešpaskutinę eilutę, Ulrikai. Kaip manai, ką tai reiškia?

– Kad esame Karlo Mjorko taikinyje. Mes tai jau žinome.

– Dar kartą perskaityk, Ulrikai. Albekas rašo: „Mjorkas mane pamatė. Esame jo taikiklyje.“

– Ir kas iš to?

– O tas, kad Mjorkas susiejo Albeką, mus ir Kimę į vieną grandinę. Kodėl? Ulrikai, iš kur jis žino apie Albeką? Ar padarei ką nors, ko mes nežinome? Tu vakar kalbėjaisi su Albeku. Ko jam pritauškei?

– Nieko ypatingo, tiesiog pasišnekučiavome. Kad reikėtų pagrasinti tam policininkui.

– Sumautas kvailys, – sumurmėjo Torstenas.

– Ir kada ketinai mums pasakyti apie tuos grasinimus?

Ulrikas pažvelgė į Ditlevą. Po išpuolio prieš Frenką Helmondą buvo sunku nusileisti ant žemės. Kitą dieną Ulrikas į darbą nuėjo jausdamasis nenugalimas. Mirtinai išsigandusio, kraujuojančio Helmondo vaizdas veikė tarsi eliksyras. Tądien visi vertybinių

popierių sandoriai ėjo lyg iš pypkės. Niekas negalėjo jo sustabdyti. Tik jau ne kažkoks žioplas policininkas, kišantis nosį į ne savo reikalus.

– Aš tik užsiminiau Albekui, kad gali šiek tiek paspausti, – pareiškė Ulrikas. – Kad pametėtų kelis perspėjimus, jog laikas atsitraukti.

Torstenas nusigręžė nuo jųdviejų ir įsistebeilijo kažkur pro marmurinius laiptus, kertančius fojė. Jo galvoje be paliovos sukosi mintys apie susiklosčiusią situaciją.

Ulrikas atsikrenkštė ir paaiškino, kas atsitiko. Nieko ypatingo. Keli skambučiai ir keli lašai vištos kraujo, kuriuo buvo apšlakstyta nuotrauka. Haičio šamanų triukai. Kaip jis ir sakė: nieko ypatingo.

Torstenas ir Ditlevas įsmeigė akis į Ulriką.

– Ulrikai, pakviesk Visbį, – piktai suniurnėjo Ditlevas.

– Jis čia?

– Pusė ministerijos čia. Ką tu sau galvoji?

Teisingumo ministerijoje skyriaus vyriausiojo specialisto pareigas einantis Visbis jau senokai ieškojo geresnio darbo. Nors buvo įgijęs tinkamą kvalifikaciją, Visbis neturėjo šansų prasimušti iki skyriaus vadovo. Kadangi jis seniausiai išklydo iš aukščiausio rango teisininkų praminto kelio, netekdamas galimybės kada nors užimti teisėjo pareigų aukštesnės instancijos teismuose, kol dar ne vėlu, ryžtingai dairėsi naujų profesinių galimybių.

Jis susipažino su Ditlevu medžioklėje. Juodu susitarė, kad mainais už kelias paslaugas jis gali tikėtis tapti jų advokatu, kai į pensiją išeis jų dabartinis advokatas Bentas Krumas. Gal pareigos ir neskamba ypatingai, bet kasdien tektų dirbti vos po kelias valandas, o atlygis būtų neįtikėtinai didelis.

Kelis kartus buvo galima įsitikinti, kad Visbis tinkamas žmogus. Pakankamai geras pasirinkimas.

– Mums vėl reikia tavo pagalbos, – prabilo Ditlevas, kai Ulrikas į fojė atlydėjo Visbį.

Visbis vogčiomis apsidairė, tarsi sietynai ir tapetai turėtų ausis ir akis.

– Čia ir dabar? – paklausė jis.

– Karlas Mjorkas vis dar tiria bylą. Reikia jį sustabdyti. Supranti? – paklausė Ditlevas.

Visbis ėmė grabalioti savo tamsiai mėlyną kaklaraištį, prie kurio buvo prisegta emblema, mokyklos herbas, tuo pat metu akimis bėgiodamas po salę.

– Padariau, ką galėjau. Negaliu duoti daugiau nurodymų kitų žmonių vardu, nesukeldamas ministrės įtarimų. Kol kas viskas atrodo kaip nekalta klaida.

– Ar tau tektų pajudinti policijos komisarę?

Jis linktelėjo.

– Netiesiogiai, taip. Šiuo atveju nieko daugiau negaliu padaryti.

– Ar supranti, ką dabar pasakei? – paklausė Ditlevas.

Visbis suspaudė lūpas. Ulrikas galėjo perskaityti jo veide, kad žmogelis jau iš anksto buvo susiplanavęs tolesnį gyvenimą. Jo žmona tikėjosi, kad atsivers naujos galimybės. Kad galės gyventi tokį gyvenimą, apie kurį žmonės tik svajoja.

– Galime pabandyti nušalinti Mjorką nuo bylos tyrimo, – pasiūlė Visbis. – Bent jau kuriam laikui. Jam ištyrus Meretės Liungor bylą, tai padaryti nebus lengva. Bet tas susišaudymas prieš kelis mėnesius išties paveikė Mjorką, galbūt jis galėtų vėl patekti į kokią panašią situaciją. Pasidomėsiu tuo.

– Galiu pasirūpinti, kad jis būtų apkaltintas priekabiavimu ir grasinimu Albekui, – pasiūlė Ditlevas. – Ar tai padėtų imtis tolesnių veiksmų?

Visbis linktelėjo.

– Priekabiavimas ir grasinimas? Neblogai! Mums reikės liudininkų.

19 SKYRIUS

– Markusai, esu beveik įsitikinęs, kad į mano namus užvakar įsibrovė Finas Albekas, – tokie buvo Karlo žodžiai. – Ar tu išduodi kratos orderius, ar man pačiam pasirūpinti?

Žmogžudysčių skyriaus viršininkas nė nepakėlė akių nuo krauju pasruvusios moters, kuri buvo užpulta Didžiojo kanono gatvėje, nuotraukos. Švelniai tariant, ji atrodė išties sumautai. Jos veidą buvo išvagojusios smūgių žymės, paakiai siaubingai ištinę.

– Ar neklystu manydamas, kad kratos orderio tau reikia dėl Rorvigo žmogžudysčių bylos?

– Noriu žinoti, kas nusamdė Albeką. Tik tiek.

– Tu netiri tos bylos, Karlai. Mes apie tai jau kalbėjome.

Jis kalba apie pirmąjį asmenį daugiskaita? Tas bukagalvis pasakė „mes“? Nejau žmogžudysčių skyriaus viršininkas nieko nežino apie tai, kad egzistuoja ir vienaskaitos pirmasis asmuo? Kodėl jiems paprasčiausiai nepalikus jo ramybėje?

Jis giliai įkvėpė.

– Dėl jos ir atėjau su tavimi pasikalbėti. O jei paaiškės, kad Albeko klientai yra tie patys žmonės, kurie buvo įtariamieji Rorvigo byloje? Ar tau neatrodo reikšminga?

Markusas padėjo akinius ant stalo.

– Paklausyk, Karlai. Visų pirma, laikykis policijos komisarės nurodymo. Toje byloje buvo priimtas kaltinamasis nuosprendis. Pagal policijos sistemą tokios bylos nėra prioritetinės. Antra, neapsimetinėk kvaileliu. Ar iš tiesų manai, kad tokie žmonės kaip Florinas ir Pramas bei tas vertybinių popierių analitikas yra tokie kvaili, kad paprasčiausiai nusisamdytų tokį kaip Albekas? *Jei,* pabrėžiu, *jei* jie apskritai ką nors nusamdė. Duok man ramybę. Po kelių valandų susitinku su policijos komisare.

– Maniau, kad su ja susitikai vakar.

– Taip, vakar mes buvome susitikę. Ir šiandien susitinkame. Dabar eik, Karlai.

– Po velnių! – iš savo kabineto šaukė Asadas. – Karlai, eikš, pažiūrėk.

Karlas pakilo nuo kėdės. Sugrįžęs į komisariatą Asadas elgėsi įprastai. Tik Karlo vaizduotėje iškilo nejaukus vaizdinys: šaltas ir rūstus Asadą centrinėje stotyje užpuolusio vyro žvilgsnis. Toks žvilgsnis išsiugdo per ilgus neapykantos metus. Kodėl Asadas patyrusiam detektyvui sakė, kad tai nieko nereiškia? Tikrai nieko?

Jis prasibrovė pro Rouzės nebaigtus montuoti stalus, kurie lyg į krantą išmesti banginiai gulėjo ant rūsio grindų. Reikėtų patraukti juos iš kelio. Bet kokiu atveju, Karlas neketino prisiimti atsakomybės, jei kas nors, atsiboginęs į apačią, pargriūtų užkliuvęs už šitų griozdų.

Jis rado iš laimės švytintį Asadą.

– Klausau. Ką parodysi? – paklausė Karlas.

– Turime nuotrauką, Karlai. Mes turime nuotrauką.

– Nuotrauką? Kieno?

Asadas nuspaudė kompiuterio klavišą ir ekrane pasirodė nuotrauka. Vaizdas buvo neryškus, fotografuota ne iš priekio, bet ten

buvo Kimė Lasen. Karlas iš karto atpažino ją, nes buvo matęs senas nuotraukas. Priešais juos buvo Kimė, taip ji dabar atrodo. Miglotas, galvą pasukusios keturiasdešimtmetės šmėstelėjimas. Labai ryškus profilis. Tiesi nosis su nežymia kuprele. Putli apatinė lūpa. Įkritę skruostai ir nedidelės raukšlės, kurios aiškiai matėsi pro makiažo sluoksnį. Pasitelkę išmonę, turimą nuotrauką ir atitinkamą įrangą jie galėjo apdoroti senąsias Kimės nuotraukas, kad galėtų pamatyti, kaip ji atrodo subrendusi. Ji vis dar buvo patraukli moteris, nors ir išvarginta rūpesčių. Jei Karlas ir Asadas susiras kompiuterių specialistus, mokančius dirbti su nuotraukų programomis, tuomet galės sukurti puikią medžiagą, padėsiančią jiems pradėti Kimės paiešką.

Tereikėjo pagrįstos priežasties tyrimo pradžiai. Gal kas nors iš jos šeimos narių galėtų pateikti prašymą užvesti bylą. Reikės patikrinti.

– Įsigijau naują mobilųjį telefoną, kol kas nelabai moku juo naudotis, todėl nežinojau, kad man pavyko nufotografuoti, – paaiškino Asadas. – Kai vakar ji paspruko nuo manęs, aš tiesiog nuspaudžiau mygtuką. Refleksas. Vakar bandžiau iškelti ant ekrano informaciją, bet nepavyko.

Ar tai iš tiesų įmanoma?

– Ką pasakysi? Argi ne fantastika?

– Rouze! – suriko Karlas, pasukdamas galvą į koridoriaus pusę.

– Jos nėra. Ji išėjo į *Vigerslev Alle* redakciją.

– *Vigerslev Alle*? – Karlas papurtė galvą. – Ką ji ten veikia?

– Juk liepei patikrinti, ar bulvariniai žurnalai ką nors rašė apie Kimę.

Karlas pažvelgė į atšiauriai atrodančių Asado tetų nuotraukas. Netrukus Asadas irgi atrodys kaip jos.

– Kai grįš, paduok jai Kimės nuotrauką, kad galėtų sukurti naują atvaizdą pagal turimas senas nuotraukas. Gerai padirbėjai, Asadai. – Jis patapšnojo savo partneriui per petį, vildamasis, kad demonstruodamas savo dėkingumą Asadas nepasiūlys tos keistos pistacijų tyrės, kurią kramtė. – Po pusvalandžio mums susitikimas Vridleselilio regiono kalėjime. Gal jau važiuokime?

Dar pakeliui į kalėjimą, Egono Olseno gatvėje (tai naujasis į kalėjimą vedančios gatvės pavadinimas), Karlas pastebėjo, kad jo partneris akivaizdžiai dėl kažko sunerimęs. Na, jis neprakaitavo, nebuvo vangus. Tiesiog elgėsi itin ramiai ir neatitraukė akių nuo bokštų, juosiančių priekinius vartus, tarsi jie galėtų sutraiškyti. Karlas jautėsi visiškai ramus. Jo manymu, regiono kalėjimas tebuvo patogus stalčius, į kurį galima sukišti blogiausius šalies subingalvius. Susumavus bemaž dviejų su puse šimto kalinių, kalinčių kalėjime, bausmės atlikimo metus, išeitų daugiau kaip du tūkstančiai metų. Absoliutus gyvenimo ir laiko švaistymas. Tai tikrai ne ta vieta, kurioje norėtųsi pramogauti, bet dauguma čia kalinčių šūdžių nusipelnė tokios lemties. Tuo Karlas buvo tvirtai įsitikinęs.

– Turime sukti į dešinę, – paaiškino Karlas, kai jiedu su Asadu atvyko į vietą ir sutvarkė visus formalumus. Visą laiką Asadas neištarė nė žodžio. Jis nė neprašytas ištuštino savo kišenes, savarankiškai vykdydamas instrukcijas. Akivaizdu, kad žinojo visą procedūrą.

Karlas parodė į kitoje kiemo pusėje stovintį pilką pastatą, ant kurio švietė užrašas LANKYTOJAI. Čia jų laukė Bjarnė Thogersenas, be jokios abejonės, pasitelkęs gudrią išsisukinėjimo taktiką. Po dvejų ar trejų metų vyras išeis į laisvę. Jis neketina įsivelti į kokius nors nemalonumus.

Bjarnė atrodė kur kas geriau nei Karlas tikėjosi. Per vienuolika kalėjime praleistų metų žmogus stipriai pasikeičia. Dėl nuolatinės rūsčios minos lūpų kampučiuose įsirėžia gilios raukšlės, akys tampa abejingos, o svarbiausia, į kraują įsismelkia suvokimas, kad esi nieko vertas. Visa tai galiausiai ima atsispindėti laikysenoje. Tačiau priešais juos sėdėjo vyras, užtikrintai į priekį žvelgiančiomis, pašaipiomis akimis. Žinoma, jis buvo liesas ir įtarus, bet nepaisant visko atrodė neįtikėtinai žvalus.

Jis atsistojo ir ištiesė Karlui ranką. Jokių klausimų, jokio aiškinimosi. Akivaizdu, kad kažkas jį iš anksto apšvietė. Karlas tokius dalykus pastebi.

– Vyresniojo inspektoriaus pavaduotojas detektyvas Mjorkas, – jis vis tiek prisistatė.

– Man tai kainuoja dešimt kronų per valandą, – atsakė vyras, nusišypsodamas kreiva šypsena. – Tikiuosi, kad reikalas svarbus.

Jis nepasisveikino su Asadu, kita vertus, pats Asadas nerodė iniciatyvos. Jis paprasčiausiai atitraukė savo kėdę ir įsitaisė kiek atokiau.

– Jūs leidžiate laiką dirbtuvėse? – Karlas pažvelgė į savo laikrodį. Be penkiolikos vienuolika. Taip, tai atotrūkis darbo dienos vidury.

– Kokiu reikalu atvykote? – šiek tiek per lėtai išsitiesdamas kėdėje paklausė Thogersenas. Tai dar vienas išdavikiškas ženklas. Vadinasi, jis, šiaip ar taip, šiek tiek nervinasi. Gerai. – Aš nelabai turiu reikalų su kitais kaliniais, – tęsė jis neprašytas. – Todėl neturiu jums jokios informacijos, jei dėl to esate čia. Priešingu atveju, būčiau pasirengęs sudaryti su jumis sandorį, jei tik tai padėtų man anksčiau laiko ištrūkti iš čia. – Jis šyptelėjo, bandydamas įvertinti Karlo reakciją.

– Prieš dvidešimt metų nužudei du jaunus žmones, Bjarne. Tu prisipažinai, todėl šios bylos dalies mes neaptarinėsime. Bet yra vienas dingęs žmogus, apie kurį norėčiau išgirsti.

Bjarnė linktelėjo, kilsteldamas antakius – puikus geranoriškumo ir nuostabos derinys.

– Aš kalbu apie Kimę. Girdėjau, kad judu buvote geri draugai.

– Teisingai. Mes mokėmės toje pačioje mokykloje. Taip pat vienu metu mes susitikinėjome. – Jis nusišypsojo. – *Afigena* dama. – Po vienuolikos metų be sekso jis taip kalbėtų apie bet kurią moterį. Apsaugos darbuotojai informavo Karlą, kad pas Bjarnę Thogerseną niekada niekas nesilankė. Niekada. Per daugybę metų tai buvo pirmas vizitas pas jį.

– Pradėkime nuo pradžių. Gerai?

Kalinys gūžtelėjo pečiais, trumpam pažvelgdamas žemyn. Žinoma, kad jis neprieštarauja.

– Kodėl Kimė buvo išmesta iš mokyklos? Ar atsimeni?

Jis pakėlė galvą ir įsistebeilijo į lubas.

– Dėl kažkokių jos reikalų su vienu iš mokytojų. Kažko neleistino.

– Kas po to jai nutiko?

– Ji metams išsinuomojo butą Nestvede. Dirbo kepsnių bare. – Thogersenas nusijuokė. – Jos šeima nieko nežinojo apie tai. Jie manė, kad ji vis dar mokosi toje mokykloje. Žinoma, po kurio laiko jie sužinojo.

– Ją išsiuntė į pensionatą Šveicarijoje?

– Taip. Ji ten praleido ketverius ar penkerius metus. Ne tik mokėsi mokykloje, bet ir universitete. Lukterkite, kaip ten jis vadinosi? – Jis papurtė galvą. – Nesvarbu. Negaliu prisiminti to sumauto pavadinimo. Bet kokiu atveju, ji studijavo veterinariją. Ei, lukterkit. Jis buvo Berne. Berno universitetas.

– Ar ji gerai kalbėjo prancūziškai?

– Ne, vokiškai. Paskaitos vyko vokiečių kalba, ji pati taip sakė.

– Ar baigė studijas?

– Ne, ne visai. Nežinau, kodėl, bet dėl kažkokios priežasties ji turėjo mesti mokslus.

Karlas pažvelgė į Asadą, kuris kažką keverzojo savo užrašinėje.

– O tada? Kur ji gyveno?

– Ji grįžo namo. Kurį laiką gyveno Ordrupe kartu su tėvais, tiksliau, su tėvu ir pamote. O tada persikėlė pas mane.

– Mes žinome, kad ji dirbo gyvūnų parduotuvėje. Ar šis darbas nebuvo jai per prastas pagal išsilavinimą?

– Kodėl? Ji juk nebaigė veterinarijos studijų.

– O tu? Kuo tu užsiėmei, kad pragyventum?

– Aš dirbau tėvo lentpjūvėje. Visa tai surašyta byloje, juk patys žinote.

– Ten buvo rašoma, kad 1995 metais paveldėjai lentpjūvę, bet netrukus ji sudegė. Po šios nelaimės tapai bedarbis, tiesa?

Atrodo, tą žmogų galima ir įskaudinti.

Nemylimas vaikas turi daug veidų, – taip visada sakydavo Kurtas Jensenas, senas Karlo kolega, kuris šiuo metu sėdėjo parlamente ir užsiminėjo niekniekiais.

– Jūs klystate, – paprieštaravo Bjarnė. – Niekada nebuvau apkaltintas dėl gaisro. Ir kas man iš jo? Mano tėvo verslas buvo neapdraustas.

Ne, – pagalvojo Karlas. – *Jis tikriausiai būtų tuo iš anksto pasirūpinęs.*

Karlas kurį laiką sėdėjo ir spoksojo į sienas. Šiame kambaryje jam buvo tekę sėdėti galybę kartų. Šios sienos girdėjo labai daug melo. Labai daug įmantrių pasakojimų ir įtikinėjimų, kuriais niekas netikėjo.

– Kokie buvo jos santykiai su tėvais? – paklausė jis. – Ar žinai?

Bjarnė Thogersenas pasirąžė. Dabar jis atrodė kur kas ramesnis. Pokalbis su Karlu pakrypo lengvesne vaga. Ne apie Bjarnę Thogerseną. Todėl jam patiko labiau. Jis jautėsi saugus.

– Siaubingi, – atsakė jis. – Jos tėvai buvo šūdžiai. Kiek žinau, tėvo beveik nebūdavo namie. O ta kekšė, kurią jis vedė, buvo tikrų tikriausia kalė.

– Ką turi omenyje?

– Na žinot, viena iš tokių moteriškių, kurioms rūpi tik pinigai. *Barakuda*. – Jis mėgavosi ištaręs šį žodį. Akivaizdu, kad tokio žodžio jo kasdieniame žodyne nebuvo.

– Jie bardavosi?

– Taip. Kimė sakė, kad jie siaubingai nesutarė.

– Ką Kimė veikė tuo metu, kai jūs nužudėte du paauglius?

Pokalbiui staiga pasisukus kita linkme ir užsiminus apie senus įvykius, vyro akys sustingo ties Karlo marškinių apykakle. Jei prie Bjarnės Thogerseno būtų prijungti elektrodai, dabar visi prietaisai be paliovos spragsėtų.

Akimirką jis sėdėjo tylėdamas, regis, nenorėdamas nieko atsakyti. Tada tarė:

– Ji buvo kartu su kitais Torsteno tėvo vasarnamyje. Kodėl klausiate?

– Kai grįžote, jie nepastebėjo nieko įtartino? Tikriausiai jūsų drabužiai buvo sutepti krauju.

Karlas pasigailėjo uždavęs paskutinį klausimą. Jis neturėtų būti toks tiesmukas. Dabar apklausa gali atsidurti aklavietėje. Thogersenas ims aiškinti, kad kitiems pasakęs, jog bandė išgelbėti šunį, kurį partrenkė mašina. Būtent taip nurodyta ataskaitoje. Prakeikimas.

– Ar kraujo vaizdas jai patiko? – sėdėdamas kampe paklausė Asadas, Thogersenui nė nespėjus atsakyti į Karlo klausimą.

Sumišęs Bjarnė Thogersenas pažvelgė į mažą vyruką. Gal ir buvo galima tikėtis priekaištingo žvilgsnio, bet tikrai ne tokio atviro, parodančio, kad Asadas pataikė kaip pirštu į akį. Nereikėjo nieko sakyti. Nesvarbu, istorija tikra ar ne, dabar jie žinojo, kad Kimei kraujas patiko. Labai neįprasta žmogui, kuris ketino imtis mažų gyvūnėlių gelbėtojos darbo.

Karlas žvitriai linktelėjo Asadui. Šis linktelėjimas labiau buvo skirtas Thogersenui, kad jis susiprotėtų, jog policininkai pastebėjo jo reakciją. Pernelyg ryškią reakciją, nekontroliuojamą.

– Patiko? – perklausė Thogersenas, stengdamasis sušvelninti situaciją. – Nemanau.

– Bet ji juk persikėlė gyventi pas tave, – neatlyžo Karlas. – Tai įvyko 1995 metais, ar ne, Asadai?

Asadas linktelėjo iš savo vietos kampe.

– Taip, 1995 metais. Rugsėjo 29 dieną. Kurį laiką susitikinėjome. *Afigena* dama.

Jis kartojosi.

– Kodėl prisimeni tikslią datą? Juk tai nutiko prieš daugybę metų.

Jis ištiesė į šalis rankas.

– Tiesa. Bet mano gyvenime po to neįvyko nieko ypatingo. Tai vienas paskutinių dalykų, nutikusių man prieš patenkant čia.

– Supratau. – Karlas bandė pasirodyti malonus. Bet netikėtai jo išraiška pasikeitė. – Ar tu buvai jos vaiko tėvas?

Thogersenas žvilgterėjo į laikrodį. Jo blyški oda mažumėlę nuraudo. Akivaizdu, kad valanda jam prailgo tarsi amžinybė.

– Nežinau.

Karlas pajuto atsiritančią pykčio bangą, bet susivaldė. Tam buvo netinkamas laikas ir vieta.

– Sakai, kad nežinai. Kaip suprasti, Bjarne? Ar be tavęs ji dar su kuo nors susitikinėjo, kol gyvenot kartu?

Jis pakreipė galvą į šoną.

– Žinoma, kad ne.

– Vadinasi, ji pastojo nuo tavęs?

– Bet juk ji išsikraustė, tiesa? Iš kur man žinoti, su kuo ji gulėjo?

– Kiek mums žinoma, ji patyrė persileidimą būdama maždaug aštuoniolika savaičių nėščia. Kai pastojo, ar jau negyveno su tavim?

Thogersenas atsistojo ir apsuko kėdę. Tai buvo viena iš tam tikro atsainumo, kurio išmokstama kalėjime, išraiškų. Nerūpestingas šlaistymasis po centrinį pastatą. Nevaržomas mosavimas galūnėmis, išreiškiant abejingumą. Laisvai ant lūpų pakibusios cigaretės. Įprotis apsukti kėdę ir toliau kalbėti, rankomis atsirėmus į kėdės atlošą ir sėdint plačiai prasižergus. *Galit klausti apie visokį mėšlą, man nusispjauti,* – tarsi bylotų kūno kalba. – *Vis tiek nieko iš manęs neišpešit, sumauti gaidžiai.*

– Ar yra koks sumautas skirtumas, kas tėvas? – paklausė jis. – Juk vaikas, šiaip ar taip, mirė.

Buvo galima prisiekti, kad jis žinojo, jog vaikas buvo ne jo.

– O tada ji dingo.

– Taip, ji paprasčiausiai paspruko iš ligoninės. Kvailas poelgis.

– Ar jai būdinga taip elgtis?

Jis truktelėjo pečiais.

– Po galais, iš kur man žinoti? Kiek žinau, ji niekada nebuvo patyrusi persileidimo.

– Ar bandei jos ieškoti? – iš kampo pasigirdo Asado balsas.

Thogersenas dėbtelėjo į jį rūsčiu žvilgsniu, lyg norėdamas parodyti, kad tai ne jo reikalas.

– Ar bandei? – pakartojo klausimą Karlas.

– Po mūsų išsiskyrimo buvo praėję nemažai laiko. Ne, nebandžiau.

– Kodėl išsiskyrėte?

– Tiesiog taip nutiko. Mūsų santykiai nesusiklostė.

– Ar ji buvo neištikima?

Thogersenas vėl pažvelgė į laikrodį. Nuo tada, kai paskutinį kartą žiūrėjo, buvo praėjusi viena minutė.

– Kodėl manote, kad ji buvo neištikima? – paklausė jis, kelis kartus pamankštindamas kaklą.

Jie penkias minutes bandė pasikalbėti apie Kimės ir Thogerseno santykius. Bet pastangos buvo bevaisės. Jis buvo slidus lyg ungurys.

Tuo tarpu Asadas pamažu slinkosi su kėde vis arčiau. Kaskart, kai užduodavo klausimą, jis perkeldavo kėdę per vieną colį į priekį, kol galiausiai atsidūrė šalia stalo. Be abejonės, jis stengėsi paerzinti Thogerseną.

– Mes žinome, kad tau neblogai sekasi vertybinių popierių rinkoje, – pastebėjo Karlas. – Tavo mokesčių deklaracija liudija, kad esi turtingas žmogus. Ar tiesa?

Jis papūtė lūpas. Akivaizdus pasipūtimas. Šia tema jis mielai pasišnekės.

– Negaliu skųstis, – pareiškė jis.

– Iš kur gavai pradinį kapitalą?

– Tai parašyta mokesčių deklaracijoje.

– Žinai, savo užpakalinėj kišenėje pastaruosius vienuolika metų nesinešiojau tavo mokesčių deklaracijos, Bjarne, todėl manau, kad turėtum pats papasakoti.

– Pasiskolinau pinigų.

– Įdomu. Ypač turint omenyje, kad sėdėjai už grotų. Tas, kas paskolino tau pinigų, be jokios abejonės, tikrų tikriausias drąsuolis. Gal koks nors narkotikų baronas?

– Pinigų man paskolino Torstenas Florinas.

Bingo, – pagalvojo Karlas. Mielai šią akimirką būtų pažiūrėjęs Asadui į veidą, bet akis buvo įbedęs į Thogerseną.

– Ką gi, ką gi. Matau, judu draugavote, nepaisant tavo paslapties? Juk nužudei tuos vaikus. Dėl to pasibaisėtino nusikaltimo buvo įtariamas ne vienas asmuo, net ir Torstenas. Turiu pasakyti, kad tai vadinu tikra draugyste. Tikriausiai jis buvo skolingas tau už kokią paslaugą?

Bjarnė Thogersenas suprato, kur krypsta Karlo kalbos, todėl pasinėrė į tylą.

– Tau gerai sekasi investuoti? – Asadas visiškai prisistūmė su kėde prie stalo. Nepastebėtas lyg koks šliužas jis prisigavo iki reikiamos vietos.

Thogersenas gūžtelėjo pečiais.

– Na, tikrai geriau nei daugumai.

– Iš investicijų užsidirbai penkiolika milijonų kronų, – vaidindamas užsisvajojusį pakomentavo Asadas. – Ir pelnas toliau auga. Gal galėčiau gauti patarimų? Ar dalini patarimus?

– Kaip tu seki, kas vyksta rinkoje, Bjarne? – pasidomėjo Karlas. – Nejau tau netaikomi apribojimai bendraujant su išoriniu pasauliu?

– Skaitau laikraščius, siunčiu ir gaunu laiškus.

– Na, tikriausiai žinai, kas yra pasyvus ilgalaikis investavimas? Arba TA-7 strategija? Juk būtent taip investuoji? – ramiu balsu paklausė Asadas.

Karlas lėtai pasuko galvą į Asadą. Kokias nesąmones jis paisto?

Thogersenas atžariai išsiviepė.

– Vadovaujuosi savo uosle ir *KFX* biržos duomenimis. Tada viskas vyksta sklandžiai. – Jis vėl nusišypsojo. – Man pavyko nemažai užsidirbti.

– Žinai ką, Bjarne Thogersenai? – prabilo Asadas. – Galėtum pasikalbėti su mano pusbroliu. Jis pradėjo investuoti turėdamas penkiasdešimt tūkstančių kronų. Praėjus trejiems metams, jis *vis dar* tebeturi tuos pačius penkiasdešimt tūkstančių kronų. Manau, kad jis mielai su tavimi pasitartų.

– Tavo pusbroliui patarčiau susilaikyti nuo prekybos akcijomis, – suirzęs burbtelėjo Bjarnė. Jis vėl pasisuko į Karlą. – Maniau, kad mes kalbėsimės apie Kimę? Ką bendro ji turi su mano vertybinių popierių reikalais?

– Ak, tiesa. Tik noriu paklausti dar vieno klausimo, dėl savo pusbrolio. – Ar kompanijos *Grundfos* pozicijos *KFX* biržoje tvirtos?

– Taip, tvirtos.

– Gerai. Ačiū. O aš maniau, kad *Grundfos* akcijomis apskritai neprekiaujama, bet tu tikriausiai geriau žinai.

Taškas tavo naudai, – pagalvojo Karlas, kai Asadas visiškai nesislėpdamas mirktelėjo jam. Nebuvo sunku suprasti, kaip Bjarnė Thogersenas jaučiasi dabar. Ulrikas Dybolas Jensenas investuodavo už jį. Jokių abejonių. Thogersenas nė velnio neišmanė apie vertybinius popierius, bet jam reikėjo pinigų, kad galėtų pragyventi išėjęs iš kalėjimo. Paslauga už paslaugą.

Šios informacijos jiems pakako su kaupu.

– Turime nuotrauką, prašau pažiūrėti, – tarė Karlas. Jis padėjo ant stalo Asado padarytą nuotrauką. Jie šiek tiek pakoregavo jos kokybę ir dabar nuotrauka buvo pakankamai ryški.

Jiedu žiūrėjo į Thogerseną. Žinoma, jie tikėjosi tam tikro smalsumo. Visada įdomu pamatyti, kaip po daugybės metų atrodo

žmogus, kadaise kaitinęs tavo jausmus. Tačiau jie negalėjo numatyti tokios Thogerseno reakcijos. Žmogus ilgą laiką leido tarp pačių žiauriausių Danijos nusikaltėlių. Vienuolika metų gyveno dugne, patirdamas nuolatinę grėsmę: kalinių hierarchijos, homoseksualų išpuolių, grasinimų, šantažo, žiauraus elgesio. Thogersenas visa tai perėjo atrodydamas penkeriais metais jaunesnis nei bendraamžiai, bet išvydus Kimės nuotrauką jo veidas papilkėjo. Jis ėmė nerimastingai dairytis, dirsčiojo į Kimės veidą, į sieną ir vėl atgal. Tarsi egzekuciją stebintis žiūrovas, kuris nenori žiūrėti, bet negali atsispirti reginiui. Siaubingas vidinis konfliktas, kurį Karlas be galo troško perprasti.

– Nesidžiaugi matydamas ją. Ji labai gerai atrodo, – erzino Karlas. – Kaip manai?

Bjarnė lėtai palinkčiojo. Jo Adomo obuolys slidinėjo aukštyn žemyn.

– Tik keista, – pastebėjo jis. Thogersenas bandė nusišypsoti, tarsi norėdamas išblaškyti savo jaučiamą liūdesį. Bet tai nebuvo liūdesys. – Iš kur šita nuotrauka, jei nežinote, kur ji yra?

Klausimas, be jokios abejonės, buvo pagrįstas. Bet jį užduodamas nepajėgė suvaldyti rankų virpulio, žodžius tarė lėtai, o akys lakstė lyg paklaikusios.

Jis bijojo. Tai buvo baimė. Štai kas.

Kimė jį paprasčiausiai mirtinai išgąsdino.

– Turite užeiti pas žmogžudysčių skyriaus viršininką, – pranešė budintis pareigūnas, kai Karlas ir Asadas ėjo pro jo postą policijos komisariate. – Policijos komisarė taip pat ten yra, – pridūrė jis.

Karlas lipo laiptais, kas žingsnį dėliodamas savo argumentus. Jis ketino pasirodyti iš pačios geriausios pusės. Visiems buvo gerai

žinoma, kokia yra policijos komisarė. Ir ką tokio reikšmingo ji yra nuveikusi? Ji paprasčiausia advokatė, užstrigusi pakeliui į teisėjos postą.

– Taigi, taigi, – sėdėdama prie priimamojo stalo padrąsinančiai niurnėjo ponia Sorensen. Karlas paniurnės su ja kitą kartą.

– Gerai, kad atėjai, Karlai. Mes kaip tik aptarinėjom visus reikalus, – tarė žmogžudysčių skyriaus viršininkas, parodydamas į tuščią kėdę. – Žinai, situacija nekokia.

Karlas suraukė antakius, svarstydamas, ar Markusas nepersūdo. Jis linktelėjo policijos komisarei, pasipuošusiai visomis įmanomomis regalijomis. Ji gurkšnojo arbatą Larso Bjorno draugijoje. Dėl Dievo meilės, arbatą.

– Tikriausiai žinai, apie ką mes kalbame, – pridūrė Markusas. – Stebiuosi, kad pats neužsiminei mūsų rytinio pokalbio metu.

– Apie ką tu? Kad vis dar tiriu Rorvigo žmogžudystes? Ar ne tai man buvo liepta daryti? Išsirinkti bylas, su kuriomis norėčiau dirbti. Kodėl negaliu pats spręsti, ko ir kaip imsiuos?

– Po velnių, Karlai. Būk vyras ir liaukis išsisukinėjęs. – Sėdėdamas ant kėdės Larsas Bjornas kilstelėjo liesą kūną, kurį savo įspūdingomis formomis užstojo policijos komisarė. – Mes kalbame apie Finą Albeką, kompanijos *Detecto* savininką. Vakar jį užpuolei Senajame karalių take. Turime jo advokato pareiškimą dėl incidento, taigi galėsi pats pasiskaityti.

Incidentas? Apie ką jie kalba? Karlas čiupo popieriaus lapą ir peržvelgė jį. Ką, po galais, sumąstė Albekas? Juodu ant balto parašyta, kad Karlas jį užpuolė. Nejau jie iš tiesų tiki šia nesąmone?

– *Sjolundas* ir *Virksundas*, – perskaitė jis rekvizitus ant firminio blanko. Pernelyg solidi visuomenės grietinėlės grupelė, o ėmėsi kurpti tokias nesąmones kažkokiam nevykėliui.

Pareiškime nurodytas tikslus laikas, būtent tada Karlas iš pasalų priėjo prie autobuso stotelėje stypsojusio Albeko. Jųdviejų pokalbis irgi gan tiksliai atkurtas. Tik patapšnojimas per petį čia traktuojamas kaip pakartotiniai smūgiai kumščiais Albekui per veidą ir jo drabužių draskymas. Pridedamos sužalojimų nuotraukos. Jose Albekas atrodė išties nekaip.

– Tas susna dirba Pramui, Dybolui Jensenui ir Florinui, – gindamasis atsikirto Karlas. – Jie pasirūpino, kad Albeką kas nors sudaužytų, o aš būčiau apkaltintas. Jie siekia, kad liaučiausi tirti tą bylą. Nė kiek tuo neabejoju.

– Tai tavo versija, Mjorkai, o mes turime viską išsiaiškinti. Juk žinai, kokia yra procedūra, kai gaunamas pranešimas dėl smurto prieš žmogų. – Policijos komisarė pažvelgė savo gundančiomis akimis, padėjusiomis jai pasiekti aukštumų, kuriose ji dabar atsidūrė. Akimirką tos akys užhipnotizavo ir jį patį.

– Mes nenušalinsime tavęs nuo bylos, Karlai, – tęsė ji. – Niekada anksčiau nesi užpuolęs jokio žmogaus. O kaip šį kartą? Šiais metais buvai atsidūręs liūdnų ir sukrečiančių įvykių centre. Galbūt visa tai tave paveikė kur kas labiau nei manai? Nemanyk, jog mums nerūpi, kaip tu jautiesi.

Karlas kreivai nusišypsojo jai. „Niekada anksčiau nesi užpuolęs jokio žmogaus“, – tokie buvo jos žodžiai. Gerai, kad ji tuo tiki.

Žmogžudysčių skyriaus viršininkas mąsliai pažvelgė į jį.

– Žinoma, bus atliekamas tyrimas. Jo metu mes išleisime tave, kad turėtum laiko išeiti intensyvaus gydymo programą. Taip galiausiai galėsi suprasti, kas įvyko per pastaruosius kelis mėnesius. Tuo metu tau bus leista atlikti tik administracines užduotis. Galėsi kada panorėjęs ateiti į komisariatą ir iš jo išeiti. Nepyk, bet tau teks laikinai atiduoti mums savo policininko ženklelį ir pistoletą. – Jis ištiesė ranką. Tai ir buvo nušalinimas. Paprasta ir aišku.

– Mano pistoletas ginklų saugykloje, – atsakė Karlas, paduodamas policininko ženklelį. Pamanykit, atrodo, lyg neturėdamas ženklelio jis negalės daryti to, ką nori. Jie turėtų žinoti, kad jo taip nesulaikys. Jie tikriausiai mano, kad tokiu būdu galės pažaboti Karlą. Privers jį nevykdyti pareigų? Ar būtent to jie siekia? Ar jie nori, kad jis darytų ką nors kvailo ir tokiu būdu galėtų jo atsikratyti?

– Mudu esame pažįstami su Albeko advokatu Timu Virksundu, – įsiterpė policijos komisarė, – aš paaiškinsiu jam, kad tu nebedirbi su byla, Mjorkai. Manau, kad jis bus patenkintas. Jis gerai pažįsta savo klientų stilių. Niekam nebus naudinga, jei šis reikalas nukeliaus iki teismo. Nušalindami tave nuo bylos mes išspręsime dar vieną problemą – juk tu nesilaikai nurodymų. Teisingai? – Ji pirštu parodė į Karlą. – Šį kartą turėsi paklusti. Ateičiai žinok, kad nepritarsiu jokiems įsakymų nepaisymams. Tikiuosi, supranti. Rorvigo byloje buvo priimtas kaltinamasis nuosprendis. Tau buvo liepta imtis kitų bylų. Kaip dar aiškiau turėtume pasakyti?

Karlas linktelėjo ir pažvelgė pro langą. Jis nekentė tokių šlykščių aiškinimųsi. Jis norėjo, kad visi trys išnyktų ir paliktų jį ramybėje.

– Tikriausiai būtų neprotinga klausti, kodėl stabdomas šis tyrimas? – paklausė jis. – Kas davė nurodymą? Politikai? Kokiu pagrindu? Kiek man žinoma, šioje šalyje veikia lygybės principas. Taip pat manau, kad šis principas yra taikomas ir žmonėms, kurie yra įtariami įvykdę nusikaltimą. O gal aš ką nors ne taip suprantu?

Visi trys rūsčiai dėbtelėjo į Karlą, tarsi būtų inkvizicijos teisėjai.

Ką jie darys toliau? Švystelės į vandenį ir žiūrės, ar jis moka plūduriuoti, tarsi koks Antikristas?

– Niekada neatspėsi, ką tau turiu, – susijaudinusi tarė Rouzė. Jis įdėmiai įsižiūrėjo į rūsio koridorių. Stalai, kurių aukštis gali būti reguliuojamas, nebuvo sumontuoti. Vadinasi, kalbės ne apie tai.

– Tikiuosi, kad praneši apie pasitraukimą iš pareigų, – tarė jis ramiai įsitaisydamas ant kėdės savo darbo kabinete.

Pasirodė, tarsi nuo tokio Karlo pareiškimo dar labiau apsunko jos akių tušas.

– Turiu dvi kėdes tavo darbo kabinetui, – paaiškino ji. Karlas metė žvilgsnį į kitą stalo pusę, stebėdamasis, kaip galima penkių kvadratinių colių plote sutalpinti dvi kėdes.

– Gerai, kas dar? – paklausė jis.

– *Gossip* ir *Her life* redakcijose gavau kelias nuotraukas, – pranešė ji ramiu tonu, bet iškarpas iš žurnalų švystelėjo kur kas stipriau nei paprastai.

Karlas pažvelgė į jas abejingai. Dabar, kai nušalino nuo bylos, iškarpos jam tapo neįdomios. Iš pradžių vertėtų liepti Rouzei sutvarkyti visą netvarką, susirasti mielą ir paslaugų žmogų, kuris sumontuotų tuos sumautus stalus mainais į padėką ir patapšnojimą per skruostą.

Jis paėmė straipsnių kopijas.

Vienas straipsnis buvo maždaug tų laikų, kai Kimė buvo vaikas. Žurnale *Her life* buvo išspausdinta Lasenų šeimos nuotrauka. Straipsnio pavadinimas buvo toks: „Saugūs namai – laimės lopšys“. Tai buvo tarsi šlovinamoji odė Vilio K. Laseno gražuolei žmonai Kasandrai Lasen. Tačiau nuotrauka vaizdavo ką kita. Tėvas vilkėjo pilką kostiumą į apačią siaurėjančiomis kelnėmis, o pamotė – ryškiaspalvius drabužius, jos veidą puošė ryškus makia-

žas, koks buvo madingas vėlyvą aštuntąjį dešimtmetį. Tvarkinga, gerai atrodanti pora. Abiem maždaug trisdešimt penkeri. Kupini pasitikėjimo, griežti veidai. Mažoji Kirsten-Mary, kuri stovėjo įsispraudusi tarp abiejų tėvų, menkai prie jų derėjo. Tai atspindėjo Kimės išraiška. Toji didžiaakė išsigandusi mergaitė spraudėsi tarp jų, bet mintimis atrodė nuklydusi kažkur kitur.

Žurnalo *Gossip* nuotraukoje, darytoje po septyniolikos metų, ji atrodė visiškai kitaip.

Fotografuota 1996 metų sausį, tais pačiais metais, kai ji dingo. Nuotrauka daryta kažkur Kopenhagos centre, kavinių alėjoje. Tikriausiai priešais barą *Electric Corner*, bet gali būti ir prie *Cafe Sommersko* arba gal net prie kavinės *Cafe Victor*. Šioje nuotraukoje Kimė demonstravo puikias formas. Mūvėjo aptemptus džinsus, jos kaklą juosė plunksnų šerpė, o pati vos laikėsi ant kojų. Nors šaligatvius dengė sniegas, gerokai apnuoginta krūtinė švietė iš tolo. Ji buvo užfiksuota džiaugsmingai kvatojanti, apsupta aukštuomenės tipų, tarp kurių buvo Kristianas Volfas ir Ditlevas Pramas. Vyrai vilkėjo milžiniškus keistus apsiaustus. Straipsnio antraštė įspūdinga: „Auksinis jaunimas atsipalaidavo. „Dvyliktosios nakties“ vakarėlyje bus renkama renginio karalienė. Ar Kristianas Volfas, geidžiamiausias Danijos viengungis, galiausiai rado gyvenimo draugę?“

– Žurnalo *Gossip* redakcijoje dirbantys žmonės buvo labai geranoriški, – pridūrė Rouzė. – Gal jie ras daugiau iškarpų mums.

Karlas linktelėjo. Jei mano, kad tie grobuonys iš žurnalo *Gossip* redakcijos yra malonūs, tuomet ji neįtikėtinai naivi.

– Pasirūpink, kad per kelias dienas būtų sutvarkyti visi stalai. Gerai, Rouze? Kad ir ką man atneštum, kas susiję su šia byla, padėk tenai, o aš pasiimsiu ir atsinešiu, kai man reikės. Supratai?

Sprendžiant iš jos veido išraiškos, ji nesuprato.

– Kas atsitiko Jakobseno kabinete, bose? – iš tarpdurio pasigirdo Asado balsas.

– Kas atsitiko? Ką gi, mane nušalino. Bet jie pageidauja, kad likčiau komisariate. Jei norėsite su manimi pasikalbėti apie šią bylą, užrašykit ant lapelio ir padėkit ant stalo už durų. Jokių pokalbių apie bylą, nes jie išsiųs mane namo. Tiesa, Asadai, padėk Rouzei sumontuoti tuos kvailus stalus. – Jis mostelėjo į koridorių. – Ir būkite įtempę ausis: jei norėsiu ką nors pasakyti apie bylą arba duoti nurodymus, užrašysiu. – Jis mostu parodė į languotus lapelius. – Man leista dirbti tik administracinius darbus.

– Šūdinas planas, – pastebėjo Asadas. Būtų sunku rasti tikslesnę frazę susiklosčiusiai situacijai.

– Tai dar ne viskas, mane siunčia gydytis. Taigi, galimas dalykas, kad ne visą laiką sėdėsiu komisariate. Pamatysime, kas iš viso to išeis.

– Taip, pamatysime, – netikėtai iš koridoriaus pasigirdo balsas.

Vos tik Karlas pasisuko į duris, jį užliejo bloga nuojauta.

Žinoma, ten stovėjo Mona Ibsen. Kaip visada išdygusi tarsi iš niekur. Ir būtent tuo momentu, kai Karlas stovėjo toks pažeidžiamas, tarsi apnuoginęs sielą.

– Šį kartą gydymas truks kur kas ilgiau, Karlai, – pareiškė ji, praeidama pro Asadą.

Mona padavė ranką Karlui. Ranka buvo šilta ir minkšta, nesinorėjo jos paleisti.

Glotni ir be vestuvinio žiedo.

20 SKYRIUS

Kaip jiedvi ir buvo susitarusios, Kimė rado Tinės paliktą raštelį, užkištą už automobilius nuomojančios kompanijos, įsikūrusios Skelbeko gatvėje, firminio ženklo. Jis kyšojo virš varžto, kuriuo buvo prisukta juoda plokštė. Dėl drėgmės raidės beveik susiliejo į vientisą dėmę.

Nemokytai merginai buvo tikras išbandymas gan nedideliame lapelyje sutalpinti visas dideles raides, bet Kimė buvo pripratusi šifruoti žmonių keverzones.

SVEIKA. VAKAR PAS MANE APSILANKĖ IŠ POLICIJOS – KARLAS MJORKAS, TOKS BUVO JO VARDAS – TAIP PAT KITAS NEPAŽĮSTAMAS, KURIS TYKOJO TAVĘS APAČIOJE GATVĖJE – JIS IŠ CENTRINĖS STOTIES. NEŽINAU, KAS JIS TOKS – BŪK ATSARGI – PASIMATYSIME ANT SUOLO. T. K.

Kimė kelis kartus perskaitė raštelį, kaskart užsikirsdama, vos tik akimis prieidavo prie raidės „K“. Tarsi krovininis traukinys, kertantis geležinkelio sankryžos barjerą. Toji raidė tarytum įaugo į jos akių tinklainę. Įsirėžė į ją. Iš kur toji „K“ raidė?

Policininko vardas buvo Karlas. Karlas daniškai rašomas su „C". Kur kas geriau nei „K", nors abi raidės tariamos vienodai. Karlo Kimė nebijojo.

Ji atsirėmė į raudonojo vyno spalvos *Nissan* automobilį, kuris jau ištisą amžinybę stovėjo po ženklu. Nuo Tinės žodžių ją tarytum užliejo neįveikiamas nuovargis. Tarsi jos viduje sumaištį keltų velniai ir čiulptų gyvastį iš jos.

Niekur neisiu iš savo namo, – pagalvojo ji. – *Jie nepričiups manęs.*

Bet iš kur žinoti, kad tai ją apsaugos? Akivaizdu, kad Tinė kalbėjosi su žmonėmis, kurie ieško Kimės. Tie žmonės uždavinėjo Tinei įvairius klausimus. Apie tokius dalykus, susijusius su Kime, kuriuos galėjo žinoti tik Tinė. Daug įvairių klausimų. Taigi, Tinė nebuvo paprasčiausia Žiurkė, ji tapo uždelsto veikimo bomba. Kelianti pavojų ne tik sau, bet ir Kimei.

Ji negali su niekuo kalbėtis, – pagalvojo Kimė. – *Duosiu jai tūkstantį kronų ir pasakysiu, kad niekam nieko nesakytų. Ji supras.*

Instinktyviai apsigręždama ji pastebėjo blyškiai melsvos spalvos nemokamus laikraščius platinančio vyruko liemenę.

Nejau kas nors ir jį čia pastatė, kad sektų mane? – susimąstė Kimė. – *Ar tai įmanoma?* – Dabar jie žino, kur gyvena Tinė. Didelė tikimybė, kad jie taip pat žino, kad jos su Tine susisiekia. Ar galima drąsiai tvirtinti, kad niekas nesekė Tinės iki automobilių nuomos aikštelės ženklo, kai ji kulniavo padėti Kimei raštelio? Kokia tikimybė, kad tie žmonės, kurie sekė Tinę, neperskaitė raštelio?

Kimė bandė sudėlioti mintis. Ar jie nebūtų paėmę raštelio? Žinoma, kad būtų. Klausimas: o gal tyčia neėmė?

Ji vėl žvilgterėjo į laikraščius platinantį vyruką. Kodėl tamsiaodis, dirbantis šį nedėkingą darbą kaišioti laikraščius skubantiems, išpaikintiems žmogystoms, neturėtų užsidirbti papildomų

pinigų? Šiaip ar taip, jam užtektų palydėti Kimę, išsliūkinančią į Ingerselvo gatvę ir nužingsniuojančią traukinių bėgiais. Jei persikeltų arčiau laiptų, vedančių į Diubelio stotį, tai daryti būtų tikrai nesudėtinga. Iš tenai stebėti labai patogu. Stovėdamas taip aukštai žmogus galėtų netrukdomas pasekti, kur ji eina ir kur šmurkšteli. Nuo čia iki metalinių vartų ir jos nedidelio namelio tėra kokie penki šimtai jardų. Daugių daugiausia.

Ji krimstelėjo savo viršutinę lūpą, standžiau apsigaubdama vilnoniu paltu.

Tada nužingsniavo prie laikraščius dalinančio žmogelio.

– Imk, – tarė ji, paduodama jam penkiolika tūkstančių kronų banknotais. – Dabar gali eiti namo, ar ne?

Tik ankstyvuosiuose garsiniuose filmuose būdavo galima išvysti taip plačiai išsprogdintomis ir baltutėlėmis akimis žvelgiančius juodaodžius, kokiomis į Kimę žvelgė šis vyrukas.

Tarsi kaulėta ranka paduodami pinigai būtų pavertę svajonę tikrove. Tapę pradiniu įnašu perkant nuosavą būstą. Arba nedidelę parduotuvę. Bilietu namo. Atgal į gyvenimą tarp kitų juodaodžių po karšta saule.

– Šiandien yra trečiadienis. Kodėl tau nepaskambinus darbdaviui ir nepasakius, jog nepasirodysi iki kito mėnesio? Ar aišku?

Miestą ir Karališkųjų pievų parką pamažu gaubė migla, apgaubdama Kimę tarsi alkoholio dvelksmas. Supantys vaizdai pamažu nugrimzdo į baltą priedangą. Pirmiausia pranyko aukšti *Kongens* alaus daryklos langai, tada priešais ją stovintys daugiabučiai, kupolas viename parko gale, galiausiai fontanas. Drėgme alsuojantis oras, persmelktas rudens kvapo.

– Tie žmonės turi mirti, – murmėjo balsai jos galvoje.

Tąryt ji atidarė vieną iš ertmių, esančių sienoje, ir ištraukė rankines granatas. Kimė kaip reikiant išstudijavo šiuos šėtoniškus

prietaisus. Visi jie mirs atskirai. Po vieną. Kad tie, kurie dar liko gyvi, kentėtų, apimti beprotiškos baimės ir graužaties. Ji nusijuokė, panardindama suledėjusias rankas į palto kišenes. Jie ir dabar jos bijo, tai akivaizdu. Tie šunsnukiai darys viską, kad tik ją rastų. Ir jie artinasi. Bet kokia kaina. Apgailėtini bailiai.

Tada ji liovėsi juoktis. Paskutinė mintis jai šovė į galvą tik dabar.

Jie *yra* bailiai. Tas tiesa. O bailiai niekada nelaukia. Jie sprunka, gelbėdami sveiką kailį, kol dar yra laiko.

– Turėsiu juos visus nudėti vienu metu, – tarė ji garsiai. – Reikia rasti būdą, priešingu atveju, jie dings. – Kimė žinojo, kad gali tai padaryti, bet jos viduje murmantys demonai troško visai ko kito. Jie buvo užsispyrę. Tikrai. Jie galėjo išvesti žmogų iš proto.

Kimė pakilo nuo parko suolo ir koja nubaidė aplink ją susispietusias žuvėdras.

Kur eiti?

Mile, mažoji Mile, – ji be paliovos kartojo savo vidinę mantrą. Bloga diena. Galvoje sukosi daugybė dalykų.

Ji pažvelgė žemyn. Nuo drėgmės ant jos batų buvo susikaupę nedideli lašeliai. Kimė susimąstė apie raides Tinės raštelio pabaigoje. „T. K." Iš kur atsirado „K" raidė?

Jie nusprendė išsiskirti prieš penktos klasės egzaminus. Kai Kimė nutraukė ryšius su Koriu Brunu ir leido jam nuskęsti, sužlugdydama piktais žodžiais. Ji išrėžė jam visą paskaitą, kad Koris yra vidutinybė – tiek protu, tiek kaip asmenybė.

Maždaug tuo metu Kristianas ėmė ją erzinti.

– Tau neužteks drąsos, Kime, – šnabždėdavo jis kiekvieną dieną rytinių susitikimų metu.

Kasdien, kai šutvė susiburdavo aplink ją, Kristianas baksnodavo ją alkūne ir tapšnodavo per petį.

– Tu neišdrįsi, Kime!

Bet Kimė buvo drąsi, ir jie tai žinojo. Jie akylai sekė Kimę. Jos nuolatines pastangas pamokų metu. Tarp kėdžių eilių pražergtas kojas, pamažu trumpėjančią suknelę. Koketišką šypseną ir skruostų duobutes, kurios puošdavo Kimės veidą, kai ji grakščiai žingsniuodavo link mokytojo stalo. Permatomas palaidines ir gomurinį balsą. Prireikė dviejų savaičių, kad ji pažadintų aistrą vienintelio visų mokykloje mėgstamo mokytojo širdyje. Pažadino taip dirbtinai, kad norėjosi juoktis.

Mokykloje jis dirbo visai neilgai. Meilaus veido, bet kartu vyriškas. Kopenhagos universitetą jis baigė pačiais geriausiais pažymiais. Tačiau toli gražu nebuvo tipiškas uždarosios mokyklos mokytojas. Jis neapsiribodavo tik mokyklos sienomis ir bendruomene. Savo mokiniams jis duodavo skaityti pačios įvairiausios literatūros.

Kimė paklausė, ar mokytojas sutiktų būti jos kuratorius ruošiantis egzaminams. Dar nesibaigus pirmam trimestrui jis jau buvo spėjęs netekti proto dėl Kimės. Ji pažadino mokytojo aistrą nuolat šmėkščiodama jam prieš akis ir demonstruodama po plonytėmis medvilninėmis suknelėmis kyšančius moteriškus iškilumus. Jo vardas buvo Klavsas, su „v“. Jam buvo pabodę visiems aiškinti šio keisto vardo atsiradimo aplinkybes. Esmė buvo tokia, kad jo tėvas neturėjo sveikos nuovokos, be to, pernelyg daug domėjosi Volto Disnėjaus pasauliu.

Niekas nedrįso į jį kreiptis Klavsu Krike. Toks buvo daniškas *Ančiuko Donaldo* animacinių filmukų personažo Arklio Horacijaus atitikmuo. Kimė rado būdą priartėti prie Klavso ir pažadino jo aistrą. Po trijų trimestrų juos siejo ne tik kuratoriaus ir

auklėtinės santykiai. Klavsas pakvietė Kimę į savo šiltą ir jaukų butą, kur pasitiko ją pusnuogis. Jis įsisiurbė į Kimę nevaldomais bučiniais, nenustygstančiomis rankomis lietė nuogą merginos kūną. Degdamas nevaldomu geismu jis neįstengė blaiviai mąstyti. Jam buvo nusispjauti į kitų žmonių nuomonę ir pavydžius žvilgsnius. Į taisykles ir nuostatus.

Kimė nusprendė mokyklos direktorių informuoti apie tai, kad Klavsas privertė ją lytiškai santykiauti. Jai buvo smalsu, kuo tai baigsis. Kimei rūpėjo sužinoti, ar pavyks į savo rankas perimti situacijos kontrolę.

Bet viskas pasisuko netikėta linkme.

Mokyklos direktorius į kabinetą pasikvietė juos abu. Abu vienu metu. Priversdamas tyliai ir nejaukiai sėdėti vieną šalia kito laukiamajame, kur juos akylai stebėjo sekretorė.

Po tos dienos Klavsas ir Kimė daugiau niekada nesikalbėjo.

Ji nežinojo, kaip toliau susiklostė Klavso reikalai.

Mokyklos direktorius liepė Kimei susikrauti daiktus, nes į Kopenhagą važiuojantis autobusas turėjo išvykti po pusvalandžio. Kimė nesivargino apsivilkti mokyklos uniformos. Tiesą sakant, mokyklos direktorius paprašė, kad ji to nedarytų. Nuo tos akimirkos ji nebebuvo šios mokyklos mokinė.

Pirmiausia Kimės akys įdėmiai stebėjo raudoniu alsuojančius mokyklos direktoriaus skruostus. Galiausiai ji išdrįso pažvelgti jam į akis.

– Visko gali būti, kad jūs... – ji trumpam nutilo. Bet galiausiai tęsė familiariai kreipdamasi į direktorių, – ...kad *tu* netiki, jog jis privertė mane santykiauti. Bet nejaugi nemanai, kad rytojaus bulvariniai laikraščiai šią istoriją nušvies būtent taip? Ar įsivaizduoji, koks kils skandalas? „Mokytojas išprievartavo mokinę“. Ar suvoki?

Ji iškėlė sąlygą, kurią įvykdžius tylėtų. Taip, ji išvyks. Paprasčiausiai susidės daiktus ir nedelsdama paliks mokyklą. Jai buvo nusispjauti. Svarbiausia, kad vadovybė apie Kimės pašalinimą neperspėtų jos tėvų. *Tokia* buvo jos sąlyga.

Direktorius protestavo, sakydamas, kad mokyklai nedera iš mokinių tėvų imti pinigus už paslaugas, kurių nesuteikė. Todėl Kimė paėmė arčiausiai jos ant direktoriaus stalo gulėjusią knygą, nuplėšė vieno puslapio kampą ir skubiai kažką ant jo brūkštelėjo.

– Tai mano banko sąskaitos numeris, – paaiškino ji. – Paprasčiausiai perveskite pinigus į sąskaitą, kai juos gausite iš mano tėvo.

Jis skausmingai atsiduso. Su šia popieriaus skiaute išblėso dešimtmečius puoselėtas autoritetas.

Pakeldama akis į miglą ji pajuto malonią ją užliejančią ramybę. Priešais, žaidimų aikštelėje, žaidė vaikai, kurių skardūs balseliai užgavo jos širdį.

Visoje aikštelėje tebuvo du mažyliai, prižiūrimi auklės. Vaikai kažką vapėjo, žaisdami liestines rudenį ištuštėjusių laipynių džiunglėse.

Kimė priėjo arčiau per miglą ir tylėdama stebėjo mergaitę. Toji rankoje laikė kažkokį daiktą, kurio norėjo berniukas.

Kažkada ir ji buvo tokia maža mergaitė.

Kimė pajuto, kad auklė ją stebi. Vos tik ji išniro iš krūmų, apsivilkusi purvinais rūbais ir išsitaršiusiais plaukais, suskambo auklės pavojaus varpai. Moteris tapo budri.

– Vakar aš atrodžiau visai kitaip, – riktelėjo ji auklei. – Reikėjo pamatyti.

Jei dabar vilkėtų drabužius, kuriais buvo apsirengusi centinėje stotyje, viskas būtų kitaip. Visai kitaip. Galbūt auklė netgi pasikalbėtų su ja.

Išklausytų jos.

Bet auklė neklausė. Ji šoko į priekį ir plačiai išskėstomis rankomis ryžtingai pastojo Kimei kelią prie vaikų. Moteris nedelsdama pakvietė vaikus, kad jie prieitų prie jos, bet vaikai nepanoro. Nejau ši moteris nežinojo, kad mažieji troliai ne visada girdi, kas jiems sakoma? Tai pralinksmino Kimę.

Ji kilstelėjo smakrą ir nusijuokė auklei į akis.

– Ateikite *čia*! – isteriškai šaukė auklė, spoksodama į Kimę, tarsi ji būtų kokia purvina menkysta.

Kimė žengtelėjo į priekį ir smogė auklei. Neketino leisti šiai personai galvoti apie ją tarsi apie kokią pabaisą.

Auklė susmuko ant žemės. Gulėdama ji šaukė, kad Kimė verčiau jos neliestų. Kad susidoros su Kime, jei ši nepaliks jos ramybėje. Kad pažįsta daug žmonių, kurie padės tai padaryti.

Tada Kimė įspyrė jai į šoną. Vieną kartą, tada antrą, kol galiausiai auklė užtilo.

– Eikš, mažyle, parodyk, ką laikai rankoje, – pakalbino Kimė. – Ar ten nedidelė lazdelė?

Vaikai stovėjo sustingę, ryžtingai atkišę rankas ir riksmais maldaudami, kad auklė prieitų prie jų.

Kimė žengė kelis žingsnius artyn. Nors ir apsižliumbusi, mergaitė atrodė be galo miela. Jos plaukai buvo ilgi ir gražūs. Rudi plaukai, tokius kadaise turėjo mažoji Milė.

– Eikš, mieloji, parodyk, ką turi rankoje, – dar kartą ištarė ji, atsargiai artindamasi prie vaikų.

Už nugaros išgirdo švilptelėjimą. Nors ir apsisuko, bet nespėjo atremti stipraus smūgio į kaklą.

Ji vožėsi veidu į žvyrą ir pilvu trenkėsi į akmenį, kuris žymėjo tako išsišakojimą.

Auklė tylėdama pralėkė pro Kimę ir pagriebė vaikus – viena ranka vieną, kita kitą. Tikrų tikriausia įžūli Vesterbro akiplėša. Aptemptais džinsais ir riebaluotais plaukais.

Kimė pakėlė galvą ir stebėjo, kaip moters vedami vaikai pradingo už krūmų.

Kadaise ji irgi turėjo tokią mažą mergaitę. Kuri dabar guli karstelyje po lova. Ir kantriai laukia.

Netrukus jiedvi susitiks.

21 SKYRIUS

– Šįkart norėčiau, kad dėl abipusės naudos mudu atvirai pasikalbėtume, – pasiūlė Mona Ibsen. – Praeitą kartą mums nelabai pasisekė. Tiesa?

Karlas nužvelgė jos kabinetą, plakatus, kuriuose buvo vaizduojami gamtos vaizdai, palmės, kalnai ir kiti panašūs dalykai. Skaisčios, saulės išryškintos spalvos. Dvi kėdės, pagamintos iš brangios medienos, grakštūs augalai. Stulbinanti tvarka. Šioje aplinkoje nebuvo nė vienos nereikalingos detalės. Nė vieno nereikalingo niekniekio, galinčio nukreipti dėmesį. Net patogiai įsitaisęs ant sofos Monos kabinete Karlas niekaip nesiliovė galvojęs apie vieną vienintelį dalyką, kuris neleido jam tinkamai susikaupti, – apie tai, kaip drastiškai nuplėšia drabužius nuo šios moters kūno.

– Pabandysiu, – pažadėjo jis. Pasirengęs padaryti viską, ko tik ji prašytų. Karlas pernelyg dėl to nesinervino.

– Vakar užsipuolei žmogų. Ar gali paaiškinti kodėl?

Kaip ir buvo galima tikėtis, jis protestavo. Gynė savo nekaltumą. Tačiau Mona žvelgė į Karlą tokiu žvilgsniu, tarsi jis meluotų.

– Tikriausiai mums nepavyks susitarti, nebent pradėtume viską nuo pradžių ir aptartume įvykių eigą. Gali pasijusti nejaukiai, bet turime tai padaryti.

– Šaudymas, – ištarė jis, prisimerkdamas taip, kad matytų nuo kvėpavimo besikilnojančias jos krūtis.

– Sausio mėnesį patekai į susišaudymą Amageryje. Mes apie tai esame kalbėję anksčiau. Ar pameni tikslią datą?

– Tai nutiko sausio 26 dieną.

Ji linktelėjo, tarsi norėdama patvirtinti, kad diena buvo ypač gera.

– Tau pavyko ištrūkti, galima sakyti, beveik nesužeistam. Bet vienas iš tavo kolegų, Ankeris, žuvo, o kitas šiuo metu guli paralyžiuotas ligoninėje. Kaip tau pavyksta susitaikyti su tuo nuo įvykio praėjus aštuoniems mėnesiams?

Jis įsmeigė akis į lubas. Kaip jam pavyksta? Jis iš tiesų neįsivaizdavo. Tiesiog tai niekada neturėjo įvykti.

– Žinoma, man labai gaila, kad taip nutiko. – Prieš akis iškilo Hardžio, gulinčio stuburo traumų skyriuje, vaizdas. Liūdnos, nebylios akys. Du šimtai šešiasdešimt keturi svarai negyvo svorio.

– Ar tai tave liūdina?

– Taip, mažumėlę. – Jis pabandė nusišypsoti, bet ji žvelgė į savo popierius.

– Hardis man užsiminė, jog įtaria, kad tas, kas šovė, tykojo jūsų trijulės Amageryje. Ar tau irgi sakė?

Karlas patvirtino.

– Ar jis pasakė tau, jog mano, esą tu arba Ankeris informavo užpuolikus apie būsimą reidą?

– Taip.

– Kaip dėl to jautiesi?

Karlas matė, kad Mona bando savaip įvertini situaciją. Jo mintyse Monos akys spinduliavo erotizmu. Karlui pasidarė įdomu, ar ji numano apie savo erotiškas akis ir tai, kaip beprotiškai jos gundo.

– Gal jis neklysta, – atsakė Karlas.

– Žinoma, tai ne tavo darbas. Matau tai, žiūrėdama į tave. Aš teisi?

Jei būtų buvęs jis, ar ji tikėtųsi išgirsti ne tik neigimą, bet ir sąžiningą prisipažinimą? Ar ji mano, kad žmonės tokie paiki? Negi jai atrodo, kad viską apie visus žino ir gali viską apie žmogų perskaityti jo veide?

– Ne, tai buvau ne aš. Be abejo, ne.

– Jei tai Ankerio darbas, vadinasi, jo gyvenime įvyko kažkas baisaus. Ar nemanai?

Taip, tu tikrai mane kaitini, – pagalvojo Karlas, – *bet jei mes norėsime pratęsti, būk žmogus ir uždavinėk man tinkamus klausimus, po velnių.*

– Taip, žinoma, – atsakė jis, girdėdamas savo balsą, kuris jam labiau priminė šnabždesį. – Mudu su Hardžiu apsvarstysime tokią galimybę. Kadangi, vienaip ar kitaip, esu įvykio auka, noriu pareikšti savo nuomonę, kad apsisnargliavęs privatus detektyvas meluoja. Nepaisant visų žemiškų ir nežemiškų galių, kurios kiša pagalius man į ratus, mes dar pamatysime, ką mums pavyks išsiaiškinti.

– Policijos komisariate ją vadina „vinių šaudyklės byla“. Dėl nužudymo metu naudoto ginklo. Aukai buvo pataikyta į galvą, tiesa? Priminė egzekuciją.

– Galbūt. Atsižvelgiant į susiklosčiusią situaciją, man neteko su ja tiesiogiai dirbti. Aš nebuvau įtrauktas į tyrimą. Tik žinau, kad šis atvejis pasikartojo, turbūt esi girdėjusi. Sorėje panašiai buvo

nužudyti du jauni vyrai. Manoma, kad abiem atvejais kaltininkai yra tie patys.

Ji linktelėjo. Be abejo, ji žinojo.

– Ši byla neduoda tau ramybės, Karlai. Tiesa?

– Ne, nesakyčiau, kad ji neduoda man ramybės.

– O kas tau neduoda ramybės, Karlai?

Jis įsikibo nagais į odinės sofos šoną. Atėjo tinkama akimirka prisipažinti, ką jaučia Monai.

– Man neduoda ramybės tai, jog kas kartą tave kur nors pakvietęs išgirstu neigiamą atsakymą. Tai mane iš tiesų neramina.

Iš Monos Ibsen kabineto jis išėjo pakiliai nusiteikęs. Nors Mona buvo gan priešiškai nusiteikusi jo atžvilgiu, apipylė jį galybe klausimų, išreikšdama savo abejones ir pareikšdama kaltinimus. Daugybę kartų Karlas ketino apimtas pykčio pašokti nuo sofos ir reikalauti, kad Mona patikėtų juo. Bet jis liko tysoti ant sofos ir kantriai bei mandagiai atsakinėjo į jos klausimus. Galiausiai Mona, nors ir nespinduliuodama ypatingu meilumu ir nusišypsojusi vos įžiūrima šypsena, sutiko pavakarieniauti su Karlu, kai jis liausis pas ją lankytis kaip pacientas.

Galbūt ji manė, kad šitaip miglotai pasižadėdama apsaugos save. Kad Karlas amžinai galvos, jog gydymas vis dar nesibaigė. Bet Karlas žinojo. Jis pasistengs, kad šis pažadas taptų realybe.

Jis nužvelgė Medžiotojų gatvę ir Šarlotenlundo miesto centrą. Per penkias minutes pėsčiomis jis pasieks priemiestinį traukinį, tada per pusvalandį nusigaus iki komisariato, kur galės patogiai įsitaisyti ant reguliuojamos darbo kėdės rūsio kampe. Ne visai tinkama aplinka žmogui, kurio širdyje užgimė nauja optimizmo dozė.

Karlui reikėjo, kad dabar kas nors atsitiktų. Sėdint komisariate tikėtis ko nors ypatingo būtų sunku.

Priėjęs prie Liepų gatvės pradžios, Karlas nužvelgė ją kiek akys aprėpia. Jis žinojo, kad kita miesto pusė vadinama Ordrupu. Gal vertėtų iki ten nusigauti pėsčiomis. Mobiliajame telefone Karlas susirado Asado numerį ir nevalingai pažvelgė į indikatorių, rodantį, ar baterija dar veikia. Jis ką tik įkrovė ją, tačiau baterija jau buvo pusiau išsikrovusi.

Atsiliepęs Asadas atrodė nustebęs. Nejau jiems galima kalbėtis?

– Nesąmonės, Asadai. Užtenka niekam nedemonstruoti, kad mus sieja bendri interesai. Klausyk, gal galėtum atlikti nedidelį tyrimą ir sužinoti, su kuo iš tos mokyklos mes galėtume pasikalbėti? Didžiajame aplanke yra klasės albumas. Jame rasi informaciją, kas mokėsi šutvės klasėje. Arba gali rasti informaciją apie kokį nors mokytoją, kuris dirbo jų mokykloje nuo 1985 iki 1987 metų.

– Aš jau pasirūpinau, – atsakė jis. – Po velnių, o jis išties dirba. – Dabar turiu kelis vardus, bet pasistengsiu sužinoti daugiau, bose.

– Gerai. Sujunk mane su Rouze. Ačiū.

Po minutės Karlas išgirdo jos balsą. Ji buvo uždususi.

– Klausau! – nebuvo nė užuominos, kad ji galėtų į Karlą kreiptis „bose“.

– Kaip suprantu, sustatinėji stalus?

– Taip! – Jei į šį vieną trumputį žodį būtų galima sudėti visas emocijas, pradedant nusivylimu, kaltinimu, šaltumu ir baigiant milžinišku susierzinimu, kai žmogus yra atitraukiamas nuo kur kas svarbesnės užduoties, tuomet Rouzę Knudsen šiuo klausimu būtų galima įvardinti kaip tikrų tikriausią profesionalę.

– Man reikia Kimės Lasen pamotės adreso. Žinau, kad davei man raštelį, bet aš jo dabar neturiu. Tiesiog padiktuok jos adresą, gerai? Prašau, neuždavinėk galybės klausimų!

Karlas stovėjo prie *Danske* banko, kur solidžiai atrodantys vyrai ir moterys kantriai laukė ilgose eilėse. Panašiai darbininkų kvartaluose Brondbiu ir Tostrupo priemiesčiuose stovima atlyginimų mokėjimo dienomis. Turtuolių, stovinčių eilėse, vaizdas vertė susimąstyti. Kodėl, po galais, šie turčiai, gyvenantys Šarlotenlunde, stoviniuoja eilėse prie banko? Nejau jie neturi patikėtinių, kurie galėtų už juos apmokėti sąskaitas? Nejau jie nesinaudoja elektroninės bankininkystės paslaugomis? O gal jis ko nors nežino apie turtingų žmonių įpročius? Galbūt jie atvyko tiesiog už grynuosius įsigyti vertybinių popierių, lygiai taip pat kaip valkatos Vesterbro rajone perka cigaretes ir alų?

Ką gi, kiekvienam savo, – pagalvojo Karlas. Jis pažvelgė į vaistinės fasadą ir pastato lange pastebėjo Bento Krumo kontoros ženklą: ADVOKATAS, GALINTIS ATSTOVAUTI JUMS AUKŠČIAUSIAJAME TEISME. Atstovavimo Aukščiausiajame teisme kompetencija, be abejonės, turėtų būti paranki tokiems klientams kaip Pramas, Dybolas Jensenas ir Florinas.

Karlas atsiduso.

Gebėjimas tiesiog praeiti pro Krumo biurą prilygo atsilaikymui prieš visas Biblijoje išvardytas pagundas. Karlas galėjo prisiekti, kad girdi, kaip velnias šaiposi jam į akis. Jei Karlas paskambintų į duris, pakiltų į Krumo biurą ir apklaustų advokatą, nepraėjus nė dešimčiai minučių sulauktų policijos komisarės skambučio. Tada Karlui Mjorkui tektų atsisveikinti su „Q“ skyriumi.

Akimirką jis stabtelėjo, neapsispręsdamas, kas geriau – būti atleistam ar palaukti tinkamesnės progos.

Geriausia tiesiog eiti savo keliais, – pagalvojo Karlas, bet jo pirštas nevalingai nuspaudė iki galo durų skambutį. Tebūnie prakeiktas tas, kas mėgins sutrukdyti jo tyrimą. Na ką, laikykis, Bentai Krumai. Kuo anksčiau, tuo geriau.

Karlas papurtė galvą ir atitraukė pirštą nuo durų skambučio. Situacija, kokia jo gyvenime pasitaikė daugybę kartų, vėl kartojosi. Jaunatviškas Karlo maksimalizmas nepaleido jo iš savo gniaužtų. Niekas nieko negali nuspręsti už jį, po velnių, tik jis pats.

Pasigirdo stačiokiškas moteriškas balsas. Karlui buvo pasakyta, kad turės lukterti akimirką. Tačiau ta akimirka užsitęsė, bet galiausiai Karlas išgirdo laiptais atkaukšinčios moters žingsnius. Anapus stiklinių durų pasirodė moteris. Madingai apsirengusi, pečius apsigaubusi dizainerio sukurta skara, apsivilkusi šiurkštaus kailio kailinius. Tokius Viga mažiausiai keturis jų bendro gyvenimo penktadalius nužiūrinėjo pro *Birger Christensen* salono langą Pėsčiųjų gatvėje. Įdomu, ar jie taip pat dailiai atrodytų ant Vigos kūno. Jeigu jai ir pavyko nusipirkti kailinius, didelė tikimybė, kad jie sulaukė liūdno likimo. Kodėl liūdno? Labai tikėtina, jog kuris nors iš jos patrakusių meilužių menininkų galėjo sukarpyti kailiuką prireikus draperijos groteskiškoms tapybos kompozicijoms.

Moteris atidarė duris ir nusišypsojo Karlui akinančia šypsena, nebūdinga vargetoms.

– Siaubingai apgailestauju, bet turiu išeiti. Mano vyro ketvirtadieniais nebūna. Galbūt galėtumėte susitarti dėl susitikimo kitą dieną?

– Ne, aš... – Karlas instinktyviai ėmė raustis kišenėje, ieškodamas policininko ženklelio, bet rado tik kažkokius pūkelius. Jei turėtų ženklelį, būtų atšovęs, kad šiuo metu atlieka tyrimą. Taip pat pridurtų, kad ponios vyras turėtų atsakyti į kelis formalius klausimus, tad Karlas užsuks po kelių valandų, jeigu patogu, ir

ilgai neužtruks. Bet jis pasakė kai ką kita. – Ar jūsų vyras žaidžia golfą, ponia?

Ji pažvelgė į Karlą nieko nesuprantančiu žvilgsniu.

– Kiek man žinoma, mano vyras nežaidžia golfo.

– Ką gi. – Karlas įkvėpė oro. – Apgailestauju, ponia, bet mudu esame tie žmonės, kuriuos apgaudinėja. Deja, bet jūsų vyras užmezgė romaną su mano žmona. Ir dabar norėčiau žinoti, ką man daryti. – Pastebėjęs, kaip nemaloniai nustebino vargšę niekuo dėtą moterį, Karlas ir toliau stengėsi vaidinti esąs tikrai nelaimingas žmogus. – Atleiskite man. Aš labai atsiprašau. – Jis atsargiai palietė moters ranką. – Pasielgiau kaip paršas. Dar kartą apgailestauju.

Tada žengė žingsnį ant šaligatvio ir įsiliejo į minią, judančią link Ordrupo. Karlas jautėsi priblokštas. Akivaizdu, kad Asado impulsyvumas persidavė ir jam. Karlas suvokė, kad toks įpročių pasikeitimas yra ne pats geriausias dalykas. Švelniai tariant.

Ji gyveno Bažnyčios gatvėje, priešais maldos namus. Trys stoginės automobiliams, du bokštai, kurių viduje įrengti laiptai, parko prižiūrėtojo kotedžas, šimtai jardų naujai nutinkuotos sodo tvoros ir penkių ar šešių tūkstančių kvadratinių pėdų rūmai, kurių durys dengtos tokiu žalvario kiekiu, kokio nepamatysi ant Danijos karališkosios šeimos jachtos. Žodis „kuklus“ šiuo atveju netiktų jokiais būdais.

Pro langus pamatęs, kad pirmajame aukšte kažkas juda, Karlas apsidžiaugė. Vadinasi, yra šansas kažką išpešti iš susiklosčiusios situacijos.

Nors ūkvedė atrodė pavargusi, ji sutiko prie durų pakviesti Kasandrą Lasen, jei tik bus įmanoma.

„Pakviesti prie durų“. Įdomus posakis.

Pirmiausia viduje pasigirdo balsas, persunktas protesto gaidelių, tada riksmas:

– Sakai, jaunas vyras?

Toji moteris puikiai įkūnijo aukštuomenės raganą, išgyvenančią ne pačius geriausius laikus. Tai buvo tos pačios puikiai atrodančios, lieknos moters, kažkada besipuikavusios žurnale *Her life,* kuriame buvo publikuotas straipsnis apie jos šeimą, riksmas. Žinoma, per beveik trisdešimt metų daug kas galėjo pasikeisti. Moteris vilkėjo kimono, kuris buvo toks apkritęs, kad atlasinis apatinis trikotažas nevaržomai kyšojo iš po skvernų. Kalbėdama su Karlu ji plačiais mostais gestikuliavo ilgais nagais. Moteris akimirksniu sumojo, kad Karlas išties dailus ir įspūdingas vyras. Jis akivaizdžiai sudomino Kasandrą Lasen.

– Prašom į vidų, – ji maloniai pakvietė Karlą. Nuo jos dvelkė vakarykštėmis išgertuvėmis. Akivaizdu, kad buvo išragauta brangių gėrimų. Karlas spėjo, kad buvo mėgautasi viskiu. Aplink tvyrojo intensyvus aromatas. Toks intensyvus, kad kvapo ekspertui būtų pavykę nustatyti išpilstymo metus. Kasandra palydėjo jį suėmusi už alkūnės, tiksliau, įsikibusi į alkūnę nukreipė iki patalpos pirmajame namo aukšte, kurią pavadino savo kambariu.

Karlui buvo pasiūlyta patogiai įsitaisyti ant vieno fotelio, o ant gretimo įsitaisė šeimininkė. Jis buvo priverstas iš arti nužvelgti sunkius Kasandros Lasen akių vokus ir dar sunkesnes krūtis. Reginys, kurio neįmanoma pamiršti.

Tačiau jos draugiškumas ar susidomėjimas, kaip galima numanyti, truko tik tol, kol jis paaiškino savo vizito priežastį.

– Vadinasi, nori sužinoti apie Kimę? – Kasandra padėjo ranką sau ant krūties, parodydama, kad verčiau jau Karlas išeitų, priešingu atveju, ji neatsakys už savo veiksmus.

Tada Karlas pabandė kitą strategiją.

– Esu čia todėl, kad girdėjau, jog ši šeima įkūnija geras manieras, – jis pabandė įsiteikti. – Kad bet kuris žmogus gali tikėtis malonios viešnagės, nepaisant priežasties, dėl kurios čia apsilankė. – Nesuveikė.

Karlas paėmė grafiną ir pripylė viskio į Kasandros taurę. Gal tai padės užsitarnauti jos palankumą.

– Ar toji mergšė tebėra gyva? – paklausė ji visiškai šaltai.

– Taip, ji gyvena Kopenhagos gatvėse. Turiu jos nuotrauką. Ar norite pamatyti?

Kasandra užsimerkė ir nusuko žvilgsnį, tarsi Karlas jai po nosimi būtų pakišęs šuns išmatas. Dieve mano, akivaizdu, kad jai nė kiek neįdomu.

– Ar galite pasakyti, ką judu su vyru pagalvojote 1987 metais išgirdę, jog Kimė ir jos draugai yra įtariami dėl žmogžudystės?

Ji dar kartą priglaudė ranką prie krūtinės. Tik šį kartą stengėsi susidėlioti mintis. Jos veido išraiška pasikeitė. Kasandra nusigręžė nuo Karlo. Jos galvoje grūmėsi sveikas protas ir viskis.

– Žinai, mielasis, mes nelabai gilinomės į tą reikalą. Tuo metu mažumėlę keliavome po pasaulį. – Staiga ji atsigręžė į Karlą. Jai prireikė šiek tiek laiko atgauti pusiausvyrą. – Yra sakoma, kad kelionės yra gyvenimo eliksyras. Jų metu mudu su vyru susiradome daugybę puikių draugų. Pasaulis yra gražus. Ar sutinki, pone...?

– Mjorkas. Karlas Mjorkas. – Jis linktelėjo. Norint rasti tokios bejausmės būtybės atitikmenį reiktų perversti brolių Grimų pasakas. – Taip, jūs esate visiškai teisi. – Senai raganai visai nebūtina žinoti, kad neskaitant kelionės autobusu į Kosta Bravą, kur Viga vis bėgiodavo pas vietinius menininkus, o Karlas tuo metu

čirškėjo paplūdimyje su galybe pensininkų, jis iš tiesų niekada nebuvo išvykęs toliau šešių šimtų mylių atstumu nuo Kopenhagos. – Kaip manote, ar Kimei pareikšti kaltinimai buvo pagrįsti?

Jos lūpų kampučiai nusileido. Karlas pamanė, kad tokia Kasandros veido išraiška tikriausiai turėtų reikšti susirūpinimą.

– Žinai ką? Kimė buvo pasiutusi mergiotė. Jai buvo vieni niekai trenkti kitam žmogui. Taip, netgi kai buvo maža mergaitė. Jei negaudavo ko norinti, Kimė imdavo mosuoti rankomis tarsi būgno lazdelėmis. Štai taip. – Ji bandė pamėgdžioti, kaip Kimė mosuodavo rankomis, ir gausiai apsitaškė viskiu.

Ar yra bent vienas normalus vaikas, kuris taip nesielgia? – pagalvojo Karlas. – *Ypač turėdamas tokius tėvus, kokius turėjo Kimė.*

– Supratau. Ar tokia pati ji buvo ir vėliau?

– Cha! Ji buvo tikra bjaurybė. Vadindavo mane bjauriausiais žodžiais. Jums sunku įsivaizduoti.

Tiesą sakant, jam buvo nesunku.

– Ir pasileidusi.

– Pasileidusi. Kaip suprasti?

Kasandra patrynė išorinėje plaštakos pusėje šviečiančias plonas, mėlynas kraujagysles. Tik dabar Karlas pastebėjo, kad jos sąnarį iškraipė artritas. Jis vėl pažvelgė į pustuštę moters taurę. *Skausmą malšinti galima pačiais įvairiausiais būdais,* – pagalvojo jis.

– Kai grįžo namo iš Šveicarijos, Kimė tempdavosi į namus visus iš eilės sutiktus vyrus ir... gal būsiu pernelyg atvira, bet ji dulkindavosi su jais lyg gyvulys prie atvirų durų, nors tuo metu būdavau namie ir nemiegodavau. – Kasandra papurtė galvą. – Gyventi vienai buvo sunku, pone Mjorkai. – Ji pažvelgė į Karlą nuoširdžiu žvilgsniu. – Tuo metu Vilis, Kimės tėvas, jau buvo susikrovęs savo daiktus ir išsikraustęs. – Ji gurkštelėjo iš taurės. – O dar norėjau jo nepaleisti. Absurdiška...

Tada ji vėl pasisuko į Karlą. Ant dantų matėsi raudonojo vyno dėmės.

– Ar jautiesi vienišas šiame gyvenime, pone Mjorkai? – Peties kryptelėjimas ir akivaizdus kvietimas kaip iš meilės romanų serijos.

– Taip, jaučiuosi, – atsakė jis, priimdamas iššūkį. Karlas įsmeigė žvilgsnį jai į akis ir tol žiūrėjo, kol galiausiai Kasandra išlenkė antakius ir nugėrė dar vieną gurkšnį viskio. Pro taurės kraštą kyšojo tik jos trumpos, virpančios blakstienos. Jau seniai tokiu žvilgsniu į ją nežvelgė joks vyras.

– Ar žinojot, kad Kimė buvo nėščia?

Ji giliai įkvėpė ir akimirką atrodė, kad yra kažkur toli. Jos kaktoje įsirėžė liūdnas svajingumas. Tarsi žodyje „nėščia" slypėtų ne tik prisiminimai apie nenusisekusius santykius su kitu žmogumi, kurie kėlė jai skausmą, bet ir dar kažkas. Kiek Karlui buvo žinoma, Kasandra niekada neturėjo savo vaikų.

– Taip, – atsakė ji, pažvelgusi į Karlą šaltu žvilgsniu. – Žinojau. Paleistuvė. Ar tai galėtų ką nors nustebinti?

– Kas tada atsitiko?

– Žinoma, ji norėjo pinigų.

– Ar gavo?

– Ne iš manęs! – Kasandra liovėsi flirtuoti. Jos veide išryškėjo gilaus pasišlykštėjimo emocijos. – Tėvas davė Kimei dešimt tūkstančių kronų ir paprašė, kad ji liautųsi bendravusi su juo.

– O jūs? Ar gaudavote kokių nors žinių iš jos?

Ji papurtė galvą.

– Kas buvo Kimės vaiko tėvas? Ar žinote?

– Hm, manau, kad tas susna niekalas, sudeginęs savo tėvo lentpjūvę.

– Turite omenyje Bjarnę Thogerseną? Tą, kuris buvo pripažintas kaltu dėl žmogžudysčių?

– Tikriausiai. Nepamenu jo vardo.

– Supratau! – Karlas buvo įsitikinęs, kad Kasandra meluoja. Net jei būtų prisisprogęs viskio, žmogus nepamiršta tokių dalykų. – Kurį laiką Kimė gyveno čia. Sakėte, kad dėl to patyrėte sunkumų?

Ji pažvelgė į Karlą nepasitikėjimo kupinu žvilgsniu.

– Tikiuosi, nemanote, jog ilgai taiksčiausi su ta netikša. Ne, tuo metu labiau norėjau pagyventi pakrantėje.

– Pakrantėje?

– Kosta del Sol Fuenchiroloje. Graži ant stogo įrengta terasa, iš kurios atsiveria vaizdas į promenadą. Žavi vieta. Ar žinote ką nors apie Fuenchirolą, pone Mjorkai?

Jis linktelėjo. Nekyla abejonių, kad šiltus kraštus ji pasirinko dėl artrito. Kita vertus, juos renkasi ne vienas kaprizingas pasiturintis žmogysta, norintis pasislėpti nuo aplinkinių, taip išsaugodamas savo tamsias paslaptis ir nuodėmingą praeitį. Jei būtų užsiminusi apie Marbelją, o ne apie Fuenchirolą, tuomet nebūtų nieko keisto. Būtent ten spiečiasi visi turčiai, o ji tikriausiai būtų galėjusi sau leisti gyventi bet kur.

– Ar namie yra likusių kokių nors Kimės daiktų? – paklausė Karlas.

Tą akimirką kažkas įvyko jos viduje. Ji paprasčiausiai sėdėjo savo įprastinėje vietoje tylėdama ir iš lėto gurkšnojo viskį. Kai taurė ištuštėjo, lygiai taip pat ištuštėjo ir jos galva.

– Manau, kad Kasandrai reikia pailsėti, – įsiterpė ūkvedė, kuri visą jųdviejų pokalbį sukiojosi netoliese.

Karlas pakėlė ranką ją tildydamas. Jis ėmė įtarti kažką negero.

– Ar galiu pamatyti Kimės kambarį, ponia Lasen? Suprantu, kad jis liko toks, koks buvo tada, kai Kimė išėjo.

Tai buvo aklas šūvis. Karlas uždavė tokį klausimą, kurį patyręs policininkas laiko atsargai dėžėje su užrašu „Verta pabandyti". Klausimą, prieš kurį užduodant yra išsakomos panašios į šią frazės: „Aš suprantu, kad..." Šiaip ar taip, toks ėjimas visada būdavo tinkamas užmezgant pokalbį.

Ūkvedė per dvi minutes paguldė šių prabangių namų karalienę į jos įmantrią lovą. Karlas apsidairė aplink. Nesvarbu, ar čia augo Kimė, bet namas nebuvo pritaikytas auginti vaikus. Nė vieno žaidimams tinkamo kampo. Čia buvo pernelyg daug niekučių, pernelyg daug japoniškų ir kiniškų vazų. Jei žmogus imtų mosuoti rankomis, jis rizikavo gauti septynženklę draudimo sąskaitą. Name tvyrojo labai nejauki atmosfera. Karlas buvo įsitikinęs, kad tokia atmosfera čia vyravo jau daugybę metų. Vaikų kalėjimas. Tokį įspūdį apie namą susidarė Karlas.

– Taip, – patvirtino ūkvedė, kai juodu su Karlu kopė į trečią aukštą. – Žinoma, Kasandra tik gyvena čia. Iš tiesų namas priklauso jos podukrai. Taigi, viskas, kas yra šiame aukšte, nepakito nuo tų laikų, kai ji čia gyveno.

Taigi, Kasandra Lasen šiame name gyveno, nes mielaširdingoji Kimė jai leido. Jei Kimė vėl sugrįžtų į normalų gyvenimą, Kasandra tikriausiai nebegalėtų čia glaustis. Kokia paradoksali situacija, susijusi su dviejų moterų lemtimi. Turtinga moteris gyveno miesto gatvėse, o neturtingoji mėgavosi aukštuomenės gyvenimu. Dėl šios priežasties Kasandra Lasen rinkosi Fuenchirolą, o ne Marbelją. Taip ji nusprendė ne savo valia.

– Perspėju, kad viduje yra netvarka, – tarė ūkvedė, atidarydama duris į patalpą. – Mes nusprendėme viską palikti taip, kaip matote. Kad grįžusi dukra negalėtų apkaltinti Kasandros šniukštinėjimu. Manau, kad toks sprendimas yra protingas.

Jis linktelėjo stovėdamas raudonu kilimu nukloto koridoriaus gale. Iš kur šiais laikais dar randama šitaip aklai atsidavusių tarnų? Ji netgi kalbėjo be imigrantams būdingo akcento.

– Ar pažinojote Kimę?

– Dėl Dievo, ne. Nejau atrodau taip, lyg dirbčiau čia nuo 1995 metų? – ji nuoširdžiai nusijuokė.

Tiesą sakant, ji dirbo ūkvede 1995 metais.

Trečias aukštas praktiškai buvo atskiras butas. Karlas tikėjosi išvysti kelis kambarius, o ne Paryžiaus lotynų kvartale esančio prabangaus lofto kopiją. Čia buvo įrengtas netgi prancūziškas balkonas. Dideli langai, į daug nedidelių narelių padalytais stiklais, buvo įstatyti į pasviras palėpės sienas. Jie buvo purvini, bet vis tiek atrodė pakankamai žavingai. Jei ūkvedė mano, kad šioje vietoje yra didžiulė netvarka, ji tikriausiai nugriūtų išvydusi Džespero kambarį.

Ant grindų gulėjo išmėtyti nešvarūs drabužiai. Išskyrus juos, patalpoje nebuvo jokio kito daikto. Netgi jokio popieriaus ant stalo, niekas negulėjo ant kavos stalelio priešais televizorių. Nieko, kas liudytų, kad kadaise čia gyveno jauna moteris.

– Galite pasižvalgyti, bet pirmiausia norėčiau pamatyti jūsų policininko ženklelį, pone Mjorkai. Juk tai standartinė procedūra, tiesa? – paklausė ūkvedė.

Jis linktelėjo ir ėmė raustis savo kišenėse. Kokia įkyruolė, kišanti nosį ne į savo reikalus. Galiausiai rado apdriskusią vizitinę kortelę, jo kišenėje tūnojusią nuo neatmenamų laikų. – Apgailestauju, bet savo ženklelį palikau komisariate. Atleiskite. Matote, esu skyriaus vadovas, todėl nedažnai išvykstu iš savo darbo kabineto. Bet štai, mano vizitinė kortelė. Taigi, galite matyti, kas aš toks.

Ji perskaitė telefono numerį, adresą, tarsi kokia klastočių ekspertė iščiupinėjo kortelę.

– Minutėlę, – tarstelėjo ji ir pakėlė ant stalo stovinčio *Bang & Olufsen* laidinio telefono ragelį.

Ji prisistatė kaip Šarlotė Nielsen ir paklausė, ar kas nors pažįsta vyresniojo inspektoriaus pavaduotoją detektyvą Karlą Mjorką. Laukdama, kol ją sujungs su reikiamu skyriumi, ji stovėjo trepsėdama kojomis.

Kai ją sujungė, Šarlotė dar kartą paklausė, ar kas nors pažįsta Karlą Mjorką. Tada paprašė, kad tas kažkas apibūdintų Mjorko išvaizdą.

Ji trumpai nusijuokė, įdėmiai nužvelgdama Karlą. Tada šypsodamasi padėjo ragelį.

Kas, po velnių, ją taip prajuokino? – pagalvojo Karlas. – *Galiu prisiekti, kad ji kalbėjosi su Rouze.*

Ūkvedė nepaaiškino, kas ją pralinksmino, tačiau išėjo iš kambario ir paliko Karlą ieškoti atsakymų į visus savo klausimus apleistame jaunos merginos būste, kuriame, regis, nebuvo jokių užuominų.

Karlas daugybę kartų ištyrinėjo patalpą. Ūkvedė ne vieną kartą buvo užsukusi patikrinti. Ji dirbo apsaugininko darbą. Šarlotė manė, kad geriausiai šį darbą galinti atlikti stebėdama Karlą tarsi alkanas uodas, nutūpęs jam ant rankos. Bet jai niekas neužkliuvo. Karlas nieko nesujaukė, taip pat nieko neįsidėjo į kišenę.

Akivaizdu, kad Kimė skubėjo dingti iš namų. Savo būstą ji apleido paskubomis, bet apgalvodama detales. Daiktus, kurių nenorėjo kitiems rodyti, ji išmetė į šiukšlių dėžes, stovinčias įvažiavime prie namo, takas buvo grįstas grindinio akmenimis. Įvažiavimas buvo matomas iš Kimės kambario balkono.

Taip pat ji pasielgė su drabužiais. Ant kėdės, stovinčios šalia lovos, gulėjo nedidelės rūbų krūvos, tarp jų nebuvo apatinių drabužių. Batai buvo išmėtyti po kambario pakampius, bet nesimatė nešvarių kojinių. Akivaizdu, kad Kimė apgalvojo, ką galima palikti, o kas buvo pernelyg intymu. Karlo paieškos laukas susiaurėjo: patalpoje nebuvo nieko intymaus.

Nebuvo netgi sieninių dekoracijų, kurios paprastai atskleidžia žmogaus pažiūras arba skonį. Mažame, marmuru išklotame vonios kambaryje nebuvo dantų šepetuko. Spintelėje jokių higieninių reikmenų, o šalia klozeto stovinčioje šiukšlinėje nesimatė išmestų medvilninių gumulėlių, skirtų odai valyti. Nė menkiausios užuominos klozete arba kriauklėje.

Kimė išsinešdino iš būsto, nepalikdama jokios užuominos apie savo individualybę. Buvo galima įžvelgti, kad čia kadaise gyveno moteris, tik tiek. Tačiau nebuvo aišku, kokia moteris čia gyveno. Galėjo būti senmergė, bendradarbiaujanti su savanoriška organizacija *Išsigelbėjimo armija*, arba, priešingai, šiuolaikinė aukštuomenės panelė iš prabangaus Kopenhagos priemiesčio.

Karlas atsargiai pakėlė lovos paklodes ir pabandė užuosti Kimės kvapą. Jis pakėlė čiužinį, norėdamas įsitikinti, gal ji bus pamiršusi po juo kokį nors raštelį. Galiausiai apžiūrėjo tuščios šiukšliadėžės dugną, patikrino virtuvės stalčių galines puses, kyštelėjo galvą ten, kur susidariusi tuščia ertmė po stogo kraigu.

Nieko.

– Greitai sutems, – informavo ūkvedė Šarlotė, leisdama suprasti Karlui, kad jis galėtų susirasti kitą vietą žaisti policininką.

– Ar čia yra palėpė ar kas nors panašaus? – viltingai paklausė jis. – Koks nors liukas ar laiptai, kurių iš čia nesimato?

– Ne, čia yra tik tai, ką matote.

Karlas pažvelgė į viršų. Gerai, vadinasi, palėpės virš buto nėra.

– Aš dar kartą viską peržiūrėsiu, – nutarė jis.

Ieškodamas nepritvirtintų grindų lentų jis pakėlė visus kilimėlius. Atsargiai nuplėšė visus virtuvėje priklijuotus plakatus, kurie vaizdavo prieskonius. Karlas tikrino, ar po jais nėra kokių nors tuščių ertmių. Pabeldė į baldus, spintų ir spintelių apačias. Bet nieko nerado.

Karlas papurtė galvą, nepatenkintas savimi. Ir kodėl gi čia turėtų kas nors būti?

Išėjęs iš buto užvėrė duris. Kurį laiką pastoviniavo laiptų aikštelėje, vildamasis, gal vis dėlto jo akis užtiks ką nors, kas yra vertas dėmesio. Toks trumpas atokvėpis jam turėjo padėti atsikratyti erzinančio pojūčio, jog kažką pražiūrėjo.

Tada suskambo jo mobilusis telefonas ir jis grįžo į realybę.

– Kodėl tu ne savo darbo kabinete, Karlai? – pasigirdo Markuso balsas. – Ir kodėl rūsyje, už kurį esi atsakingas, tokia baisi netvarka? Koridorius užverstas galybe stalų, o tavo kabinete mačiau nesuskaičiuojamą galybę geltonų lipnių lapelių. Kur tu, Karlai? Gal pamiršai, kad rytoj pas tave atvyksta svečiai iš Norvegijos?

– Šūdas! – išsprūdo jam pernelyg garsiai. Taip, jis iš tiesų apie tai pamiršo.

– *Ok*? – pasigirdo kitame laido gale. Karlas žinojo, kad žmogžudysčių skyriaus viršininko „ok“ turi visai kitokį atspalvį.

– Aš pakeliui į komisariatą. – Jis pažvelgė į laikrodį. Buvo jau po keturių.

– Dabar? Ne, nesuk galvos dėl nieko. – Viršininkas kalbėjo taip, jog atrodė vietos diskusijoms nelabai buvo likę. Jis niršo. – Aš pasirūpinsiu rytdienos vizitu. Pasirūpinsiu, kad svečiai neužsuktų į tą netvarką, kuri tvyro tavo rūsyje.

– Kada sakei, jie atvyksta?

– Jie atvyksta dešimtą ryto, bet gali nesivarginti, Karlai. Viską perimu į savo rankas, tu turėsi būti pasiruošęs atsakyti į iškilusius klausimus, jei mes to pageidausime.

Kurį laiką po pokalbio su Markusu Jakobsenu Karlas stebeilijo į savo mobilųjį telefoną. Iki pokalbio su Markusu Karlui atrodė, kad visi tie džiovintų menkių karalystės šeichai galėtų pabučiuoti jam į minkštąją, bet dabar jo nuomonė visiškai pasikeitė. Jei žmogžudysčių skyriaus viršininkas nori perimti viską į savo rankas, tuomet Karlas pasistengs, kad to neįvyktų. Karlas kelis kartus nusikeikė ir pažvelgė pro stoglangį virš įspūdingos laiptinės. Saulė tebešvietė ir jos spinduliai pro stiklo narelius veržėsi į vidų. Nors darbo diena ėjo į pabaigą, jis visiškai nenorėjo važiuoti namo.

Jis nebuvo pasirengęs keliauti į Hestestiną, palei laukus, ir galiausiai parsigauti namo, kur savo kulinariniais šedevrais mėgsta pasipuikuoti Mortenas.

Karlas pastebėjo į vidų stačiu kampu krentančius šešėlius. Tai privertė jį suraukti kaktą.

Tokiuose prabangiuose namuose langų rėmai kambariuose, kuriuose stogas leidžiasi įžulniu kampu, paprastai yra įleisti dvylika colių į sieną. Bet šiame name rėmai buvo įleisti kur kas giliau, maždaug dešimt papildomų colių. Tai reiškė, jei jis teisingai spėja, kad pastate kažkada jau po pastatymo buvo pasirūpinta papildoma izoliacija.

Užvertęs galvą Karlas pamatė siaurą įtrūkimą, nutįsusį nuo virš laiptinės esančių lubų iki nuožulnios sienos. Akimis jis nusekė įtrūkimą per visą laiptų aikštelę ir galiausiai grįžo ten, nuo kur pradėjo. Taip, nuožulnios sienos iš tiesų buvo kitokios. Buvo aišku, kad tokia puiki pastato sienų izoliacija čia įrengta ne nuo pat jo pastatymo. Sienas dengė mažų mažiausiai šešių colių storio

papildomos izoliacijos sluoksnis, o ant viršaus dar buvo sumontuotos gipso kartono plokštės. Viskas buvo dailiai nuglaistyta ir gražiai nudažyta. Tačiau, aišku kaip dieną, kad laikui bėgant anksčiau ar vėliau susiformuoja įtrūkimų.

Karlas apsisuko, dar kartą atidarė buto duris, priėjo prie išorinės patalpų sienos ir įdėmiai apžiūrėjo visus nuožulnius paviršius. Jis pastebėjo, kad įtrūkimai susiformavo ir sudūrime, einančiame per visas lubas. Daugiau nieko.

Kažkur tikrai turėjo būti tuščia ertmė, bet akivaizdu, kad joje ką nors paslėpti neįmanoma. Bet kokiu atveju, ne iš vidaus.

Jis pakartojo sau:

– Ne iš vidaus!

Jis pamatė balkono duris. Pagriebė už rankenos, pastumdamas atidarė duris ir išėjo į lauką. Panaudojant pasviras čerpes čia buvo sukurtas įspūdingas reginys.

– Nepamiršk, tai buvo seniai, – šnabždėjo jis ir akimis ėmė klajoti per čerpių eiles. Jis stovėjo šiaurinėje namo pusėje. Dėl lietaus vandens ir jame esančių maistingų medžiagų ant stogo sėkmingai kerojo samanos, kurios dabar, tarsi scenos dekoracijos, dengė didesnę stogo dalį. Karlas pasisuko į čerpes už balkono durų ir akimirksniu pastebėjo, kad kažkas čia ne taip.

Čerpės buvo išdėliotos taisyklingai ir gerai pritvirtintos. Ant visų augo samanos. Tačiau viena viršutinėje čerpių eilėje, prijungta prie stogo kraigo, buvo šiek tiek iškrypusi. Stogą dengė lovelio formos čerpės, kurios iš dalies dengia viena kitą. Kiekvienos tokios čerpės apatinėje pusėje yra nedidelis gumburas, kuris neleidžia čerpei nukristi nuo medinių skersinių sijų. Bet ši konkreti išskirtinė čerpė buvo atsipalaidavusi ir galėjo bet kada nuslysti žemyn. Atrodė, tarsi gumburas būtų atkirstas, todėl čerpė dabar guli atsipalaidavusi ant sijos tarp kitų čerpių.

Kai Karlas pabandė ją pakelti, čerpė nesunkiai pasidavė.

Karlas giliai įkvėpė vėsaus rugsėjo oro.

Jis visu kūnu pajuto neįprastą jausmą, tarsi būtų susidūręs su kai kuo neįprastu. Kažką panašaus tikriausiai jautė Hovardas Karteris, išgręžęs nedidelę skylę laidojimo rūsio duryse ir staiga suvokęs, kad atsidūrė faraono Tutanchamono kape. Prieš Karlą izoliacinės medžiagos ertmėje po čerpėmis gulėjo nedažyta batų dėžutės dydžio metalinė dėžė, įvyniota į permatomą plastiko paketą.

Staiga jo širdis ėmė daužytis lyg pašėlusi. Jis pakvietė ūkvedę.

– Matote tą dėžę?

Ji priėjo ir nenoriai pasilenkė, kad galėtų pasižiūrėti po čerpėmis.

– Ten dėžė. Kas joje?

– Nežinau. Bet būsite mano liudininkė, galinti patvirtinti, kad radau ją čia.

Ji pažvelgė į Karlą paniurusiu žvilgsniu.

– Gerai, aš turiu akis, ar tai turite omenyje?

Karlas išsitraukė mobilųjį telefoną ir padarė kelias nuotraukas. Tada parodė jas ūkvedei.

– Ar galėsite paliudyti, kad ką tik nufotografavau būtent šią ertmę?

Ūkvedė susidėjo rankas ant klubų. Aišku kaip dieną, kad verčiau jai neuždavinėti jokių klausimų.

– Išimsiu šią dėžę ir nusivešiu į komisariatą. – Jis neklausė, tik patvirtino. Priešingu atveju, ji nuskubėtų į apačią ir pažadintų Kasandrą Lasen. O tada tik ir lauk netikėtumų.

Karlas leido jai eiti. Ūkvedė, purtydama galvą, nuėjo. Akivaizdu, kad jos pasitikėjimas visokiomis angelų sargų institucijomis gerokai susvyravo.

Akimirką jis svarstė, gal vertėtų paskambinti ir išsikviesti nusikaltimo vietas apžiūrinčius ir įkalčius surenkančius specialistus. Bet persigalvojo, įsivaizduodamas, kaip aplink nusidrieks ne viena mylia nusikaltimo vietą juosiančios juostos ir sukiosis baltais kombinezonais vilkintys vyrai. Jie ir taip turi ką veikti, o jis laukti negali. Aišku ir paprasta.

Taigi Karlas užsimovė pirštines, atsargiai pakėlė dėžę, padėjo atgal čerpę, įsinešė dėžę į vidų, padėjo ant stalo, išvyniojo ir atidarė. Visus veiksmus jis atliko sklandžiai, bet nesąmoningai.

Ant viršaus buvo padėtas nedidelis pliušinis meškutis, nedidesnis už degtukų dėžutę. Jis buvo neryškios spalvos, gelsvas, snukučio ir galūnių pliušas buvo nusitrynęs. Galbūt tai kažkada buvo mylimiausias Kimės turtas, jos vienintelis draugas. O galbūt kieno nors kito. Tada iš po meškučio ištraukė laikraštį. *Berlingske Tidende*, 1995 m. rugsėjo 29 d. Tokią datą Karlas perskaitė laikraščio kampe. Tą pačią dieną ji persikėlė gyventi pas Bjarnę Thogerseną. Be šios konkrečios datos daugiau niekas laikraštyje nesudomino Karlo. Jame tebuvo nesibaigiantys darbo skelbimai.

Karlas pažvelgė į dėžę, vildamasis pamatyti kokį nors dienoraštį arba laiškus, kurie padėtų patvirtinti ankstesnes prielaidas. Bet rado tik šešis nedidelius plastiko paketus, panašius į tuos, kurie naudojami kolekcionuojant pašto ženklus arba maisto receptams laikyti. Jis nužvelgė ir įvertino visus iš dėžės ištrauktus daiktus.

Kodėl reikėtų taip skrupulingai slėpti šiuos daiktus? – pagalvojo jis. Atsakymas tapo iš karto aiškus, vos tik jis pamatė dviejų apačioje padėtų paketų turinį.

– *Užsipisk!* – leptelėjo jis.

Ten buvo dvi žaidimo *Trivial Pursuit* kortelės. Po vieną kiekviename pakete.

Penkias minutes jis bandė sutelkti padrikusias mintis. Tada čiupo bloknotą ir detaliai užsirašė plastiko paketų vietą dėžėje kitų ten buvusių daiktų atžvilgiu.

Įdėmiai apžiūrėjo kiekvieną paketą.

Viename pakete buvo vyriškas rankinis laikrodis, vienas auskaras, kitame pakete buvo kažkoks guminis raištis ir nosinė.

Be paketų, kuriuose buvo sudėtos žaidimo *Trivial Pursuit* kortelės, buvo dar keturi paketai.

Karlas prikando lūpą.

Iš viso dėžėje buvo šeši.

22 SKYRIUS

Ditlevas keturiais šuoliais užlėkė į „Karakasą" vedančiais laiptais.

– Kur jis? – riktelėjo Pramas sekretorei ir staigiai metėsi į tą pusę, kur ji rodė pirštu.

Frenkas Helmondas gulėjo palatoje vienas. Nieko nevalgęs jis laukė antrosios operacijos.

Kai Ditlevas įžengė į palatą, Helmondo žvilgsnis neatrodė pagarbus.

Keista, – pagalvojo Ditlevas, žvalgydamasis į Helmondo lovą ir tvarsčiais apraišiotą veidą. – *Šis idiotas guli čia ir visiškai nepaiso manęs. Nejau jis taip nieko ir nesuprato? Kas jį sužalojo ir kas sulopė?*

Kalbant apie gydymą, juodu dėl visko sutarė. Bus gydomos gilios Helmondo veido žaizdos, daroma nedidelė plastinė veido operacija ir atliekamas odos patempimas aplink kaklą ir krūtinę. Ditlevas galėjo pasiūlyti Helmondui poodinių riebalų nusiurbimą, operacijas ir įgudusias rankas. Be to, savo žmoną. Pakankamai sėkmingas sandėris. Pasiūlęs tokį paketą Ditlevas turėjo

teisę reikalauti, kad Helmondas parodytų nuolankiai gerbiantis jųdviejų susitarimą. Bent tiek, jei nesugeba parodyti elementaraus dėkingumo.

Bet Helmondas nesilaikė susitarimo. Jis leptelėjo tai, ko nederėjo. Tikriausiai jo kalbas girdėjusios medicinos seserys stebėjosi tuo, ką išgirdo. Nesvarbu, kad pacientas buvo stipriai apsvaigęs nuo vaistų, šiaip ar taip, jis išpliurpė tai, ką girdėjo aplinkiniai: „Mane užpuolė ir sužalojo Ditlevas Pramas ir Ulrikas Dybolas Jensenas."

Jis *tai* pasakė.

Ditlevas nieko nelaukdamas drėbė, ką galvojo. Bet kokiu atveju, Helmondas neturėjo kito pasirinkimo, tik išklausyti jį.

– Ar žinai, kaip paprasta nužudyti anestetikais nuslopintą žmogų ir likti nesusektam? – išrėžė Ditlevas. – Ak, tu nežinai? Bet kokiu atveju, šį vakarą tau bus atlikta antroji operacija, Frenkai. Viliuosi, kad anesteziologas savo darbą dirbs profesionaliai. Nepaisant visko, moku jiems, kad savo darbą atliktų gerai. – Diltevas pirštu parodė į Helmondą. – Ir dar vienas dalykas. Ar galiu manyti, kad nuo šiol laikysi savo srėbtuvę užčiauptą ir vykdysi mūsų susitarimą? Priešingu atveju, rizikuoji tapti organų donoru. Mes tikrai rasime kam juos persodinti. Yra daug jaunesnių žmonių, kuriems jų reikia. Juk toks sprendimas turėtų būti nemalonus, tiesa?

Ditlevas patapšnojo per lašelinę, kuri buvo pritvirtinta prie Frenko rankos.

– Aš nelaikau pagiežos, Frenkai. Neturėtum ir tu. Ar supranti mane?

Jis stipriai stumtelėjo Helmondo lovą ir nusisuko. Tas susna nevykėlis prašosi bėdos.

Išeidamas iš palatos Ditlevas taip stipriai trenkė durimis, kad pro šalį ėjęs budėtojas net sustojo jų apžiūrėti, kai Ditlevas nudrožė šalin.

Ditlevas pasuko tiesiai į skalbyklą. Jam reikėjo kuo skubiau išguiti tą bjaurų jausmą, kurį sukėlė ta nemaloni, su Helmondu susijusi situacija.

Visai neseniai jo klinikos skalbykloje pradėjo dirbti mergina iš Mindanao. Toje Filipinų vietovėje įprasta kapoti galvas svetimoteriaujantiems vyrams. Jam magėjo kuo skubiau išbandyti naujokę. Ditlevas stebėjo merginą pasitenkinimo kupinu žvilgsniu. Ji atrodė būtent taip, kaip Pramui labiausiai patiko: žvelgė į jį droviai ir akivaizdžiai jautėsi kaip bevertis žemės kirminas. Visa tai, o dar ir faktas, kad ji ranka pasiekiama, uždegė kaitrią ugnį. Ugnį, kurią jis troško žūtbūt užgesinti.

– Aš kontroliuoju situaciją dėl Helmondo, – pranešė jis tą pačią dieną Ulrikui. Šis, vairuodamas automobilį, linktelėjo patenkintas. Buvo akivaizdu, kad Ulrikas pajuto palengvėjimą.

Ditlevas nužvelgė kraštovaizdį, priešais iš lėto išnyrantį mišką. Jį užliejo ramybė. Svarbiausia, kad nekontroliuojamų įvykių kupina savaitė pagaliau baigėsi.

– O kaip dėl policijos? – paklausė Ulrikas.

– Ten irgi viskas sutvarkyta. Karlas Mjorkas nušalintas nuo bylos.

Jiedu atvažiavo į Torsteno valdas. Sustoję už penkiasdešimties jardų nuo vartų atsuko veidus į kameras. Po dešimties sekundžių atsidarė netoliese tarp eglių įrengti vartai. Įvažiuodamas į kiemą Ditlevas mobiliuoju telefonu surinko Torsteno numerį.

– Kur esi? – paklausė jis.

– Važiuokite pro veisyklą ir sustokite. Aš žvėryne.

– Jis žvėryne, – persakė jis Ulrikui, jausdamas stiprėjantį pasitenkinimą. Tai buvo labiausiai svaiginanti ritualo dalis. Dalis, kuri, bent jau Torstenui, atrodė pati svarbiausia. Jie ne kartą matė Torsteną bėgiojantį tarp pusnuogių, drabužius demonstruojančių modelių. Ne kartą matė jį besimaudantį šlovės spinduoliuose ir girdėjo jo adresu išsakomas įtakingų žmonių pagyras. Bet niekada ir niekur jie nematė tokio didžiulio pasitenkinimo jo veide, koks atsirasdavo tuo metu, kai jiedu aplankydavo Torsteną žvėryne prieš medžioklę. Artimiausia medžioklė nusimato kurį nors kitos savaitės šiokiadienį. Dar nėra pasirinkta konkreti diena, bet ji vyks ateinančios savaitės pradžioje. Galės dalyvauti tik tie, kas anksčiau laimėjo teisę šaudyti į ypatingą dienos laimikį. Tik patyrusieji žmonės, tik tie, kurie turėjo materialios naudos iš šių medžioklių. Žmonės, kuriais gali pasitikėti. Tokie žmonės kaip jie.

Kai tik Ulrikas pastatė savo *Rover* automobilį, iš pastato išėjo Torstenas. Jo guminė prijuostė buvo sutepta krauju.

– Labas, – plačiai šypsodamasis pasisveikino Torstenas. Jis ką tik paskerdė kažkokį gyvį.

Žvėryno patalpos po paskutinio karto, kai jie čia lankėsi, padidėjo. Jos tapo ilgesnės ir šviesesnės, buvo suskirstytos į daugybę stiklinių gardų. Keturiasdešimt latvių ir bulgarų darbininkų gerokai padirbėjo. Pamažu Dueholto dvare buvo įgyvendinta tai, ką prieš šešiolika metų ambicingas Torstenas išvydo savo vizijose. Tai buvo tada, kai būdamas dvidešimt ketverių jis jau spėjo uždirbti pirmuosius milijonus.

Žvėryne stovėjo maždaug šimtas ar daugiau narvų su gyvūnais. Visi jie buvo apšviesti halogeno lempomis.

Vaikams turas po Torsteno Florino žvėryną būtų kur kas egzotiškesnis už kelionę į zoologijos sodą. Suaugęs žmogus, net ir turė-

damas labai mažai žinių apie gyvūnų gerovę, čia patirtų šoką.

– Pažiūrėkite į šitą, – pasiūlė Torstenas. – Tai Komodo varanas.

Buvo akivaizdu, kad Torstenas buvo patenkintas tuo, kas jį supo. Atrodė, tarsi jis patirtų orgazmą. Ditlevas suprato, kodėl taip yra. Žinant, kad šie gyvūnai pavojingi ir priklauso nykstančioms rūšims, buvo galima suvokti, kad jie nebuvo atsitiktiniai laimikiai.

– Manau, kad iškritus sniegui šitą galėsime nusivežti į Sachenholto sodybą. Ten lengviau stebėti medžioklės plotus, nes šie velniai moka fantastiškai slapstytis. Galite įsivaizduoti?

– Esu girdėjęs, kad jų įkandimas yra labai nuodingas, – įsiterpė Ditlevas. – Būtina pataikyti tiesiai į taikinį. Kol jis nespėjo įsikibti nasrais į šaulį.

Jie pastebėjo, kaip nevalingai pradėjo virpėti Florino kūnas. Taip, tai išties įspūdingas laimikis, kurį jis parūpino savo draugams. Kaip jam pavyko?

– O ką pasiūlysi kitą kartą? – susidomėjęs paklausė Ulrikas.

Florinas išskėtė rankas į šalis. Tai reiškė, kad jis turi idėją, bet jos neatskleis.

– Mes galime rinktis iš čia, – parodė jis į daugybę narvų, kuriuose buvo laikomi maži išsigandę gyvūnai.

Pastate buvo švaru tarsi ligoninėje. Kadangi gyvūnai daug ėsdavo, savaime aišku, nemažai tuštindavosi. Tačiau patyrę juodaodžiai Torsteno darbininkai darbavosi iš peties, todėl ore netvyrojo nepakeliamas šlapimo ir išmatų tvaikas. Šioje sodyboje gyveno trys šeimos iš Somalio. Šie žmonės stropiai šlavė, ruošė pašarus, šluostė dulkes, valė narvus. Vos pasirodydavo svečiai, dingdavo iš akiračio. Pašaliniams čia būdavo ne vieta. Paskutinėje eilėje vienas šalia kito stovėjo šeši aukšti narvai, kuriuose kažkas spietėsi.

Pažvelgęs į pirmuosius du narvus Ditlevas nusišypsojo. Narve tupėjo įmitusi šimpanzė. Agresyvias akis ji buvo įsmeigusi į gretimą narvą, kuriame tarp kojų panarinęs uodegą stovėjo laukinis dingas. Šuo tirtėjo, o per dantis nenumaldomai tekėjo seilės.

Torstenas iš tiesų buvo be galo išradingas. Jam buvo nusispjauti į priimtas normas. Jei gyvūnų teisių organizacijos kada nors užklystų į jo valdas, jam tektų pasėdėti kalėjime ir sumokėti milijonines baudas. Jo sukurta imperija žlugtų per vieną naktį. Save gerbiančios damos be skrupulų dėvi natūralius kailinius, tačiau jei tos pačios moterys išvystų, kaip Danijos mišku skuodžia dingo mirtinai išgąsdinta šimpanzė, tada jos tikrai atsisakytų kailinių.

Paskutiniuose keturiuose narvuose buvo laikomi ne tokie egzotiški gyvūnai. Vokiečių dogas, didžiulis ožys, barsukas ir lapė. Išskyrus lapę, visi kiti gyvūnai gulėjo ant šieno, spoksodami į juos nužiūrinėjančius žmones, tarsi būtų susitaikę su savo likimu. Pastirusi lapė spraudėsi kampe.

– Turbūt pagalvojote, na, ir kas gi čia tokio. Paaiškinsiu. – Florinas įkišo rankas į savo prijuostės šonines kišenes ir galvos linktelėjimu parodė į vokiečių dogą. – Šito grynaveislio padaro šaknys nutįsusios per šimtą metų. Jis man kainavo įspūdingus du šimtus tūkstančių kronų. Bet kadangi jo akys tokios bjaurios ir piktos, manau, kad nevertėtų jam leisti pratęsti savo giminės ir perdavinėti palikuonims savo bjaurių genų.

Kaip ir buvo galima tikėtis, tai išgirdęs Ulrikas nusikvatojo.

– Turėtumėte žinoti ir apie šį ypatingą padarą. – Torstenas galvos mostu parodė į kitą narvą. – Jūs tikriausiai pamenate, kad geriausias pavyzdys yra advokatas Rudolfas Sandas, kuris beveik šešiasdešimt penkerius metus skrupulingai užrašinėjo informaciją apie savo trofėjus. Jis iš tiesų buvo legendinis žudikas. – Torstenas linktelėjo ir sudavė per grotas. Iš netikėtumo gyvūnas atšoko to-

lyn, panarindamas galvą ir grėsmingai mosuodamas savo ragu. – Sandas nugalabijo 53 276 gyvūnus. Šis ožys buvo svarbiausias ir didžiausias jo trofėjus. Tai sraigtaragis ožys, geriau žinomas kaip Pakistano marchuras. Žinote, Sandas beveik dvidešimt metų Afganistano kalnuose medžiojo marchuro patiną, kol po šimtą dvidešimt penkias dienas trukusio persekiojimo jam pagaliau pavyko patiesti milžinišką, senovės laikus menantį ožį. Internete galite pasiskaityti apie jo žygdarbius. Rekomenduoju. Būtų nelengva rasti medžiotoją, kuris savo laimikiais ir pasiekimais prilygtų Rudolfui Sandui.

– Tai marchuras? – Ulrikas šypsojosi žudikiška šypsena.

Torstenas degė pasitenkinimu.

– Po velnių, aišku kaip dieną, kad tai marchuras. Šitas vos keliais kilogramais lengvesnis už tą, kurį nudobė Rudolfas Sandas. Jei tiksliau, dviem su puse kilogramo. Puikus egzempliorius. Man jį pavyko gauti pažįstamų Afganistane dėka. Tegyvuoja karas.

Visi nusijuokė ir atsisuko į barsuką.

– Šitas ne vienerius metus gyveno netoli sodybos, pietinėje jos pusėje. Bet vieną dieną pernelyg prisiartino prie mano spąstų. Noriu, kad žinotumėte, jog su šiuo mažu troliu turiu nesuvestų sąskaitų.

Vadinasi, šio padaro laukia siaubinga egzekucija, – pagalvojo Ditlevas. – *Torstenas vieną dieną susidoros su juo pats.*

– Na, o štai ir fantastiškasis Ponas Lapinas. Ar žinote, kuo jis ypatingas?

Jie visi kurį laiką tyrinėjo lapiną. Gyvūnas atrodė išsigandęs, bet vis tiek stovėjo ir žiūrėjo į juos, nepajudindamas galvos, kol galiausiai Ulrikas įspyrė į narvo grotas.

Gyvūnas staigiai metėsi jų pusėn ir tvirtais nasrais įsikibo į Ulriko batą. Ulrikas ir Ditlevas akimirksniu atšoko. Tada jiedu

pastebėjo seiles aplink žvėries nasrus, paklaikusias akis ir suvokė, kad netrukus mirtis pasiglemš šį padarą.

– Jėzau Kristau, Torstenai, šis padaras tarsi apsėstas. Ar tai jis? Tas gyvūnas, kurį medžiosime kitą savaitę? Aš teisus? Mes išvaduosime iš kančių pasiutlige sergančią lapę? – linksmai nusijuokė Ulrikas, juoku užkrėsdamas ir Ditlevą. – Radai pasiutlige sergantį gyvūną, kuris puikiai pažįsta mišką. Nekantrauju, kada apie tai sužinos kiti medžiotojai. Po velnių, Torstenai. Kodėl mes apie tai nepagalvojom anksčiau?

Išgirdęs tuos žodžius Torstenas ėmė kvatotis nevaldomu juoku. Jis kvatojosi taip garsiai, jog ėmė šnarėti ir šnypšti išgąsdinti gyvūnai, ieškodami saugios vietelės tolimiausiuose savo kalėjimų kampuose.

– Gerai, kad apsiavei tuos storapadžius batus, mielas Ulrikai, – nusijuokė Torstenas, parodydamas į dantų žymes, kurios liko ant jo pagal užsakymą siūtų *Wolverine* firmos batų. – Priešingu atveju, turėtume keliauti į Hileriodo ligoninę. Būtų sunku paaiškinti, kas tau atsitiko. Tiesa? Dar vienas dalykas, – tęsė Torstenas, palydėdamas draugus į tą patalpų dalį, kuri buvo apšviesta ryškiausia šviesa. – Pažvelkite!

Jis parodė į pastato priestate įrengtą šaudyklą. Tai buvo beveik septynių pėdų aukščio ir mažiausiai penkiasdešimties jardų ilgio cilindro formos tunelis. Kas jardą buvo nubrėžtos linijos. Gale buvo įrengti trys taikiniai. Vienas buvo skirtas šaudymui iš lanko, antras šaudymui iš graižtvinio šautuvo ir trečias, apkaltas plienu, skirtas šaudymui iš didesnio kalibro ginklų.

Jie apžiūrėjo tunelio vidaus sienas ir liko sužavėti. Jas dengė mažiausiai penkiolikos colių storio garso izoliacija. Jei garsas ir prasiskverbtų į išorę, jis labiau primintų kamuolio dunksėjimą.

– Visur įrengti ventiliatoriai, todėl tunelyje galime imituoti įvairiausias vėjo sąlygas. – Torstenas nuspaudė mygtuką. – Šios oro srovės parodo, kaip reikia tinkamai pasukti lanką. Ten stalas. – Jis parodė į mažą kompiuterio ekraną ant sienos. – Čia galima sukurti įvairiausius ginklų ir vėjo derinius. Bet pirmiausia, turite sužinoti, kaip visa tai atrodo tikrovėje. Mes negalime visos šios įrangos neštis į mišką.

Ulrikas nusekė jam iš paskos. Jo stori plaukai styrojo nejudėdami. Tuo tarpu Torsteno ševeliūra plaikstėsi į šalis. Jo plaukai atstojo tobuliausią vėjo krypties indikatorių.

– Dabar jūsų laukia geroji naujiena, – nerimo Torstenas. – Mes paleisime į laisvę pasiutlige sergančią lapę. Ji beprotiškai agresyvi, jau spėjote įsitikinti. Varovai vilkės patvarius odinius drabužius, apsaugančius jų kūną iki kirkšnių. – Torstenas rankos mostais iliustravo savo žodžius. – Bet mums, medžiotojams, kils realus pavojus. Žinoma, pasirūpinsiu vakcina nuo pasiutligės, bet lapė tokia agresyvi, kad galima žūti ir nuo jos įkandimų, ne tik pasiutligės užkrato. Ji gali perkąsti šlaunies arteriją! Suvokiate, ką tai reiškia?

– Kada apie tai praneši kitiems? – džiugiai paklausė Ulrikas.

– Prieš pat medžioklę. Bet dabar parodysiu įdomiausią dalyką. Žiūrėkite.

Jis pasilenkė už šieno ryšulio ir ištraukė ginklą. Ditlevui tai padarė didžiulį įspūdį. Arbaletas su žiūronais. Be jokios abejonės, 1989 metais įsigalėjus naujai ginklų įstatymo pataisai šis ginklas tapo neteisėtas. Jis buvo iš tiesų mirtinai pavojingas ir įspūdingas. Šaudydamas iš jo žmogus turi tik vieną galimybę pataikyti į taikinį, nes norint užtaisyti ginklą reikia laiko. Be jokios abejonės, nusimato kupina pavojų medžioklė. Kaip ir turėtų būti.

– Tai *Relayer Y25*. Jubiliejinis kompanijos *Excalibur* modelis, kuris pasirodys pavasarį. Bus pagaminta tik du tūkstančiai vienetų, ir šie du. Turiu ir antrą. – Torstenas iš slėptuvės ištraukė dar vieną arbaletą. Padavė ginklus Ulrikui ir Ditlevui.

Ištiesęs ranką Ditlevas paėmė savąjį. Jis buvo lengvas lyg pūkas.

– Mums pavyko įvežti juos į šalį išardytus dalimis. Kiekviena dalis buvo atsiųsta atskirai. Maniau, kad viena detalė pasimetė siunčiant paštu, bet ir ji vakar atkeliavo. – Jis plačiai išsiviepė. – Ginklai buvo siunčiami į šalį metus. Ką manote?

Ulrikas truktelėjo templę. Atrodė, lyg jis būtų perbraukęs per arfos stygas, skleidžiančias veriantį garsą.

– Naudotojo žinyne rašoma, kad arbaleto įtempimo jėga yra du šimtai svarų, bet manau, kad ji kur kas didesnė. Naudojant 2219 numerio strėlę netgi dideli gyvūnai neišgyventų, kliudyti šūvio, paleisto iš arbaleto už devyniasdešimties jardų. Žiūrėkit.

Torstenas pagriebė arbaletą, atrėmė jo šaunamąjį galą į grindis ir prispaudė jį koja. Tada stipriai truktelėjo templę ir ją užtvirtino. Buvo akivaizdu, kad Torstenas tą buvo daręs ne vieną kartą anksčiau.

Iš strėlinės jis ištraukė strėlę ir atsargiai įtvirtino ją reikiamoje vietoje. Jo judesiai buvo lėti, lankstūs ir nebylūs. Tada jis nukreipė ginklą į taikinį už keturiasdešimt penkių jardų ir galinga jėga paleido į jį strėlę.

Kaip Ulrikas su Ditlevu tikėjosi, Torstenas pataikė į patį taikinio centrą. Tačiau šį kartą viskas buvo kiek neįprasta, nes padariusi nemenką lanką ore strėlė taip stipriai trenkėsi į taikinį, kad net prasmego jame.

– Kai taikysitės į lapę, svarbu, kad stovėtumėte šiek tiek aukščiau. Tokiu atveju, perskrodusi lapės kūną, strėlė nekliudys varo-

vų, nes bus nukreipta žemyn. Svarbu nepataikyti lapei į mentę, nes toks šūvis nebus mirtinas ir lapė sugebės pasprukti.

Torstenas padavė Ulrikui ir Ditlevui popieriaus lapelį.

– Čia puslapio nuoroda internete. Ten galėsite pasiskaityti, kaip surinkti ir naudoti arbaletą. Rekomenduoju nuodugniai peržiūrėti visą filmuotą medžiagą.

Ditlevas pažvelgė į nuorodą:

http://www.excaliburcrossbow.com/demo/listings.php?category-id=47.

– Kodėl? – paklausė jis.

– Nes judu laimėsite burtų traukimą.

23 SKYRIUS

Grįžęs į rūsį Karlas pamatė, kad iš visos galybės sumontuotas stovėjo vos vienas vienintelis reguliuojamas stalas, ir tas ant klibančių kojų. Šalia stalo jis rado klūpinčią Rouzę, kuri keiksnojo atsuktuvą.

Dailus užpakaliukas, – pagalvojo jis, tylomis peržengdamas sekretorę.

Jis kreivu žvilgsniu nužvelgė savo darbo stalą. Vos tik pamačius mažų mažiausiai dvidešimt geltonų lipnių lapelių, ant kurių buvo pakeverzotos didžiosios raidės, kokiomis paprastai rašydavo Asadas, Karlą apėmė bloga nuojauta. Ant penkių lapelių buvo išraitytos žinutės, kad skambino Markusas Jakobsenas ir ieškojo Karlo. Karlas nieko nelaukdamas juos suglamžė. Kitus lapelius suklijavo į vieną lipnią masę ir įsibruko į užpakalinę kišenę.

Jis kyštelėjo nosį į miniatiūrinį Asado kabinetą ir pamatė, kad pagalbininko nėra nei ant maldai skirto kilimėlio, patiesto ant grindų, nei ant kėdės.

– Kur jis? – paklausė Karlas Rouzės.

Ji nesivargino atsakyti į Karlo klausimą. Paprasčiausiai parodė į erdvę už Karlo nugaros.

Karlas grįžo į savo darbo kabinetą, kur pastebėjo sėdintį Asadą. Jis buvo susikėlęs kojas ant popierių miško, išdėlioto ant Karlo darbo stalo. Asadas kažką entuziastingai skaitė ir buvo nugrimzdęs savo mintyse. Jis ritmingai linksėjo galva, taikydamas į taktą pagal birbiančią neaiškios kilmės muziką, kuri sklido iš ausinių. Garuojančios arbatos puodelis stovėjo pastatytas ant dokumentų, kuriuos Karlas pažymėjo „1 kategorija: Bylos be kaltininkų", krūvos. Viskas atrodė labai tvarkinga ir susisteminta.

– Ką, po velnių, veiki, Asadai? – užriko Karlas. Taip šiurkščiai, kad vargšelis net krūptelėjo, tarsi jį būtų kas timptelėjęs kaip kokią marionetę. Į orą pakilo iš segtuvų išsegti dokumentai ir ant stalo išsiliejo arbata.

Asadas staigiai puolė rankovėmis šluostyti arbatą nuo stalo. Kai Karlas draugiškai padėjo ranką Asadui ant peties, Asado veide nuostabą pakeitė įprastinė, šelmiška šypsena. Taip šypsodamasis Asadas parodė, jog apgailestauja dėl to, kas ką tik atsitiko, be to, jis turi jaudinančių naujienų, kuriomis norėtų pasidalyti. Tik tada Asadas išsitraukė savo ausines.

– Atsiprašau, kad sėdžiu čia, Karlai. Bet savo kabinete buvo neįmanoma būti, nes ji visą laiką triukšmauja.

Jis nykščiu parodė į koridorių, iš kurio sklido aršūs Rouzės keiksmai. Ji kėlė tokį triukšmą, kuris priminė visų neaiškios konsistencijos pavidalų bildesį, sklindantį iš komisariato rūsio kanalizacijos vamzdžių.

– Ar neturėtum padėti Rouzei montuoti stalus, Asadai?

Asadas priglaudė smilių prie savo putlių lūpų, parodydamas, kad Karlas kalbėtų tyliau.

– Ji nori viską padaryti pati. Aš siūliau jai savo pagalbą.

– Ateik trumpam, Rouze! – užriko Karlas, į kampą ant žemės švystelėdamas kaip reikiant arbata įmirkusių popierių krūvą.

Ji atsistojo priešais juodu, įsmeigdama neapykantos kupiną žvilgsnį ir taip stipriai suspausdama rankoje laikomą atsuktuvą, kad net pabalo jos krumpliai.

– Turi per dešimt minučių atlaisvinti erdvę dviem kėdėms, Rouze. Asadai, padėk jai išpakuoti. Pasistatykite jas mano kabinete.

Jiedu įsitaisė priešais Karlą, tarsi du nekantrūs mokinukai. Kėdės buvo visai neprastos, nors Karlas nė už ką nebūtų pasirinkęs baldų žalio metalo kojomis. Tačiau jis neturi kito pasirinkimo ir turės priprasti prie tokių kėdžių, kokias išrinko Rouzė.

Karlas papasakojo jiems apie tai, ką pavyko sužinoti apsilankius pas Kimės pamotę. Ant stalo prieš juodu pastatė atvirą metalinę dėžę.

Rouzei buvo visiškai neįdomu. Asadas iš nuostabos išpūtė akis taip, jog atrodė, lyg jos tuoj iššoks iš akiduobių.

– Jei mums pavyktų ant *Trivial Pursuit* žaidimo kortelių aptikti abiejų Rorvigo aukų pirštų atspaudus, tada prisiekiu, iškasiu iš po žemių visus daiktus, ant kurių gali būti panašius nusikaltimus padariusių menkystų pirštų atspaudai, – išpyškino jis. Praėjo akimirka, kol Asadas ir Rouzė galiausiai suvokė, ką Karlas pasakė.

Jis išdėliojo vieną šalia kito nedidelį pliušinį meškutį ir šešis plastiko paketus. Į šešis atskirus paketus buvo sudėti nosinė, rankinis laikrodis, auskaras, guminis raištis ir dvi kortelės.

– Oi, koks mielas, – įsmeigusi akis į pliušinį meškutį pareiškė Rouzė.

Tipiška, – pagalvojo Karlas.

– Ar judu, žiūrėdami į šiuos paketus, įžvelgiate ką nors neįprasto? – paklausė jis.

– Matau du plastiko paketus, į kuriuos sudėtos žaidimo *Trivial Pursuit* kortelės, – nė kiek nesuabejodama išpyškino Rouzė. Vadinasi, ji vis dėlto klausėsi. Nors Karlas būtų prisiekęs, kad ne.

– Būtent. Puiku, Rouze. Ir tai reiškia?..

– Ką gi, mąstant logiškai, tai reiškia, kad kiekvienas paketas yra susijęs su konkrečiu žmogumi, o ne įvykiu, – pastebėjo Asadas. – Priešingu atveju, *Trivial Pursuit* kortelės būtų sudėtos į vieną plastiko maišelį, teisingai? Rorvige buvo nužudyti du žmonės. Taigi, yra du plastiko maišeliai. – Jis plačiai išskėtė abi rankas. Lygiai taip pat plačiai nusišypsojo. – Taigi, kiekvienam žmogui po vieną plastiko maišelį.

– Tiksliai pastebėta, – pagyrė Karlas. Asadu buvo galima pasikliauti.

Rouzė sudėjo delnus ir iš lėto pakėlė juos sau prie burnos. Suvokimas ar šokas, o gal ir viena, ir kita. Tai žinojo tik ji pati.

– Taigi, ar norite pasakyti, kad mums reikėtų ieškoti informacijos apie šešias žmogžudystes? – paklausė Rouzė.

Karlas pabarbeno į stalą.

– Šešios žmogžudystės. *Bingo!* – riktelėjo jis. Dabar jie visi veikė išvien.

Rouzė vėl įsistebeilijo į mielą pliušinį meškutį. Kažkodėl šis mažas žaislas jai nederėjo prie kitų daiktų. Panašu, kad taip atrodė ne jai vienai.

– Taip, – nutęsė Karlas. – Šis mažylis kažkuo ypatingas, kadangi pateiktas kitaip nei visi daiktai.

Akimirkai visų trijų akys nukrypo į meškutį.

– Žinoma, mes nežinome, ar visi daiktai yra susiję su žmogžudyste, bet tokia galimybė yra. – Karlas ištiesė ranką per stalą. – Asadai, paduok man Johano Jakobseno sąrašą. Jis kabo ant lentos tau už nugaros.

Asadas padėjo sąrašą ant stalo, taip juodu galėjo geriau jį matyti. Karlas parodė į dvidešimt atvejų, kuriuos buvo surašęs Jakobsenas.

– Kol kas negalime tvirtinti, kad šios bylos yra kaip nors susijusios su Rorvigo žmogžudystėmis. Tiesą sakant, tarp jų gali nebūti jokio ryšio. Bet jei sistemingai tirsime šias bylas, galbūt nustatysime, kad su kuria nors viena iš jų galime susieti vieną iš šių daiktų, ir to užteks. Turime nustatyti dar vieną nusikalimą, su kuriuo galėtų būti susijusi šutvė. Jei mums pavyks tai padaryti, mes teisingame kelyje. Ką pasakysi, Rouze? Ar imsiesi šios užduoties?

Jos rankos nusviro žemyn. Netikėtai ji metė nedraugišką žvilgsnį.

– Žinai, tu neįtikėtinai nepastovus, Karlai. Vieną akimirką neleidi mums nė žodžiu prasitarti apie tyrimą, kitą mes imamės veikti iš peties. Vieną akimirką turiu montuoti stalus, o kitą – jau nebe. Ką turėčiau galvoti? Ką pasakysi po dešimties minučių?

– Ei, lukterk. Tu kažką ne taip supratai, Rouze. Tu ir toliau montuosi stalus. Juk tu juos užsakei.

– Apgailėtina, kad tai darau aš, o ne du vyrai...

Staiga įsiterpė Asadas:

– Hm, aš norėjau padėti, tikrai. Nori pasakyti, kad nepasisiūliau?

Bet Rouzė buvo neperkalbama.

– Karlai, tu tikriausiai neįsivaizduoji, kaip nelengva galynėtis su tomis metalinėmis kojomis? Su jomis nuolat kyla bėdų.

– Tu nupirkai tuos stalus ir jie turi rytoj stovėti koridoriuje. Visi sumontuoti! Pas mus atvyksta svečiai iš Norvegijos. Ar pamiršai?

Ji atlošė galvą, tarsi stengdamasi išsivaduoti nuo blogo jo burnos kvapo.

– Na štai, ir vėl. Sakai, svečiai iš Norvegijos? – Ji apsidairė aplink. – Ir kaip mes priimsime tuos svečius iš Norvegijos? Ši vieta atrodo kaip sąvartynas. O Asado kabinetas gali bet kam atimti amą.

– Taigi, pasirūpink šiuo reikalu, Rouze.

– Ką? Nori, kad ir tuo pasirūpinčiau? Vienu metu užkrauni kelias užduotis? Tau patiktų, kad mes čia pluštume visą naktį?

Karlas ėmė kraipyti į šonus galvą. Žinoma, tokios galimybės nereiktų atmesti.

– Ne, bet tada galėtume pradėti darbus rytoj penktą valandą ryto, – atsakė jis.

– *Penktą valandą ryto!* – Tai peržengė visas ribas. – Žmogau, tu tikriausiai juokauji. Kalbu rimtai! Gal gimei su atsisukusiu varžteliu?! – ėmė plūstis ji. Karlas susimąstė, ko paklausti iš centro, kaip jiems pavyko ilgiau kaip savaitę ištverti šitą rakštį subinėje.

– Prašau, Rouze, – kreipėsi Asadas, bandydamas sušvelninti situaciją. – Viskas susidėjo į vieną krūvą, bet tik tada, kai pajudėjo bylos tyrimas.

Staiga ji pašoko iš vietos.

– Asadai, nesikiš ir nedrumsk vandens. Ir liaukis kalbėjęs tais kvailais sakiniais, nuolat kaišiodamas „tada“. Tiesiog liaukis. Žinau, kad gali. Girdėjau tave kalbant telefonu. Ir tau sekėsi puikiai.

Ji pasisuko į Karlą.

– Liepk jam, – parodė į Asadą. – Jis gali montuoti stalus. Pasirūpinsiu viskuo kitu. Ir į darbą rytoj ateisiu ne anksčiau kaip pusę šešių, nes nėra ankstesnio autobuso. – Tada ji pačiupo nediduką pliušinį meškutį ir įbruko jį į Karlo marškinių kišenę.

– Kalbant apie šį daiktą. Judu patys sužinosite, kam jis priklauso. Sutarta?

Kai Rouzė išbildėjo iš kabineto, Asadas su Karlu sėdėjo įsmeigę akis į stalą. Karlui ji priminė viename televizijos seriale matytą pakvaišusią feministę.

– Ar mes tada... – Asadas padarė retorinę pauzę, bandydamas įvertinti, ar teisingai vartoja žodį „tada“. – Ar mes tada oficialiai vėl imamės bylos?

– Ne, kol kas ne. Sužinosime rytoj. – Jis rankoje laikė pluoštą geltonų užrašų lapelių. – Matau, kad surašei nemažai informacijos. Vadinasi, buvai rimtai užsiėmęs. Ar radai žmogų iš mokyklos, su kuriuo galėtume pasikalbėti? Kas jis?

– Tuo buvau užsiėmęs kaip tik tada, kai atėjai. – Jis persisvėrė per stalą ir padėjo porą seno mokyklos žurnalo, kuriame fiksuojama informacija apie studentus, kopijų.

– Paskambinau į mokyklą, bet jos darbuotojai neapsidžiaugė, kai pareiškiau norintis pasikalbėti apie Kimę ir kitus. Reikalas buvo susijęs su žmogžudystėmis, manau, kad šis faktas jiems nepatinka. Taip pat manau, kad mokyklos vadovybė svarstė galimybę iš mokyklos išspirti Pramą, Dybolą Jenseną, Floriną ir Volfą, kai su byla ir jos tyrimu susiję įvykiai pakrypo ne jų naudai. – Jis papurtė galvą. – Man nepavyko kažin ko išpešti. Bet vėliau šovė mintis susirasti ką nors, kas mokėsi vienoje klasėje su tuo vaikinu, kuris nukrito *Bellahoj* plaukimo komplekse ir žuvo. Šalia viso to man dar pavyko rasti mokytoją, kuris dirbo mokykloje kaip tik tuo metu, kai ten mokėsi Kimė ir kiti iš šutvės. Galbūt jis norės pasikalbėti su mumis, kadangi mokykloje dirbo gana trumpai.

Beveik aštuntą valandą vakare Karlas Hornbeko nugaros smegenų traumų klinikoje aplankė Hardį. Tačiau rado tik tuščią jo lovą.

Jis puolė prie pirmos pro šalį ėjusios baltą chalatą vilkinčios moters.

– Kur jis? – paklausė Karlas, nujausdamas kažką negero.

– Jūs giminaitis?

– Taip, – atšovė jis, iš patirties žinodamas, kad verčiau pameluoti.

– Hardžio Heningseno plaučiuose kaupiasi vanduo. Perkėlėme jį ten, kur galėtume geriau juo pasirūpinti. – Moteris parodė į patalpą, ant kurios durų buvo ženklas INTENSYVIOSIOS TERAPIJOS SKYRIUS. – Tik trumpai, – tarė ji. – Jis labai pavargęs.

Buvo akivaizdu, kad Hardžio reikalai kaip reikiant pablogėjo. Kvėpavimo aparatas veikė visu pajėgumu. Lovoje Hardis gulėjo pusiau atsilošęs: jo liemuo buvo apnuogintas, rankos padėtos ant apkloto, beveik visą veidą dengė kaukė, į nosį buvo sukišti kvėpavimo vamzdeliai, prie rankos prijungta lašelinė, aplink rikiavosi sveikatos būklę fiksuojanti įranga.

Hardis gulėjo atsimerkęs. Tačiau buvo pernelyg pavargęs, kad pamatęs Karlą pajėgtų nusišypsoti.

– Sveikas, seni, – pasisveikino Karlas, atsargiai padėdamas ranką ant Hardžio rankos. Nors Hardis ir nieko nejautė. Bet juk nesvarbu. – Kas atsitiko? Jie sako, kad tavo plaučiuose vanduo.

Hardis kažką pasakė, bet kaukė ir nesiliaujantis aparatų dūzgimas nuslopino jo žodžius. Karlas pasilenkė arčiau draugo.

– Ar gali pakartoti, ką sakei? – paprašė jis.

– Mano plaučiuose skrandžio sultys, – ištarė jis vos girdimu balsu.

O siaube, kaip šlykštu, – pagalvojo Karlas ir spustelėjo suglebusią Hardžio ranką. – Turi sustiprėti, Hardi. Girdi mane?

– Pojūčiai žaste sustiprėjo, – sušnabždėjo jis. – Kartais jis dega, lyg apimtas ugnies. Bet niekam apie tai nesakiau.

Karlas žinojo, kodėl Hardis niekam apie tai nepasakoja, ir jam tai nepatiko. Hardis vylėsi, kad ranka galiausiai sustiprės, taps paslanki ir jis galės ją pakelti, paimti medicinines žirkles ir prasikirsti miego arteriją. Karlas susimąstė, ar savo nuogąstavimais reikėtų su kuo nors pasidalyti.

– Yra toks reikalas, Hardi. Man reikia tavo pagalbos. – Karlas atitraukė kėdę ir atsisėdo šalia Hardžio. – Tu kur kas geriau už mane pažįsti Larsą Bjorną, dar nuo tų laikų, kai kartu dirbote Roskildėje. Galbūt galėsi papasakoti, kas iš tiesų dedasi mano skyriuje.

Karlas trumpai paaiškino, kaip strigo jo tyrimas. Kad Bakas manė, jog Larsas Bjornas buvo į visa tai įsipainiojęs. Ir kad policijos komisarė neleido jam tęsti tyrimo.

– Jie netgi atėmė iš manęs policininko ženklelį, – galiausiai užbaigė jis.

Hardis gulėjo, akis įsmeigęs į lubas. Jei būtų sveikas kaip anksčiau, dabar jis prisidegtų cigaretę.

– Larsas Bjornas visada ryši tamsiai mėlyną kaklaraištį, tiesa? – sukaupęs valią paklausė jis po akimirkos.

Karlas užsimerkė. Taip, tiesa. Kaklaraištis buvo neatsiejamas nuo Larso Bjorno. Ir jis visada buvo mėlynas.

Hardis bandė kosėti, bet tik atsikrenkštė. Tai priminė be vandens verdančio katiliuko šnypštimą.

– Jis kadaise mokėsi toje pačioje uždaroje mokykloje, Karlai, – vos girdimai ištarė jis. – Ant kaklaraiščio yra pavaizduotos keturios mažytės kriauklelės. Tai jų mokyklinis kaklaraištis.

Karlas sėdėjo tylėdamas. Dėl prieš kelerius metus mokykloje įvykdyto išprievartavimo smarkiai pašlijo jos reputacija. Ar ši byla galėtų dar labiau pabloginti situaciją?

Jėzau Kristau. Larsas Bjornas mokėsi toje mokykloje. Jei Bjornas yra glaudžiai susijęs su visu tuo reikalu, jis tikriausiai yra lojalus mokyklai? Taip? Kartą buvęs uždarosios mokyklos auklėtiniu juo visą laiką ir liksi. Bent jau taip kalba žmonės.

Jis lėtai linktelėjo. Žinoma. Viskas paprasta.

– *Ok*, Hardi, – pratarė jis, barbendamas į paklodes. – Tu tikrų tikriausias genijus. Ar kas nors galėtų tuo abejoti? – jis perbraukė savo senam kolegai per plaukus. Jie buvo drėgni ir be gyvybės.

– Nepyksti ant manęs, Karlai? – iš po kaukės pasigirdo Hardžio žodžiai.

– Kodėl klausi?

– Juk žinai kodėl. Dėl tos mūsų užpuolimo bylos. Dėl to, ką papasakojau psichologei.

– Dėl Dievo meilės, Hardi. Kai sustiprėsi, mudu kartu ištirsime bylą. Gerai? Kol čia guli, tau galvoje gimsta keistų idėjų. Suprantu, Hardi.

– Jos nekeistos, Karlai. Ten kažkas įvyko. Kažkas, kas susiję su Ankeriu. Aš vis labiau tuo įsitikinu.

– Kai ateis laikas, mudu viską ištirsime kartu. Kaip tau tokia mintis, Hardi?

Kurį laiką jis gulėjo tylėdamas. Tylą perskrosdavo tik kvėpavimo aparato garsas. Karlui neliko nieko kita, tik stebėti, kaip kilnojasi Hardžio krūtinė.

– Ar gali padaryti man paslaugą? – paklausė Hardis, pertraukdamas nejaukią tylą.

Karlas atsirėmė į kėdės atlošą. Kaip tik šios akimirkos jis bijodavo, kaskart apsilankęs pas Hardį. Jo begalinio noro, kad Karlas padėtų draugui numirti. Kalbant tiksliau, eutanazijos. Nužudyti iš pasigailėjimo, jei norite. Ir vienas, ir kitas terminas buvo siaubingi.

Jis bijojo ne bausmės. Jam nerūpėjo etiniai dalykai. Jis tiesiog negalėjo to padaryti.

– Ne, Hardi. Neprašyk manęs. Nenoriu, kad manytum, jog neapsvarsčiau šios galimybės. Bet apgailestauju, vaikine, tiesiog negaliu to padaryti.

– Aš ne apie tai, Karlai. – Jis suvilgė savo sausas lūpas, tarsi norėdamas parodyti, jog viskas ne taip blogai. – Norėjau paklausti, ar galėčiau apsigyventi tavo namuose, nes nenoriu būti čia.

Įsivyravo širdį draskanti tyla. Karlas suglumo. Žodžiai užstrigo kažkur gerklėje.

– Karlai, pagalvojau, – iš lėto tęsė Hardis, – gal tas vaikinas, kuris gyvena su tavimi, galėtų prižiūrėti mane?

Karlas jautėsi atsidūręs beviltiškoje padėtyje. Tarsi jį kas nors baksnotų durklu.

Karlas vos pastebimai papurtė galvą. Mortenas Holandas slaugytojo vaidmenyje? Jo namuose? Jis vos susivaldė neapsiverkęs.

– Galėtum gauti pinigų už slaugą namuose. Pagalvojau apie tai. Medicinos sesuo ateitų kelis kartus per dieną. Tai paprastas reikalas. Tau nereikia bijoti.

Karlas pažvelgė į grindis.

– Hardi, mano namai nepritaikyti ligonio slaugymui. Mano namas nelabai didelis. O Mortenas gyvena rūsyje, kas, tiesą sakant, yra nelegalu.

– Karlai, galėčiau gyventi svetainėje. – Dabar jis kalbėjo kimiu balsu. Atrodė, tarsi iš visų jėgų stengtųsi nepravirkti. Bet gal taip buvo tik dėl jo būsenos. – Tavo svetainė didelė, ar ne? Man tereikia kampelio. Niekam nebūtina žinoti apie rūsyje gyvenantį Morteną. Be to, juk viršuje yra trys kambariai, tiesa? Galėtum viename iš jų pastatyti lovą, tada jis vis tiek galėtų toliau gyventi rūsyje, kaip manai? – Didelis žmogus maldavo Karlo ištraukti jį iš ligoninės. Toks didelis ir vienu metu mažas.

– Hm, Hardi, – išlemeno Karlas. Visi tie vaizdai, kaip šis stambus kūnas guli lovoje jo svetainėje, o aplink, kur pažvelgsi, stovi įvairiausi aparatai, kėlė jam begalinę baimę. Dėl visų šių naujų sunkumų būtų sudrumsta jo namuose įsivyravusi tvarka. Mor-

tenas išsikraustytų. Džesperas nuolat dėl visko bambėtų. Nėra jokios galimybės į namus perkraustyti Hardžio, net jei Karlas ir labai norėtų. – Hardi, tu pernelyg silpnas. Jei tik nebūtum tokios blogos būklės. – Jis padarė ilgą pauzę, vildamasis, kad Hardis išvaduos jį iš kančių, bet šis nieko nepasakė. – Pirmiau sustiprėk. Palauksime ir pamatysime, kaip viskas klostysis toliau.

Karlas stebėjo, kaip draugas iš lėto užsimerkia. Sugriautos viltys užgesino džiaugsmo kibirkštį jo širdyje.

– Palauksime ir pamatysime, – tarė Hardis.

Juk kito pasirinkimo jis neturėjo.

Kol buvo žmogžudysčių skyriaus naujokas, Karlas turėdavo dirbti kone nuo paryčių. Lygiai taip pat jis savo darbo dieną pradėjo kitą rytą. Buvo penktadienis, bet Hileriodo greitkelyje nebuvo šiai vietai įprastos mašinų spūsties. Į komisariatą atvažiavę pareigūnai tingiai uždarinėjo savo automobilių dureles. Nuo priimamojo stalo sklido kavos iš termoso kvapas. Nereikėjo niekur skubėti, nes laiko buvo marios.

Vos tik įžengęs į savo rūsį, Karlas patyrė šoką. Koridoriuje stovėjo tiesia linija išrikiuoti tvarkingai sumontuoti stalai. Jie tarsi draugiškai kvietė apsilankyti „Q" skyriaus valdose. Neaprėpiama galybė popierių buvo tvarkingai sudėlioti į nedideles krūveles. Akivaizdu, kad jie buvo išrūšiuoti pagal kažkokią sistemą, galinčią sukelti nemenką galvos skausmą. Ant sienos viena šalia kitos kabėjo trys skelbimų lentos. Ant jų buvo sukabintos įvairios su Rorvigo byla susijusios iškarpos. Ant nedidelio, gausiai dekoruoto maldų kilimėlio, patiesto ant paties paskutinio stalo, susisukęs embriono poza gulėjo Asadas. Jis buvo giliai įmigęs ir knarkė.

Toliau koridoriuje iš Rouzės kabineto sklido triukšmas, kurį, geriausiu atveju, būtų galima apibūdinti kaip Bacho melodiją, skirtą nepažabotam švilpavimui. Vargonų koncertas?

Po dešimties minučių Rouzė ir Asadas sėdėjo priešais Karlą, o jiems po nosimis stovėjo garuojantys kavos puodeliai. Kabinetas, kurį vos prieš dieną Karlas galėjo pavadinti savuoju, dabar buvo beveik neatpažįstamas.

Rouzė stebėjo, kaip Karlas nusivelka paltą ir pakabina jį ant kėdės atlošo.

– Gražūs marškiniai, Karlai, – pastebėjo ji. – Matau, kad nepamiršai į jų kišenę įsikišti pliušinio meškučio. Šaunuolis. – Ji parodė į pūpsančią marškinių kišenę.

Jis linktelėjo. Tai buvo dar viena paskata Karlui susimąstyti apie galimybę išspirti Rouzę į naują skyrių, vos tik pasitaikys tinkama proga.

– Ką pasakysi, bose? – paklausė Asadas, rankos mostu parodydamas į tvarkingą kabineto erdvę. *Fengšui* šalininkai galėtų ploti rankomis. Viskas nuo lubų iki žemės sudėliota į tvarkingas eiles ir krūvas.

– Pasikvietėme Johaną, kad mums padėtų. Jis vakar grįžo į darbą, – įsiterpė Rouzė. – Beje, būtent jis užsuko visą šį tvarkymosi maratoną.

Karlas stengėsi, kad jo ledinė šypsena taptų bent kiek šiltesnė. Taip, jis jautėsi pamalonintas. Bet kartu šiek tiek priblokštas.

Po keturių valandų jie įsitaisė prie savo darbo stalų, laukdami, kol atvyks delegacija iš Norvegijos. Visi turėjo atlikti savo vaidmenis. Visi trys aptarė Johano sudarytą užpuolimų sąrašą, taip pat išsiaiškino, kad du nesunkiai identifikuojami pirštų atspaudai, kurie buvo rasti ant vienos iš žaidimo *Trivial Pursuit* kortelės, sutapo su nužudytojo Soreno Jorgenseno pirštų atspaudais, o kiti

pirštų atspaudai, kur kas menkiau įžiūrimi, atitiko nužudytosios sesers atspaudus. Dabar liko atsakyti į klausimą, kas iš nusikaltimo vietos paėmė korteles? Jei tai padarė Bjarnė Thogersenas, kodėl kortelės atsidūrė Kimės dėžutėje, rastoje Ordrupe esančiame name? Jei dar kas nors be Thogerseno buvo vasaros kotedže, situacija radikaliai skirtųsi nuo teismo įvykių versijos, nustatytos per kaltinimą.

Euforija nusidriekė iki pat Rouzės Knudsen kabineto, kur iškreiptas Bacho melodijos interpretacijas pakeitė uolus faktų apie Kristiano Volfo mirtį naršymas. Tuo tarpu Asadas bandė išsiaiškinti, kur šiuo metu gyvena ir dirba K. Jepesenas, kuris mokė danų kalbos Kimę ir visą jos šutvę.

Iki norvegų vizito trijulė turėjo nudirbti didelį darbą.

Kai laikrodžio rodyklė rodė dvidešimt minučių po dešimtos, Karlui buvo aišku kaip dieną, kas laukia toliau.

– Jie čia nepasirodys, nebent atsivesčiau juos pats, – tarė jis, išžingsniuodamas iš kabineto. Rankoje jis nešėsi lagaminėlį su dokumentais.

Jis užkopė rotondos stiliaus laiptais į trečią aukštą.

– Ar jie ten? – šūktelėjo jis dviem pavargusiems savo kolegoms, narpliojantiems Gordijaus mazgą. Jie linktelėjo.

Bufete būriavosi mažiausiai penkiolika žmonių. Be žmogžudysčių skyriaus viršininko buvo ir komisarės pavaduotojas Larsas Bjornas, Liza su bloknotu rankoje, pora įdėmiai besižvalgančių tipelių, vilkinčių nuobodulį keliančius kostiumus, kurie, Karlo spėjimu, buvo iš Teisingumo ministerijos, ir penki spalvingais drabužiais vilkintys vyrai, kurie, priešingai nei kiti susirinkusieji, pasitiko jį mandagiai šypsodamiesi plačiomis šypsenomis. Vienas taškas svečių iš Oslo naudai.

– O, juk tai Karlas Mjorkas, kokia maloni staigmena, – šūktelėjo žmogžudysčių skyriaus viršininkas, visai taip negalvodamas.

Karlas paspaudė visiems rankas, įskaitant Lizą, ir prisistatė norvegams. Jis nė trupučio nesuprato, ką jie kalba.

– Netrukus apsilankysime apatiniame aukšte esančiose patalpose, – pareiškė Karlas, nepaisydamas kreivo Bjorno žvilgsnio. – Bet pirma norėčiau trumpai paaiškinti savo, kaip naujai įsteigto „Q“ skyriaus vadovo, principus. – Jis atsistojo priešais baltą rašymo lentą, ant kurios buvo surašytos pastabos, akivaizdu, prieš jam pasirodant, jas aptarinėjo visi susirinkusieji, ir paklausė: – Ar visi suprantate, ką kalbu?

Jis pastebėjo jų nekantrius linktelėjimus ir keturias kriaukleles ant Larso Bjorno tamsiai mėlyno kaklaraiščio.

Dvidešimt minučių jis pasakojo svečiams apie Meretės Liungor bylą, su kuria norvegai, vertinant iš jų veido išraiškų, buvo gerai susipažinę, ir pristatė dabar jų tiriamą bylą.

Tapo aišku, kad vaikinai iš Teisingumo ministerijos nelabai ką nutuokia apie visą šį reikalą. Karlas suprato, kad jie niekada nebuvo girdėję apie tą bylą.

Jis pasisuko į žmogžudysčių skyriaus viršininką.

– Atlikdami tyrimą vakar gavome vieną nedviprasmišką įrodymą, kad dar bent vienas šutvės narys, tiksliau narė, Kimė Lasen, gali būti susijusi, tiek tiesiogiai, tiek ir netiesiogiai, su nusikaltimu. – Jis papasakojo smulkmenas, patikino visus susirinkusius, kad išimant iš slėptuvės Kimės name Ordrupe rastą dėžutę viską stebėjo patikima liudininkė, ir matė, kaip vis labiau niaukiasi Larso Bjorno veidas.

– Ji galėjo metalinę dėžutę gauti iš Bjarnės Thogerseno. Juk jie gyveno kartu! – įsiterpė žmogžudysčių skyriaus viršininkas. Gali būti ir taip. Trijulė šią galimybę aptarė.

– Taip. Bet aš taip nemanau. Pažiūrėkite į šio laikraščio datą. Tai diena, kai, pasak Bjarnės Thogerseno, Kimė persikėlė gyventi pas jį. Esu įsitikinęs, kad Kimė paslėpė dėžutę, nes nenorėjo, jog Bjarnė ją matytų. Bet gali būti ir kitų paaiškinimų. Mes galime tik viltis, jog kada nors suseksime Kimę Lasen ir apklausime ją. Kad galėtume tai padaryti, apie šią paiešką turės būti paskelbta visoms nuovadoms, be to, prireiks kelių vyrų, kurie turės stebėti vietovę aplink Kopenhagos centrinę stotį ir seks narkomanę Tinę bei ponus Pramą, Dybolą Jenseną ir Floriną. – Jis pažvelgė į Larsą Bjorną, kurio akyse švietė pagiežingas žvilgsnis, ir pasisuko į norvegus. – Tai trys buvę mokiniai, kurie kadaise buvo įtariami įvykdę dvigubą žmogžudystę Rorvige. Šiuo metu jie yra gerai Danijoje žinomi žmonės, – paaiškino Karlas, – gyvenantys kaip gerbiami Danijos piliečiai ir elito atstovai.

Dabar susiraukė ir žmogžudysčių skyriaus viršininkas.

– Taigi, – tęsė Karlas, tiesiogiai kreipdamasis į norvegus, maukiančius kavą iš savo puodelių, tarsi būtų įkalinti šešiasdešimt valandų trunkančiame skrydyje lėktuvu be maisto ir vandens. Arba būtų atvykę iš šalies, kurioje niekas nežino, kas yra kavos pupelės, – tikriausiai žinote iš savo darbo patirties Oslo kriminalinėje policijoje, kad tokie neeiliniai sutapimai paprastai atskleidžia naujų detalių apie kitus nusikaltimus, kurie niekada nebuvo ištirti, arba iškelia atvejus, kurie anksčiau nebuvo laikomi bylomis.

Vienas norvegas pakėlė ranką ir dainuojančiu dialektu uždavė klausimą Karlui, kurio jis nesuprato net iš trečio karto. Galiausiai jam į pagalbą atėjo norvegų kalbą mokantis pareigūnas.

– Policijos vyresnysis inspektorius Tronesas norėtų sužinoti, ar buvo sudarytas nusikaltimų, kurie gali būti kaip nors siejami su Rorvigo žmogžudystėmis, sąrašas, – pasigirdo klausimo vertimas.

Karlas mandagiai linktelėjo. Kaip, po galais, tas gudročius sugebėjo išpešti konkrečią reikšmę iš viso to čiulbėjimo?

Karlas iš lagaminėlio išsitraukė Johano Jakobseno sudarytą sąrašą ir pritvirtino jį prie baltos rašymo lentos.

– Žmogžudysčių skyriaus viršininkas padėjo atliekant šį tyrimą. – Jis pažvelgė į Markusą, kuris, savo ruožtu, mandagiai nusišypsojo visiems. Tačiau iš jo žvilgsnio buvo galima spręsti, jog jis ničnieko nesupranta, kas dabar vyksta. – Mūsų žmogžudysčių skyriaus viršininkas „Q“ skyriuje paliko civilio bendradarbio atliktą tiriamąjį darbą. Be tokių šaunių kolegų, kaip žmogžudysčių skyriaus viršininkas ir jo komanda, ir be bendradarbiavimo nebūtų įmanoma per tokį trumpą laiką pasistūmėti taip toli, turint omenyje bylos tyrimą. Verta nepamiršti, kad ši daugiau kaip dvidešimties metų senumo byla į mūsų akiratį pateko vos prieš dvi savaites. Taigi, ačiū jums, Markusai.

Imituodamas rankoje laikomą vyno taurę jis suvaidino pakeliantis ją į Markuso sveikatą. Karlas žinojo, kad anksčiau ar vėliau visa tai grįš jam bumerangu.

Nepaisant pastangų kita linkme pakreipti Karlo planus (to ypač norėjo Larsas Bjornas), Karlas be jokio vargo atviliojo norvegus į rūsį.

Vertėju tapęs pareigūnas stengėsi kiek pajėgdamas tiksliau išversti savo brolių norvegų komentarus. Jie akivaizdžiai gėrėjosi danų taupumu ir svarstė, kad pirmoje vietoje visada turėtų būti rezultatai, pasitenkinant kukliais ištekliais ir nereikalaujant papildomų lengvatų. Tokie komentarai, tikėtina, būtų sukėlę susierzinimą, jeigu juos išgirstų vietiniai pareigūnai, dirbantys viršutiniuose aukštuose.

– Yra vienas vaikinas, be paliovos uždavinėjantis man klausimus, bet nė velnio nesuprantu. Gal kalbi norvegiškai? – sušnabž-

dėjo jis Rouzei, kol Asadas priiminėjo pagyras dėl to, kad Danijos policija integruoja į policijos gretas užsieniečius, ir neįtikėtinai sumaniai bei suprantamai paaiškino savo vergišką darbą.

Pačia suprantamiausia ir tikriausiai gražiausia kada nors Karlo girdėta norvegų kalba Rouzė ištarė:

– Štai mūsų darbo raktas, – ir pravedė pro krūvas dokumentų, kuriuos ji susistemino anksti ryte.

Nors ir kaip nenorėjo Karlas pripažinti, bet pristatymas buvo iš tiesų įspūdingas.

Kai visi priėjo prie Karlo darbo kabineto, plačiaekraniame televizoriuje buvo rodomas reportažas apie ekskursiją Holmenkoleno slidinėjimo kurorte. Asadas buvo įjungęs DVD filmą, reklamuojantį patraukliausias Oslo vietoves, kurį prieš dešimt minučių nupirko už kampo esančiame *Politiken* knygyne. Filmas nepaliko abejingų. Kai po valandos visi susirinko pietų, juose dalyvaujanti teisingumo ministrė spinduliavo palaiminga šypsena, džiūgaudama dėl tokių šaunių darbo rezultatų.

Paaiškėjo, kad tas norvegas, visą laiką uždavinėjęs Karlui klausimus ir galiausiai pasakęs savo vardą, buvo vyresnysis pareigūnas. Jis pakvietė Karlą į Oslą, nuoširdžiai postringaudamas apie tolesnį brolišką abiejų šalių pareigūnų bičiuliavimąsi. Jei Karlas negalėtų atvykti į Oslą, jis pats atvyktų papietauti su juo. O jei Karlas neturėtų laiko pietums, tuomet norvegas aplankytų jį vien tam, kad galėtų paspausti Karlui ranką, nes jis to nusipelnęs.

Kai svečiai išvyko, Karlas pažvelgė į abu savo padėjėjus. Jo akyse akimirką nušvito kažkas tokio, ką būtų galima įvardinti nuoširdumu ir padėka. Ne todėl, kad jie padėjo vedžioti norvegus po skyrių, bet todėl, kad jis galėjo prisiekti, jog netrukus bus pakviestas į trečią aukštą, kur turės iš naujo išdėstyti bylos medžiagą ir kur jam bus sugrąžintas policininko ženklelis. Jei jis atgaus

ženklelį, tai reikš, kad nušalinimas yra tolima praeitis, nors realiai jis ir nebuvo nutolęs nuo savo pareigų. Ir jei tai taps praeitimi, jam nebereikės lankyti Monos Ibsen psichoterapijos užsiėmimų. Jei nebereiks to daryti, tuomet jie keliaus vakarieniauti. Ir jei jie vakarieniaus, atsivers įvairiausios galimybės. Jis turėjo padėkoti Asadui ir Rouzei, kurie gal ir nepakeltų iki dangaus, bet pažadėtų, kad palankiai susiklosčius situacijai jie galės valanda anksčiau išeiti namo.

Suskambo telefonas. Ir viskas pakrypo visai kita linkme.

Po Asado skambučio į Riodovrės vidurinę mokyklą jie sulaukė atsakymo. Paskambino mokytojas Klavsas Jepesenas.

Jis sutiko pasimatyti su Karlu. Taip, jis patvirtino, kad dirbo mokytoju toje uždaroje mokykloje aštuntojo dešimtmečio viduryje. Jis labai gerai prisiminė tuos laikus.

Tie laikai nebuvo patys geriausi jo gyvenime.

24 SKYRIUS

Ji rado Tinę susirietusią po laiptais. Žiurkė lindėjo Dubelio gatvėje, netoli Karališkųjų pievų parko esančiame pastate. Purvina, nusėta mėlynių, ji balsu vaitojo, kad kas nors atneštų jai naują dozę. Pasak netoli gyvenančių valkatų, ji čia praleido beveik visą dieną, nesijudindama iš vietos.

Sėdėjo įsispraudusi tolimiausiame kampelyje po laiptais. Ir skendėjo tamsoje.

Tinė net sudrebėjo iš nuostabos, kai Kimė kyštelėjo galvą į jos erdvę.

– O Dieve, Kime, širdele, čia tu? – sušuko ji. Jos balse girdėjosi palengvėjimo gaidelė. Ji metėsi Kimei į glėbį. – Sveikutė, Kime. Sveikute, sveikute, esi žmogus, kurį norėjau pamatyti. – Ji virpėjo tarsi plazdenantis medžio lapas. Kaleno dantimis.

– Kas atsitiko? – paklausė Kimė. – Kodėl čia sėdi? Kodėl taip atrodai? – Ji paglostė sutinusį Tinės skruostą. – Kas tave sumušė, Tine?

– Gavai mano žinutę? Ar gavai, Kime? – Tinė atsitraukė nuo Kimės ir pažvelgė į ją pageltusiomis, krauju pasruvusiomis akimis.

– Taip, mačiau ją. Gerai padirbėjai, Tine.

– Ar gausiu už tai tūkstantį kronų?

Kimė linktelėjo, nušluostydama prakaitą nuo draugės kaktos. Jos veidas buvo siaubingai sumaitotas. Viena akis beveik neatsimerkė, burna perkreipta. Visur ryškėjo kraujosruvos ir mėlynai geltoni įdrėskimai.

– Negali eiti ten, kur visada eidavai, Kime. – Ji sukryžiavo drebančias rankas sau ant krūtinės, kad bent šiek tiek suvaldytų savo virpantį kūną. Bet tai nepadėjo. – Tie vyrai apsilankė pas mane. Tikrai nekas. Bet dabar liksiu čia. Kaip manai, Kime?

Kimė jau ketino dar kartą paklausti, kas atsitiko, kai pasigirdo namo laukujų durų girgždesys. Parsirado vienas iš namo nuomininkų, plastikiniame pirkinių maiše parsinešdamas dienos laimikį. Jis buvo panašus į šio namo senbuvį. Abu jo dilbius dengė daugybė mėgėjiškų tatuiruočių.

– Negalite čia likti, – šlykščiai drėbė jis. – Nešdinkitės iš čia, purvinos kekšės.

Kimė atsistojo.

– Tau vertėtų varyti į savo irštvą ir palikti mus ramybėje, – atkirto ji, per kelis žingsnius prisiartindama prie vyro.

– Nes priešingu atveju...? – jis pasistatė maišą sau tarp kojų.

– Nes priešingu atveju sumalsiu tave į miltus.

Akivaizdu, kad jam patiko, ką išgirdo.

– Ei, kale, neblogai atrodai. Gali nešdintis iš čia, pasiimdama savo smirdančią šiukšlę, arba eime su manimi į mano kambarį. Ką pasakysi? Jei sutiksi, man bus nusispjauti į tą kiaulę, ji galės pūti netrukdoma.

Kai jis siekė pagrabinėti Kimę, toji smogė kumščiu jam į išpurtusį nuo alaus pilvą. Tada vožė dar kartą, pakoreguodama jo nustebusią marmūzę. Galiausiai tipelis tėškėsi ant laiptų.

– Ai, – vaitojo menkysta, kaktą panarinęs ant grindų. Kimė grįžo pas Tinę prie laiptų.

– Kas buvo pas tave? Sakai, keli vyrai? Kur jie atėjo?

– Vyrai iš centrinės stoties. Jie atsivilko pas mane į butą ir primušė, nes nenorėjau pasakoti apie tave, Kime. – Ji bandė nusišypsoti, bet kairė veido pusė buvo pernelyg sutinusi ir jai nepavyko. Tinė prisitraukė kelius sau prie krūtinės. – Dabar liksiu čia. Lai užsikruša.

– Apie ką tu kalbi? Policiją?

Tinė papurtė galvą.

– Jie? Ne, jokiais būdais! Faras buvo pakankamai malonus. Ne, tiesiog kažkokie šūdžiai, kurie nori surasti tave, nes kažkas jiems už tai moka. Turi jų pasisaugoti.

Kimė suspaudė sudžiūvusią Tinės ranką.

– Jie tave mušė! Ar ką nors jiems sakei? Ar pameni?

– Kime, prašau, man reikia dozės. Tuojau pat.

– Gausi savo tūkstantį kronų, Tine. Ar ką nors pasakei jiems apie mane?

– Nedrįsiu dabar išlįsti į gatvę. Turi gauti man dozę, Kime. Ar padarysi tai dėl manęs? Prašau. Ir dar noriu šokoladinio pieno ir cigarečių. Ir kelių butelių alaus.

– Gerai, gerai, viską gausi. Tik atsakyk į mano klausimą, Tine. Ką jiems pasakei?

– Gal gali iš pradžių man viską atnešti?

Kimė pažvelgė į Tinę. Buvo akivaizdu, kad ji baiminasi, jog Kimė neduos to, ko Tinei labai reikėjo, jei Tinė viską išklos dabar.

– Nagi, sakyk, Tine!

– Pažadėk, Kime! – Jos linktelėjo viena kitai. – Taigi, jie mušė mane. Jie nesiliovė daužę, Kime. Pasakiau jiems, kad kartais

susitinkame su tavimi ant suolo ir kad daugybę kartų mačiau tave nueinančią Ingerselvo gatve. Ir kad manau, jog tu gyveni kažkur toje pusėje. – Ji žvelgė maldaujančiu žvilgsniu į Kimę. – Juk tu negyveni toje pusėje, ar ne?

– Ar dar ką nors pasakei?

Tinės balsas prislopo, ji ėmė dar labiau tirtėti.

– Ne, prisiekiu, Kime, daugiau nieko nesakiau.

– Tada jie išsinešdino?

– Taip. Gal jie sugrįš, bet daugiau jiems nieko nesakysiu. Nieko daugiau nežinau.

Jųdviejų akys susitiko prietemoje. Tinė stengėsi įtikinti Kimę, bet paskutiniai jos žodžiai išdavė, kad sako netiesą.

Ji tikrai žino apie Kimę kur kas daugiau.

– Tine, gal yra dar kas nors, ką norėtum man papasakoti?

Abstinencijos simptomai pasiekė narkomanės kojas, galūnės nerimastingai trūkčiojo ant grindų.

– Na, dar apie Karališkųjų pievų parką, kad tu sėdi ten ir stebi žaidžiančius vaikus. Tik tiek.

Jos akys ir ausys kur kas didesnės, nei Kimė manė. Tai reiškė, kad Tinė savo klientus aptarnaudavo ir tolimesnėse miesto vietose, ne tik Skelbeko gatvėje arba Rytų gatvės atkarpoje, vedančioje nuo traukinių stoties iki Dujotiekio gatvės. Gal ji su savo klientais dulkindavosi kažkur netoliese nuo čia. Krūmų tam reikalui visur augo užtektinai.

– Ką dar pasakojai?

– Nagi, Kime, liaukis. Negaliu dabar staigiai visko prisiminti. Suprask, galiu mąstyti apie vienintelį dalyką – apie dozę.

– Bet mes dar pasikalbėsime, kai susileisi heroino. Kai gausi dozę, prisiminsi dar ką nors apie mane? – ji nusišypsojo Tinei.

– Taip, manau, kad prisiminsiu.

– Apie tai, kur vaikštinėju ir kur tau teko mane matyti? Apie mano išvaizdą? Kur apsiperku? Kada pasirodau gatvėje? Kad nemėgstu alaus? Kad žvilgčioju į Pėsčiųjų gatvės langus? Kad visada būnu čia, mieste? Ar tokius dalykus stengsies prisiminti?

Tinei palengvėjo, sulaukus akivaizdžios pagalbos.

– Taip, būtent tokius dalykus. Tokių dalykų niekam nepasakoju.

Kimė pasileido gatvėmis, atsargiai dairydamasi į šalis. Rytų gatvėje buvo daugybė užkampių, užkaborių, plyšių plyšelių. Joks žmogus, eidamas gatve, negalėjo būti šimtu procentų tikras, kad niekas jo nestebi, stovėdamas vos už dešimties jardų.

Dabar ji žinojo, ką jie buvo pajėgūs padaryti. Tikriausiai jau pasiuntė būrius šnipų, kad ieškotų Kimės.

Štai kodėl ši akimirka yra *Year Zero*, nauja pradžia. Ji vėl atsidūrė tokioje situacijoje, kai viskas sustoja ir tenka atverti naujus kelius, kad judėtum į priekį.

Kiek kartų panašių dalykų yra nutikę jos gyvenime? Negrįžtami pokyčiai? Didysis lūžis?

Jums nepavyks manęs pričiupti, – pagalvojo ji, šūktelėdama taksi vairuotojui.

– Pametėk mane iki Vėliavos gatvės kampo.

– Apie ką tu kalbi? – pasipiktino taksi vairuotojas, tamsiaode ranka siekdamas galinių durų rankenos. – Nešdinkis, – liepė jis, atidarydamas duris. – Manai, kad varginsiuosi pavežti tave tris šimtus jardų?

– Du šimtai kronų. Nesuk galvos dėl taksometro.

Padėjo.

Ji iššoko Vėliavos gatvėje ir greitai nužingsniavo iki Latvijos gatvės. Buvo akivaizdu, kad niekas jos nestebi. Tada apsuko ratą per Lietuvos aikštę ir eidama palei namo sienas galiausiai pasiekė

Rytų gatvę. Atsistojusi vienoje gatvės pusėje ji pažvelgė tiesiai į kitoje pusėje esančią daržovių ir vaisių parduotuvę.

Dar keli šuoliai ir būsiu vietoje, – ištarė mintyse.

– Sveika. Vėl sugrįžai, – šūktelėjo pardavėjas.

– Ar Machmudas yra? – paklausė ji.

Pasislėpę už užuolaidų juodu su broliu, kaip visada, žiūrėjo arabų televiziją. Visada rodydavo tą pačią televizijos studiją ir visada tas pačias nuobodybes.

– Labas, – tarė Machmudas. Jis buvo smulkesnis už brolį. – Ar jau išsvaidei rankines granatas? Gal ir ginklą jau panaudojai? Ar jie tau tiko?

– Nežinau. Atidaviau. Man reikia naujo, šį kartą su duslintuvu. Ir dar man reikia poros gero heroino dozių. Turiu omeny, labai gero, supratai?

– Dabar? Iš karto? Gal kuoktelėjai, panele. Manai, kad gali tiesiog įsiveržti iš gatvės ir reikalauti tokių dalykų? Duslintuvai! Ar suvoki, apie ką kalbi?

Kimė iš kelnių išsitraukė pluoštą banknotų. Ji žinojo, kad rankoje laiko daugiau kaip dvidešimt tūkstančių kronų.

– Palauksiu parduotuvėje dvidešimt minučių. O tada daugiau niekada manęs nepamatysite. Sutarta?

Po minutės televizorius buvo išjungtas, vyrai išėjo.

Jai buvo duota kėdė ir pasiūlyta išgerti šaltos arbatos arba kolos, bet ji nenorėjo nei vieno, nei kito.

Po pusvalandžio atvažiavo vyras. Nekilo abejonių, kad kažkas iš giminaičių. Jis nenorėjo rizikuoti.

– Ateik čia, pasikalbėsim! – liepė jis.

– Daviau tiems dviem mažiausiai dvidešimt tūkstančių. Turi prekes?

– Lukterk minutę, – atkirto jis. – Nepažįstu tavęs, todėl pakelk rankas.

Ji padarė, kaip buvo liepta. Žvelgė tiesiai jam į akis, kai jis apčiupinėjo jos blauzdas, tada rankomis perbėgo vidine šlaunų puse, po to grabinėjo kojas iki kirkšnies, kur trumpam sustojo. Tada rankomis nubraukė aukštyn per dubenį, per nugarą, per pilvą iki krūtų, per kaklą ir plaukus. Tada vyras mažumėlę atsipalaidavo ir dar kartą apčiupinėjo jos kišenes ir drabužius, galiausiai priglaudė rankas jai prie jos krūtų.

– Mano vardas Chalidas, – prisistatė jis. – Tu švari. Neturi jokių mikrofonų. O tavo kūnas velniškai gražus.

Kristianas Volfas buvo pirmasis, kuris pastebėjo didžiulį Kimės potencialą ir pasakė jai, esą jos kūnas velniškai gražus. Tai buvo iki išpuolio gamtoje, iki jos pašalinimo iš mokyklos dėl skandalo su mokytoju. Kristianas kruopščiai ištyrinėjo Kimės kūną, pačias įvairiausias vietas. Jis suvokė, kad Kimė be didesnių pastangų gebėdavo savo jausmus – jausmus, kuriuos dauguma žmonių laikui bėgant išlieja tikromis emocijomis, – paversti milžiniškais, galingais seksualiniais proveržiais.

Kristianui užtekdavo paglostyti jos kaklą ir pareikšti, kad ji veda iš proto, ir jis galėdavo mėgautis aistringais prancūziškais bučiniais bei visais kitais seksualiniais malonumais, apie kuriuos svajoja šešiolikmečiai ir septyniolikmečiai.

Kristianas suprato, jei tik užsimanai sekso su Kime, neklausk. Paprasčiausiai imkis veiksmų.

Torstenas, Bjarnė, Florinas ir Ditlevas greitai perprato esmę. Tik Ulrikas to niekada nesuvokė. Būdamas mandagus ir pagarbiai

nusiteikęs moterų atžvilgiu jis buvo rimtai įsitikinęs, kad turi nusipelnyti jos palankumo, tačiau niekada jo nesulaukė.

Kimė puikiausiai suprato susiklosčiusią situaciją. Ji žinojo, kad išgirdęs apie jos nuotykius su kitais vyrukais, Kristianas ne juokais įtūžo.

Kai kurios merginos teigė, kad jis šnipinėja Kimę.

Ją tai stebino.

Kai reikalai su vyresniu mokiniu ir mokytoju baigėsi ir Kimė galiausiai apsigyveno savo bute Nestvede, visi penki vaikinai leisdavo laiką jos namuose. Jie buvo susikūrę tam tikrą ritualą. Smurtu alsuojantys filmai, hašišas, naujų išpuolių prieš nekaltus žmones aptarimas. Kai ateidavo savaitgaliai ir pagal taisykles visi turėdavo vykti į abejingų tėvelių namus, visi sulįsdavo į blyškiai raudoną Kimės *Mazda* automobilį ir važiuodavo tol, kol galiausiai nesuvokdavo kur esantys. Susirasdavo kokį nors parką arba miško rėžį, užsitemdavo pirštines ir kaukes, o tada čiupdavo pirmą pasitaikiusį praeivį. Amžius ir lytis jiems nerūpėjo.

Jei auka būdavo vyras, galintis pasipriešinti užpuolikams, Kimė nusitraukdavo kaukę ir atsistodavo priešais penkių vaikinų šutvę, prasisagsčiusi paltą ir palaidinę, pirštinėtomis rankomis gniauždama krūtis. Kas nesutriktų tokioje situacijoje?

Po kurio laiko jie išmoko atskirti, kurios aukos tylės, o kurias reikės nutildyti per prievartą.

Tinė žvelgė į draugę taip, tarsi būtų išgelbėjusi jai gyvybę.

– Ar gavai gerą dozę, Kime? – Ji prisidegė cigaretę ir panardino pirštus į maišelį, kurį rankoje laikė Kimė.

– Puikūs, – pareiškė Tinė, liežuviu paragavusi narkotikų. Ji spoksojo į maišelį. – Trys gramai, tiesa?

Kimė linktelėjo.

– Pirma pasakyk, ko norėjo policininkas.

– Ai, jis kalbėjo kažką apie tavo šeimą. Prisiekiu, kad apie jokius kitus dalykus jis neklausinėjo.

– Mano šeimą? Ką tai reiškia?

– Kažką apie tai, kad tavo tėvas serga ir kad tai svari priežastis susisiekti su juo. Apgailestauju, kad turiu tau pasakoti tokius dalykus. – Tinė pabandė spustelėti draugės ranką, bet jai nepavyko.

– Mano tėvas? – tuos žodžius ji ištarė tokiu tonu, tarsi kas nors būtų šovęs į ją nuodų dozę. – Nejaugi jis gyvas? Negali būti. Jei jis gyvas, verčiau mirtų. – Jeigu tas nuo alaus išpurtęs onanistas būtų čia, ji mielai įspirtų jam į šonkaulius. Vieną kartą už tai, kad jis yra jos sumautas tėvas, o kitą kartą šiaip sau.

– Faras liepė tau nieko nesakyti, bet dabar ėmiau ir pasakiau. Atsiprašau, Kime. – Ji godžiai įsistebeilijo į plastikinį maišelį Kimės rankoje.

– Koks sakei buvo jo vardas?

– Negaliu dabar prisiminti, Kime. Ar tai iš tiesų svarbu? Ar neparašiau žinutėje?

– Iš kur žinai, kad jis buvo faras?

– Mačiau jo ženklelį, Kime. Na, paprašiau, kad parodytų.

Balsai Kimės galvoje be paliovos šnabždėjo, aiškino jai, kuo ji turinti tikėti. Netrukus ji nesugebės nei klausytis, nei girdėti. Policininkas atėjo ieškoti jos, nes serga tėvas? Kažkokia nesąmonė. Policininko ženklelis. Argi tai ką nors įrodo? Florinas ir kiti galėjo būti prikišę prie viso to savo nagus.

– Kaip tau pavyko už tūkstantį kronų gauti tris gramus? Gal heroinas su priemaišomis? Ne, žinoma, jis švarus. O varge, kokia aš kvaiša! – ji nusišypsojo Kimei maldaujančia šypsena. Jos akys buvo pusiau primerktos, pati buvo panaši į skeletą ir virpėjo nuo narkotikų abstinencijos.

Kimė nusišypsojo Tinei ir padavė jai šokoladinio pieno buteliuką, traškučius, alaus butelius, pakelį heroino, butelį vandens ir švirkštą.

Ji galės viskuo pasirūpinti.

Kimė palaukė, kol sutems, tada išsliūkino iš *DGI* pastato ir pasileido bėgti iki kaltinių vartų. Ji žinojo, ką turi padaryti, ir tai kėlė begalinį skausmą.

Per kelias minutes ištuštino visas slėptuves, kuriose laikė grynuosius ir kreditines korteles, ant lovos pasidėjo dvi rankines granatas, vieną įkišo į lagaminą.

Tada į lagaminą susimetė būtiniausius daiktus, nuplėšė nuo durų ir sienos plakatus ir patiesė juos ant viršaus. Galiausiai iš po lovos ištraukė dėžutę ir atidarė ją. Nedidelis ryšulėlis parudavo ir tapo beveik besvoris. Kimė paėmė viskio butelį, priglaudė prie lūpų ir gėrė tol, kol ištuštino. Šį kartą balsai galvoje nenutilo.

– Gerai, gerai, aš skubu, – sumurmėjo ji, atsargiai ant lagamino viršaus padėdama ryšulėlį ir apklodama jį savo antklode. Kelis kartus švelniai patapšnojo per audinį ir galiausiai uždarė lagamino dangtį.

Ji nutempė lagaminą iki Ingerselvo gatvės. Vėliau reikės jį pasiimti.

Sugrįžusi atsistojo tarpduryje ir įdėmiai apsidairė viduje, stengdamasi, kad šis gyvenimo tarpsnis užsifiksuotų atmintyje.

– Ačiū, kad leidai man čia apsistoti, – ištarė ji, išeidama pro duris. Ji nuplėšė nuo rankinės granatos apsauginį žiedą ir numetė ją greta kitos, gulinčios ant lovos.

Kai namas sprogo, ji buvo gerokai nutolusi nuo vartų.

Jei nebūtų nuėjusi pakankamai toli, tikėtina, kad skriejantys betono luitai būtų paskutinis gyvenime matytas dalykas.

25 SKYRIUS

Iki žmogžudysčių skyriaus viršininko kabineto atvilnijęs sprogimo garsas labiau priminė prislopintą dunksėjimą.

Juodu su Karlu susižvalgė. Tai tikrai nebuvo anksčiau laiko susprogdinti naujametiniai fejerverkai.

– Jėzau Kristau, – pralemeno Markusas. – Kad ir kas tai buvo, tikiuosi, kad niekas nežuvo.

Draugiškas, jautrus žmogelis, kuris greičiausiai šią akimirką pagalvojo apie savo darbuotojus, o ne apie galimas civiles aukas.

Jis vėl atsisuko į Karlą.

– Grįžtant prie tavo vakarykščio pasirodymo, suprantu, ką turi omenyje, bet kitą kartą pirmiau užsuk pasikalbėti su manimi, priešingu atveju, vėl jausiuosi kaip kvailys. Aišku?

Karlas linktelėjo. Aiškiau negali būti. Tada pasidalino su žmogžudysčių skyriaus viršininku savo įtarimais dėl Larso Bjorno. Labai tikėtina, kad pastarasis turėjo asmeninių sumetimų sutrukdyti Karlo tyrimui.

– Reikėtų pasikviesti jį pokalbiui?

Markusas Jakobsenas atsiduso.

Gal jis nujautė, kad vakarėlis baigtas, bet tikėjosi galėsiantis išsisukti. Kad ir kaip buvę, pirmą kartą Bjornas neryšėjo savo įprastinio kaklaraiščio.

Žmogžudysčių skyriaus viršininkas be užuolankų pradėjo kalbą.

– Žinau, kad šioje byloje buvai asmuo, palaikantis ryšį tarp ministerijos ir policijos viršininkės, Larsai. Gal galėtum išsakyti savo versiją, o tada išdėstysim savąją?

Bjornas sėdėjo, kurį laiką kasydamasis smakrą. Stiprus, karines pratybas išėjęs specialistas. Policininko charakteristika švari. Tinkamas amžius. Tęstinės studijos Kopenhagos universitete. Žinoma, teisės. Puikūs administraciniai sugebėjimai. Begalė pažinčių ir puiki darbo policijoje patirtis. Ir staiga toks netikėtas suklupimas. Jis į savo darbą pažvelgė savanaudiškai, pažemino kolegas ir kliudė tyrimui, su kuriuo iš esmės neturėjo nieko bendro. Ir kokių velnių? Iš solidarumo uždarai mokyklai, kurioje nesimoko jau daugybę metų? Dėl senos draugystės? Kaip, po velnių, jis pasiteisins? Bent vienas žodis pro šalį – ir jam galas. Visi tai žinojo.

– Šiaip ar taip, komisariatas būtų anksčiau ar vėliau patyręs fiasko dėl darbuotojų trūkumo, – atkirto jis ir akimirksniu pasigailėjo.

– Jei nesugalvosi geresnio pasiteisinimo, gali manyti, kad čia nebedirbi. Girdi mane? – Karlas matė, kaip skausmingai į susiklosčiusią situaciją reaguoja žmogžudysčių skyriaus viršininkas. Kad ir kaip Karlą erzino komisarės pavaduotojas, Markusas ir Bjornas buvo puiki komanda.

Bjornas atsiduso.

– Be abejonės, pastebėjote, kad ryšiu kitokį kaklaraištį.

Juodu linktelėjo.

– Taip, lankiau tą pačią uždarąją mokyklą.

Nereikia nė sakyti, kad jie ir patys būtų išsiaiškinę. Ir Bjornas tai suvokė.

– Prieš kelerius metus žiniasklaidoje buvo pasirodžiusi negatyvi informacija, susijusi su išprievartavimo mokykloje byla. Todėl jiems reikėjo, kad Rorvigo byla nebūtų iš naujo atversta.

Jie tai irgi žinojo.

– Ditlevo Pramo vyresnis brolis Herbertas mokėsi su manim vienoje klasėje. Šiandien jis priklauso tos pačios mokyklos direktorių tarybai.

Ši informacija nepraslydo pro Karlo ausis.

– Jo žmona yra vieno Teisingumo ministerijos skyriaus vadovo sesuo. Šis skyriaus vadovas buvo artimas policijos komisarės treniruočių partneris tuo metu, kai buvo vykdomos reformos.

Na ir dalykėliai vyksta, – pagalvojo Karlas. Istorija labiau primena vieno iš sentimentalių Morteno Korcho dramų scenarijų. Greitai gali paaiškėti, kad jie visi yra nesantuokiniai kokio nors žemvaldžio vaikai.

– Jutau spaudimą iš abiejų pusių. Mus, buvusius mokyklos auklėtinius, sieja broliškas ryšys. Pripažįstu, kad suklydau. Bet dariau prielaidą, kad skyriaus viršininkas vykdė teisingumo ministrės įsakymą, todėl mano pasirinktas kelias nebuvo visiškai klaidingas. Maniau, kad ji nenorėjo tęsti šios bylos todėl, kad tie, kurie buvo įsipainioję, dabar yra itin žinomi asmenys, o tada jie nebuvo apkaltinti, be to, toje byloje jau priimtas kaltinamasis nuosprendis ir nuteistasis jau iškalėjo beveik visą jam skirtą bausmės laiką. Man pasirodė, kad norima išvengti pakartotinio nagrinėjimo, siekiant išsiaiškinti, ar buvo padarytos procesinės klaidos, ir visas kitas galimas problemas. Nežinau, kodėl pirma nesikreipiau į ministrę, bet vakarykščių pietų metu paaiškėjo, kad ji nieko nežinojo apie tyrimą, taigi, deja, nesiėmė jokių priemonių ir veiksmų. Dabar jau žinau.

Markusas Jakobsenas linktelėjo. Atėjo laikas jam imtis drastiškų veiksmų.

– Larsai, neperspėjai manęs apie visus šiuos reikalus. Sakei, kad policijos komisarė davė nurodymą, jog „Q“ skyrius turėtų nutraukti tyrimą. Dabar matau, kad tu savo nuožiūra patarei policijos komisarei duoti šį nurodymą, prieš tai ją klaidingai informavęs. Beje, ką tu jai pasakei? Kad nėra jokio pagrindo iš naujo atversti bylą? Kad Karlas Mjorkas šiaip sau gaišta laiką?

– Apsilankiau jos kabinete kartu su minėtu Teisingumo ministerijos skyriaus vadovu. Būtent jis informavo policijos komisarę.

– Ar jis taip pat mokėsi jūsų mokykloje?

Larsas linktelėjo. Jo veidą iškreipė skausminga mina.

– Taigi, Larsai, aiškėja, kad Pramas ir kiti šutvės nariai galėjo savaip užsukti visą procesą. Ar supranti? Kadangi esi Ditlevo Pramo brolio bendraklasis, kreipimasis pagalbos į tave buvo apgalvotas jų žingsnis! Abejonių kelia skyriaus lobizmas!

– Taip, aš žinau.

Žmogžudysčių skyriaus viršininkas smarkiai tėškė parkerį sau ant stalo. Jis buvo kaip reikiant įsiutęs.

– Nuo šios akimirkos esi nušalinamas nuo tarnybos. Prašau parašyti pasiaiškinimą, kurį pateiksiu ministrei. Nepamiršk paminėti ministerijos skyriaus vadovo pavardės.

Larsas Bjornas dar niekada neatrodė taip graudžiai. Jei Karlui jis nebūtų visą laiką priminęs skausmo subinėje, būtų beveik pagailėjęs Larso.

– Turiu pasiūlymą, Markusai, – įsiterpė Karlas.

Bjorno akyse sužibo vos įžvelgiamos vilties ugnelės. Kas benutiktų, atmetus visus priešiškumus, kolegas visą laiką siejo geranoriškas vienas kito supratimas.

– Atšaukime nušalinimą. Mums reikės visų vyrų. Ar nemanai? Jei imsimės šios drastiškos priemonės, netrukus apie tai visi skalambys. Žiniasklaida ir visos kitos panašios nesąmonės. Markusai, prie komisariato sulauksime galybės žurnalistų su klausimais. Be to, žmonės, kurie atsidūrė mūsų tyrimo epicentre, ims elgtis kur kas atsargiau, o mums to nereikia.

Bjornas sėdėjo mechaniškai linkčiodamas pavymui kiekvienam išgirstam sakiniui. Vargšas mulkis.

– Noriu, kad Bjornas dirbtų prie bylos. Kad per ateinančias kelias dienas vadovautų atliekant tam tikrus veiksmus. Paieškos, sekimas – reikės pamiklinti kojas. Negalime viso to padaryti vieni. Dabar atėjo laikas dirbti iš peties, Markusai. Kaip manai? Reikia pasistengti, galbūt mums pavyks ištirti ir daugiau bylų. – Karlas patapšnojo pirštais per Johano Jakobseno pateiktą išpuolių sąrašą. – Prakeikimas, manau, kad ledai gali pajudėti, Markusai.

Niekas nebuvo sužeistas per sprogimą šalia Ingerselvo gatvės esančioje traukinių aikštelėje. Tačiau *Channel 2 News* ir jų sraigtasparniai suko ratus virš sprogimo vietos, tarsi ką tik savo jėgą būtų pademonstravusios gausios teroristų grupuotės.

Buvo akivaizdu, kad žinių reporteris ganėtinai jaudinasi, nors ir iš visų jėgų stengėsi to neparodyti. Geriausios naujienos visada sulaukia didžiausio dėmesio, ypač sensacingos. Ir vėl žurnalistų dėmesio centre atsidūrė policija.

Rūsyje per televizorių stebėdamas įvykius Karlas džiaugėsi, kad neturi su tuo nieko bendro. Pas jį į kabinetą užėjo Rouzė.

– Larsas Bjornas davė įsakymą Kopenhagos policijos paieškų tarnybai imtis veiksmų. Nusiunčiau jiems Kimės nuotrauką.

Asadas pasidalino su jais visa turima informacija, kokią jam pavyko surinkti tuo metu, kai sekė Kimę centrinėje stotyje. Jie taip pat ieško Tinės Karlsen. Ji tikrai neliks nepastebėta.

– Ką turi omenyje?

– Paieškų komandos biuras yra Skelbeko gatvėje. Juk Tinė Karlsen ten paprastai sukinėjasi su savo klientais.

Jis linktelėjo, pažvelgdamas į savo užrašus ir nurodymus.

Užduočių sąrašas atrodė begalinis. Buvo svarbu nustatyti prioritetus ir kryptingai veikti.

– Čia tavo užduotys, Rouze. Atlik jas iš eilės.

Ji paėmė popieriaus lapą ir garsiai perskaitė:

Surasti policininkus, kurie dalyvavo 1987 metais tiriant Rorvigo žmogžudystes. Susisiekti su Holbeko policijos nuovada ir Mobiliąja tyrimų grupe, kuri įsikūrusi Artilerijos gatvėje.

Surasti šutvės narių bendraklasius. Surinkti liudininkų informaciją apie jų elgseną.

Nuvykti į Bispebjergo ligoninę. Surasti gydytoją arba medicinos seserį, kurie dirbo ginekologiniame skyriuje, kai ten gulėjo Kimė.

Surinkti informaciją, susijusią su Kristiano Volfo mirtimi.

Susisiekti su Berno universitetu ir gauti visus įmanomus dokumentus, susijusius su Kime.

Šiandien, ačiū!

Karlas manė, kad paskutinį sakinį ji supras kaip susitaikymo užuominą. Bet ji nesuprato.

– Jėzau! Akivaizdu, kad šįryt į darbą turėjau ateiti ne pusę šešių, o ketvirtą, – gan garsiai sureplikavo Rouzė. – Tu visai pašėlai, žmogau. Ar pamiršai, jog žadėjai išleisti mus namo valandą anksčiau?

– Taip, bet žadėjau prieš kelias valandas.

Ji skėstelėjo rankomis.

– Ir...?

– Dabar viskas šiek tiek pasikeitė. Ar turi kokių nors planų savaitgaliui?

– Ką?

– Rouze, tai galimybė įrodyti, iš kokio molio esi drėbta, ir sužinoti, kas yra tikrasis tiriamasis darbas. Pagalvosime apie užtarnautą poilsį, kai viskas bus baigta.

Ji sušnarpštė. Jei norėtų išgirsti juokelius, galėtų pati jų sugalvoti.

Vos tik Asadas įžengė į kabinetą, suskambo telefonas. Skambino žmogžudysčių skyriaus viršininkas.

– Pažadėjai man iš oro uosto atsiųsti keturis vyrus, bet negali? – piktai atšovė Karlas. – Ar tai nori pasakyti?

Žmogžudysčių skyriaus viršininkas patvirtino.

– Tu rimtai kalbi, sakydamas, kad negalime gauti papildomų žmonių, kurie padėtų sekti įtariamuosius? Jei į viešumą pasklis informacija, kad tyrimas nebuvo nutrauktas, kaip manai, kur tokiu atveju rytoj atsidurs Pramas, Florinas ir Dybolas Jensenas? Galiu prisiekti, kad jų čia tikrai neliks. Gal, pavyzdžiui, atsidurs Brazilijoje. – Jis giliai įkvėpė ir papurtė galvą. – Labai gerai žinau, kad neturime jokių patikimų įrodymų, jog jie yra įsipainioję į tą reikalą. Bet ką manai apie netiesioginius įkalčius, juk jie pakankamai svarūs? Dėl Dievo meilės, Markusai, jų apstu. Ar tau taip neatrodo?

Pabaigęs telefoninį pokalbį Karlas įsmeigė akis į lubas savo kabinete. Jis nusikeikė riebiais keiksmažodžiais, kurių dar 1975 metais išmoko iš vieno vaiko, kilusio iš Frederikshauno, su kuriuo

kartu dalyvavo skautų sąskrydyje. Tokie keiksmai skautų judėjimo pradininkui Robertui Beidenui Pauelui tikrai nebūtų patikę.

– Ką sakė Markusas? – pasiteiravo Asadas. – Ar gausime pagalbą?

– Ką jis sakė? Kad pirmiausia jie turi ištirti Didžiojo kanono gatvėje įvykdytą išpuolį, o tada bus daugiau žmonių, kurie galės ištiesti pagalbos ranką. Be to, jie turi pasirūpinti tuo sprogimu traukinių depe. – Karlas atsiduso. Toks scenarijus galimas geriausiu atveju. Koją kišo jei ne vienas dalykas, tai kitas. – Prisėsk, Asadai. Turime patikrinti, ar Johano sąrašas ko nors vertas.

Jis pasilenkė prie baltos rašymo lentos ir ėmė nurašinėti informaciją:

1987 m. birželio 14 d.: Koris Brunas, uždarosios mokyklos mokinys, nukrito nuo dešimties metrų aukščio tramplino ir žuvo.
1987 m. rugpjūčio 2 d.: Įvykdytos žmogžudystės Rorvige.
1987 m. rugsėjo 13 d.: Išpuolis Niuborgo paplūdimyje. Netoli pastebėti penki jauni vyrai ir viena mergina. Moteriškosios lyties auka patyrė šoką. Nerašė pareiškimo.
1987 m. lapkričio 8 d.: Dvyniai, futbolo aikštė, Tapernoje miestelis. Nukirsti du pirštai. Smarkiai sumušti.
1988 m. balandžio 24 d.: Langelando saloje dingsta vyresnio amžiaus pora. Jiems priklausantys daiktai rasti Lindelso užutėkyje.

Pabaigęs rašyti visus faktus jis pažvelgė į Asadą.

– Kaip manai, Asadai, koks bendras vardiklis?

– Visi išpuoliai buvo įvykdyti sekmadienį.

– Aš irgi pagalvojau apie tai. Esi tuo įsitikinęs?

– Taip.

Pakankamai logiška išvada. Žinoma, savo nusikaltimus jie pradėjo daryti sekmadieniais. Uždarosios mokyklos auklėtiniai neturėjo kito pasirinkimo. Jie buvo suvaržyti mokyklos taisyklių.

– Išpuoliai sekmadieniais tikriausiai tapo jų įpročiu, kol jie mokėsi mokykloje. Galiausiai toks laikas tapo savotiška ritualo dalimi vėliau, kai jie jau nesimokė, – spėliojo Karlas.

– Iš Nestvedo iki nusikaltimų vietų jie nuvykdavo per pora valandų, – pridūrė Asadas. – Pavyzdžiui, Jutlandijos pusiasalyje nebuvo įvykdyta išpuolių.

– Ką dar pastebėjai, Asadai?

– Nuo 1988 ir 1992 metų nedingo nė viena auka.

– Ką turi omeny?

– Turiu omeny, kad tuo metu buvo įvykdyti tik smurtiniai išpuoliai. Sumušimai ir panašiai. Nebuvo rasta mirtinai sumuštų aukų, taip pat niekas nedingo.

Karlas peržiūrėjo sąrašą. Jį sudarė civilis komisariato darbuotojas, kuris su visu šiuo reikalu buvo asmeniškai susijęs, nes jį ir Rorvige nužudytą merginą siejo jausmai. Iš kur jiems žinoti, gal jis viską sudėliojo taip, kaip jam atrodė palankiau? Šiaip ar taip, Danijoje kasmet įvykdomi tūkstančiai smurtinių išpuolių.

– Atvesk čia Johaną, Asadai, – paprašė Karlas.

Tuo tarpu pats ketino susisiekti su gyvūnais prekiaujančia firma, kurioje kadaise dirbo Kimė. Tai turėtų padėti Karlui daugiau sužinoti apie ją, apie jos svajones ir vertybes. Galbūt jis galėtų susitarti dėl susitikimo rytoj ryte. O vakare turėjo susitikti su mokytoju Riodovrės mokykloje. Tą vakarą ten rengiamas absolventų susitikimas. Jis vadinamas „Lasasep“, rengiamas paskutinį rugsėjo sekmadienį, 2007 metų rugsėjo 29 dieną. Jaukus renginys, kurio metu vaišinama vakariene, rengiami šokiai. Taip vakarėlį apibūdino mokytojas, su kuriuo Karlas ketino susitikti.

– Johanas pakeliui, – informavo Asadas ir įniko į sąrašą, prisegtą prie baltos rašymo lentos. – Tuo metu Kimė gyveno Šveicarijoje, – po akimirkos tyliai ištarė jis.

– Kuriuo metu?

– Nuo 1988 iki 1992 metų. – Jis palinksėjo. – Niekas nedingo ir nebuvo nužudytas, kol Kimė buvo Šveicarijoje, – pastebėjo jis. – Bent jau pagal šį sąrašą.

Johanas atrodė nekaip. Anksčiau jis po komisariatą lakstydavo tarsi veršelis, ką tik sužinojęs, kad aptvaras yra beribis. Dabar labiau priminė veršį, amžiams uždarytą į gardą, kuriame nėra erdvės judėti ir augti.

– Ar vis dar lankaisi pas psichologę, Johanai? – paklausė Karlas.

Taip, jis tebesilankė.

– Ji gera. Tik aš nesijaučiu gerai, – sumurmėjo jis.

Karlas žvilgtelėjo į nužudytųjų brolio ir sesers nuotrauką, pritvirtintą prie lentos. Galbūt neverta stebėtis dėl tokios Johano savijautos.

– Kokiu principu atrinkai įvykius, kuriuos įtraukei į savo sąrašą, Johanai? – pasiteiravo Karlas. – Iš kur man žinoti, kad įtraukei visus galimai susijusius įvykius?

– Pradėjau nuo visų 1987 ir 1988 metais įvykdytų smurtinių išpuolių, kurie buvo užfiksuoti ataskaitose. Ėmiau konkrečiai išpuolius, kurie buvo įvykdyti sekmadieniais. Taip pat įtraukiau tik tokius išpuolius, apie kuriuos pranešė ne pačios aukos. Svarbus faktas buvo atstumas iki Nestvedo, jis turėjo būti mažesnis kaip šimtas mylių. – Jis pažvelgė abejonių kupinu žvilgsniu į Karlą. Johanui rūpėjo, kad Karlas ir Asadas būtų išvien su juo. – Paklausykite, nemažai žinau apie panašias mokyklas. Ten besimokančiųjų poreikiai ir norai yra beveik lygūs nuliui. Mokinių

mokymosi grafikas yra labai įtemptas, pirmiausia yra pamokos ir pareigos. Viskas aiškiai suplanuota. Visoms savaitės dienoms. Tikslas yra užtikrinti tvarką ir bendruomeniškumą. Remdamasis šia informacija padariau išvadą, kad tie smurtiniai nusikaltimai, kurie buvo įvykdyti šiokiadieniais, iki pusryčių savaitgaliais arba bet kurią dieną po vakarienės, neverti dėmesio. Trumpai tariant, tuo metu šutvė turėdavo kitų užsiėmimų. Tokiu būdu aš atrinkau nusikaltimus. Surinkau tuos, kurie buvo įvykdyti sekmadieniais, po pietų ir iki vakarienės. Tada būdavo įvykdomi išpuoliai.

– Nori pasakyti, kad jie įvykdė nusikaltimus sekmadieniais, vidury dienos?

– Taip, būtent taip manau.

– Ir per tą laiką jie galėdavo nuvažiuoti daugių daugiausia apie šimtą mylių, jei jiems dar reikėdavo susirasti aukas ir įgyvendinti savo planą.

– Kol mokėsi mokykloje, taip. Kitas reikalas, vasaros atostogos. – Jis pažvelgė žemyn į grindis.

Karlas pasižiūrėjo į savo kalendorių, kuriame buvo daugelio metų datos.

– Žmogžudystės Rorvige taip pat buvo įvykdytos sekmadienį. Ar tai tik sutapimas, o gal toks šutvės skiriamasis bruožas?

Johanas liūdnai atsakė:

– Manau, kad tai sutapimas. Žmogžudystės buvo įvykdytos prieš prasidedant mokslo metams. Gal jie manė, kad nepakankamai pasismagino per vasaros atostogas. Nežinau. Šiaip ar taip, mano galva, jie psichopatai.

Po to Johanas paaiškino, kad pasitelkęs intuiciją jis sudarė vėlesnių metų įvykių sąrašą. Karlo manymu, toks sprendimas galėjo duoti netikslius duomenis. Jei ir būtų vadovaujamasi intuicija, tuomet verčiau remtis jo. Šiuo metu atliekant tyrimą vertėtų

dėmesį sutelkti išskirtinai į tuos metus, kol Kimė dar nebuvo išvykusi į Šveicariją.

Kai Johanas grįžo į savo darbo kabinetą, Karlas įsitaisė kėdėje, peržvelgė įvykių sąrašą ir tik tada paskambino į Niuborgo policijos nuovadą. Ten jis sužinojo, kad dvyniai broliai, 1987 metais užpulti futbolo aikštelėje, prieš daugelį metų išvyko į Kanadą. Budinčioji policininkė, sprendžiant pagal balsą, ne vyresnė nei aštuoniolikos, informavo, kad jiedu paveldėjo nedidelę pinigų sumą, įsteigė verslą ir tiekia ūkyje naudojamą įrangą. Bent jau tokią informaciją turėjo policija. Niekas nieko nežinojo apie vaikinų asmeninį gyvenimą. Juk viskas nutiko labai seniai. Karlas pažvelgė į datą, kada Langelando saloje dingo pagyvenusi pora. Jis permetė akimis aplanką, kurį gavo Asadas ir atnešęs padėjo ant Karlo darbo stalo. Du mokytojai iš Kylio jachta nuplaukė į Rudkiobingą, tada keliavo iš vieno motelio į kitą ir galiausiai nakčiai apsistojo Stoense.

Policijos ataskaitoje buvo rašoma, kad juos kažkas matė Rudkiobingo uoste tą pačią dieną, kai jie dingo. Labai tikėtina, kad žmonės išplaukė į jūrą ir ten nuskendo. Bet buvo keli liudininkai, kurie tą pačią dieną Lindelso užutėkyje matė kažkokią porą, o vėliau uoste buvo pastebėti ir du jauni vaikinai, visai netoli tos vietos, kur buvo prišvartuota dingusios poros jachta. Liudininkai pabrėžė, kad jaunuoliai buvo dailiai nuaugę ir vilkėjo gražius drabužius. Visai nepanašūs į vietinius vaikinus, ant galvos užsimaukšlinusius *Castrol* arba *BP* kepures. Nepažįstamieji vilkėjo dalykiškus marškinius, buvo tvarkingai apsikirpę. Kai kurie teigė, kad būtent nepažįstamieji, o ne savininkai, išplaukė jachta. Bet tai tebuvo vietinių žmonių spėlionės.

Ataskaitoje taip pat buvo paminėti daiktai, kurie buvo aptikti paplūdimyje netoli Lindelso užutėkio. Nors nebuvo jokių aiškių

patvirtinimų, giminaičiai manė, kad šie daiktai priklausė dingusiai porai. Karlas pirmą kartą peržvelgė aptiktų daiktų sąrašą: tuščias termosas maistui be jokio skiriamojo ženklo, skara, kojinių pora, dviejų dalių auskaras. Sidabras su ametistu. Nedidelis sidabrinis kabliukas. Kišamas per ausies spenelį ir be jokio užsegamojo mechanizmo. Nors auskaras ir nebuvo itin detaliai apibūdintas – nebūtų galima to tikėtis iš policijos konsteblio – tačiau ir tiek užteko, kad Karlas suvoktų, jog minimas auskaras yra tiksli kopija to, kuris buvo įdėtas į nedidelį plastiko paketą, gulintį priešais jį, šalia dviejų žaidimo *Trivial Pursuit* kortelių.

Staiga Asadas atkuto. Jis atrodė taip, lyg į jį būtų įsikūnijęs žmogus, kuris ką tik rado aukso puodą.

Jis parodė į guminį raištį maišelyje, gulėjusį šalia auskaro.

– Ką tik sužinojau, kad toks guminis raištis buvo naudojamas *Bellahoj* plaukimo komplekse. Iš jo galima spręsti, kiek laiko žmogus yra praleidęs vandenyje.

Karlas pamėgino išnirti į paviršių. Jis buvo nugrimzdęs savo mintyse. Ar gali būti kas nors svarbiau už jo neįtikėtiną atradimą, susijusį su auskarais?

– Asadai, tokie guminiai raiščiai buvo naudojami visur. Ir dabar tebenaudojami.

– Taip, – sutiko jis. – Visgi, kai Koris Brunas buvo rastas nukritęs ant plytelių tramplino apačioje, ant jo rankos tokio raiščio nebuvo.

26 SKYRIUS

– Jis laukia priimamajame, Karlai, – pranešė Asadas. – Ar nori, kad likčiau čia, kai jis nusileis į apačią?

– Ne. – Karlas papurtė galvą. Asadas ir taip turėjo daug darbo. – Geriau atnešk mums kavos. Tik prašau, ne per daug stiprios.

Buvo šeštadienis, tylu. Atrodė, kad net kanalizacijos vamzdžiai dunda kur kas tyliau nei įprasta. Šią tylą perskrodė nužingsniuojančio Asado švilpavimas. Karlas greitai peržvelgė internetinę nuorodą *Who's Who*, kur rado informaciją apie vyrą, su kuriuo ketino netrukus susitikti. Manfredas Slotas. Toks buvo jo vardas. Keturiasdešimtmetis. Buvęs nužudytojo uždarosios mokyklos moksleivio Korio Bruno kambario draugas. Mokyklą baigė 1987 metais. Karališkasis gvardietis. Atsargos leitenantas. Įgijęs verslo administravimo magistro laipsnį. Nuo trisdešimt trečiojo gimtadienio einantis penkių kompanijų generalinio direktoriaus pareigas. Buvęs šešių tarybų, iš kurių viena buvo valstybinėje organizacijoje, narys. Šiuolaikinio portugalų meno rėmėjas ir parodų organizatorius. 1994 metų vedė Agustiną Pesoa, buvusią Danijos

konsulę Portugalijoje ir Mozambike. Nieko keisto, kad Slotas priklausė tarptautiniams riterių ordinams.

– Turiu tik penkiolika minučių, – prabilo jis, paspausdamas Karlui ranką. Slotas atsisėdo, sukryžiuodamas kojas, atsainiai į šoną numetė savo rudeninį paltą ir šiek tiek kilstelėjo susiraukšlėjusias kelnes, kad per kelius be reikalo nesitampytų audinys. Nebuvo sunku jį sutapatinti su uždarosios mokyklos aplinka. Kur kas sunkiau buvo įsivaizduoti jį žaidžiant smėlio dėžėje su vaikais. – Koris Brunas buvo mano geriausias draugas, – tęsė jis, – ir *žinau*, kad jam niekada nebūtų šovę į galvą eiti į atvirą lauko baseiną. Todėl labai keista, kad jis buvo rastas *Bellahoj* plaukimo komplekse. Suprantate, toje vietoje lankydavosi visokio plauko žmonių. – Jis iš tiesų buvo tokios nuomonės. – Be to, man niekada anksčiau neteko matyti jo nardant. Juo labiau, nuo dešimties metrų tramplino.

– Jūs nemanote, kad tai nelaimingas atsitikimas?

– Kaip tas nelaimingas atsitikimas galėjo nutikti? Juk Koris buvo sumanus vaikinas. Jis paprasčiausiai nebūtų kažkur maklinėjęs, žinodamas, kad kritimas nuo tramplino yra mirtinas.

– Ir negalėjo būti savižudybė?

– Savižudybė! Dėl ko? Mes buvome ką tik baigę mokyklą. Mokyklos baigimo proga tėvas padovanojo jam automobilį *Buick Regal Limited.* Žinote, kupė modelį.

Karlas neryžtingai linktelėjo, nes, tiesą sakant, nežinojo. Jis žinojo, kad *Buick* yra automobilio markė, tik tiek.

– Buvo numatyta, kad jis vyks studijuoti į JAV. Berods, į Harvardą. Kodėl jam būtų šovę į galvą pasielgti taip idiotiškai? Nematau jokios prasmės.

– Gal jis išgyveno nelaimingą meilę? – atsargiai paklausė Karlas.

– Cha! Jis galėjo turėti bet kurią, kurios tik įsigeistų.

– Pamenate Kimę Lasen?

Jis padarė pašaipią grimasą. Jam buvo nemalonu ją prisiminti.

– Ar Koris nusiminė, kai Kimė jį paliko?

– Nusiminė? Jis buvo įsiutęs. Jam nepatiko būti atstumtam. Kam patinka? – Slotas nusišypsojo, parodydamas akinamai baltus dantis, ir nubraukė plaukus sau nuo kaktos. Plaukai buvo dažyti ir, žinoma, neseniai kirpti.

– Ir ką jis ketino daryti?

Manfredas Slotas gūžtelėjo pečiais, nuo palto nubraukdamas kelias dulkeles.

– Esu čia šiandien todėl, kad mudu abu tikime, jog Koris buvo nužudytas. Kad jį nustūmė nuo krašto. Priešingu atveju, negi vargintumėtės susisiekti su manimi po dvidešimties metų? Aš teisus?

– Mes nesame tvirtai įsitikinę, bet visgi vėl ėmėmės bylos. Kas, jūsų manymu, nustūmė jį?

– Neįsivaizduoju. Kimė savo klasėje turėjo kelis nesveikus draugus. Jie lyg kokie prielipos nuolat sukinėjosi aplink ją. Ji manipuliavo jais lyg marionetėmis. Na, suprantat, ji turėjo dailias krūtis. *Papai valdo.* – Jis nusijuokė trumpu, sausu juoku. Visai nederančiu prie veido.

– Gal žinote, ar jis bandė ją susigrąžinti?

– Kimė jau buvo spėjusi užmegzti romaną su vienu mokytoju, kuris gyveno priemiestyje ir neturėjo nė menkiausio supratimo, kad mokiniai gali peržengti bet kokias ribas.

– Ar pamenate jo vardą?

Slotas papurtė galvą.

– Jis gan trumpai dirbo mokykloje. Dėstė danų kalbą kelioms klasėms, man taip atrodo. Jis buvo toks neryškus žmogus, neišsi-

skiriantis iš kitų, gal tik tuo, kad buvo mokytojas. Jo vardas... – Slotas padarė pauzę ir iškėlė aukštyn pirštą, taip parodydamas, kad bando sukoncentruoti mintis ir ką nors prisiminti. – Taip. Dabar prisiminiau. Jo vardas buvo Klavsas. Taip, taip, būtent su „v“! – jis prunkštelėjo. Vardas savaime skambėjo apgailėtinai.

– Sakote Klavsas! Klavsas Jepensenas?

Slotas pakėlė galvą.

– Taip, Jepensenas. Man atrodo, kad tokia buvo jo pavardė. – Jis linktelėjo.

Įgnybkit man kas nors. Aš tikriausiai sapnuoju, – pagalvojo Karlas. Jis kaip tik ketino dar šį vakarą susitikti su Jepensenu.

– Pastatyk kavą ten, Asadai. Ačiū.

– Ką gi, turiu pastebėti, – ištarė Karlo svečias, nusišypsodamas kreiva šypsena, – kad jūs dirbate kukliomis sąlygomis, bet jūsų pagalbininkas labai gerai išmokytas. – Jis vėl nusijuokė tuo pačiu sausu juoku. Karlo vaizduotėje iškilo vaizdas, kaip šis žmogus elgiasi su vietiniais Mozambiko gyventojais.

Slotas paragavo kavos ir buvo akivaizdu, kad jam užteko to vienintelio pirmojo gurkšnio.

– Grįžtant prie temos, – tarė jis. – Žinau, kad jam rūpėjo ta mergina. Ji susuko galvas daug kam. Kai Kimė buvo išspirta iš mokyklos, Koris norėjo, kad ji būtų tik jo. Natūralu. Tada ji gyveno Nestvede.

– Nesuprantu, kaip jis tada atsirado tame *Bellahoj* plaukimo komplekse.

– Kai išlaikėme egzaminus, jis persikėlė gyventi pas savo senelius. Koris ir anksčiau gyvendavo pas juos. Jie gyveno Emdrupe. Labai mieli, šilti žmonės. Esu praleidęs pas juos nemažai laiko.

– Jo tėvai negyveno Danijoje?

Jis patraukė pečiais. Be jokios abejonės, Manfredo Sloto vaikai taip pat lanko uždarą mokyklą, kad jis galėtų netrukdomas atsidėti savo reikalams. Sumautas šiknius.

– Ar kas nors iš Kimės aplinkos gyveno netoli plaukimo komplekso?

Jis pažvelgė kažkur Karlui pro šalį. Pagaliau suvokė šio kabineto paskirtį. Atpažino kai ką svarbaus. Aplankus, kuriuose buvo senos bylos. Nuotraukas ant skelbimų lentos. Žmonių, prieš kuriuos buvo surengti išpuoliai, vardų sąrašą, kurio viršuje buvo jo draugo Korio Bruno vardas.

Šūdas, – pagalvojo Karlas, kai apsisukęs pamatė, į ką stebeilija Slotas.

– Kas tai? – pasiteiravo Slotas, pirštu rodydamas į sąrašą. Jo balsas skambėjo rimtai.

– Hm, – sureagavo Karlas. – Šios bylos nėra susijusios. Šiuo metu mes skirstome bylas pagal chronologinę tvarką.

Idiotiškas paaiškinimas, – pripažino mintyse Karlas. Kokio velnio jiems surašinėti ant lentos tai, kas paprasčiausiai galėtų būti lentynose sudėtuose aplankuose?

Bet Manfredas Slotas daugiau nesigilino. Jis nebuvo iš tų, kurie atlieka panašius vergiškus darbus, iš kur jam žinoti apie tokias elementarias procedūras?

– Jums turėtų būti nelengva, – pastebėjo jis.

Karlas skėstelėjo rankomis.

– Štai todėl labai svarbu, kad į mano klausimus atsakytumėte kiek galima tiksliau.

– Ko jūs klausėte?

– Aš tiesiog paklausiau, ar kas nors iš šutvės gyveno netoli *Bellahoj* plaukimo komplekso.

Jis nedvejodamas linktelėjo.

– Taip, Kristianas Volfas. Jo tėvams priklausė gan įspūdingas ir pritaikomas namas prie ežero, į kurį jis įsikėlė gyventi, kai išspyrė savo tėvą iš kompanijos. Tiesą sakant, manau, kad jo žmona tebegyvena ten kartu su savo naujuoju vyru.

Karlas iš Sloto daugiau nieko neišpešė. Bet tai, ką jam pavyko sužinoti, buvo šio to verta.

– Rouze, – pašaukė jis, kai nutilo sunkūs Manfredo Sloto žingsniai. – Ką žinai apie Kristiano Volfo mirtį?

– Alio, Karlai? – Ji patapšnojo bloknotu sau per galvą. – Gal sergi Alzheimerio liga? Pavedei man atlikti penkias užduotis. Su Volfu susijusi užduotis, pagal tavo prioritetus, yra ketvirtoji. Ką, tavo manymu, turėčiau žinoti apie ją?

Jis visai pamiršo.

– O kada galėsi man ką nors pasakyti? Gal galėtum šios užduoties imtis pirmiausia?

Ji įsirėmė rankomis į klubus, tarsi arši italė motušė, pasiruošusi aprėkti savo nenaudėlį vyrioką, drybsantį ant sofos. Tada staiga nusišypsojo.

– Ai, tiek jau to. Man vis tiek nepavyks suvaidinti labai rimtos. – Ji lyžtelėjo sau pirštą ir pervertė bloknotą. – Manai, kad tu tik vienas viską sprendi? Žinoma, kad ne, aš pirma tuo pasirūpinau. Buvo visai nesunku.

Kai Kristianas Volfas mirė, jam buvo vos virš trisdešimties. Tačiau jis jau buvo spėjęs tapti nepadoriai turtingu. Jo tėvas įkūrė jūrinę krovinių gabenimo kompaniją, bet Kristianas pergudravo tėvą ir sužlugdė jį. Žmonės kalbėjo, kad tėvas gavo ko nusipelnė. Sūnus užaugo bejausmis, todėl atėjus laikui tėvas atsiėmė savo.

Jis buvo laikomas turtingu senberniu, todėl jo vedybos birželį su grafiene – trečiąja barono Sachenholto dukterimi, Marija Sachenholt – sukėlė sensaciją. Jų santuokinė laimė, pasak spaudos,

truko tris mėnesius. Kristianas Volfas žuvo per nelaimingą atsitikimą. Buvo netyčia nušautas 1996 metų rugsėjo 15 dieną.

Tas įvykis atrodė visiškai beprasmiškas, galbūt todėl žiniasklaidoje jis susilaukė tokio milžiniško dėmesio. Apie Kristiano Volfo žūtį buvo parašyta gerokai daugiau straipsnių nei apie naują autobusų stotį šalia Kopenhagos miesto rotušės. Ir tikrai daugiau, nei apie Bjarnės Ryso prieš kelias savaites išplėštą pergalę *Tour de France.* Volfas labai anksti ryte vienas išėjo iš savo užmiesčio sodybos Lolando saloje. Jis ketino po pusvalandžio susitikti su kitais medžiotojais, bet po daugiau kaip dviejų valandų buvo rastas negyvas. Šlaunyje žiojėjo bjauri šautinė žaizda, vyras buvo mirtinai nukraujavęs. Jį turėjo ištikti pakankamai greita mirtis. Taip buvo pažymėta skrodimo ataskaitoje.

Iš tikrųjų. Karlas buvo matęs tai anksčiau.

Tyrėjai stebėjosi, kad patyrusiam medžiotojui šitaip nepasisekė. Tačiau daugelis jo medžioklės bičiulių paaiškino, kad Volfas turėjo blogą įprotį nešiotis savo šautuvą be saugiklio. Kartą, medžiodamas Grenlandijoje, jis turėjo puikią galimybę nušauti poliarinį lokį, bet jam nepavyko, nes nuo šalčio sustingusiais pirštais Volfas nesugebėjo nuimti saugiklio, todėl nenorėjo, kad tokia situacija pasikartotų dar kartą.

Bet kokiu atveju, mirtinas šūvis sau į šlaunį atrodė kažkoks mistiškas. Galiausiai buvo padaryta išvada, kad eidamas per suartą vagą jis suklupo ir ginklas netyčia iššovė. Atkūrus nelaimingo įvykio eigą buvo patvirtinta, kad tokia versija yra įmanoma.

Faktas, jog jaunoji žmona per daug nesuko galvos dėl nelaimingo įvykio detalių, daugiau ar mažiau neoficialiai buvo aiškinamas tuo, kad ji jau buvo spėjusi nusivilti santuoka. Šiaip ar taip, vyras buvo vyresnis už ją ir visai kitoks nei ji tikėjosi. Visgi jai liko paguoda – paveldėtas turtas. Užmiesčio namas, stovintis

ant ežero kranto, galima sakyti, net išsikišęs į jį. Aplinkinėse vietovėse nebuvo daug panašių žemės sklypų ir pastatų. Jo vertė buvo nemenka. Karlas apytikriai paskaičiavo, kad prieš nekilnojamojo turto burbulą jis turėjo kainuoti 40 milijonų kronų. Dabar ši vieta apskritai neparduodama. Jis įtarė, kad nekilnojamojo turto savininkai balsavo už vyriausybę, kuri ir sukūrė sąlygas tokiam ekonominiam nuosmukiui. Po velnių, visa tai tebuvo žodžiai. Besaikis vartojimas, dėl kurio perkaito ekonomika. Ar kas nors dėl to prisiėmė atsakomybę?

Kalti tik patys žmonės.

Duris atidariusiam berniukui turėjo būti daugiausia aštuoneri arba devyneri metai. Jis slogavo, vaiko nosis buvo paraudusi. Vilkėjo chalatą ir buvo įsispyręs į šlepetes. Ganėtinai netikėtas vaizdas šiame milžiniškame dvare, kuriame karta iš kartos sukiojosi verslininkai ir finansų magnatai.

– Man negalima nieko įleisti, – išlemeno jis, nesugebėdamas susivaldyti ir iš snarglių neišpūsti didžiulių burbulų. – Mamos kurį laiką nebus namie. Ji išvykusi į Liungbiu.

– Ar gali paskambinti ir perduoti, kad su ja nori pasikalbėti policija?

– Policija? – Jis skeptišku žvilgsniu nužvelgė Karlą. Tokiose situacijose ilgas juodos odos paltas, kokį nešioja Bakas arba žmogžudysčių skyriaus viršininkas, padėtų užmegzti abipusiu pasitikėjimu pagrįstą pokalbį.

– Štai, – tarė Karlas. – Taip atrodo policininko ženklelis. Paklausk mamos, ar galiu palaukti viduje.

Berniukas užtrenkė duris.

Karlas pusvalandį lūkuriavo ant laiptų, stebėdamas kitoje ežero pusėje takeliais bėgiojančius žmones. Įraudę žmonės darė rankų mostų pratimus ir bėgiojo ristele. Šeštadienio rytas. Šio prabangaus rajono gyventojai išbėgo pasimankštinti.

– Ar ko nors ieškote? – išlipusi iš savo automobilio paklausė moteris. Kadangi nešėsi daug pirkinių, turėjo elgtis apdairiai. Vienas klaidingas judesys – ir visi daiktai atsidurtų ant žemės.

Iš patirties Karlas žinojo, kad verta nedelsiant parodyti policininko ženklelį.

– Karlas Mjorkas, „Q“ skyrius. Jūsų sūnus nepaskambino?

– Mano sūnus serga. Jis guli lovoje. – Moteris akimirksniu susirūpino. – Nejau neguli?

Taigi, jis nepaskambino. Mažasis nenaudėlis.

Jis dar kartą prisistatė ir buvo nenoriai įleistas į vidų.

– Frederikai! – sušuko moteris į antro aukšto pusę. – Nupirkau tau dešrainių. – Ji atrodė miela ir natūrali. Visai ne tokia, kokią įsivaizduotume tikrų tikriausią grafienę.

Iš pradžių berniukas nevikriai koja už kojos leidosi laiptais žemyn, galiausiai, pamatęs koridoriuje stovintį Karlą, sustojo lyg įbestas. Vaikas akimirksniu persimainė. Atrodė, tarsi jo vaikiškoje galvelėje suktųsi mintys apie pelnytą bausmę, kurią jam netrukus skirs policininkas už nurodymo nevykdymą. Apsisnargliavusio berniuko veidą iškreipė baimė. Jis akivaizdžiai nebuvo pasirengęs prisiimti kaltės už pareigūno įžeidimą.

Karlas mirktelėjo vaikui, taip nuramindamas vargšelį.

– Hm, pasirodo, tu iš tiesų esi rimtas, prie lovos prikaustytas ligonis, Frederikai?

Berniukas lėtai linktelėjo, tada čiupo savo dešrainį ir dingo. Išnyko iš akiračio, kad kuo greičiau jį pamirštų. Tikriausiai jis taip pamanė. Gudrus vaikas.

Karlas ėjo tiesiai prie reikalo.

– Nežinau, ar kuo nors galėsiu jums padėti, – atsakė moteris, pažvelgdama į Karlą draugišku žvilgsniu. – Mudu su Kristianu menkai spėjome pažinti vienas kitą. Nelabai žinau, kas dėjosi jo galvoje tomis dienomis.

– Jūs dar kartą ištekėjote?

– Nebūtina bendrauti taip formaliai. Vadinkite mane tiesiog Marija, – nusišypsojo ji. – Taip, susipažinau su savo vyru Endriu tais pačiais metais, kai žuvo Kristianas. Mes turime tris vaikus. Frederiką, Suzaną ir Kirsten.

Labai paprasti vardai. Galbūt Karlui vertėtų pakeisti išankstinę nuomonę apie valdančiosios klasės esmines vertybes.

– Frederikas yra vyriausias?

– Ne, jis jauniausias. Dvynėms yra vienuolika. – Tada ji pati atsakė į Karlo galvoje besisukusį klausimą: – Taip, Kristianas yra jų biologinis tėvas, bet jas užaugino mano dabartinis vyras. Mergaitės lanko nuostabią uždarą mergaičių mokyklą netoli mano uošvių namų Istborne.

Ji kalbėjo labai maloniai, nuoširdžiai ir begėdiškai. Po galais, kaip ji drįso taip nedovanotinai pasielgti su savo vaikais? Mergaitėms vos vienuolika, tačiau jos jau išsiųstos į gūdžią Anglijos provinciją ir pasmerktos negailestingai disciplinai.

Jis pažvelgė į moterį sarkazmo kupinu žvilgsniu. Karlo nuomonė apie valdančiąją klasę vis dėlto liko nepakitusi.

– Kol buvote ištekėjusi už Kristiano, ar jis kada nors buvo užsiminęs apie Kirsten-Mary Lasen? Esu įsitikinęs, kad tai tik sutapimas, nes jos vardas yra lygiai toks pats, kaip ir jūsų dukters. Kristianas tą moterį labai gerai pažinojo. Ji visiems buvo žinoma kaip Kimė. Jie kartu mokėsi mokykloje. Ar tas vardas jums girdėtas?

Jos veidu nusirito šešėlis.

Karlas palaukė akimirką, vildamasis, kad moteris ką nors pasakys. Bet ji nepasakė.

– Atleiskite, ar kas nors nutiko? – neištvėrė Karlas.

Moteris pakėlė delnus, praskėtusi pirštus.

– Nenoriu apie tai kalbėti. Tik tiek galiu pasakyti. – Jai nereikėjo aiškinti. Viskas buvo akivaizdu.

– Manote, kad jis turėjo romaną su ta moterimi? Aš teisus? Nors jūs tuo metu laukėtės?

– Nežinau, kokių reikalų jis turėjo su ja, ir nenoriu žinoti. – Ji stovėjo rankas sukryžiavusi ant krūtinės. Atrodė, kad po sekundės lieps Karlui išeiti.

– Ji dabar benamė. Gyvena gatvėje.

Akivaizdu, kad ši informacija jos nenuramino.

– Kaskart, pasikalbėjęs su ja, Kristianas mane sumušdavo. Dabar jūs patenkintas? Nežinau, kodėl esate čia, bet turėtumėte išeiti.

Pagaliau ji tai ištarė.

– Esu čia, nes tiriu žmogžudystę, – pabandė sušvelninti padėtį.

Moters reakcija buvo netikėta.

– Jei manote, kad aš nužudžiau Kristianą, jums vertėtų pakeisti nuomonę. Neneigsiu, kad tokios mintys ne kartą buvo aplankiusios mane. – Ji papurtė galvą ir pažvelgė tolyn į ežerą.

– Kodėl jis mušė jus? Buvo sadistas? Ar jis gėrė?

– Ar jis buvo sadistas? – Ji metė žvilgsnį į verandą, norėdama įsitikinti, ar iš tos pusės netikėtai nepasirodys maža galvelė. – O taip, jis išties toks buvo.

Karlas pasižvalgė aplink, tada įsėdo į automobilį. Tame didžiuliame name tvyrojo be galo slegianti atmosfera. Buvusi Kristiano žmona pamažu atskleidė Karlui, kaip ją, dvidešimt dvejų metų

liaunutę merginą, išniekino tas stiprus, sadistas vyras. Kaip medaus mėnuo labai greitai virto tikrų tikriausiu košmaru. Viskas prasidėjo nuo kalbų ir grasinimų, vėliau reikalai tik blogėjo. Jis buvo atsargus, stengdavosi nepalikti pėdsakų, nes vakarais jo žmona turėdavo vilkėti nepriekaištingus apdarus, taip demonstruodama savo kilmę. Štai kodėl jis pasirinko ją. Tik dėl šios priežasties.

Kristianas Volfas. Vaikinas, kurį ji įsimylėjo iš pirmo žvilgsnio ir visą likusį gyvenimą bando pamiršti. Jį, jo darbelius, jo poelgius ir žmones, kurie jį supo. Viską norėjosi ištrinti iš atminties.

Sėsdamas į automobilį Karlas pirmiausia pauostė, ar nedvokia benzinu. Tada paskambino į „Q" skyrių.

– Taip, – be jokių vingrybių atsiliepė Asadas. Jis nepasakė „Q" skyrius" arba „Detektyvo asistentas Hafezas el-Asadas klauso", arba ką nors panašaus. Paprasčiausias „Taip"!

– Turi prisistatyti ir informuoti, į kokį skyrių žmogus paskambino, kai pakeli telefono ragelį, Asadai, – paaiškino Karlas, nors pats neprisistatė.

– Sveikas, Karlai! Rouzė ką tik man davė diktofoną. Jis *toks* gražus. Ir ji nori pasikalbėti su tavimi.

Pasigirdo šūksniai ir garsūs, aidintys žingsniai. Galiausiai Rouzė pakėlė telefono ragelį.

– Radau medicinos seserį iš Bispebjergo ligoninės, – pranešė ji šaltai.

– *Ok*. Puiku.

Nenuskambėjo joks atsakas.

– Ji dirba privačioje ligoninėje netoli Areso, – tęsė Rouzė, nurodydama jam adresą. – Nebuvo sunku, tereikėjo sužinoti moters vardą. Sakyčiau, jis savotiškas.

– Kur sužinojai?

– Be abejo, Bispebjergo ligoninėje. Išnaršiau senų bylų archyvus. Kai Kimė buvo atvežta į ligoninę, moteris dirbo ginekologiniame skyriuje. Paskambinau jai ir ji prisiminė tą atvejį. Ji teigė, kad visi tuo metu dirbę skyriuje visam gyvenimui įsiminė Kimę.

– „Pati gražiausia Danijos ligoninė“, – pacitavo Rouzė svetainės informaciją.

Karlas pažvelgė į sniego baltumo pastatus ir pritarė tai nuomonei. Viskas buvo išpuoselėta. Net dabar, įsibėgėjus rudeniui, nudailintos pievelės buvo ne ką prastesnės už Vimbldono laukus. Išties nuostabi aplinka. Vos prieš kelis mėnesius čia lankėsi karališkoji pora, turėjusi progą pasimėgauti gražiais vaizdais.

Net jų pilis Fredensborge ir ją supantys sodai neprilygo šiai ligoninei.

Vyresnioji medicinos sesuo Irmgarda Dufner pasitiko Karlą plačia šypsena ir tarsi į uostą įplaukiantis didžiulis laivas išlingavo į lauką. Aplink ją susibūrę žmonės ramiai pasitraukė į šalį, leisdami jai praeiti. Senamadiška neskoninga šukuosena, stambios kojos ir batai, sunkiai trinksintys į grindis.

– Drįstu manyti, kad jūs esate ponas Mjorkas! – nusišypsojo ji, paspausdama Karlui ranką ir pakratydama ją taip stipriai, tarsi bandytų išpurtyti visą jo kišenių turinį.

Laimei, jos įspūdingą išvaizdą lydėjo nepakartojama moters atmintis. Kiekvieno policininko svajonė.

Ji dirbo vyresniąja medicinos seserimi tame Bispebjergo ligoninės skyriuje, kuriame gulėjo Kimė. Ir nors tuo metu, kai pacientė dingo, jos nebuvo darbe, tas įvykis buvo toks keistas ir tragiškas, kad moteris, jos žodžiais tariant, niekada jo nepamiršo.

– Kai ta moteris atvažiavo į ligoninę, buvo gan stipriai sumušta. Todėl mes numanėme, kad gali netekti kūdikio. Tiesą sakant,

ji laikėsi visai neblogai. Toji moteris *be galo* norėjo, kad kūdikis liktų gyvas. Po savaitės, kurią praleido ligoninėje, mes jau rengėmės išrašyti ją namo.

Moteris prikando lūpą.

– Bet vieną rytą, po mano naktinės pamainos, ji netikėtai pradėjo gausiai kraujuoti. Gydytojas užsiminė, jog susidarė įspūdis, tarsi moteris pati būtų išprovokavusi persileidimą. Man buvo sunku tuo patikėti, kadangi ji taip stipriai troško to kūdikio. Šiaip ar taip, ant pilvo buvo didelės ryškios mėlynės. Bet panašiose situacijose gali pasitaikyti visko. Kai moteris sužino, kad jai vienai teks auginti neplanuotą vaiką, ją ima kamuoti įvairiausi jausmai.

– Kaip manote, kuo ji galėjo save sužaloti? Gal pamenate?

– Buvo versija, kad ji galėjo panaudoti palatoje stovėjusią kėdę. Esą pacientė užsitempė ją ant lovos ir smogė sau į pilvą. Bet kokiu atveju, kai gydytojai įėjo į palatą ir rado ją be sąmonės, kėdė gulėjo ant grindų. Jai tarp kojų, kraujo klane, gulėjo embrionas.

Karlas pabandė įsivaizduoti, kaip viskas atrodė. Graudus reginys.

– Embrionas buvo pakankamai didelis, kad galima būtų jį įžiūrėti?

– Taip. Aštuoniolikos savaičių embrionas panašus į mažą žmogutį, jis maždaug penkių arba šešių colių ilgio.

– Turi rankas ir kojas?

– Viską. Tik plaučiai dar nebūna iki galo išsivystę ir akys. Bet daugiau viskas būna savo vietose.

– Ir jis gulėjo tarp pacientės kojų?

– Taip, ji natūraliai pagimdė vaiką ir placentą.

– Kalbate apie placentą. Ar nebuvo kokių nors keistų dalykų, susijusių su placenta?

– Šitai prisimena visi. Tai, ir tą faktą, jog ji pavogė embrioną. Mano kolegos uždengė jį paklode, kol bandė sustabdyti gimdyvei kraujavimą. Vėliau jie išėjo iš palatos, o kai sugrįžo, pacientės ir jos embriono nebuvo. Tačiau placenta niekur nedingo. Tada vienas iš mūsų gydytojų pastebėjo, kad placenta ne vientisa. Paprasčiau kalbant, ji buvo perplėšta per pusę.

– Ar ji negalėjo suplyšti persileidimo metu?

– Kartais taip nutinka, bet *labai* retai. Galbūt dėl smūgių į pacientės pilvą placenta galėjo sutrūkti. Bet kokiu atveju, tai pakankamai rimta situacija, nes būtina išvalyti moters gimdą.

– Priešingu atveju, kyla infekcijos grėsmė?

– Taip, tokie padariniai yra sukėlę rimtų komplikacijų, ypač praeityje.

– O jei ši procedūra neatliekama, kas tada?

– Pacientei kyla mirtinas pavojus.

– Supratau. Bet galiu patikinti jus, kad ji nemirė. Ji tebegyva. Ne pačios geriausios būklės, kadangi šiuo metu gyvena gatvėje, bet ji gyva.

Medicinos sesuo susidėjo savo didžiules rankas ant kelių.

– Man palengvėjo nuo šios žinios. Tik gaila, kad ji gyvena gatvėje. Daugelis moterų neatsigauna po tokių išgyvenimų.

– Manote, kad nuo patirtos traumos netekus vaiko, ji galėjo užsisklęsti nuo visuomenės?

– Hm, žinote ką? Panašioje situacijoje įmanoma bet kas. Jos nuolat grįžta mintimis prie skausmingų išgyvenimų. Tokios moterys gali pasinerti į psichinio nestabilumo būseną ir gan dažnai save kaltina dėl to, kad prarado kūdikį.

* * *

– Manau, kad vertėtų jums trumpai nušviesti bylą. Ką pasakysite, kolegos? – Jis pažvelgė į Asadą ir Rouzę. Karlas žinojo,

kad jųdviejų galvose kunkuliavo daugybė informacijos, kuria jie nekantravo pasidalyti. Tai jie galės padaryti vėliau. – Turime ryžtingų jaunuolių grupelę, kuri visada įvykdo tai, ką sumanė. Penki išskirtiniai individai ir mergina, atliekanti pagrindinį vaidmenį. Ji tikra nuotykių ieškotoja. Daili mergina užmezga trumpalaikius santykius su vienu geriausių mokyklos mokinių, Koriu Brunu, kuris, kaip įtariu, žuvo ne be šutvės pagalbos. Bet kokiu atveju, vienas iš daiktų, rastų Kimės Lasen paslėptoje metalinėje dėžutėje, nurodo būtent taip. Gal lėmė pavydas, gal Koris su kuo nors susimušė, nors galėjo būti ir paprasčiausias nelaimingas atsitikimas. Tokiu atveju guminį raištį nuo Korio riešo ji galėjo pasiimti kaip trofėjų. Šiaip ar taip, žiūrėdami į guminį raištį mes negalime sužinoti nieko aiškaus. Nežinome, kas dėl visko kaltas, nors daiktas savaime meta įtarimų šešėlį. Šutvė toliau laikosi išvien, nepaisant fakto, kad Kimė palieka mokyklą. Jiems veikiant išvien dėl jų tiesioginės ar netiesioginės kaltės žūsta du, tikriausiai atsitiktinai pasirinkti, jaunuoliai Rorvige. Po devynerių metų Bjarnė Thogersenas prisipažįsta, tikėtina, jog stengiasi pridengti kitus asmenis. Iš visko galima spręsti, kad už tai jam buvo pažadėta didelė pinigų suma. Jis kilęs iš sąlyginai neturtingos šeimos, jo seksualinis ryšys su Kime buvo nutrūkęs, todėl tuometinėje jo situacijoje toks sprendimas galėjo būti išties protingas. Bet kokiu atveju, mes dabar žinome, kad kažkas iš šutvės buvo į tai įsipainiojęs, nes Kimės dėžutėje radome daiktus, ant kurių buvo aukų pirštų atspaudai. Mūsų, „Q“ skyriaus darbuotojų, dėmesį į šią bylą patraukė civilis pilietis, kuris įtarė, kad Thogersenas buvo nuteistas neteisingai. Reikia pažymėti, kad šiuo atveju Johano Jakobseno sudarytas ir mums perduotas šutvės įvykdytų išpuolių sąrašas tikriausiai suvaidino patį svarbiausią vaidmenį. Be to, turėdami šį sąrašą galime patvirtinti, kad tais metais, kai Kimė gyveno Šveicarijoje, buvo

užfiksuoti tik fizinio smurto atvejai, jokių žmogžudysčių arba žmonių dingimų. Žinoma, sąrašas šiek tiek hipotetinis, bet įvertinus galima teigti, kad Johanas pasirinko teisingą kryptį. Reikia atkreipti dėmesį, kad šutvė kažkaip sužinojo, jog tiriu bylą. Neturiu supratimo kaip, bet tikriausiai šniukštinėjo Albekas. Todėl dabar bandoma tyrimą užgniaužti.

Po paskutinio žodžio Asadas iškėlė pirštą.

– „Užgniaužti"? Taip tu pasakei?

– Taip. Kažkas bando sustabdyti tyrimą, Asadai. „Užgniaužti" reiškia „sustabdyti". Man atrodo, kad siekdami sustabdyti šios bylos tyrimą keli turtingi vyrai turi kur kas rimtesnių motyvų nei baimė dėl reputacijos.

Jiedu linktelėjo.

– Taigi, man buvo grasinama namuose, automobilyje, o ne per seniausiai ir darbe. Labai tikėtina, kad už viso to slepiasi žmonės iš šios šutvės. Jie pasitelkė senus draugelius iš uždarosios mokyklos kaip tarpininkus, kad jų padedami galėtų nušalinti mus nuo bylos, tačiau dabar ši grandinė sudraskyta.

– Turime elgtis atsargiai, – suniurnėjo Rouzė.

– Teisingai. Dabar mums leista dirbti, tačiau jie neturi to sužinoti. Jau vien todėl, kad suradę ir apklausę Kimę, turint omenyje jos situaciją, mes įgytume pranašumą. Jos dėka mums galbūt pavyktų išsiaiškinti, ką tuo metu buvo suplanavusi ir įvykdžiusi šutvė.

– Ji nieko nesakys, Karlai, – įsiterpė Asadas. – Galiu tai patvirtinti, nes jos žvilgsnis į mane centrinėje stotyje buvo ypatingas.

Karlas atkišo apatinę lūpą.

– Ką gi, pamatysim. Tikriausiai Kimei Lasen trūksta kelių varžtelių. Ne kitaip, jei turėdama pilį Ordrupe gyvena gatvėje. Persileidimas neaiškiomis aplinkybėmis, kai prieš ją vėl buvo panaudotas

smurtas – tikriausiai tai ir lėmė visą šią situaciją. – Karlas jau ketino išsitraukti cigaretę, bet pamatė į savo rankas įsmeigtą Rouzės žvilgsnį po anglies juodumo tušu paryškintomis blakstienomis. – Mes taip pat žinome, kad vienas iš šutvės narių, Kristianas Volfas, mirė po Kimės Lasen dingimo praėjus kelioms savaitėms, tačiau neaišku, ar šie du faktai yra susiję. Šiandien iš jo našlės sužinojau, kad Volfas buvo linkęs į sadizmą, moteris taip pat atskleidė, jog buvęs vyras turėjo romaną su Kime Lasen. – Dabar jo pirštai apsivijo cigarečių pakelį. Kol kas. – Bet svarbiausias bylos faktas yra tas, kad dabar žinome, jog vienas ar keli žmonės iš šutvės įvykdė išpuolius ir žmogžudystes Rorvige. Kimė Lasen paslėpė daiktus, iš kurių galima spręsti apie mažiausiai keturis mirtinus išpuolius. O du papildomi plastiko paketai leidžia įtarti, kad nusikaltimų buvo daugiau. Taigi, dabar bandysime kaip nors atsivilioti Kimę, seksime kitų įtariamųjų veiksmus ir vykdysime kitas savo užduotis. Gal turite ką pridurti? – Galiausiai Karlas prisidegė cigaretę.

– Matau, kad vis dar kišenėje esi įsikišęs pliušinį meškutį, – tarė Rouzė, akis įsmeigusi į cigaretę.

– Taip. Kas dar?

Asadas ir Rouzė papurtė galvas.

– Gerai. Nagi, tavo eilė, Rouze. Ką sužinojai?

Rouzė stebėjo, kaip dūmų vija artinasi link jos. Po akimirkos ji ims rankomis ginti ją tolyn nuo savęs.

– Ne kažin ką. Bet nemažai.

– Skamba paslaptingai. Paklausykime.

– Man pavyko sužinoti, kad be Klaso Thomaseno bylos tyrime dalyvavo dar vienas policininkas. Hansas Bergstriomas. Tais laikais jis dirbo Mobiliojoje tyrimų grupėje. Šiandien jo darbas visai kitoks ir jis nesileidžia į kalbas. – Ji rankų mostais ėmė nuo savęs gainioti cigarečių dūmus.

– Nėra tokių žmonių, kurių neįmanoma prakalbinti, – įsiterpė Asadas. – Jis supyko ant tavęs, nes paskambinusi išvadinai jį kvailu šūdžiumi. – Išreiškęs savo pastabą jis plačiai išsišiepė. – Taip, Rouze, aš girdėjau.

– Buvau ranka uždengusi telefoną, jis nieko negirdėjo. Aš nekalta, kad tas tipas nenorėjo kalbėtis. Jis turtus susikrovė iš patentų, be to, apie jį dar šį tą sužinojau. – Ji pradėjo mirkčioti ir vėl mosuoti rankomis.

– Ir ką gi tu sužinojai?

– Jis taip pat mokėsi toje mokykloje. Mes nieko iš jo neišpešim.

Karlas užsimerkė ir suraukė nosį. Rodyti solidarumą yra viena, demonstruoti perdėtą draugiškumą – kita. Sumautas netikša.

– Tas pats bus su šutvės bendraklasiais. Niekas nenorės su mumis kalbėtis.

– Su keliais iš jų susisiekei? Jie gali būti išsibarstę. O merginos pakeitusios pavardes.

Šįkart ji taip demonstratyviai švysčiojo rankas, kad Asadas net šiek tiek atsitraukė. Rouzė atrodė išties grėsmingai.

– Susisiekiau beveik su visais bendraklasiais, išskyrus tuos, kurie gyvena kitoje planetos pusėje ir šiuo metu miega grožio miegą. Ir manau, kad kol kas to užteks. Jie atsisako kalbėti, ir abejoju, ar apskritai ką nors pasakys. Vos vienas žmogus užsiminė apie tai, kokie buvo šutvei priklausę vaikigaliai.

Šįkart Karlas išpūtė dūmus ne į jos pusę.

– Supratau. Ką tas žmogus papasakojo?

– Jis tepasakė, kad tai buvo laukinių būrys, laužęs mokyklos taisykles. Jie rūkė hašišą netoli mokyklos esančiuose miškuose ir parkuose. Bet jis mano, kad jie buvo pakankamai padorūs žmo-

nės. Klausyk, Karlai, gal galėtum tą prakeiktą nikotiną padėti į šoną, kol mes čia aptarinėjam reikalus?

Spėjo užsitraukti dešimt kartų. Užteks.

– Jei tik mums pavyktų pasikalbėti su kuriuo nors iš šutvės, Karlai, – įsiterpė Asadas. – Bet, manau, kad negalėsime.

– Jei mes susisieksime bent su vienu, manau, kad galėsime palaidoti visą bylos tyrimą. – Karlas užgesino cigaretę kavos puodelyje. Tai akivaizdžiai suerzino Rouzę. – Ne, kol kas palaukim, vėliau pasikalbėsime su jais. O ką tu mums papasakosi? Analizavai Johano sudarytą sąrašą. Kokias išvadas pavyko padaryti?

Asadas pakėlė juodus antakius. Jam pavyko kažką iškapstyti. Akivaizdu. Matėsi, kaip jis mėgaujasi tuo, jog ta informacija yra žinoma tik jam vienam.

– Nagi, pirmyn, mokytojo numylėtini, – paragino Rouzė, pamerkdama jam anglies juodumo blakstienomis.

Šypsodamasis šelmiška šypsena jis pažvelgė į savo užrašus.

– Taip, man pavyko rasti moterį, kuri buvo užpulta Niuborge 1987 metų rugsėjo 13 dieną. Gretė Sonė, jai penkiasdešimt dveji. Turi drabužių parduotuvę Vakarų gatvėje. Ji vadinasi *Mrs Kingsize*. Aš su ja nesikalbėjau, nes pamaniau, kad mums vertėtų nuvykti pas ją ir pabendrauti akis į akį. Turiu policijos ataskaitą. Joje pavyko rasti ne kažin kiek naujos informacijos, daug ką patys žinome.

Bet sprendžiant iš Asado veido išraiškos buvo galima spręsti, kad ta informacija yra pakankama.

– Kai ją užpuolė, moteriai buvo trisdešimt dveji. Tą rudens dieną ji vaikštinėjo su šunimi paplūdimyje. Šuo buvo paleistas nuo pavadžio ir nubėgo link diabetikų vaikų gydymo centro. Ta vieta vadinasi *Skaerven*. Taigi, ji kiek įkabindama nusivijo šuniui

iš paskos, kad galėtų jį pagauti. Tikriausiai šuo buvo piktas. Tada šunį prisivijo keli ten buvę vaikai ir sugavo, moteriai nespėjus atbėgti, ir priėjo prie jos vedini šuniu. Iš viso jų buvo penki ar šeši. Kiek ji pamena, daugiau jų tikrai negalėjo būti.

– Ui! – sumurmėjo Rouzė. – Tada ją turėjo tikrai stipriai sumušti.

Taip, – pagalvojo Karlas. – *Tikriausiai taip ir buvo, arba moteris prarado atmintį dėl kitos priežasties.*

– Na, tas išpuolis buvo ganėtinai brutalus. Ataskaitoje rašoma, kad moteris buvo pliekiama per nuogą kūną, buvo sulaužyti keli pirštai, o šuo nugalabytas ir paliktas gulėti šalia jos. Aplink matėsi daugybė pėdsakų, tačiau įkalčiai niekur neatvedė. Sklido kalbos, kad Somerbiuene, šalia rudos spalvos vasarnamio, stovinčio arti vandens, buvo paliktas vidutinio dydžio raudonos spalvos automobilis. – Asadas vėl pažvelgė į savo užrašus. – Jo numeris buvo 50-as. Automobilis ten stovėjo kelias valandas. Keli vairuotojai taip pat teigė, jog tuo metu, kai buvo įvykdytas išpuolis, matė palei kelią bėgančius kelis jaunuolius. Po to, žinoma, buvo patikrinti keltų maršrutai ir bilietų kasos, tačiau tai taip pat nedavė jokių rezultatų.

Jis apgailestaudamas gūžtelėjo pečiais, tarsi pats vadovautų tyrimui.

– Galiausiai, Odensės ligoninės psichiatrijos skyriuje praleidusi keturis mėnesius, Gretė Sonė buvo išrašyta, o byla nutraukta, nes trūko įrodymų. Istorija buvo baigta! – Jis gražiai nusišypsojo.

Karlas pasirėmė galvą delnais.

– Gerai padirbėta, Asadai. Prisipažink, ką manai, kas po visu tuo slypi?

– Aš ją radau. Ir mes galime nuvykti pas ją per dvidešimt minučių. Parduotuvės dar neuždarytos.

Mrs Kingsize buvo miesto centre, už šešiasdešimties jardų nuo Pėsčiųjų gatvės. Tai buvo specializuota drabužių parduotuvė. Joje net visiškai beformė moteris galėdavo užsisakyti dailią, figūrą patobulinančią, pagal užsakymą siūtą suknelę iš šilko, taftos ir kitų brangių audinių.

Gretė Sonė buvo vienintelė normalios figūros moteris visoje drabužių parduotuvėje. Jos plaukai buvo natūraliai rudi, tik šiek tiek pašviesinti. Ji vikriai sukiojosi po parduotuvę ir jos įspūdingame fone atrodė išties elegantiškai. Kai Karlas su Asadu įėjo į vidų, moteris metė į juos įdėmų žvilgsnį. Jai tikriausiai buvo tekę reikalų turėti su įvairiausio plauko ir sudėjimo persirengėliais bei transvestitais, tačiau ką tik į parduotuvę įžengęs standartinio dydžio drabužius nešiojantis vyras ir jo mažas, kresnas, bet ne per storas palydovas niekaip negalėjo būti priskiriami tai klientų kategorijai, kuriai skirtas Gretės parduotuvės asortimentas.

– Taip? – paklausė ji, pažvelgdama į laikrodį. – Mes tuoj užsidarysime, bet jei galiu jums kuo nors padėti, luktersiu.

Karlas atsistojo tarp dviejų eilių prabangių drabužių, sukabintų ant pakabų.

– Mes palauksime, kol užsidarysite, jei neprieštaraujate. Turime jums kelis klausimus.

Moteris pažvelgė į Karlo jai atkištą policininko ženklelį, tada surimtėjo, tarsi skaudūs praeities prisiminimai visada tykotų jos už kiekvieno kampo.

– Ką gi, tuojau baigsiu darbą, – atsakė ji, tada kelioms apvalių formų asistentėms davė nurodymus, ką reikės daryti ateinantį pirmadienį, ir palinkėjo gero savaitgalio išeinančioms.

– Suprantate, pirmadienį važiuoju į Flensburgą, ten ketinu mažumėlę apsipirkti, taigi... – Baimindamasi blogiausio ji bandė nusišypsoti.

– Apgailestaujame, kad nepaskambinome iš anksto, bet reikalas skubus, o mes pateiksime jums vos kelis klausimus.

– Jei tai susiję su vagiliavimu kaimyninėse parduotuvėse, jums reikėtų pasikalbėti su Larso Bjornso gatvėje esančių parduotuvių savininkais. Esu įsitikinusi, kad jie kur kas geriau žino apie tą reikalą nei aš, – atsakė ji, nujausdama, kad iš tiesų reikalas susijęs su kažkuo kitu.

– Paklausykite. Suprantu, kad tas išpuolis, kurį išgyvenote prieš dvidešimt metų, jums buvo sunkus sukrėtimas, ir jūs tikriausiai nelabai turite ką dar pridurti. Taigi, į mūsų užduotus klausimus jums tereiks atsakyti „taip“ arba „ne“. Sutinkate?

Ji išblyško, bet liko stovėti kaip stovėjusi.

– Užteks, kad linktelėtumėte arba papurtytumėte galvą, – tęsė Karlas, kai ji nieko neatsakė. Jis pažvelgė į Asadą. Jis jau buvo pasiruošęs savo bloknotą ir išsitraukęs diktofoną.

– Kai atsigavote po išpuolio, jūs nieko apie jį neprisiminėte. Ar šiandien jūs taip pat nieko neprisimenate?

Po trumpos pauzės ji linktelėjo. Asadas užfiksavo linktelėjimą sušnabždėdamas į savo diktofoną.

– Manau, mes žinome, kas tai padarė. Tai buvo šeši jaunuoliai iš uždarosios mokyklos, esančios Zelandijos saloje. Grete, ar galite patvirtinti, kad užpuolikai buvo šeši?

Ji nereagavo.

– Penki jauni vyrai ir mergina. Nuo aštuoniolikos iki dvidešimties metų amžiaus. Manau, jie turėjo būti gerai apsirengę. Parodysiu jums merginos nuotrauką.

Jis ištiesė moteriai nuotraukos kopiją iš 1996 metų *Gossip* žurnalo, Kimė Lasen kartu su Volfu ir Pramu stovėjo priešais kavinę.

– Ji buvo padaryta po kelerių metų ir jos stilius yra kiek kitoks nei dabartinių nuotraukų, bet... – Jis pažvelgė į Gretę Sonę. Ji

visiškai nekreipė dėmesio. Paprasčiausiai stebeilijo į nuotrauką, jos akys bėgiojo, aprėpdamos vaizdą, įamžinusį jaunus turtingus plevėsas, besimėgaujančius naktiniu Kopenhagos gyvenimu ir jo malonumais.

– Aš nieko neatsimenu. Ir nenoriu galvoti apie tą reikalą, – galiausiai ištarė ji ramiu balsu. – Būčiau labai dėkinga, jei paliktumėte mane ramybėje.

Asadas žengė žingsnį link jos.

– Senoje mokesčių deklaracijoje mačiau, kad 1987 metų rudenį į jūsų banko sąskaitą netikėtai įplaukė nemaža pinigų suma. Jūs dirbote pieninėje, esančioje... – Asadas žvilgterėjo į savo bloknotą, – ...Heselagerio apylinkėse. Ten dirbdama jūs praturtėjote septyniasdešimt penkiais tūkstančiais kronų, tiesa? Tada Odensėje atidarėte savo pirmąją drabužių parduotuvę, vėliau čia, Kopenhagoje.

Karlo antakiai iš nuostabos pakilo. Iš kur, po velnių, Asadas apie tai sužinojo? Šeštadienį? Kodėl jis nepaminėjo to pakeliui pas Gretę? Juk tam buvo užtektinai laiko.

– Grete, ar galite paaiškinti, iš kur gavote tuos pinigus? – paklausė Karlas, kilsteldamas antakį.

– Aš... – Atrodė, lyg ji bandytų kažkur iš atminties iškapstyti seną paaiškinimą, bet žurnalo nuotrauka padarė savo ir jos galvoje tarsi įvyko trumpas sujungimas.

– Iš kur, po galais, sužinojai apie tuos pinigus, Asadai? – paklausė Karlas, kai juodu žingsniavo gatve. – Juk šiandien neturėjai laiko peržiūrėti mokesčių deklaracijų, tiesa?

– Ne. Aš tiesiog prisiminiau tėvo žodžius: „Jei nori sužinoti, ką vakar kupranugaris nukniaukė iš tavo virtuvės, tau nereikia

perpjauti jo pilvo. Užteks pažvelgti į jo šiknaskylę." – Jis plačiai nusišypsojo.

Karlas susimąstė.

– Ir, ką reiškia...?

– Kam apsunkinti situaciją? Aš paprasčiausiai panaršiau *Google,* ar Niuborge gyvena žmogus, pavarde Sonė.

– Ir tada paskambinai tam kažkam ir paprašei, kad atskleistų slaptą informaciją apie Gretės finansinę situaciją?

– Ne, Karlai. Tu nieko nesupranti, ką tau sakau. Juk istoriją reikia skaityti tarp eilučių, taip?

Karlas vis tiek nieko nesuprato.

– Rimtai, Karlai! Pirmiausia paskambinau žmonėms, gyvenantiems šalia Sonės šeimos. Kaip manai, kas blogiausia galėjo iš viso to išeiti? Na, galėjau paskambinti bendrapavardžių kaimynams, tiesa? Arba kaimynai galėjo būti nauji? – Jis išskėtė į šonus rankas. – Rimtai, Karlai?

– Ir tau pavyko susisiekti su reikiamos Sonės šeimos reikiamais kaimynais?

– Taip! Na, ne iš karto, bet jie gyveno daugiabutyje, todėl man teko nuspręsti, į kurį iš penkių butų reikia paskambinti.

– Ir?

– Taigi, užėjau pas ponią Balder, gyvenančią trečiame aukšte. Ji papasakojo man, kad čia gyvena keturiasdešimt metų ir pažinojo Gretę nuo tada, kai toji segėdavo pliušinius sijonus.

– Klostuotus, Asadai, klostuotus. Kas tada?

– Na, ta moteris man viską papasakojo. Kad merginai pinigus padovanojo kažkoks nežinomas turtingas vyras iš Fiuno, jos labai gailėjęs. Septyniasdešimt penki tūkstančiai kronų. Tiek užteko atidaryti jos išsvajotą parduotuvę. Ponia Balder džiaugėsi šiuo

įvykiu. Visi namo gyventojai taip pat. Bent ji taip sakė. Nes dėl išpuolio Gretė jautė didžiulį apmaudą.

– *Ok*. Gerai padirbėjai, Asadai.

Karlas įžvelgė, kad dabar bylos tyrime buvo padarytas naujas ir svarbus posūkis.

Egzistavo dvi šutvės išpuolius išgyvenusių aukų kategorijos: sukalbamos aukos, kaip Gretė Sonė – kuri buvo visam laikui įbauginta – ją nusikaltėliai paprasčiausiai papirko pinigais. Taip pat nenorinčios bendradarbiauti aukos. Jos negaudavo nieko.

Jos paprasčiausiai dingdavo.

27 SKYRIUS

Karlas sučiaumojo pyragaitį, kurį Rouzė buvo nudrėbusi jam ant darbo stalo. Plačiaekraniame televizoriuje buvo rodomos naujienos, reportažas apie karinį režimą Mianmare. Tamsiai raudonos vienuolių mantijos veikė panašiai kaip raudonas toreadoro gobtuvas bulių. Naujienos apie Danijos kareivių nepriteklių Afganistane buvo nustumtos į šoną, kaip ne tokios svarbios.

Tikriausiai matydamas šias naujienas premjeras per daug nesuka sau galvos.

Po kelių valandų Karlas vyks į Riodovrės vidurinę mokyklą, kur ketino susitikti su vienu iš buvusių uždarosios mokyklos mokytojų. Pasak Manfredo Sloto, Kimė apsuko tam vyrui protą.

Karlo kūnu nuvilnijo keistas, neracionalus jausmas, kokį patiria dažnas policininkas atlikdamas bylos tyrimą.

Nepaisant fakto, kad jis kalbėjosi su Kimės pamote, kuri ją pažinojo nuo tų dienų, kai Kimė buvo maža mergaitė, Karlas dar niekada nesijautė esantis taip arti jos, kaip šią akimirką.

Stebeilydamas į erdvę priešais save jis svarstė, kur Kimė yra šiuo metu.

Vaizdas televizoriaus ekrane vėl pasikeitė ir kokį tūkstantąjį kartą šmėstelėjo pasakojimas apie šalia Ingerselvo gatvės esančiame traukinių depe susprogdintą namą. Traukiniai nevažiavo, elektros laidai virš bėgių buvo nutraukti. Toliau stovėjo keli geltoni bėgių remonto brigados automobiliai, tad buvo galima spręsti, kad sprogimo metu dalis bėgių buvo apgadinti.

Ekrane pasirodė policijos komisarės padėjėjas ir Karlas pagarsino televizorių.

– Mes žinome tik tiek, kad name tikriausiai kurį laiką gyveno benamė moteris. Geležinkelio darbuotojai pastebėjo ją, kai pastaruosius kelis mėnesius moteris išsliūkindavo iš namo. Tačiau mes neradome jokių jos buvimo pėdsakų.

– Ar gali būti, jog buvo įvykdytas nusikaltimas? – paklausė reporterė tokiu dramatišku tonu, kuris gali suteikti ypatingos svarbos atspalvį net ir niekuo neišsiskiriančioms naujienoms.

– Galiu pasakyti tik tiek, jog, susisiekimo institucijų žiniomis, pastate nebuvo nieko, kas galėtų natūraliai sukelti tokį stiprų sprogimą.

Reporterė pasisuko į kamerą.

– Kariuomenės sprogmenų ekspertai kelias valandas tyrinėjo sprogimo vietą. – Tada vėl atsigręžė į komisarės padėjėją. – Ką jie rado? Ar kas nors žinoma?

– Hm... Na, kol kas nėra tiksliai nustatyta, kas sukėlė sprogimą, bet ekspertai rado rankinės granatos, kurias naudoja mūsų kariai, dalių.

– Kitaip sakant, namą susprogdino rankinė granata?

Ji puikiai mokėjo tempti laiką.

– Tikėtina.

– Ar kas nors žinoma apie moterį?

– Ji čia nuolat sukiodavosi. Apsipirkdavo štai ten esančiame *Aldi* prekybos centre, – jis parodė į Ingerselvo gatvę. – Kartkartėmis maudydavosi ten. – Jis pasisuko ir parodė į *DGI City* laisvalaikio kompleksą. – Mes apklausiame žmones, gyvenančius aplink, kad jie pateiktų policijai bet kokią galimą informaciją. Fotorobotas dar nebaigtas, bet turėtume ieškoti baltaodės moters, nuo trisdešimt penkerių iki keturiasdešimt penkerių metų amžiaus, kurios ūgis maždaug penkios pėdos ir šeši coliai, vidutinio kūno sudėjimo. Ji vilki įvairius drabužius, bet jie būna mažumėlę netvarkingi, nes ji gyvena gatvėse.

Karlas sėdėjo, netardamas nė garso. Jam iš burnos kyšojo gabalas pyragaičio.

– Jis su manimi, – paaiškino Karlas, priėjęs sprogimo vietą juosiančią juostą, kai jiedu su Asadu prasibrovė pro policininkų ir kariuomenės technikų grandinę.

Bėgiais vaikščiojo daugybė žmonių. Visiems ramybės nedavė daugybė klausimų. Ar tai buvo bandymas surengti traukinio diversiją? Ir jei iš tikrųjų, ar buvo taikyta į kurį nors konkretų traukinį? Ar pro šalį važiuojančiuose traukiniuose buvo garsių žmonių? Oras gaudė nuo daugybės klausimų ir hipotezių, o žurnalistai rankiojo visą įmanomą informaciją.

– Pradėk nuo tos pusės, Asadai, – patarė Karlas, rodydamas už namo. Visur voliojosi plytos, didelės ir mažos, sumišusios į bendrą krūvą. Medinės durų ir stogo nuolaužos, ruberoido atplaišos ir stogo lietvamzdžių gabalai. Kai kurios nuolaužos su žeme sulygino vielos tinklo tvorą, už kurios buvo susispietę fotografai ir žurnalistai. Jie tykojo momento, kada reiktų imtis veiksmų tuo atveju, jei būtų rasti žmogaus palaikai.

– Kur tie geležinkelio darbuotojai, kurie ją matė? – paklausė Karlas vieno savo kolegos. Pastarasis parodė ranka sau per petį į kelis vyrus, kurie būriavosi vienoje vietoje. Dėl ryškių uniformų jie priminė paramedikų komandą.

Vos tik Karlas parodė jiems savo policininko ženklelį, du iš jų pradėjo kalbėti vienu metu.

– Palaukite! Po vieną, – paprašė jis, parodydamas į vieną iš abiejų vyrų. – Tu pirmas. Kaip ji atrodė?

Vyro balse jautėsi pasitenkinimas susiklosčiusia situacija. Po valandos jis baigs darbą, be to, ši diena buvo iš tiesų neeilinė.

– Aš nemačiau jos veido, bet ji paprastai segėdavo ilgą sijoną ir vilkėdavo dygsniuotą švarką. Bet kartais ji rengdavosi visiškai kitokiais drabužiais.

Jo partneris linktelėjo.

– Taip. Ir vaikščiodama gatvėmis dažnai tempdavo lagaminą.

– Aha! Kokį lagaminą? Juodą? Rudą? Ant ratukų?

– Taip, su ratukais. Didelį. Manau, kad skirtingų spalvų.

– Tai tiesa, – patvirtino pirmasis. – Man atrodo, mačiau juodą ir žalią lagaminus.

– Ji visada dairydavosi aplink taip, tarsi ją kas nors persekiotų, – pridūrė kitas.

Karlas linktelėjo.

– Tikėtina, kad ji iš tiesų buvo persekiojama. Kaip atsitiko, kad jai buvo leista gyventi tame name, juk matėte, kad ji ten apsistojusi?

Pirmasis vyras nusispjovė ant žvyro sau prie kojų.

– Koks skirtumas, mes vis tiek jo nenaudojome. Žinant, kokia pas mus tvarka, būtina įsisąmoninti, kad kai kuriems žmonėms gyvenime nepasiseka. – Jis papurtė galvą. – Ne, aš nenorėčiau ko nors išduoti. Kas man iš to?

Jo draugas pritarė.

– Mūsų kompanijai priklauso mažiausiai penkiasdešimt tokių pastatų, išsibarsčiusių nuo čia iki Roskildės. Pagalvokite, kiek žmonių galėtų juose apsigyventi.

Karlui tokia mintis nepasirodė gera. Pora girtų valkatų – ir ant bėgių kiltų chaosas.

– Kaip ji pateko į teritoriją?

Jiedu nusišypsojo.

– Po velnių, ji tiesiog atsirakindavo vartus ir įeidavo, – atsakė vienas, parodydamas į tą vietą, kurioje anksčiau buvo tvoroje įmontuoti vartai.

– Aišku. O iš kur ji gavo raktą? Ar kas nors pametė raktą?

Jie gūžtelėjo pečiais, kilsteldami juos iki pat savo geltonų šalmų, ir taip ėmė kvatoti, kad net užkrėtė kitus, stovinčius būryje. Iš kur, po galais, jiems žinoti? Tarsi jie būtų atsakingi už tuos vartus.

– Ar galite dar ką nors pridurti? – paklausė Karlas, nužvelgdamas visus vyrus.

– Taip, – atsakė trečias vyras. – Manau, kad vieną dieną mačiau ją Diubelio stotyje. Buvo vėlyvas metas, važiavau transporteriu štai ten. – Jis parodė į automobilį, kurio paskirtis buvo taisyti bėgius. – Ji stovėjo ant platformos štai ten ir žiūrėjo į bėgius. Atrodė kaip Mozė, ketinantis praskirti jūrą. Dar pagalvojau, kad ji ketina nušokti priešais atvažiuojantį traukinį, bet taip nepasielgė.

– Ar matėte jos veidą?

– Taip. Būtent aš nurodžiau policijai jos amžių.

– Tarp trisdešimt penkerių ir keturiasdešimt penkerių. Ar taip jums pasirodė?

– Taip. Bet dabar pagalvojęs manyčiau, kad jai turbūt trisdešimt penkeri, o ne keturiasdešimt penkeri. Ji atrodė labai liūdna. Kai liūdi, žmogus atrodo vyresnis. Ar ne?

Karlas linktelėjo ir iš palto kišenės išsitraukė Asado darytą nuotrauką. Lazerinis spaudinys dabar atrodė gerokai sumaigytas, jo sulenkimai gerokai gilesni.

– Ar tai ji? – paklausė jis, atkišdamas nuotrauką vyrui priešais nosį.

– Taip, prakeikimas, tai ji. – Jis atrodė visiškai suglumęs. – Ji atrodė visiškai ne tokia, kaip šioje nuotraukoje, bet, po velnių, tai tikrai ji. Atpažįstu jos antakius. Retai kada moterys turi tokius plačius antakius. Oho, šitoje nuotraukoje ji atrodo kur kas geriau.

Vyrai susispietė aplink nuotrauką ir ėmė laidyti replikas. Tuo tarpu Karlo dėmesį patraukė su žeme sulygintas pastatas.

Kas, po galais, čia nutiko, Kime? – pagalvojo jis. Jei jis būtų suradęs ją prieš dieną, viskas būtų pasisukę kita linkme.

– Žinau, kas ji, – tarė Karlas, pasisukdamas į savo kolegas, kurie būriavosi netoliese. Visi vilkėjo juodos odos paltus. Atrodė, kad tik ir laukia, kad kas nors ištars ką nors panašaus. – Ar galite paskambinti į Skelbeko policijos nuovadą ir pranešti paieškų grupei, kad čia gyvenusios moters vardas yra Kirsten-Mary Lasen? Ji dar žinoma kaip Kimė Lasen. Jie turi jos Civilinio registro numerį ir kitą informaciją apie ją. Jei ką nors sužinosite, skambinkite man. Supratote? – Jis jau ketino eiti, bet stabtelėjo. – Dar vienas dalykas. Štai tie grobuonys, – jis parodė į žurnalistus, – jokiais būdais neturi sužinoti jos vardo. Aišku? Jei sužinos, sukliudys vykstančiam tyrimui. Tiek naujienų!

Karlas pažvelgė į Asadą. Jis keturpėsčias rausėsi po nuolaužas. Keista, bet nusikaltimo vietas apžiūrintys ir įkalčius surenkantys specialistai paliko jį vieną. Matyt, jie jau įvertino situaciją ir

atmetė bet kokius įtarimus dėl terorizmo. Dabar beliko įtikinti pernelyg įkyrius ir smalsius žurnalistus, kad kaip tik tokia versija ir yra galima. Karlas džiaugėsi, kad ne jam teks atlikti šį darbą.

Jis peršoko per sumaitotas pastato duris, tada per kažkokį platų, sunkų, žalią daiktą, pusiau nupurkštą baltu grafičiu, kuris buvo prakištas per skylę tvoroje, ir atsidūrė gatvėje. Karlas rado ženklą, kuris tebekabėjo ant cinkuoto tvoros stulpo. Ant jo buvo užrašyta: GUNEBO, LIOSTRUPO TVORA. Taip pat buvo nurodytas telefono numerių sąrašas.

Karlas išsitraukė mobilųjį telefoną ir surinko kelis numerius – nesėkmingai. Sumauti savaitgaliai. Jis visada jų nekentė. Kaip galima dirbti policijos darbą, kai žmonės sulindę kas sau leidžia laisvadienius?

Asadas turės pasikalbėti su jais pirmadienį, – pagalvojo Karlas. – *Kažkas iš jų galbūt galės paaiškinti, iš kur ji gavo raktą.*

Karlas jau ketino pamojuoti Asadui. Bet kokiu atveju, juk jis neras nieko, ko būtų nepastebėję nusikaltimo vietas apžiūrintys ir įkalčius surenkantys specialistai. Tačiau išgirdo, kaip kažkas sustabdo automobilį, ir pamatė iš jo išlipantį ir atžingsniuojantį šaligatviu iki sprogimo vietos žmogžudysčių skyriaus viršininką. Kaip ir visi kiti jis vilkėjo juodos odos švarką, tačiau šiek tiek ilgesnį, blizgantį ir tikriausiai kur kas brangesnį.

Ką, po velnių, jis čia veikia? – pagalvojo Karlas, nulydėdamas akimis viršininką.

– Jie nerado lavonų, – šūktelėjo Karlas Markusui Jakobsenui. Šis linktelėjo dviem kolegoms, kurie stovėjo už išverstos tvoros.

– Paklausyk! Ar gali nuvažiuoti su manimi į vieną vietą, Karlai? – paklausė Markusas, kai jiedu priėjo arčiau vienas kito. – Mes radome tą narkomanę, kurios tu ieškojai. Ji negyva.

Karlas ne pirmą kartą matė tokį vaizdą: po laiptais gulėjo moters lavonas, išblyškęs ir susirietęs, jos plonyčiai plaukai išsidraikę ant aliuminio folijos likučių ir purvo. Vargšas sutvėrimas, nuo smūgių sutinusiu veidu. Šiai moteriai vargiai būtų galima duoti daugiau kaip dvidešimt penkerius metus.

Ant balto plastiko maišelio plūduriavo apverstas šokolado skonio pieno butelis.

– Perdozavimas, – konstatavo gydytojas, išsitraukdamas savo diktofoną. Žinoma, turės būti atliktas skrodimas, tačiau teismo medicinos gydytojui situacija buvo aiški. Adata tebestyrojo kulkšnies venoje.

– Sutinku, – pritarė žmogžudysčių skyriaus viršininkas. – Bet...

Juodu su Karlu linktelėjo vienas kitam. Panašu, kad jis ir Markusas mąsto apie tą patį dalyką. Be abejonės, tai perdozavimas. Bet kaip tai nutiko? Patyrusi narkomanė ėmė ir tiesiog perdozavo?

– Tu buvai užsukęs pas ją pasikalbėti. Kada tai buvo, Karlai?

Karlas pasisuko į Asadą. Šis stovėjo ir, kaip visada, ramiai šypsojosi. Keista, jo nė kiek neveikė niūri atmosfera.

– Antradienį, bose, – atsakė Asadas. Jam net nereikia pasitikrinti savo bloknote datos. Iš tiesų įspūdinga. – Antradienio popietę apie pusę keturių, 25 dieną, – pridūrė jis. Nedaug trūksta, kad jis pradėtų fiksuoti laiką sekundžių tikslumu. Jei Karlas nebūtų matęs, kad Asadui bėga kraujas, būtų pamanęs, jog jis robotas.

– Tai buvo gan seniai. Nuo tada galėjo daug visko atsitikti, – pastebėjo žmogžudysčių skyriaus viršininkas. Jis priklaupė ant vieno kelio ir pakreipęs galvą ėmė apžiūrinėti mėlynes ant moters

veido ir gerklės. Taip, akivaizdu, kad mėlynės ant moters kūno atsirado po Karlo apsilankymo jos namuose.

– Šie sužalojimai buvo padaryti anksčiau, ne prieš pat jos mirtį. Ar ne?

– Dieną prieš, manyčiau, – patikslino teismo medicinos gydytojas.

Laiptinėje pasigirdo bildesys. Laiptais nusileido vienas vyras iš Bako skyriaus. Kartu su juo atėjo dar vienas nepažįstamas žmogus.

– Tai Vigas Hansenas. Jis ką tik papasakojo man kai ką, kas, mano manymu, turėtų jus sudominti.

Stambus vyras pažvelgė rūsčiu žvilgsniu į Asadą, kuris nepasikuklino ir apdovanojo jį arogancijos doze.

– Ir jis su jumis? – paklausė atėjūnas, pademonstruodamas tatuiruotėmis išmargintus dilbius. Pora inkarų, svastika ir kukluksklano judėjimo ženklas. Įdomus tipas.

Praeidamas pro Asadą bumbtelėjo savo liulančiu pilvu. Tą akimirką Karlas akylai įsistebeilijo į abu vyrus. Jis tikėjosi, kad Asadas nesivels į karštą ginčą su priekabiautoju.

Asadas linktelėjo. Nusileido. Pasisekė peštukui.

– Vakar mačiau šią šliundrą. Ji buvo kartu su kita kale.

Jis apibūdino matytos moters išvaizdą. Karlas išsitraukė apdriskusį lazerinį spaudinį.

– Ar ją vakar matei? – paklausė jis, sulaikydamas kvapą. Nuo šito smirdžiaus sklido gaižus prakaito ir šlapimo dvokas, o pro išpuvusius dantis trenkė alkoholio tvaikas.

Jis patrynė savo užmiegotas akis ir linktelėjo, pliaukštelėdamas sau per pagurklį.

– Ji užsipuolė narkomanę. Pažiūrėkite į visas mėlynes. Bet aš įsikišau ir atplėšiau ją. Jos burna buvo didžiulė, tos kalės, – pareiškė jis, bergždžiai bandydamas tvirčiau išsilaikyti ant kojų.

Koks klounas? Kodėl jis meluoja?

Atvyko vienas iš Karlo ir Markuso kolegų ir priėjęs pašnabždėjo kažką žmogžudysčių skyriaus viršininkui į ausį.

– Gerai, – atsakė Markusas Jakobsenas. Susikišęs rankas į kišenes jis įsistebeilijo į idiotą. Iš jo veido minos buvo galima spręsti, kad Markusas pasirengęs bet kurią minutę išsitraukti antrankius.

– Vigai Hansenai, girdėjau, kad esate pagarsėjęs žmogus. Daugiau kaip dešimt metų praleidote už grotų dėl smurto ir seksualinių išpuolių prieš vienišas moteris. Teigiate, kad matėte, kaip ši moteris mušė nužudytąją. Turint tiek daug patirties reikaluose su policija, ar jums nevertėtų elgtis kur kas protingiau?

Vigas giliai įkvėpė. Tarsi bandytų viską pradėti iš naujo, pasirinkdamas tinkamesnę versiją. Lyg jam kas nors galėtų pavykti.

– Dabar pasakok, kas iš tiesų atsitiko. Matei jas, stovinčias čia ir besikalbančias. Ir tiek. Toliau. Kas dar?

Vigas pažvelgė žemyn. Buvo akivaizdu, kad jis jaučiasi pažemintas. Gal dėl Asado.

– Nieko.

– Kada tai buvo?

Jis patraukė pečiais. Dėl alkoholio jis prarado laiko nuovoką. Abejonių nekyla, kad tokia jo būsena tęsiasi jau ilgus metus.

– Ar nuo to momento, kai jas matėte, visą laiką gėrėte?

– Tik šiaip, atsipalaidavimui, – jis pabandė nusišypsoti. Vaizdas buvo nekoks.

– Vigas pripažįsta nudžiovęs kelis butelius alaus, kurie gulėjo čia, po laiptais, – paaiškino policininkas, atvedęs tipelį iš jo buto. – Kelis butelius alaus ir paką bulvių traškučių.

Produktus, kurie vargšei Tinei neabejotinai buvo kur kas mažiau reikšmingi už narkotikus.

Jie paprašė, kad Vigas likusią dienos dalį liktų namie ir pasistengtų negerti. Karlui ir Markusui ne ką pavyko išpešti iš kitų pastate gyvenančių nuomininkų.

Faktas tas, kad Tinė Karlsen mirė. Tikriausiai viena. Ir niekas jos nepasiges, išskyrus didelę, alkaną žiurkę, vardu Lasas, kuri kartais buvo pavadinama Kime. Ji buvo tik dar vienas statistinis negyvėlis. Jei nebūtų svarbus asmuo policijos tyrime, tikriausiai jau kitą rytą būtų pamiršta.

Nusikaltimo vietas apžiūrintys ir įkalčius surenkantys specialistai apvertė sustingusi lavoną ir po juo rado tamsią šlapimo dėmę.

– Įdomu, ką ji galėjo mums papasakoti, – sumurmėjo Karlas.

Markusas linktelėjo.

– Taip, stimulas rasti Kimę Lasen vis labiau stiprėja.

Tik ar tai ką nors pakeis.

Karlas nuvežė Asadą iki vietos, kur įvyko sprogimas, paprašydamas pašniukštinėti, ar tyrimo metu pavyko sužinoti ką nors naujo. Vėliau jis turėtų grįžti į komisariatą ir pasidomėti, ar gali kuo nors padėti Rouzei.

– Pirma užsuksiu į gyvūnais prekiaujančią firmą, o tada važiuosiu į Riodovrės vidurinę mokyklą, – šūktelėjo Karlas. Asadas ryžtingai nužingsniavo link sprogmenų ekspertų ir nusikaltimo vietas apžiūrinčių bei įkalčius surenkančių specialistų, kurie tebesisukiojo teritorijoje.

Nautilus Trading A/S priminė blausiai žalios spalvos oazę, įsiterpusią tarp kitų prieškario pastatų mažoje, lanku einančioje gatvelėje. Taip buvo sukurtas pasakiškos prabangos įspūdis. Šalia pastato sustatytose ąžuolinėse statinėse augo dideli medžiai ryškiai geltonais lapais. Ant viso pastato fasado buvo suklijuoti plakatai

su egzotiškais gyvūnais. Pasirodo, tai kur kas rimtesnė firma, nei Karlas įsivaizdavo, ir tikriausiai kur kas didesnė, nei tais laikais, kai čia dirbo Kimė.

Savaime suprantama, parduotuvė nedirbo. Buvo įsivyravusi šeštadienio ramybė.

Karlas apėjo aplink pastatus ir nuošalioje vietoje rado pravirас duris. Ant jų buvo užrašyta PREKIŲ PRISTATYMAS. Karlas atidarė jas ir, paėjęs dešimt jardų, atsidūrė pragariška tropikų drėgme alsuojančioje patalpoje. Akimirksniu jo pažastys gausiai suprakaitavo.

– Ar čia yra kas nors? – šūktelėjo jis kelis kartus, klaidžiodamas po patalpas, kuriose buvo įrengti driežų terariumai. Tada įžengė į vidutinio prekybos centro dydžio salę, kurioje, patalpinti į nesuskaičiuojamą galybę narvų, gražiausiais balsais čiulbėjo įvairūs paukščiai.

Tik įėjęs į ketvirtą salę, tarp narvų, kuriuose buvo laikomi dideli ir maži žinduoliai, jis sutiko pirmą žmogų. Vyras buvo įnikęs į darbus, šveitė aptvarą, kuriame be vargo galėtų tilpti liūtas, o gal net du. Priėjęs arčiau Karlas šleikščiai saldžiame ore užuodė aštrų plėšrūno kvapą. Galbūt tai išties liūto narvas.

– Atsiprašau, – mandagiai kreipėsi Karlas, bet taip išgąsdino vargšą narve plušantį žmogų, jog šis paleido iš rankų abu kibirus ir šluotą.

Jis stypsojo muilino vandens baloje, iki alkūnių užsitraukęs gumines pirštines, ir žvelgė į Karlą tokiu žvilgsniu, lyg šis ketintų sudraskyti jį į gabalus.

– Atsiprašau, – dar kartą ištarė Karlas, dabar laikydamas atkištą savo policininko ženklelį. – Karlas Mjorkas iš „Q“ skyriaus prie policijos komisariato. Man vertėjo pirmiau paskambinti, bet buvau netoliese.

Vyrui buvo maždaug tarp šešiasdešimties ir šešiasdešimt penkerių metų. Jo plaukai buvo balti, aplink akis susiformavusios laimės raukšlės, kurios, be jokios abejonės, įsirėžė jo veide per ilgus metus dirbant malonų darbą su mažais, pūkuotais gyvūnų jaunikliais. Tik dabar, vertinant iš pažiūros, jis nejautė jokio malonumo.

– Kokį didelį narvą jums tenka valyti, – pastebėjo Karlas, bandydamas sušvelninti situaciją. Jis palietė glotnias plienines grotas.

– Taip, viskas turi būti idealiai švaru ir gražu. Rytoj narvas bus vežamas kompanijos savininkui.

Kai jiedu išėjo į kitą patalpą, nuošaliau nuo gyvūnų, Karlas paaiškino savo vizito priežastį.

– Taip, – patvirtino vyras. – Žinoma, labai gerai prisimenu Kimę. Žinote, ji padėjo įkurti šią vietą. Manau, ji bendradarbiavo su mumis beveik trejus metus. Tai buvo tais pačiais metais, kai mes plėtėmės, ketindami tapti importo ir viešųjų pirkimų centru.

– Viešųjų pirkimų centrų?

– Taip. Galiu paaiškinti, pavyzdžiui, ūkininkas, gyvenantis Hameryje, augina keturiasdešimt lamų arba dešimt stručių ir nusprendžia, kad jam jų nebereikia, tuomet mes esame tie, kurie gali padėti. Arba kai audines auginantys ūkininkai nori vietoje turimų audinių auginti šinšilas. Su mumis taip pat susisiekia nedideli zoologijos sodai. Pas mus dirba zoologas ir veterinaras. – Jis maloniai nusišypsojo ir jo veide pasirodė laimės raukšlės. – Esame didžiausi visoje Šiaurės Europoje visų tipų sertifikuotų gyvūnų didmenininkai. Taigi, mes superkame visokius gyvūnus, nuo kupranugarių iki bebrų. Tiesą sakant, visa tai pradėjo Kimė. Tuo metu ji buvo vienintelė gyvūnų ekspertė.

– Ji buvo kvalifikuota veterinarė? Taip?

– Taip. Beveik. Be to, ji gerai išmanė komerciją. Taigi, ji galėjo įvertinti gyvūnų kilmę, kaip geriau juos parduoti ir mokėjo tvarkytis su visais dokumentais.

– Kodėl ji pasitraukė?

Jis ėmė į šonus kraipyti galvą.

– Na, tai buvo seniai, bet kai čia pradėjo lankytis Torstenas Florinas, kažkas pasikeitė. Jie aiškiai buvo pažįstami iš anksčiau. Ir tada ji susipažino su kitu vyru.

Karlas žvelgė į vyrą. Jis buvo patikimas, turėjo gerą atmintį ir gerus organizacinius įgūdžius.

– Torstenas Florinas? Mados magnatas?

– Taip, jis. Jį labai domina gyvūnai. Tiesą sakant, jis yra mūsų svarbiausias klientas. – Vyras vėl ėmė iš lėto kraipyti į šonus galvą. Na, jis ne visai vadintinas klientu, nes jam priklauso pagrindinis *Nautilus* akcijų paketas. Bet kadaise Florinas atėjo pas mus kaip klientas. Labai malonus ir klestintis jaunas vyras.

– Supratau. Panašu, kad jis iš tiesų labai domisi gyvūnais. – Karlas apsidairė, aplink buvo pristatyta įvairiausių narvų. – Sakote, jie pažinojo vienas kitą iš anksčiau? Iš kur žinote?

– Na, manęs nebuvo darbe, kai Florinas čia atėjo pirmą kartą. Kai jis jau ketino sumokėti už gyvūnus, jo akiratyje pasirodė Kimė, jie pasisveikino. Ji tądien buvo už viską atsakinga. Bet iš pradžių neatrodė, kad būtų ypač sužavėta galimybe dar kartą su juo pasimatyti. Aš iš tiesų nežinau, kas vėliau atsitiko.

– Tas kitas vyras, kurį minėjote. Su kuriuo susipažino Kimė. Jo vardas buvo Bjarnė Thogersenas? Ar prisimenate?

Vyras gūžtelėjo pečiais. Akivaizdu, kad jis nieko neprisiminė.

– Ji persikėlė gyventi pas jį 1995 metų rugsėjį, – informavo Karlas. – Esu įsitikinęs, kad Kimė tuo metu dirbo čia.

– Hm, galbūt. Tiesą sakant, ji niekada nekalbėdavo apie savo asmeninį gyvenimą.

– Niekada?

– Ne. Aš netgi nežinojau, kur ji gyvena. Darbuotojų dokumentus ir su jais susijusius duomenis tvarkydavo ji pati. Todėl negaliu jums padėti šiuo klausimu.

Vyras atsistojo priešais narvą, iš kurio į jį žvelgė dvi mažutėlės, įkypos, tamsios, kupinos pasitikėjimo akys.

– Tai mano mėgstamiausias gyvūnas, – tarė jis ir ištraukė nykščio dydžio beždžionėlę. – Mano ranka jai prilygsta medžiui, – paaiškino jis, iškeldamas gyvūną aukštyn, kai nykštukinis padarėlis įsikibo į jo du pirštus.

– Kodėl ji išėjo iš *Nautilus*? Ar nurodė priežastį?

– Manau, kad ji tiesiog norėjo naujų perspektyvų. Jokios ypatingos priežasties. Suprantate, ką turiu omenyje?

Karlas taip stipriai atsikvėpė, kad beždžionėlė suskubo slėptis už pirštų. Velniop visus klausimus ir velniop visas tas formalias apklausas.

Neslėpdamas susierzinimo jis išrėžė:

– Manau, jūs žinote, kodėl ji išėjo iš kompanijos, taigi, būkite malonus ir pasakykite man tą priežastį.

Vyras įkišo ranką į narvą ir palaukė, kol mažas padarėlis nulips nuo delno ir dings tamsoje.

Tada pasisuko į Karlą. Dabar tie sniego baltumo plaukai ir barzda neatrodė tokie mieli ir nekūrė draugiškumo įspūdžio. Vyro veide atsispindėjo nenoras padėti ir Karlo ignoravimas. Nors jo veidas atrodė mielas, tačiau žvilgsnis tapo akmeninis.

– Manau, kad turėtumėte išeiti, – paragino jis. – Stengiausi būti draugiškas ir paslaugus. Neturite teisės kaltinti, kad meluoju.

Tai štai kokios tavo žaidimo taisyklės, – pagalvojo Karlas, nusišypsodamas kiek galima šiltesne šypsena.

– Žinote, pagalvojau, – tęsė jis, – kada gi paskutinį kartą jūsų įmonę tikrino specialiosios tarnybos? Nemanote, kad šie narvai stovi pernelyg arti vienas kito? Ar ventiliacinė sistema veikia tinkamai? Kiek jūsų gyvūnų faktiškai žūsta transportavimo metu? Arba čia? – Jis ėmė žvalgytis po narvus, kuriuose susigūžę kampuose ir giliai kvėpuodami tupėjo maži, išsigandę padarėliai.

Dabar vyras nusišypsojo, pademonstruodamas gražius dantų protezus. Buvo akivaizdu, kad jam visiškai nebaisūs Karlo grasinimai. *Nautilus Trading A/S* nebuvo dėl ko nerimauti.

– Norite žinoti, kodėl ji išėjo? Tada jums reikėtų paklausti Florino. Šiaip ar taip, jis čia bosas!

28 SKYRIUS

Buvo tingus šeštadienio vakaras. Žiniose per radiją buvo daug kalbama apie dirbtiniame atogrąžų miške Randerse gimusį tapyro jauniklį ir Konservatorių partijos pirmininko grasinimus panaikinti skirstymą į naujas apskritis, kurio jis pats reikalavo.

Karlas mobiliuoju telefonu surinko Asado numerį, pažvelgė į ežero vandenį, kuriame atsispindėjo saulės spinduliai, ir pagalvojo: *Ačiū Dievui, yra dalykų, kurių jie nesuknisa.*

Asadas atsiliepė.

– Kur esi, bose?

– Aš ką tik pervažiavau per Zelandijos tiltą, esu pakeliui į Riodovrės vidurinę mokyklą. Ar yra kas nors ypatingo, ką turėčiau žinoti apie Klavsą Jepeseną?

Asadas pamąstė balsu, tada tarė:

– Jis žlugęs, Karlai. Tik tiek galiu pasakyti.

– Žlugęs?

– Taip. Sugniuždytas. Jis kalba labai lėtai, dėl užplūstančių emocijų negali laisvai reikšti minčių.

Laisvai reikšti minčių? Netrukus Asadas ims suokti kaip tikras lyrikas, ką nors panašaus į „lengvi minčių sparnai".

– Ar jis žino, kodėl ketinu jį aplankyti?

– Apytiksliai. Karlai, mes visą popietę dirbome prie sąrašo. Rouzė norėtų su tavimi pasikalbėti apie tai.

Karlas jau ketino paprieštarauti, bet Asadas pakvietė Rouzę.

Karlas jau ketino baigti pokalbį, bet Rouzė paleido į darbą savo kandų liežuvį.

– Taip, mes vis dar čia, – pratarė ji, priversdama Karlą sugrįžti į realybę. – Mes visą dieną tikrinome tą sąrašą ir manau, kad mums pavyko kai ką išsiaiškinti. Nori išgirsti?

Ką, po velnių, ji sau mano?

– Taip, prašyčiau, – paragino jis, vos nepravažiuodamas kairėje pusėje esančio skersgatvio, vedančio į Folehaveną.

– Ar pameni vieną atvejį iš Johano sąrašo, Langelande dingusią porą?

Gal ji manė, kad Karlas yra silpnaprotis?

– Taip, – atsakė jis.

– Taigi, jie buvo iš Kylio ir pradingo. Šalia Lindelso užutėkio buvo rasti keli daiktai, kurie galėjo priklausyti jiems, bet tai niekada nebuvo įrodyta. Truputį rimčiau pavarčiau tą bylą.

– Ką turi omenyje?

– Suradau jų dukterį. Ji gyvena tėvų name Kylyje.

– Ir?

– Ramiai, Karlai. Būk kantrus, atlikus tokį kruopštų darbą nusipelniau niekur neskubėti su savo pasakojimu.

Karlas vylėsi, kad ji neišgirdo jo gilaus atodūsio.

– Jos vardas Gisela Niemiuler ir ji, tiesą sakant, pritrenkta bylos nagrinėjimo Danijoje.

– Ką tai turėtų reikšti?

– Pameni auskarą?

– Nagi, Rouze, dėl Dievo meilės. Mes apie jį kalbėjomės šiandien ryte.

– Maždaug prieš dvylika metų ji susisiekė su Danijos policija ir pasakė, kad dabar galėtų šimtu procentų patvirtinti, jog Lindelso užutėkyje rastas auskaras priklausė jos motinai.

Šią akimirką Karlas vos didžiuliu greičiu neįsirėžė į *Peugeot 106*, kuriame sėdėjo keturi triukšmadariai jauni vyrai.

– Ką? – šaukė jis, staiga nuspausdamas stabdžius. – Lukterk, – tęsė jis, sustodamas prie šaligatvio. – Anksčiau ji negalėjo patvirtinti, kad tas auskaras priklausė jos motinos, o kodėl dabar gali?

– Dukra lankėsi pobūvyje pas savo giminaičius Albersdorfe, Šlėzvige. Pas juos žiūrėjo senas savo tėvų nuotraukas, darytas per šeimos susibūrimą. Kaip manai, kuo tose nuotraukose buvo pasipuošusi jos motina? Aš tik klausiu. – Ji net suurzgė iš pasitenkinimo. – Po velnių, tais pačiais auskarais!

Karlas užsimerkė ir sugniaužė kumščius.

„Taip!“ – šūktelėjo mintyse. Lygiai taip pat turėjo jaustis pilotas bandytojas Čakas Jėgeris, kai pirmą kartą įveikė garso barjerą.

– Po velnių! – Jis papurtė galvą. Tai buvo didelis lūžis ir tyrimo postūmis. – *Bingo*. Nuostabu, Rouze. Nuostabu. Ar gavai tos nuotraukos, kurioje užfiksuota motina su auskaru, kopiją?

– Ne, bet ji sako, kad apie 1995 metus nusiuntė ją į Rudkiobingo policijos nuovadą. Kalbėjausi su jais. Jie pranešė, kad visi seni archyvai dabar yra Svendborge.

– Ji nesiuntė jiems originalo, ar siuntė? – Karlas mintyse meldėsi, kad nebūtų to padariusi.

– Nusiuntė.

Prakeikimas.

– Bet ji tikriausiai pasiliko kopiją. Arba negatyvą. Gal kas nors jį turi. Kaip manai?

– Ne, nieko nepasiliko. Tai viena iš priežasčių, kodėl ji tokia įtūžusi. Ji taip niekada ir nesulaukė jokių žinių iš tos nuovados.

– Ar gali paskambinti į Svendborgą?

Rouzė pašaipiai sučepsėjo.

– Akivaizdu, kad tu manęs nepažįsti, Pone vyresniojo inspektoriaus pavaduotojau detektyve. – Tada padėjo telefono ragelį.

Nieko nelaukęs jis vėl paskambino jai.

– Klausau, Karlai, – pasigirdo Asado balsas. – Ką jai pasakei? Ji atrodo keista.

– Nesvarbu, Asadai. Tik perduok jai, kad didžiuojuosi ja.

– Dabar?

– Taip, dabar, Asadai.

Asadas padėjo telefono ragelį.

Jei dingusios moters auskaro nuotrauka dabar bus rasta Svendborgo policijos nuovados archyvuose ir *jei* ekspertas galės patvirtinti, kad auskaras, rastas paplūdimyje netoli Lindelso užutėkio, sutampa su rastuoju Kimės metalinėje dėžutėje, ir kad tie du auskarai atitinka auskarų porą nuotraukoje, *tada* jie turės pagrindą užvesti naują bylą. Jiems to užteks, kad galėtų kreiptis į teismą. Jėzau Kristau, jiems pagaliau pavyko užčiuopti siūlo galą. Tam prireikė dvidešimties metų, bet, nepaisant to, Florinas, Dybolas Jensenas ir Pramas turės atsakyti prieš teismą už tai, kad žaidė nešvarius žaidimus su teisingumo sistema. Dabar jiems visų pirma reikėjo prisikasti iki Kimės. Šiaip ar taip, dėžutė buvo rasta jos namuose. Pasakyti, kad reikia susekti Kimę, yra kur kas paprasčiau nei padaryti. O jos narkomanės draugės mirtis šio proceso nepalengvina. Bet ji *turi* būti surasta.

– Taip, – netikėtai pasigirdo Asado balsas kitame telefono laido gale. – Ji jaučiasi pakylėta. Ji pavadino mane savo mažuoju

smėlio kirminu. – Jis nusikvatojo taip garsiai, kad Karlo ausyje net sudžeržgė.

Tik Asadas gali taip gardžiai pasijuokti iš akivaizdaus užgauliojimo.

– Karlai, aš neturiu tokių gerų naujienų kaip Rouzė, – pareiškė jis, kai pagaliau liovėsi juoktis. – Nesitikėk, kad Bjarnė Thogersenas teiksis dar kartą su mumis pasikalbėti. Ir kas tada?

– Ar jis nesutinka, kad jį aplankytume? Ar tai nori man pasakyti?

– Manyčiau, kad taip.

– Nesvarbu, Asadai. Pasakyk Rouzei, kad ji turi gauti tą nuotrauką. Rytoj mums laisvadienis – aš pažadu.

Pasukdamas į Hendriksholmo bulvarą Karlas pažvelgė į savo rankinį laikrodį. Jis atvažiavo per anksti, bet gal dėl to nekils nepatogumų. Bet kokiu atveju, susidarė įspūdis, kad Klavsui Jepesenui kur kas priimtiniau, kai svečias apsilanko anksčiau, nei vėluoja.

Riodovrės vidurinė mokykla priminė krūvą suspaustų dėžių, sukrautų ant asfalto. Tikrų tikriausias pastatų, kurie rėmėsi vienas į kitą, chaosas. Panašu, kad bėgant metams mokykla ne kartą buvo didinama, kai vidurinis darbininkų klasės išsilavinimas darėsi vis populiaresnis. Pėsčiųjų takas vienur, sporto salė kitur. Sujungus naujas ir senas geltonų plytų dėžes buvo siekiama sukurti naujo tipo mokyklą su visomis privilegijomis ir patogumais, prie kurių šiaurinės pakrantės vaikai jau buvo pripratę senų seniausiai.

Sekdamas nuorodas, vedančias į buvusių mokyklos auklėtinių „Lasasep“ vakarėlį, jis rado Klavsą Jepeseną, stovintį prie aktų salės. Jo rankos buvo užimtos popierinių servetėlių pakuotėmis. Klavsas šnekučiavosi su dviem dailiomis, vyresniųjų klasių mokinėmis. Patrauklus vyrukas, bet vilkėjo nuobodžiais drabužiais, kokiais rengiasi visi jo profesijos atstovai. Buvo apsirengęs velveto

švarką, užsiauginęs tankią barzdą. Jis buvo gerbiamas vidurinės mokyklos mokytojas.

Su savo pašnekovėmis atsisveikino mandagia fraze „iki pasimatymo“. Žavaus viengungio tonas. Tada palydėjo Karlą į mokytojų kambarį, kuriame apimti nostalgiškų nuotaikų šnekučiavosi buvę mokyklos mokiniai.

– Ar žinote, kodėl esu čia? – paklausė Karlas. Jam buvo atsakyta, kad jo darkyta kalba kalbantis kolega jam viską paaiškino.

– Ką norite sužinoti? – paklausė Jepesenas, rankos mostu parodydamas Karlui, kad prisėstų ant vienos iš įdomaus dizaino kėdžių, stovinčių mokytojų kambaryje.

– Noriu žinoti viską apie Kimę ir šutvę, su kuria ji buvo susijusi.

– Jūsų kolega minėjo, kad Rorvigo žmogžudysčių byla atversta iš naujo. Ar tiesa?

Karlas linktelėjo.

– Mes turime svarių priežasčių įtarti, kad vienas ar keli šios šutvės nariai yra kalti ir dėl kitų išpuolių.

Staiga Jepesenas išpūtė šnerves, tarsi jam trūktų deguonies.

– Išpuolių? – jis įsmeigė akis į niekur ir nė nesureagavo, kai viena iš jo kolegių įkišo galvą į kabinetą.

– Ar tvarkai muziką, Klavsai? – paklausė ji.

Jis pažvelgė į ją tokiu žvilgsniu, tarsi būtų apimtas transo, ir išsiblaškęs linktelėjo.

– Buvau iki ausų įsimylėjęs Kimę, – pradėjo jis, kai juodu su Karlu vėl buvo vieni. – Norėjau jos labiau už bet ką. Ji buvo idealus velnio ir angelo derinys. Graži, jauna ir švelni kaip kačiukas. Ir labai valdinga.

– Jai buvo septyniolika ar aštuoniolika, kai judu užmezgėte romaną. Be to, ji buvo tos pačios mokyklos, kurioje jūs dirbote, mokinė! Tokie santykiai pažeidė bet kokias taisykles. Aš teisus?

Jis pažvelgė į Karlą nepakeldamas galvos.

– Aš tuo tikrai nesididžiuoju, – tarė jis. – Tiesiog negalėjau susivaldyti. Ir šiandien jaučiu jos odą. Ar suvokiate, ką kalbu? Nuo to laiko prabėgo dvidešimt metų.

– Taip. Prieš dvidešimt metų ji ir dar keli asmenys buvo įtariami įvykdę žmogžudystę. Ką apie tai manote? Ar jie galėjo tai padaryti visi kartu?

Jepesenas išsiviepė.

– *Bet kas* gali padaryti ką nors panašaus. Nejau negalėtumėte nužudyti žmogaus? Galbūt jūs jau nužudėte? – Jis pasuko galvą ir prislopino balsą. – Buvo keli atvejai, kurie mane nustebino prieš romaną su Kime ir po jo. Labai gerai pamenu vieną vaikiną, kuris mokėsi mokykloje. Arogantiškas pašlemėkas. Gal jis tiesiog gavo ko buvo nusipelnęs. Bet aplinkybės buvo keistos. Vieną dieną staiga užsimanė išeiti iš mokyklos. Jis aiškino pargriuvęs miške, bet žinau, kokios mėlynės atsiranda, kai žmogus būna sumušamas.

– Ką bendro tai turi su šutve?

– Nežinau, ką tai bendro turi su jais, bet žinau, kad Kristianas Volfas kasdien klausinėdavo apie vaikiną jam išėjus iš mokyklos: kaip jam sekasi? Ar mes ką nors žinome apie jį? Ar jis ketina grįžti?

– Ar susidomėjimas galėjo būti nuoširdus?

Jepesenas pasisuko į Karlą. Jis buvo toks mokytojas, į kurio kompetentingas rankas padorūs žmonės patikėdavo savo vaikus, tikėdami, kad jis padės jiems įgyti tinkamą išsilavinimą. Tas žmogus daugybę metų skyrė savo mokiniams. Jei tokią veido išraišką, kokią jis dabar pademonstravo Karlui, kada nors pamatytų susitikę pasikalbėti su juo tėvai, to tikrai užtektų jiems atsiimti savo vaikus iš mokyklos. Dėkui Dievui, tokia išraiška jam buvo

nebūdinga. Reto žmogaus veide galima įžvelgti tiek daug keršto, pagiežos ir neapykantos.

– Kristianui Volfui niekas nuoširdžiai nerūpėjo, išskyrus jį patį, – išrėžė jis paniekos kupinu tonu. – Patikėkite manimi, jis buvo pajėgus padaryti bet ką. Bet, manau, jis siaubingai bijojo akistatos su savo poelgių pasekmėmis. Todėl norėjo įsitikinti, kad vaikinas iš jo akiračio dingo visiems laikams.

– Pateikite man pavyzdžių, – paprašė Karlas.

– Jis subūrė tą šutvę, esu tuo įsitikinęs. Buvo aktyvus vaikinas, netveriantis savo kailyje, jo nuodai greitai pasklido aplink. Būtent jis įskundė mudu su Kime. Dėl jo turėjau išeiti iš mokyklos, o Kimė buvo išmesta. Jis pastūmėdavo Kimę link tų vaikinų, kuriuos norėdavo įtraukti. Kai Kimė įpainiodavo juos į savo pinkles, Kristianas ją atitraukdavo. Kimė buvo tarsi voro patelė, o jis tampydavo tinklo gijas, kaip jam būdavo patogiau.

– Jūs tikriausiai žinote, kad jis miręs? Žuvo per nelaimingą atsitikimą, iššovus jo šautuvui.

Jis linktelėjo.

– Jūs turbūt manote, kad dėl to džiaugiuosi. Visiškai ne. Jis pernelyg lengvai išsisuko.

Koridoriuje pasigirdo juokas, mokytojas trumpam atsipeikėjo. Tada jo veidą vėl iškreipė pyktis ir jis dar kartą paniro į keistą būseną.

– Jie užpuolė vaikiną miške, ir šiam teko pasišalinti. Galite apie tai pasikalbėti su juo pačiu. Galbūt pažįstate jį? Jo vardas Kailas Basetas. Dabar jis gyvena Ispanijoje. Nesunkiai rasite. Jam priklauso viena didžiausių Ispanijoje statybų bendrovių *KB Construcciones SA*. – Karlas linktelėjo, užsirašydamas vardą. – Ir nužudė Korį Bruną. Patikėkite manimi, – pridūrė jis.

– Mes abu galvojome apie vieną ir tą patį. Bet kodėl *jūs* taip manote?

– Kai mane atleido, Brunas manęs ieškojo. Anksčiau mes buvome konkurentai, bet po to tapome sąjungininkai. Mudu abu – prieš Volfą ir kitus šutvės narius. Jis prisipažino man, kad bijo Volfo. Jiedu pažinojo vienas kitą iš anksčiau, už mokyklos ribų. Kristianas gyveno netoli Korio senelių ir niekada nepraleisdavo progos grasinti.

Jepesenas palinkčiojo.

– Aš nedaug žinau, bet man to pakanka. Faktas tas, kad Volfas grasino Koriui Brunui. Ir Brunas žuvo.

– Kalbate taip, tarsi būtumėte visiškai įsitikinęs savo tiesa. Bet juk su Kime jau buvote išsiskyrę, kai žuvo Brunas. Ir žmogžudystės Rorvige buvo įvykdytos tada, kai jūs jau nedirbote mokykloje.

– Taip. Bet iki tol aš matydavau, kaip kiti mokiniai traukdavosi į šalį, vos tik koridoriuose pasirodydavo galvas iškėlusi šutvė. Mačiau, ką būdami drauge jie išdirbinėdavo. Tiesa, savo bendraklasių jie neliesdavo, kadangi solidarumas yra pirmas svarbus dalykas, kurio išmokstama toje mokykloje. Tačiau nuo jų kentėdavo visi kiti. Aš tiesiog žinau, kad jie užpuolė tą vaikiną.

– Kodėl jūs toks įsitikinęs?

– Kimė kelis savaitgalius nakvojo pas mane namuose. Miegodama ji sapnavo košmarus. Atrodė, tarsi jos viduje yra kažkas, kas neduoda jai ramybės. Per sapnus ji suriko to vaikino vardą.

– Kieno?

– To vaikino! Kailo!

– Ar ji atrodė sukrėsta, ar kankinosi?

Jis nusijuokė. Tik juokas buvo labiau gynybinis, ne geranoriškas.

– Ne, ji tikrai nejautė jokių sąžinės priekaištų. Visiškai jokių. Kimei tai tikrai nebuvo būdinga.

Karlas svarstė, gal vertėtų parodyti Jepesenui pliušinį meškutį, bet jo mintis pertraukė kavos aparato gurguliavimas. Jei kavos aparatuose kava kunkuliuos iki vakarienės pabaigos, ji pavirs tikrų tikriausia derva.

– Gal galėtume išgerti kavos? – paklausė jis, nesitikėdamas atsakymo. Mokos puodelis galbūt galėtų kompensuoti tas ilgas valandas, kai jis nieko neturėjo burnoj.

Man ne, – gestais parodė Jepesenas.

– Ar Kimė buvo piktavalė? – paklausė Karlas, pildamasis į puodelį kavos ir godžiai ją uosdamas.

Atsakymo jis neišgirdo.

Kai, prisikišęs puodelį prie burnos ir šnervėmis traukdamas saulės aromatą virš Kolumbijos fermerio laukų, jis atsigręžė, Klavso Jepeseno kėdė buvo tuščia.

Jųdviejų susitikimas buvo baigtas.

29 SKYRIUS

Kimė nužingsniavo aplink ežerą iš planetariumo į Vodrofo gatvę ir atgal dešimčia skirtingų maršrutų. Ji ropštėsi laiptais ir takeliais, kurie jungė ežerą su Senuoju karalių taku ir Vodrofo gatve, bei leidosi nuo jų žemyn. Pirmyn atgal, pernelyg nesiartindama prie autobusų stotelės, esančios priešais Teatro gatvę, kur, kaip Kimė tikėjosi, jos lauks vyrai.

Ji prisėdo planetariumo terasoje, nugarą atremdama į langą, ir įsmeigė akis į fontaną, kuriame žaismingai mirguliavo šviesa. Kažkas už jos nugaros garsiai žavėjosi vaizdu, bet Kimei tai buvo nė motais. Jau seniai jai nerūpėjo panašūs dalykai. Ji tik norėjo pamatyti vyrus, kurie prikišo savo purvinas rankas prie Tinės. Pajusti, kas yra jos persekiotojai, kas dirba tiems šunsnukiams.

Ji nė kiek neabejojo, kad jie sugrįš. To ir bijojo Tinė. Po velnių, ji buvo teisi. Norėdami prisikasti iki Kimės jie nė neketino nuleisti rankų. Ir Tinė buvo ta grandis, kuri turėjo juos atvesti iki Kimės. Bet dabar Tinė negyva.

Ji skubiai pasišalino, kai sprogo granatos ir į orą išlėkė namas. Galbūt ją, skubančią pro plaukimo centrą, pastebėjo pora vaikų,

bet tik tiek. Kitapus pastatų, esančių Turgaus gatvėje, ji nusimetė paltą ir sukišo jį į lagaminą. Tada užsimetė zomšinį švarką ir juodu šaliku užsidengė plaukus.

Po dešimties minučių stovėjo Kolbjorno gatvėje, prie puikiai apšviestos *Ansgar* viešbučio registratūros, laikydama portugališką pasą, kurį prieš kelerius metus rado viename pavogtame lagamine. Nebuvo labai panaši į tą žmogų, kurio nuotrauka įdėta pase, kita vertus, nuotrauka daryta prieš šešerius metus. Parodykite žmogų, kuris nepasikeičia per tokį laiko tarpą.

– Ar kalbate angliškai, ponia Teikseira? – paklausė draugiškas šveicorius. Toliau tęsėsi formalus bendravimas. Maždaug valandą ji sėdėjo kieme po dujiniais šildytuvais, kur išgėrė porą taurių. Susidraugavo su viešbučio darbuotojais.

Vėliau nuėjo į kambarį ir po pagalve pasikišusi pistoletą miegojo beveik dvidešimt valandų. Sapnuose ji regėjo virpančią Tinę.

Atsikėlusi Kimė išėjo iš viešbučio, nuėjo pėsčiomis iki planetariumo ir laukė ten aštuonias valandas, kol galiausiai rado žmogų, kurio ieškojo.

Tai buvo lieso sudėjimo vyras, beveik išsekęs. Jis įdėmiai žvilgčiojo į penktame aukšte esantį Tinės kambario langą ir įvažiavimą į Teatro gatvę.

– Dar ilgai lauksi, tu šūdo gabale, – sumurmėjo Kimė sau po nosimi ir klestelėjo ant suolo priešais Senajame karalių take esantį planetariumą.

Beveik vienuoliktą valandą vakaro vyras pasitraukė iš posto. Nekilo abejonės, kad jį pakeitęs žmogus buvo žemesnio rango. Apie tai liudijo vyro povyza. Jis artinosi tarsi šuo, kuriam buvo suteikta malonė paėsti, bet jis iš pradžių nusprendė pauostinėti, kad įvertintų, ar malonę suteikęs jo nepaspirs šalin. Gal todėl būtent

jis, o ne liesasis vyras turėjo budėti šeštadienio naktį. Todėl Kimė nusprendė sekti paskui tą, kuris ketino išeiti.

Ji sekė saugiu atstumu liesąjį vyrą. Priėjo prie autobuso kaip tik tą akimirką, kai užsidarinėjo durys.

Kaip tik tada pastebėjo, koks sumaitotas vyro veidas. Apatinė lūpa buvo praskelta, virš vieno antakio matėsi susiūta gili pjautinė žaizda, mėlynės dengė visą veido plotą palei plaukų liniją, nuo ausies iki gerklės. Atrodė, tarsi jis būtų plaukus nusidažęs chna dažais ir blogai juos nuplovęs.

Kai Kimė įlipo į autobusą, vyras žiūrėjo pro langą. Jis sėdėjo ir žvelgė rūsčiu žvilgsniu į grindinį, vildamasis pamatyti savo taikinį. Tik kai autobusas privažiavo Peterio Bango gatvę, vyras galiausiai atsipalaidavo.

Dabar jis nebedirba ir yra neužsiėmęs, – pagalvojo ji, – *niekas jo nelaukia namuose.* Tai išdavė jo laikysena. Jei kas nors lauktų, maža mergaitė arba šunelis, arba jaukus kambarys, kuriame jis galėtų už rankos paimti savo merginą ir jiedu mėgautųsi vienas kito atodūsiais ir juoku, tuomet kvėpuotų kur kas giliau ir laisviau. Ne, jis negalėjo nuslėpti savo skaudulių. Namuose jo niekas nelaukė. Jokios priežasties skubėti.

Kimė puikiai suprato, ką tai reiškia.

Jis išlipo prie *Damhus* smuklės. Įeidamas į ją vyras nieko neklausinėjo apie vakaro pramogas. Jis vėlavo. Dauguma plaštakių jau buvo spėjusios surasti antras puses vienos nakties nuotykiams. Pasikabino paltą ir įžengė į erdvų kambarį, akivaizdžiai neturėdamas jokių lūkesčių. Ir iš kur jie galėtų būti, juk vyras atrodė taip baisiai? Jis užsisakė pintą alaus ir įsitaisė prie baro. Ėmė žvalgytis aplink stalus, prie kurių buvo susispietę žmonės, vildamasis, gal pamatys moterį, bent kokią moterį, žiūrinčią į jo pusę.

Ji nusitraukė nuo galvos šaliką, nusivilko zomšinį švarką ir paprašė rūbininko akylai prižiūrėti jos rankinę. Ištiesusi pečius ir atkišdama į priekį krūtis, taip demonstruodama pasitikėjimą savimi, įčiuožė į kambarį. Ant scenos triukšmingai grojo kažkokia prasčiokiška muzikos grupė, pagal kurios muziką linksminosi vangiai judantys šokėjai. Buvo panašu, kad nė vienas žmogus, besisukiojantis šokių aikštelėje, virš kurios plytėjo krištolinis stiklo vamzdžių dangus, nebuvo radęs sau antrosios pusės.

Kimė pajuto, kaip į ją įsmigo daugybė akių. Ir link savęs beatsiritančią įtampą.

Ji suvokė, kad lyginant su kitomis moterimis, jos veidą dengė kur kas mažesnis kosmetikos sluoksnis. Mažiau kosmetikos ir mažiau riebalų ant kaulų.

Įdomu, ar jis mane atpažino, – pagalvojo ji, lėtai nusukdama akis nuo maldaujančių žvilgsnių link liesojo vyro. Štai jis, kaip ir visi kiti vyrai pasirengęs sulig menkiausiu signalu šokti iš vietos. Jis abejingai padėjo savo alkūnę ant baro ir nežymiai pakėlė galvą. Įgudusiomis akimis įvertino, ar ji ko nors laukia, o gal tai laisvas laimikis.

Eidama pro stalus Kimė nusišypsojo jam, priversdama giliai įkvėpti. Jis negalėjo tuo patikėti. Dėl Dievo, jam buvo malonu.

Po mažiau nei dviejų minučių ji jau buvo šokių aikštelėje, kur šoko su pirmu pasitaikiusiu vyru. Jis buvo pažliugęs prakaitu ir demonstravo nenumaldomą geidulį. Jiedu judėjo tuo pačiu neįmantriu ritmu kaip ir visi kiti aplinkui.

Liesasis vyras pastebėjo Kimės žvilgsnį ir atkreipė dėmesį į tai, jog pasirinko būtent jį. Jis ištiesė nugarą, pasitaisė kaklaraištį ir kiek galėdamas stengėsi, kad jo kaulėtas, sumaitotas veidas dūmų pritvinkusioje patalpoje atrodytų kuo patrauklesnis.

Vyras priėjo prie šokančios Kimės ir paėmė ją už rankos. Jis nerangiai sugniaužė ir spustelėjo jos nugarą. Kimė galėjo prisiekti, kad vyras nebuvo pratęs to daryti. Moteris juto, kaip daužosi jo širdis. Nebus sunku jį suvystyti.

– Štai čia gyvenu, – kupinas pasitikėjimo savimi jis galvos mostu parodė į savo buto, esančio penktame pastato aukšte, svetainę, iš kurios atsivėrė blausus vaizdas į Riodovrės priemiestinių traukinių stotį ir daugybę sustatytų automobilių bei gatvių.

Jis parodė į fojė, šalia alyvine spalva dažytų durų, kabančią vardinę plokštelę. Ant jos buvo parašyta: FINAS ALBEKAS. Tada paaiškino, kad netrukus bus nugriautas, bet pastatas pakankamai saugus. Jis paėmė Kimę už rankos ir tarsi koks riteris, saugiai palydintis moterį per kabantį virš sraunios upės tiltą, nusivedė ją penktojo aukšto koridoriumi. Jis laikė ją arti savęs, baimindamasis, kad grobis nepersigalvotų ir nepabėgtų. Dėl užplūdusio pasitikėjimo savimi jo vaizduotėje sukosi reginiai, kaip jis grabinėja Kimę po apklotais, tada godžiai paima ir pasitenkina.

Albekas pasiūlė Kimei išeiti į balkoną ir pasigrožėti atsiveriančiu vaizdu, jei ji to norinti. Tada nuvalė kavos stalelį, įjungė lavos lempas, į grotuvą įkišo kompaktinę plokštelę ir atsuko džino butelį.

Staiga Kimė suvokė, kad paskutinį kartą akis į akį intymioje aplinkoje su vyru buvo prieš dešimt metų.

– Kas tau atsitiko? – paklausė Kimė, ranka braukdama jam per veidą.

Jis kilstelėjo suvytusius antakius. Be jokios abejonės, šį gestą jis šimtus kartų repetavo prieš veidrodį. Tikriausiai manė, kad tai žavu, tačiau toli gražu taip nebuvo.

– Ai, tu apie tai! Prikibo tokie *bičai*. Jiems nuo manęs pasprukti pavyko tik gerokai aplamdytais šonais. – Vyras kreivai nusišiepė. Netgi šypsena buvo banali, suvaidinta. Jis paprasčiausiai melavo.

– Kuo iš tiesų užsiimi, Finai? – galiausiai paklausė Kimė.

– Aš? Esu privatus seklys, – atsakė jis, neprideramai pagyrūniškai ištardamas žodį „privatus“. Nenuskambėjo nei egzotiškai, nei paslaptingai, nei grėsmingai, nors jis, be abejonės, tikėjosi.

Kimė pažvelgė į butelį, kurį pakėlęs Finas parodė jai, ir pajuto įtampą gerklėje.

Ramiai, Kime, – šnabždėjo balsai jos galvoje. – *Neprarask kontrolės.*

– Džino su toniku? – pasiūlė jis.

Ji papurtė galvą.

– Gal turi viskio?

Jis atrodė nustebęs, bet jo veide nebuvo nė kruopelės nepasitenkinimo. Nors viskį geriančios moterys ne tokios jautrios.

– Panašu, kad esi ištroškusi? – pastebėjo Finas, kai Kimė vienu mauku ištuštino taurę. Palaikydamas jai kompaniją Finas įsipylė vieną viskio taurę sau, kitą Kimei.

Kai Kimė ištuštino tris taures iš eilės, Finas jau buvo kaip reikiant įkaušęs.

Nė kiek neapgirtusi ji ėmė klausinėti Fino apie darbą ir stebėjo, kaip, veikiamas alkoholio, jis vis labiau artinasi prie jos. Paliesdamas Kimės šlaunį Finas nusišypsojo.

– Bandau surasti moterį, kuri daugelio žmonių gyvenimus gali paversti pelenais.

– Hm, skamba įdomiai. Ar ji kokia korporacijų šnipė, mergina pagal iškvietimą ar kas nors panašaus? – paklausė Kimė ir

pademonstravo savo susižavėjimą, padėdama ranką ant Fino rankos ir patraukdama link vidinės šlaunies pusės.

– Visko po truputį, – atsakė Finas, bandydamas šiek tiek praskėsti jos kojas.

Kimė žvelgė į jo burną ir žinojo, kad apsivems, jei Finas bandys ją pabučiuoti.

– Kas ji?

– Profesinė paslaptis, meilute. Negaliu to sakyti.

Meilute! Fui, bjaurybė.

– O koks žmogus samdo tave tokiam darbui? – Kimė leido jam ranka nuslysti šlaunimi aukščiau. Finas alsavo visai arti veido.

– Žmonės iš aukštesnių sluoksnių, – sušnabždėjo jis tokiu tonu, tarsi taptų labiau geidžiamas.

– Ką manai apie dar vieną taurę? – pasiūlė Kimė. Finas braukė pirštais jai per dubenį. Jis šiek tiek atsitraukė, pažvelgdamas į Kimę ir nusišypsodamas kreiva šypsena, įsirėžusia ištinusiame jo veide. Buvo akivaizdu, kad jis turi planą. Kimė gers, o jis pils, kol galiausiai bus pasirengusi sueičiai.

Ji net gali atsijungti. Jam buvo visiškai nesvarbu, kuo tai baigsis. Ji žinojo, kad nesvarbu.

– Mes negalime to daryti šį vakarą, – ištarė Kimė, kai suraukęs antakius jis ėmė slysti burna per jos kūną. – Man mėnesinės. Gal kitą dieną, gerai?

Žinoma, tai buvo netiesa, bet giliai viduje ji troško, kad taip būtų iš tiesų. Jau vienuolika metų ji nekraujavo. Pasitaikydavo tik skrandžio spazmai, kuriuos sukeldavo ne fiziologinės priežastys. Ilgi metai pykčio ir sudužusių svajonių.

Ji patyrė persileidimą ir vos nemirė. Dabar ji buvo nevaisinga. Štai tokia istorija.

Jei būtų vaisinga, galbūt viskas būtų susiklostę kitaip.

Kimė atsargiai smiliumi perbraukė per įdrėkstą antakį, bet tai nesušvelnino jo vis didėjančio apmaudo ir nusivylimo.

Ji jautė, kas sukasi jo galvoje. Jis atsitempė į namus netinkamą kekšę ir nepakęs to. Po velnių, kodėl ji ėjo medžioti vienos nakties partnerio, jei dabar plūsta kraujais?

Kimė stebėjo, kaip persimaino veido bruožai. Tada prisitraukė prie savęs rankinę ir atsistojo, priėjo prie balkono durų ir pažvelgė pro jas į niūrų, skurdų terasomis sustatytų ir atšiaurių, tolumoje dunksančių daugiaaukščių peizažą. Buvo beveik tamsu, tik toliau kvartale nuo gatvės šviestuvų sklido šalta šviesa.

– Tu nužudei Tinę, – ištarė ji švelniu tonu, ranką įkišdama į rankinę.

Kimė girdėjo, kaip jis rangydamasis pakyla nuo sofos. Po sekundės jis prieis prie jos. Finas buvo apsvaigęs, bet jo viduje pabudo savisaugos instinktas.

Tada Kimė apsisuko ir išsitraukė pistoletą su garso duslintuvu.

Krypuodamas aplink kavos stalelį jis pastebėjo ginklą ir suglumęs sustojo vietoje. Toks netikėtumas privertė susvyruoti jo profesinį išdidumą. Smagus reginys. Kimė mėgavosi tuo tylios nuostabos ir baimės deriniu.

– Ne, – tęsė ji, – pasielgei ne visai protingai. Atsitempei į namus savo profesinį taikinį, net nenutuokdamas apie tai.

Finas palenkė galvą į priekį ir ėmė tyrinėti Kimės veidą. Akivaizdu, jis nesitikėjo pamatyti jos tokios, nes galvoje buvo nusipiešęs suvargusią moterį, gyvenančią gatvėse. Sumišęs Finas ėmė raustis atmintyje. Kaip jis taip susimovė? Kodėl leidosi apkvailinamas skarmalais ir susižavėjo moterimi, kuri paprastai dienas leidžia paskui save tempdama lagaminą?

Nagi, – šnabždėjo vidiniai balsai. – *Nudėk jį. Jis tėra jų pataikūnas! Nudėk jį dabar!*

– Jei ne tu, mano draugė tebebūtų gyva, – tarė Kimė. Ji pagalvojo, kad būtų ne pro šalį dar išgerti. Kimė pažvelgė į butelį, iki pusės pripildytą aukso vertės skysčio. Dar vienas sriubtelėjimas ir jos viduje kunkuliuojanti ugnis užges.

– Aš nieko nežudžiau, – teisinosi jis, akimis žvilgčiodamas tai į Kimės pirštą ant gaiduko, tai į saugiklį. Finas ieškojo ko nors, kas galėtų suteikti jam bent lašelį vilties, ir tikėjosi, kad Kimė ką nors praleido.

– Ar jautiesi kaip į kampą užspęsta žiurkė? – paklausė ji. Klausimas buvo bereikšmis. Jis nieko neatsakė. Finas nenorėjo pripažinti, kad tai tiesa. Kas gi norėtų pripažinti?

Albekas buvo tas žmogus, kuris sumušė Tinę. Tas, kuris ją sukrėtė, kuris padarė ją pažeidžiamą. Albekas pasistengė, kad Tinė taptų pavojinga Kimei. Taip, tikriausiai Kimė buvo ginklas, bet Albekas buvo ranka, kuri jį laikė. Štai kodėl jis turėjo sumokėti.

Jis ir tie, kurie pavedė Finui tokią užduotį.

– Už viso šito stovi Ditlevas, Ulrikas ir Torstenas. Žinau, – pasakė Kimė, akimis įnykusi į šalia stovintį butelį ir jo gydantį turinį.

Nedaryk to, – kalbėjo vidinis balsas, bet Kimė nepaisė jo. Ištiesė ranką ir paėmė butelį. Akimirksniu pajuto, kaip suvirpa oras, tada pamatė, kaip, mosuodamas rūbais ir rankomis, Finas trenkia jai kumščiu ir sugriebia rankomis.

Apimtas didžiulio įsiūčio jis pargriovė Kimę ant grindų.

Seksualiai pažemink vyrą ir visam gyvenimui pelnysi priešą, – ji žinojo seniai. Ir tai buvo tiesa. Dabar ji turės sumokėti už aistringus žvilgsnius ir vergiškai nuolankius grabinėjimus, kurie buvo būtini Finui siekiant atsitempti Kimę į savo butą. Už tai, kad jis atsivėrė Kimei, apnuogino save ir tapo pažeidžiamas.

Finas švystelėjo Kimę į radiatorių. Ji galva trenkėsi į radiatoriaus apvadus. Finas pagriebė didelę medinę statulėlę, stovėjusią

ant grindų, ir trenkė jai per šlaunį. Jis sugriebė Kimę už pečių ir apvertė ant pilvo. Prispaudė prie žemės jos liemenį ir užlaužė už nugaros ranką, kurioje ji laikė pistoletą. Bet Kimė nepaleido ginklo.

Finas suleido pirštus jai į ranką. Kimė daugybę kartų buvo jutusi skausmą, todėl priversti ją rėkti nebuvo lengva.

– Nedrįsk suvilioti manęs. Nedrįsk traukti iš manęs informaciją, – niršo jis, kumščiu trenkdamas Kimei į juosmenį. Dabar Finui pavyko atgniaužti jos ranką, išplėšti ginklą ir švystelėti jį į kampą. Tada jis pakišo ranką Kimei po suknele, išskėtė jos šlaunis ir patraukė apatinius.

– Prakeikimas, kekše, tu nekraujuoji! – šaukė Finas. Jis stipriai sugriebė Kimę, staigiu judesiu apvertė ant nugaros ir trenkė per veidą.

Jie spoksojo vienas į kitą. Finas laikė prispaudęs ją ir daužė kumščiais kaip papuola. Raumeningos šlaunys, aptemptos nudėvėtomis poliesterio kelnėmis, laikė apžergusios Kimės krūtinę. Iš įniršio ir nuo smūgių ant rankų pūpsojo kraujo pritvinkusios venos.

Finas daužė Kimę tol, kol ji pradėjo silpti. Atrodė, jog priešintis yra beprasmiška.

– Tau galas, kale! – staugė jis, parodydamas jai sugniaužtą kumštį, kuriuo buvo pasirengęs toliau ją bausti. – Gal nori gyvenimą baigti lygiai taip pat, kaip tavo narkomanė drauguže?

Ar jis pasakė „baigti"?

Mano gyvenimas nebus baigtas tol, kol aš kvėpuosiu.

Ji tai žinojo geriau nei bet kas.

Kristianas tai žinojo geriausiai. Jis buvo tas, kuris pajusdavo užplūstant jos pasitenkinimo bangą. Tą cheminį pakylėjimo jaus-

mą, kai pilvo apačioje nuo didelio geismo ima ristis drebulių bangos ir pasiekia visas kūno ląsteles. Kai sėdėjo ir tamsoje žiūrėjo *Prisukamą apelsiną*, jis parodė, kur tas geismas gali nuvesti.

Kristianas buvo patyręs. Jis jau anksčiau buvo išbandęs merginas. Žinojo, kokius žodžius reikia ištarti, siekiant prisikasti iki jų giliausių minčių. Žinojo, į kurią pusę pasukti raktą nuo skaistybės diržo. Netikėtai ji atsidūrė šutvės apsuptyje, geidulingai stebima, kai šoko nuoga blyksint televizoriaus ekranui, iš kurio sklido šiurpūs vaizdai. Kristianas parodė jai ir kitiems, kaip vienu metu pasiekti daugialypį malonumą. Kaip smurtas ir geismas eina išvien koja kojon.

Be Kristiano pagalbos ji niekada nebūtų išmokusi pasitelkti savo kūną gundymo tikslais. Aukų medžioklei. Tačiau jis nesitikėjo, kad ji taip pat pirmą kartą gyvenime perpras, kaip reikia kontroliuoti įvykius. Galbūt ne iš karto, bet vėliau. Ir grįžusi iš Šveicarijos namo, šį meną puikiai įvaldė.

Ji miegojo su kuo papuola. Suviliodama vyrus ir palikdama juos. Taip ji leido naktis. Dieną viskas vykdavo pagal nusistovėjusią tvarką. Pamotės ledinis šaltumas. Darbas su gyvūnais *Nautilus Trading* įmonėje. Bendravimas su klientais ir savaitgaliai su šutve. Kartkartėmis pasitaikantys išpuoliai prieš žmones.

Tada jos gyvenime atsirado Bjarnė, o jos viduje užgimė nauji jausmai. Jis sakė, jog ji esanti verta kur kas daugiau. Kad turinti savo vertę. Kad esanti žmogus, kuris gali praturtinti jį ir kitus. Kad ji nesanti kalta dėl to, ką padarė praeityje. Kad jos tėvas kiaulė. Kad ji saugotųsi Kristiano. Kad praeičiai galas.

Albekas pastebėjo jos nuolankumą ir ėmė apgraibomis ieškoti savo kelnių užtrauktuko. Kimė šyptelėjo jam. Jis pamanė, kad gal-

būt ji nusišypsojo, nes jai patinka tokia įvykių eiga. Nes viskas vyksta taip, kaip ji suplanavo. Nes esanti kur kas sudėtingesnė asmenybė nei jis įsivaizdavo. Nes skausmingi smūgiai yra jos ritualo dalis.

Bet Kimė šyptelėjo, nes žinojo, kad Finas yra jos valioje. Šyptelėjo, kai jis išsitraukė savo penį. Šyptelėjo, kai pajuto jį ant savo nuogos šlaunies ir pastebėjo, kad jis ne iki galo sustandėjęs.

– Pagulėk ramiai, mums pavyks, – sušnabždėjo Kimė, žiūrėdama Finui į akis. – Pistoletas buvo žaislinis. Tenorėjau tave išgąsdinti. Bet juk tu žinojai, tiesa? – Ji šiek tiek prasižiojo, kad lūpos atrodytų putlesnės. – Manau, aš tau patiksiu, – tarė ji, trindamasi į Finą.

– Ir aš taip manau, – atsakė jis, lėtai nužvelgdamas tarpą tarp jos krūtų.

– Tu stiprus. Nuostabus vyras. – Kimė meiliai priglaudė prie jo savo pečius ir pajuto, kaip jis atpalaidavo kojas. Dabar ji galėjo išlaisvinti savo ranką. Suėmusi Fino delną įspraudė sau tarp kojų. Vyras visiškai atsipalaidavo ir Kimė galėjo kita ranka suimti jo varpą.

– Tu nieko nepasakosi apie tai Pramui ir kitiems, gerai? – paprašė ji, smaukydama jo varpą tol, kol Finas, galiausiai pagautas ekstazės, ėmė gaudyti orą.

Finas galėtų jiems pranešti apie bet ką, tik ne apie tai.

Niekas nedrįstų mesti iššūkio tiems vyrams. Net jis tai žinojo.

Kimė ir Bjarnė buvo išgyvenę pusmetį kartu, kai Kristianas nusprendė nebegalintis su tuo taikstytis. Kimė pastebėjo tai vieną dieną, kai jis sugundė šutvę surengti tokį išpuolį, kuris baigėsi visai kitaip nei paprastai. Kristianas prarado kontrolę ir, norėdamas ją susigrąžinti, sukurstė kitus šutvės narius prieš Kimę.

Ditlevas, Kristianas, Torstenas, Ulrikas ir Bjarnė. Vienas už visus ir visi už vieną.

Šie prisiminimai Kimės atmintyje išniro kaip tik tada, kai ant jos užsiropštęs Albekas nebegalėjo laukti ir bandė paimti ją jėga.

Ji nekentė to ir kartu mėgavosi. Neapykanta yra didžiausias jėgų stimulas. Niekas kitas taip neužveda Kimės kaip kerštas.

Sukaupusi visas jėgas ji truktelėjo visu kūnu atgal, prisitraukdama prie sienos. Šalia gulėjo sunki medinė statulėlė, kuria Albekas trenkė Kimei. Ji dar kartą suėmė jo pusiau suglebusią varpą. Finas nesipriešino. Todėl Kimė galėjo masturbuoti varpą tol, kol Finas ims šaukti apimtas ekstazės.

Galiausiai Finas baigė jai ant šlaunies, bet niekaip negalėjo atgauti kvapo. Tąnakt gyvenimas apdovanojo jį ne vienu netikėtumu. Kadaise jis gyveno pilnavertį gyvenimą. Tačiau jau buvo spėjęs pamiršti, kuo skiriasi masturbacija savo ranka ir moters rankų lietimas. Tą akimirką Finas buvo visiškai bejėgis. Jo oda buvo drėgna, bet akys sausos. Žvelgė buku žvilgsniu į kažkokį tašką lubose, kuris negalėjo paaiškinti, kaip Kimė sugebėjo ištrūkti ir staiga gulėti priešais jį išskėstomis kojomis ir nutaikiusi pistoletą į vis dar tvinkčiojančią Albeko kirkšnį.

– Pasimėgauk šiuo jausmu kaip reikiant, nes tai bus paskutinis kartas, kai gali tai padaryti, šunsnuki, – paragino Kimė ir atsistojo. Per jos koją varvėjo sperma. Ją užliejo panieka ir bjaurus pojūtis, jog ką tik buvo išniekinta.

Toks pats jausmas, kokį Kimė juto, kai ją išdavė tie, kuriais ji labiausiai pasitikėjo.

Ji prisiminė tėvo smūgius, kurių sulaukdavo, kai blogai elgdavosi. Stulbinančias pamotės nuotaikų permainas ir pliaukštelėjimus per ausis, kai ji entuziastingai ką nors pasakodavo. Aštrius girtutėlės motinos nagus, kai ji be jokios aiškios priežasties mo-

suodavo kumščiais visomis kryptimis. Kimė vartodavo žodžius „prideramas“, „tyla“ ir „pagarba“. Žodžius, kuriuos dar būdama maža mergaitė suprato esant svarbius, bet tik suaugusi suvokė jų tikrąją reikšmę.

O paskui Kristianas ir Torstenas bei kiti šutvės nariai. Tie, kuriais ji be galo pasitikėjo.

Taip, ji žinojo, ką reiškia būti išniekinta, ir pati geidė to. Gyvenimas privertė ją tapti priklausoma nuo to. Tai ją vesdavo į priekį. Tai buvo jos varomoji jėga.

– Kelkis, – liepė Kimė, atidarydama balkono duris.

Buvo ramus, drėgnas vakaras. Iš terasų kitoje gatvės pusėje sklido kalbančių užsienio kalba žmonių balsai. Jie aidėjo tarsi pulsuojantis aidas betono kraštovaizdyje.

– Kelkis. – Ji mosavo pistoletu ir stebėjo, kaip sutinusiame Fino veide išsiplečia šypsena.

– Maniau, tu sakei, kad tai žaislas? – paklausė Finas, iš lėto judėdamas link Kimės ir tuo pat metu užsisegdamas kelnes.

Ji pasisuko į ant grindų gulinčią statulėlę ir iššovė į ją. Kulka stebėtinai be jokio garso perskrodė medį.

Albekas nustebo.

Jis atšlijo, bet Kimė vėl pamojo ginklu, šį kartą link balkono.

– Ko tu nori? – išėjęs į lauką paklausė Finas. Dabar jis buvo kur kas rimtesnis. Vyras tvirtai įsikibo į balkono turėklus.

Kimė pažvelgė per kraštą. Žemiau esanti tamsa atsivėrė tarsi pragarmė, galinti praryti bet ką. Albekas tai žinojo. Jis tirtėjo.

– Papasakok man viską, – paragino ji, pasitraukdama į prieblandą šalia sienos.

Finas padarė, kaip ji liepė. Lėtai, bet teisinga tvarka. Profesionalo kruopščiai sudėlioti pastebėjimai. Ką būtų galima nuslėpti, kai prieitas liepto galas? Kita vertus, juk tai tebuvo darbas. O dabar ant kortos pastatyta kur kas daugiau.

Albekas bėrė žodžius, tikėdamasis ištrūkti gyvas, o Kimė mintyse piešė savo senus draugus. Ditlevą, Torsteną ir Ulriką. Sakoma, kad galingi vyrai valdo bejėgę žmoniją. Ir save. Istorija tai ne kartą įrodė.

Kai priešais ją stovintis vyras nebeturėjo ką pasakyti, Kimė šaltai ištarė:

– Turi du pasirinkimus: gali šokti arba būsi nušautas. Mes esame penktame aukšte. Neblogi šansai likti gyvam, jei šoksi. Apačioje yra krūmai. Ar tik ne dėl šios priežasties jie pasodinti taip arti pastato?

Finas papurtė galvą. To jis labiausiai bijojo. Per savo gyvenimą jis matė daug šilto ir šalto. Bet nieko panašaus į tai, kas vyko dabar.

Finui pavyko išspausti gailią šypseną.

– Apačioje nėra jokių krūmų, tik betonas ir žolė.

– Tikiesi, kad pasigailėsiu? Ar parodei bent kiek gailesčio Tinei?

Jis nieko neatsakė. Tik stovėjo nejudėdamas, suraukęs antakį ir bandydamas įsitikinti, kad galbūt ji tik juokauja. Šiaip ar taip, juk jiedu ką tik užsiėmė seksu. Ar kažkuo panašiu.

– Šok arba šausiu tau į tarpkojį. Pažadu, tu neliksi gyvas.

Finas žengė žingsnį link turėklų, paklaikusiomis iš siaubo akimis sekdamas pistoletą, kurį Kimė laikė nukreipusi į jį. Užlenkė pirštą ant gaiduko.

Jei Finas nebūtų apsvaigęs nuo alkoholio, kuris pulsavo jo venomis, viskas būtų baigęsi kulka. Tačiau jis persivertė per turėklą, tvirtai už jo įsitverdamas. Galbūt jam būtų pavykę įsisiūbuoti ir įšokti į apačioje esantį balkoną, jei Kimė nebūtų trankiusi ginklo buože jam per pirštų sąnarius, kol jie galiausiai sutrūko.

Kai jis nukrito ant žemės, pasigirdo duslus trinktelėjimas. Jokio riksmo.

Tada Kimė pasisuko į balkono duris ir pažvelgė į sulūžusią medinę statulėlę, kuri plačiai šypsodamasi gulėjo ant kilimėlio. Kimė atsakė jai šypsena, pasilenkė, paėmė tuščią kulkos tūtą ir įsidėjo į rankinę.

Po valandos, kruopščiai nuvaliusi taures ir butelius bei visus kitus paviršius, ji patenkinta uždarė buto duris. Apjuosta per vidurį pašluoste statulėlė ramiai stovėjo atremta į radiatorių.

Tarsi virtuvės šefas, pasirengęs pavaišinti savo restorano svečius.

30 SKYRIUS

Karlas išgirdo iš svetainės sklindančius griausmingus trenksmus bei murmesį. Atrodė, tarsi būtų susirinkę viso pasaulio drambliai ir kramsnotų jo daug mačiusius *IKEA* baldus.

Nejau Džesperas ir vėl surengė vakarėlį?

Karlas pasitrynė smilkinius ir pasiruošė iškelti skandalą.

Kai atidarė duris, jo ausis užgulė kurtinantis triukšmas, akyse mirguliavo televizoriaus šviesos. Jis rado abiejuose sofos galuose susėdusius Morteną ir Džesperą.

– Po velnių, kas čia vyksta? – šaukė jis, sutrikęs nuo visur gaudžiančio garso. Jį nustebino, kad kambaryje daugiau žmonių nėra.

– Profesionali garso sistema, – nuotolinio valdymo pulteliu sumažinęs garsą išdidžiai pareiškė Mortenas.

Džesperas parodė į garsiakalbius, paslėptus už fotelių ir knygų lentynos.

Kietai, ar ne? – kalbėjo už Džesperą jo žvilgsnis.

Ramybė Mjorko namuose jau seniai praeitis.

Jie padavė Karlui drungną *Tuborg* butelį ir bandė sušvelninti jo rūsčią veido išraišką, paaiškindami, kad sistemą dovanų gavo iš Morteno draugo tėvų, kuriems to daikto nereikėjo.

Protingi žmonės.

Kaip tik tą akimirką Karlas suskubo jiems kai ką pranešti.

– Turiu naujienų, Mortenai! Hardis klausė, gal galėtum pasirūpinti juo čia, mano namuose. Už pinigus, žinoma. Jo lova stovėtų kaip tik toje vietoje, kur dabar riogso tavo madingas bosinis garsiakalbis. Mes galėtume pastatyti jį už lovos. Ant jo galėtume pakabinti Hardžio šlapimo maišelį.

Karlas gurkštelėjo alaus, tada pabandė įvertinti abiejų vaikinų reakciją, kai jie pagaliau savo šeštadienio vakarą atsipalaidavusiomis smegenimis suvirškino išgirstą informaciją.

– Už pinigus? – perklausė Mortenas.

– Hardis gyvens čia? – nutaisydamas nepatenkintą veido miną pasitikslino Džesperas. – Gerai, kaip nori. Man nerūpi. Jei skubiai negausiu vietos jaunimo namuose Senojoje grafystėje, persikelsiu gyventi pas mamą.

Karlas patikės tik tada, kai pamatys savo akimis.

– Kaip manai, kiek jis planuoja mokėti? – neatlyžo Mortenas.

Karlo galva vėl pradėjo tvinkčioti.

Jis pabudo po dviejų valandų. Įsmeigė akis į radijo aparatą su laikrodžiu, kurio ekrane švietė: SEKMADIENIS, 01:39:09. Jo galvoje sukosi įvairiausi vaizdiniai: auskarai, pagaminti iš ametisto ir sidabro, žmonių vardai, pavyzdžiui, Kailas Basetas, Koris Brunas ir Klavsas Jepesenas.

Džespero kambaryje prisikėlė Niujorko gangsterių reperiai. Karlas jautėsi taip, tarsi būtų prarijęs milžinišką dozę mutavusio gripo viruso. Išsausėjusi nosis, perštinčios akiduobės ir didžiulis viso kūno bei galūnių nuovargis.

Jis kurį laiką gulėjo ramiai, bandydamas užmigti, bet galiausiai nuleido kojas nuo lovos žemyn. Svarstė, gal vertėtų palįsti po karštu dušu ir apsivalyti nuo savo demonų.

Karlas pasisuko į radiją su laikrodžiu ir išklausė pranešimą apie tai, kad šiukšlių konteineryje buvo rasta dar viena mirtinai sumušta moteris. Šįkart Didžiųjų kankinių gatvėje, bet nužudymo detalės buvo lygiai tokios pačios, kaip ir tada, kai moteris buvo rasta Didžiojo kanono gatvėje.

Karlas pagalvojo, kad tai keistas sutapimas, nes skirtingų gatvių pavadinimai prasidėjo žodžiu „Didysis" ir antrojo žodžio pirmoji raidė abiem atvejais „k". Jis bandė prisiminti, ar A skyriaus rajone yra kitų gatvių, kurių pavadinimas būtų panašus į šių dviejų.

Kai paskambino Larsas Bjornas, Karlas nemiegojo ir buvo pasinėręs į savo svarstymus.

– Manau, kad tau vertėtų apsirengti ir atvykti į Riodovrę, – pasiūlė jis.

Karlas jau norėjo griežtai atrėžti, kad Riodovrė nepriklauso jų jurisdikcijai arba ką nors apie infekcijas ir epideminius susirgimus, bet persigalvojo, išgirdęs Bjorno žodžius apie tai, kad pievoje šalia namo, kurio penktame aukšte gyveno privatus detektyvas Finas Albekas, buvo rastas jo lavonas.

– Galva atrodo kaip jo, bet kūnas maždaug keliais coliais sutrumpėjęs. Jis tikriausiai nusileido ant pėdų. Jo stuburas sulindęs į kaukolę, – vaizdžiai nupasakojo situaciją Bjornas.

Karlui galvos skausmas akimirksniu praėjo. Kad ir kaip būtų, jis bent jau pamiršo apie jį.

Karlas rado Bjorną, stovintį priešais daugiaaukštį, išterliotą žmogaus ūgio grafičiu.

Nužudyk savo motiną ir išprievartauk savo sušiktą šunį! – toks užrašas nenuteikė labai linksmai. Akivaizdu, kad į vakarus nuo Valbiu Bako esanti teritorija yra ne jo galvos skausmas. Bent šiokia tokia paguoda.

– Ką čia veiki, Larsai? – paklausė Karlas, pažvelgęs į kitapus Uosto gatvės šviečiančius kelių daugiabučių langus. Namai stovėjo už pusiau lapus numetusių medžių, mažiau kaip šimto jardų atstumu. Tai buvo Riodovrės vidurinės mokyklos, iš kurios jis visai neseniai išėjo, teritorija. Taigi, buvusių jos auklėtinių vakarėlis turėtų tęstis.

Keistas jausmas. Vos prieš kelias valandas jis buvo ten ir kalbėjosi su Klavsu Jepesenu. O dabar Albekas guli negyvas visai šalia, kitoje gatvės pusėje. Po velnių, kas vyksta?

Bjornas pažvelgė niūriu žvilgsniu į jį.

– Tikriausiai tu pameni, kad vienas patikimas policijos komisariato kolega, kuris dabar stovi priešais mane, buvo apkaltintas užsipuolęs žuvusįjį. Taigi, mudu su Markusu nusprendėme, kad mums vertėtų atvykti į vietą ir pamatyti viską savo akimis. Gal tu gali mums ką nors papasakoti?

Toks jo tonas tamsų, šaltą rugsėjo rytą iš tiesų buvo labai nejaukus.

– Jei būtum pasirūpinęs, kad mūsiškiai sektų jį, kaip buvau prašęs, tuomet galbūt žinotume kur kas daugiau. Kaip manai? – suniurnėjo Karlas, bandydamas išsiaiškinti, kur yra ant žolės už dešimties jardų gulinčio gniutulo apačia, kur – viršus.

– Tie klounai, štai tenai, rado jį, – pranešė Bjornas. Jis parodė į gyvatvorę, kuri juosė vaikų priežiūros centrą, o tada į grupelę imigrantų vaikinų, dėvinčių treningus, kurių kelnes puošė juostelės, ir šviesiaplaukes danes merginas, apsitempusias kojas itin siaurais džinsais. Buvo akivaizdu, kad nė vienam iš jų tai, kas vyksta, nekėlė jokio džiaugsmo. – Jie planavo pakvailioti vaikų priežiūros centro ar vaikų darželio, ar kaip ši vieta vadinasi, žaidimų aikštelėje. Bet jiems neišdegė.

– Kada tai įvyko? – paklausė Karlas teismo medicinos gydytojo, kuris jau buvo pradėjęs pakuotis savo daiktus.

– Na, šiąnakt pakankamai šalta, bet kūnas gulėjo pastato užuovėjoje, taigi drįsčiau sakyti, kad tai įvyko prieš valandą arba pusantros, – dėstė jis, žiūrėdamas pavargusiomis akimis. Buvo akivaizdu, kad jis nori kuo greičiau palįsti po antklode ir prisiglausti prie šilto žmonos pasturgalio.

Karlas pasisuko į Bjorną.

– Noriu, kad žinotum, jog vakar vakare buvau ten, Riodovrės vidurinėje mokykloje. Kalbėjausi su buvusiu Kimės vaikinu. Tai paprasčiausias sutapimas, bet įtrauk į ataskaitą, kad aš apie tai paminėjau.

Bjornas išsitraukė rankas iš odinio švarko ir kilstelėjo apykaklę.

– Buvai dabar? – jis pažvelgė tiesiai Karlui į akis. – Ar kada nors lankeisi Albeko bute?

– Ne. Galiu patikinti, kad ne.

– Esi tuo visiškai tikras?

Ei, nagi, – pagalvojo Karlas, jusdamas, kaip iš slėptuvės piktdžiugiškai žvelgia jo galvos skausmas.

– Ei, nagi, – numykė jis, neišmąstydamas, ką dar atsakyti. – Tai tiesiog neįmanoma. Ar jau buvai jo bute?

– Samiras ir vaikinai iš Glostrupo nuovados dabar ten.

– Samiras?

– Samiras Hazi. Jis pakeitė Baką. Jis iš Riodovrės nuovados.

Samiras Hazi. Berods, atsirado Asadui gimininga siela, su kuria jis galės gurkšnoti savo sirupo saldumo arbatą.

– Gal radote savižudžio raštelį? – paklausė Karlas, įėjęs į Albeko butą ir paspaudęs įdiržusią policijos vyresniojo inspektoriaus Antonseno ranką. Šios rankos su jokia kita ranka negalėtų supai-

nioti nė vienas įgudęs Zelandijos policininkas. Jo rankos paspaudimo niekas niekada nepamiršta. Vieną dieną Karlas pasakys jam, kad galėtų padėti hidraulikos specialistams.

– Savižudžio raštelio? Ne, nieko panašaus. Duodu ranką nukirsti, kad tikrai kažkas jam padėjo.

– Ką turi omenyje?

– Čia nėra labai daug pirštų atspaudų. Nieko ant balkono durų rankenos bumbulo. Nieko ant virtuvės spintelių stiklų. Nieko ant kavos stalelio krašto. Kita vertus, mes radome labai ryškius pirštų atspaudus ant balkono turėklų, tikriausiai Albeko. Kokio velnio jam laikytis už turėklo, jei nusprendė šokti?

– Turite kokių nors versijų? Juk situacija nėra išskirtinė.

Antonsenas sukikeno. Jis taip elgdavosi kaskart, kai susitikdavo su detektyvais iš kito rajono. Aukščiausio lygio draugiškumo demonstravimas, jei taip galima pasakyti.

– Radome kraujo ant turėklų. Nedaug, tik šiek tiek. Lažinuosi, kad nulipę žemyn ir apžiūrėję lavoną ant jo rankų rasime mėlynių, kurios atsirado po grumtynių. Taip, čia kažkas įtartino.

Jis pasiuntė porą nusikaltimo vietas apžiūrinčių ir įkalčius surenkančių specialistų patikrinti vonios kambarį ir truktelėjo link Karlo ir Bjorno simpatišką, juodbruvą vyrą.

– Vienas geriausių mano vyrų, o dabar jūs vagiate jį iš manęs. Pažvelkite man į akis ir pasakykite, ar jums ne gėda.

– Samiras, – prisistatė vyras ir ištiesė ranką Bjornui. Tapo aišku, kad jiedu niekada anksčiau nebuvo susitikę.

– Noriu pasakyti tik tiek, kad jei blogai elgsitės su Samiru, – įspėjo Antonsenas, – turėsite reikalų su manimi. – Jis spustelėjo savo pavaldinio petį.

– Karlas Mjorkas, – prisistatė Karlas ir lygiai taip pat stipriai, kaip ir Antonsenas, paspaudė naujam pažįstamajam ranką.

– Taip, tai jis. – Linktelėjo Antonsenas, reaguodamas į pašaipiai klausiamą Samiro veido išraišką. – Žmogus, kuris išnagrinėjo Meretės Liungor bylą ir kuris užtvojo kelis niuksus Albekui, bent jau taip kalba žmonės. – Jis nusijuokė. Buvo aišku, kad ir kituose rajonuose Fino Albeko nemėgo.

– Atrodo, kad atplaišos ant kilimo čia guli ne taip seniai, – konstatavo vienas iš nusikaltimo vietas apžiūrinčių ir įkalčius surenkančių specialistų, rodydamas į kažkokius mikroskopinius fragmentus priešais balkono duris. – Jos čia ne šiaip sau. – Vilkėdamas baltą laboratorinį chalatą jis pritūpė ir įdėmiai iš arti apžiūrėjo fragmentus. Keisti tie policijos nusikaltimo vietas apžiūrintys ir įkalčius surenkantys specialistai. Bet protingi. Jie tikrai verti pagarbos.

– Ar jos galėtų būti nuo kokio nors medinio vėzdo ar ko nors panašaus? – paklausė Samiras.

Karlas apsidairė po butą, bet nepastebėjo nieko keisto, išskyrus stambią medinę statulėlę, stovinčią šalia balkono durų apjuostą virtuvine pašluoste per juosmenį. Daili, iš medžio išdrožta Oliverio Hardžio statulėlė, su ant galvos užvožta katiliuko formos skrybėle ir visa kita autentiška atributika. Steno Laurel statulėlė, Hardžio partnerė, buvo nustumta į kambario kampą. Kažkas čia buvo ne taip.

Karlas pasilenkė, nuėmė pašluostę ir šiek tiek atlošė statulėlę į priekį. Buvo akivaizdu, kad geriau ją ištyrinėjus bus galima ką nors atkasti.

– Turėsite ją apversti patys. Kiek matau, ši statulėlė tikrai ne pačios geriausios būklės.

Visi susirinko aplink statulėlę ir išmatavo kulkos padarytą skylę bei apžiūrėjo kulkos sumaitotą medieną.

– Palyginti mažas kalibras. Kulka net neišlėkė per kitą pusę, ji vis dar viduje, – pastebėjo Antonsenas. Nusikaltimo vietas apžiūrintys ir įkalčius surenkantys specialistai linktelėjo.

Karlas pritarė. Labai tikėtina, kad tai .22 kalibro kulka. Bet tokios užtenka nužudyti žmogų, jei šaulys to ir siekė.

– Ar kas nors iš kaimynų ką nors girdėjo? Pavyzdžiui, šūksnius arba šūvius? – paklausė Karlas, uostydamas kulkos skylę.

Jie papurtė galvas.

Keista, bet įprasta. Daugiaaukštis apgailėtinos būklės ir visiškai apleistas. Visame aukšte gyveno vos keli gyventojai. Tikėtina, kad niekas negyveno nei virš buto, nei po juo. Šio raudono statinio dienos buvo suskaičiuotos. Iš pažiūros gan baisus griozdas galėjo nuvirsti vos tik kiltų kokia stipresnė audra.

– Nuo jos sklinda pakankamai stiprus kvapas, – konstatavo Karlas, atitraukdamas veidą nuo kulkos skylės. – Kaip manote, galėjo būti šauta iš poros jardų atstumo? Ir šiąnakt.

– Visiškai pritariu, – pareiškė vienas nusikaltimo vietas apžiūrintis ir įkalčius surenkantis specialistas.

Karlas įžengė į balkoną ir pažvelgė per turėklus. Šuolis į pragarą.

Jis įsistebeilijo į šviesų jūrą, sklindančią nuo žemiau, anapus gatvės, esančių pastatų. Kiekviename lange buvo po veidą. Nors rytas buvo ankstyvas ir juodas lyg degutas, smalsuolių netrūko.

Tada suskambo Karlo mobilusis telefonas.

Ji neprisistatė, bet jai ir nereikėjo to daryti.

– Tu pamanysi, kad aš juokauju, Karlai, – pareiškė Rouzė. – Bet naktinė Svendborgo pamaina aptiko auskarą. Budintis pareigūnas žinojo, kur tiksliai jis yra. Ar ne fantastiška?

Jis pažvelgė į savo rankinį laikrodį. Kur kas fantastiškiau buvo tai, jog Rouzė manė, kad Karlas tokiu paros metu yra pasirengęs naujienoms.

– Tu nemiegojai, tiesa? – paklausė ji, nelaukdama atsakymo. – Dabar skubu į komisariatą. Jie turi elektroniniu laišku atsiųsti nuotraukas.

– Gal galime palaukti iki aušros, ar netgi pirmadienio? – Jo galva vėl tvinkčiojo nuo skausmo.

– Ar yra minčių, kas galėjo jį nustumti nuo balkono krašto? – paklausė Antonsenas, kai Karlas baigė pokalbį.

Jis papurtė galvą. Kas gi tai galėtų būti? Žinoma, kažkas, kieno gyvenimą savo šniukštinėjimais sugriovė Albekas. Kažkas, kas galbūt pamanė, kad seklys žino pernelyg daug. Bet tai taip pat galėjo būti kažkas iš Kimės aplinkos. Karlo galvoje sukosi daugybė minčių, bet nė vienos tokios, kuria būtų galima vadovautis kaip pakankamai pagrįsta.

– Ar patikrinote jo biurą? – paklausė Karlas. – Klientų bylas, susitikimų žurnalą, ar išklausėte pranešimus jo telefono atsakiklyje, ar perskaitėte jo elektroninius laiškus?

– Mes pasiuntėme žmones. Jie sako, kad ten tėra paprasčiausia sena, tuščia pašiūrė, prie kurios kabo pašto dėžė, o ne koks rimtas kabinetas.

Karlas suraukė antakį ir apsidairė. Tada priėjo prie šalia sienos stovinčio stalo, pakėlė vieną Albeko vizitinę kortelę ir surinko detektyvų agentūros telefono numerį. Vos po trijų sekundžių kitame kambaryje suskambo telefonas.

– Taigi, dabar žinome, kur yra jo tikrasis biuras! – šūktelėjo Karlas, apsidairydamas aplink. – Tiesiog čia.

Kambarys nebuvo panašus į biurą. Jame nebuvo jokių segtuvų, jokio aplanko, kuriame laikomi kvitai. Nieko, kas būdinga biurams. Tik knygų klubo knygos, keli dekoratyviniai daiktai ir daugybė Helmuto Lotės ir panašaus stiliaus atlikėjų kompaktinių diskų.

– Apžiūrėkite kiekvieną bute esantį daiktą, – liepė Antonsenas. Tai turėtų užtrukti.

Kai Rouzė vėl paskambino, Karlas buvo ką tik prigulęs ant savo lovos. Jo kūnas juto visus gripui būdingus simptomus. Dabar ji žodžius bėrė taip spėriai, kad net duso.

– Karlai, tai būtent tas auskaras. Auskaras iš Lindelso užutėkio sutampa su auskaru, kuris buvo rastas Kimės dėžutėje. Dabar mes iš tiesų galime susieti tą auskarą su dviem Langelande dingusiais žmonėmis. Nuostabu, tiesa?

Žinoma, kad nuostabu. Bet jai kalbant tokiu tempu buvo sunku įsiterpti.

– Ir tai dar ne viskas, Karlai. Gavau atsakymus į kelis elektroninius laiškus, kuriuos išsiunčiau šeštadienio popietę. Galėsi pasikalbėti su Kailu Basetu. Kaip tau patinka?

Karlas pritraukė pečius sau prie ausų ir tingiai truktelėjo visu kūnu link lovos galvūgalio. Kailas Basetas? Tas vaikinas, prie kurio mokykloje įkyriai kabinėjosi šutvė? Taip, tas pats... *geras.*

– Jis gali su tavimi susitikti šiandien po pietų. Mums pasisekė, nes paprastai jo nebūna biure. Bet pasitaiko, kad sekmadienio popietėmis jis ten pasėdi. Judu susitiktumėte antrą valandą dienos. O tada galėtum grįžti, nes 16:20 yra lėktuvas.

Staiga Karlas pašoko savo lovoje, tarsi kas būtų atleidęs jo nugaroje įtaisytą spyruoklę.

Lėktuvu?! Apie ką, po galais, tu kalbi, Rouze?

– Jis Madride. Jis turi biurą Madride.

Karlas plačiai išplėtė akis.

Madridas! Po velnių, jokiais būdais neskrisiu į Madridą. Gali ten skristi pati, jei nori.

– Aš jau užsakiau bilietą, Karlai. Tu skrendi *SAS* avialinijų reisu 10:20. Mes susitiksime oro uoste iki skrydžio likus pusantros valandos. Tu jau užregistruotas.

– Ne, ne, ne. Aš tikrai niekur neskrisiu. – Jis bandė nuryti gerklėje susiformavusį gumulą. – Tikrai ne!

– Oho, Karlai! Nejau bijai skristi? – nusijuokė Rouzė. Į tokį juoką ramiai nesugebėtų sureaguoti net pats padoriausias ir mandagiausias žmogus.

Tai tiesa, jis išties bijojo skristi. Bent kiek jam buvo žinoma, nes vienintelis kartas, kada bandė tai daryti, buvo tada, kai skrido į vakarėlį Olborge. Kad jaustųsi saugiau, tiek skrisdamas pirmyn, tiek ir atgal, jis sąmoningai prisigėrė. Karlas nusitašė iki sąmonės netekimo, o Viga ne juokais nusikamavo besitąsydama su juo. Ateinančias dvi savaites jis įsikibdavo tvirtai į žmoną miegodamas. Po galais, į ką jam reikės įsikibti šį kartą?

– Rouze, aš neturiu paso ir neskrisiu. Atšauk bilietą.

Ji vėl nusijuokė. Išties nemalonus derinys – galvos skausmas, kamuojantis siaubas ir Rouzės juoko bangos ausyse.

– Dėl paso suderinau su oro uosto policija, – neatlyžo ji. – Jie turės paruošę tau kelionės dokumentus. Nurimk, Karlai. Duosiu tau raminamųjų *Frisium*. Tau tereikia iki skrydžio likus pusantros valandos atvykti į trečią terminalą. Metro traukiniu atvažiuosi į vietą. Tau net nereikia pasiimti dantų šepetuko. Bet nepamiršk kreditinės kortelės, gerai?

Tada ji baigė pokalbį ir Karlas liko gulėti vienas tamsoje. Niekaip negalėdamas prisiminti, kada viskas pakrypo tokia linkme.

31 SKYRIUS

– Išgerk dvi *Frisium* tabletes, – liepė Rouzė ir įkišo Karlui į burną dvi nedideles tabletes. Dar dvi ji įkišo į Karlo viršutinę kišenę. Jas reikės išgerti grįžtant. Taip pat į kišenę įbruko pliušinį meškutį.

Karlas sutrikęs apsidairė po terminalą ir bilietų kasas, gal pamatys kokį nors atsakingą asmenį, galintį įžvelgti ką nors netinkamo: netinkamus drabužius, nepatikimą žvilgsnį. Bet ką, kas galėtų išgelbėti jį nuo pasivažinėjimo eskalatoriumi, nugabensiančiu jį į pragaištį.

Rouzė padavė jam ant lapo atspausdintą detalią informaciją apie jo maršrutą, taip pat Kailo Baseto biuro adresą, kišeninį žodyną ir griežtai liepė nepraryti dviejų likusių tablečių tol, kol neatsisės į lėktuvą, skrendantį namo. Be abejo, prisakė dar daugiau visko. Vos po kelių minučių jis neprisimins nė pusės to, ką ji dėstė. Kaipgi kitaip, juk per visą naktį nesudėjo nė bluosto? Jis juto, kaip ima smarkiai gargaliuoti jo viduriai. Suprantama, tai baimės sukelto viduriavimo požymiai.

– Nuo vaistų gali tapti šiek tiek mieguistas, – galiausiai tarė ji, – bet jie veiksmingi, patikėk manimi. Išgėręs jų nieko nebijosi. Net jei lėktuvas sudužtų, nieko nepastebėtum.

Karlas atkreipė dėmesį, kad ji pasigailėjo paskutinių savo žodžių. Rouzė palydėjo Karlą iki eskalatoriaus, padavė jam laikiną pasą ir keleivio įlaipinimo taloną.

Kai lėktuvas įvažiavo į pakilimo taką, Karlo kūnu pradėjo žliaugti prakaitas. Jo marškiniai pasidarė pastebimai tamsesni, batuose pradėjo slidinėti pėdos. Taip, jis pastebėjo, kad tabletės pradėjo veikti. Bet širdis taip smarkiai daužėsi, jog ne juokais padidėjo tikimybė numirti nuo širdies smūgio.

– Ar jums viskas gerai? – mandagiai paklausė šalia jo sėdinti moteris, ištiesdama ranką, kad Karlas galėtų į ją įsikibti.

Kai lėktuvas pakilo trisdešimt tūkstančių pėdų į orą, Karlui atėmė amą. Vienintelis dalykas, kurį jis jautė, buvo turbulencija. Viskas, ką jis girdėjo, buvo fiuzeliažo girgždesys ir trinksėjimas.

Jis atsuko šviežio oro padavimo antgalį, tada vėl užsuko. Atlošė savo sėdynę, patikrino, ar po ja yra gelbėjimosi liemenė, o kaskart pro šalį praeinant stiuardesei kartojo vieną ir tą pačią frazę „ne, ačiū".

Netikėtai jis atsijungė.

– Pažvelkite, apačioje Paryžius, – pasigirdo tolimas šalia sėdinčios moters balsas. Karlas atsimerkė ir jį vėl užplūdo košmaras, išsekimas, gripui būdingi skausmai. Galiausiai jis pamatė ranką, rodančią į kažkokius blausius pavidalus, rankos savininkės manymu, ten buvo Eifelio bokštas ir Šarlio de Golio aikštė.

Karlas linktelėjo. Iš tiesų visa tai jam buvo nė motais. Paryžius gali pabučiuoti jam į vieną vietą. Jis tenorėjo kuo greičiau išsinešdinti iš lėktuvo.

Šalia sėdinti moteris matė, kaip jis jaučiasi, todėl vėl paėmė jo ranką ir laikė ją tol, kol jis pabudo lėktuvui nusileidus ant Madrido *Barajas* oro uosto nusileidimo tako.

– Jūs buvote užmigęs, – tarė ji, parodydama į metro ženklą.

Karlas patapšnojo per savo mažąjį talismaną krūtinės kišenėje ir apčiupinėjo vidinę švarko kišenę, kurioje laikė piniginę. Tada mintyse pasvarstė, ar jo *Visa* kortelė pravers šioje svetimoje šalyje.

– Labai paprasta, – paaiškino moteris, kai Karlas pasakė jai, kur jam reikia važiuoti. – Nusipirkite metro kortelę štai ten, o tada eskalatoriumi nusileiskite žemyn. Traukiniu važiuokite iki *Nuevos Minesterios*, ten persėskite į šeštą liniją ir važiuokite iki *Cuatro Caminos*. Ten persėskite į antrą liniją ir važiuokite iki *Opera* stotelės. Iš ten pavažiuokite vos vieną stotelę penkta linija ir atsidursite *Callao*. Iš ten jums reikės nužingsniuoti maždaug šimtą jardų, kad atsidurtumėte toje vietoje, kurioje jūs su kažkuo susitinkate.

Karlas apsidairė aplink, ieškodamas kokio nors suolo, ant kurio prisėdęs galėtų bent kiek pailsinti apsunkusią galvą ir kojas.

– Parodysiu jums kelią. Man į tą pačią pusę. Mačiau, kaip jautėtės lėktuve, – švaria danų kalba pakalbino draugiškas balsas. Karlas nugręžė žvilgsnį į vyrą, kuris akivaizdžiai buvo kilęs iš Azijos. – Aš esu Vincentas, – prisistatė jis. Jis žingsniavo, paskui save traukdamas lagaminą su bagažu.

Tikrai ne tokį sekmadienį Karlas piešė savo vaizduotėje, kai vos prieš kelias valandas tingiai gulėjo po antklode lovoje.

Kai galiausiai metro traukinys atvežė jį į reikiamą vietą, Karlas išsiropštė iš *Callao* stoties koridorių lauk ir atsistojęs nužiūrinėjo *Gran Via* paminklinę konstrukciją, kuri jam priminė ledkalnį. Neoimpresionistinis, funkcionalistinis, klasicistinis gigantas. Būtent taip Karlas apibūdintų šį statinį, jei kas nors paprašytų jo tai padaryti. Karlas niekada nebuvo matęs ir regėjęs nieko panašaus: triukšmas, kvapai, karštis, visur skubančių, juodaplaukių žmonių keliamas neįtikėtinas bruzdesys. Visoje šioje masėje jis matė vieną vienintelį išskirtinį žmogų. Tai buvo beveik bedantis elgeta,

sėdintis priešais jį ant šaligatvio. Priešais save jis buvo susidėliojęs daugybę įvairiausių spalvų plastikinių dangtelių, į kuriuos rinko aukas. Visuose juose buvo monetų ir banknotų. Viso pasaulio valiutomis. Karlas negalėjo suprasti pusės to, kas vyksta, bet pastebėjo švytinčiose vyro akyse besislepiančią ironiją. Jo akys tarsi sakė: *Jūsų teisė rinktis. Kam paaukosite? Alui, vynui, stipriesiems gėrimams ar cigaretėms?*

Aplink jį besisukiojantys žmonės šypsojosi. Vienas žmogus išsitraukė fotoaparatą ir paprašė Karlo jį nufotografuoti. Elgeta plačiai išsiviepė, parodydamas bedantę burną, ir pakėlė lentelę su užrašu: NUOTRAUKOS, 280 EURŲ.

Tai išjudino. Ir ne tik susirinkusią minią, bet ir Karlą. Būdamas pavargęs, tiek dvasiškai, tiek fiziškai, Karlas savotiškai sureagavo į visa tai. Jis netikėtai ėmė kvatotis. Savotiška ironijos išraiška. Elgeta netgi padavė jam savo vizitinę kortelę, ant kurios buvo užrašytas interneto tinklalapio adresas: www.lazybeggars.com. Kikendamas Karlas papurtė galvą ir, nepaisant to, kad iš esmės buvo nusistatęs prieš gatvėje išmaldos prašančius žmones, įsikišo kortelę sau į kišenę.

Staiga Karlas grįžo į realybę. Jį užliejo nenumaldomas noras kaip reikiant įkrėsti vienai savo kolegei iš „Q“ skyriaus.

Jis atsidūrė nepažįstamoje šalyje ir jautėsi siaubingai blogai. Prisirijo tablečių, kurios apkvaišino jo smegenis. Imuninė sistema aktyviai kovojo su neigiamais padariniais, todėl maudė kiekvieną kūno sąnarį. Jis apsičiupinėjo ir suvokė, kad kišenėse švilpauja vėjai. Jis visada šypsodavosi, kai matydavo perdėtai atsargius turistus. Bet dabar pats vyresniojo inspektoriaus pavaduotojas detektyvas, kuris visur pastebėdavo pavojingus ir įtartinus tipus, tapo vienu iš tokių turistų. Ar galima dar labiau apsikvailinti? Ir dar sekmadienį. Situacija tokia: piniginės nėra. Kišenė buvo tuščia.

Užteko dvidešimt minučių pasivažinėti sausakimšu metro, kad liktų plikas basas. Be kreditinių kortelių, laikino paso, vairuotojo teisių, šiugždančių banknotų, metro bilietų, telefono numerių sąrašo, sveikatos draudimo kortelės, lėktuvo bilietų.

Gilesniame dugne atsidurti turbūt buvo neįmanoma.

KB Construcciones laukiamajame jis buvo pavaišintas puodeliu kavos. Atrėmęs galvą į apdulkėjusius langus galėjo mažumėlę pasnausti. Prieš penkiolika minučių priimamojo tarnautojas sustabdė jį *Grand Via* 31 pastato fojė. Kadangi Karlas neturėjo jokio asmens dokumento, tarnautojas nenorėjo jo įleisti, kol negavo patvirtinimo dėl jo susitikimo su kompanijos vadovu. Vaikinas vieną po kito bėrė gausybę nesuprantamų žodžių. Galiausiai Karlas piktai papurtė galvą ir pagalvojęs, kokius daniškus žodžius užsieniečiams yra sunkiausia ištarti, užriko: „Rødgrød med fløde!“ („Braškės su grietinėle!“).

Padėjo.

– Kailas Basetas, – snūduriuodamas išgirdo Karlas.

Karlas atsargiai atsimerkė, baimindamasis, ar nepabudo skaistykloje. Jo galva ir kūnas stipriai pulsavo.

Jam buvo paduotas dar vienas kavos puodelis. Dabar jis sėdėjo priešais milžiniškus grotuotus Baseto biuro langus. Tą akimirką, būdamas pakankamai blaivaus proto, jis įsižiūrėjo į maždaug trisdešimt penkerių metų žmogaus veidą. Jame atsispindėjo begalinis pasitikėjimas savimi, materialinė gerovė ir galia.

– Jūsų kolegos trumpai papasakojo, kodėl esate čia, – prabilo Basetas. – Jūs tiriate seriją žmogžudysčių, kurios gali būti susijusios su mane internatinėje mokykloje užpuolusiais žmonėmis. Tiesa?

Jis kalbėjo danų kalba su akcentu. Karlas apsidairė. Biuras buvo milžiniškas. Apačioje, *Gran Via* gatvėje, pirmyn atgal į *Sfera*

arba *Lefties* parduotuves zujo daugybė žmonių. Galima sakyti, tikrų tikriausias stebuklas, kad šiose vietose žmogus vis dar suprato danų kalbą.

– Mes dar nežinome, ar tiriame seriją žmogžudysčių, ar tik porą. – Karlas godžiai išgėrė kavą. Labai smarkiai paskrudintų pupelių. Ne visai tokią, kuri galėtų padėti išjudinti žarnyną. – Jūs teigiate neabejodamas, kad žmogžudystes įvykdė tie, kurie jus užsipuolė. Kodėl to nepasakėte tada, kai prieš juos buvo iškelta byla?

Jis nusijuokė.

– Sakiau. Ir kur kas anksčiau. Vienam asmeniui.

– Konkrečiai kam?

– Savo tėvui, kuris buvo senas Kimės tėvo draugas nuo mokyklos laikų.

– Supratau. Ir kas iš to išėjo?

Jis truktelėjo pečiais ir atidarė graviruotą sidabrinę cigarečių dėžutę. Pasirodo, tokie daiktai vis dar egzistuoja. Pasiūlė Karlui cigaretę.

– Kiek turite laiko?

– Mano lėktuvas išskrenda 16:20.

Jis žvilgterėjo į savo rankinį laikrodį.

– Aišku, tada mes neturime labai daug laiko. Kaip suprantu, važiuosite taksi?

Karlas giliai užsirūkė. Tai padėjo.

– Turiu nedidelę problemą, – ištarė jis, mažumėlę suglumęs.

Jis paaiškino Basetui, kaip jį, važiuojantį metro, apvogė kišenvagiai. Dabar jis neturi nei pinigų, nei paso, nei lėktuvo bilieto.

Basetas paspaudė vidaus telefono mygtuką. Jo nurodymai sekretorei nuskambėjo ne itin draugiškai. Gal labiau paniekinamai.

– Trumpai pasakosiu jums situaciją. – Basetas pažvelgė į baltą pastatą, stovintį kitoje gatvės pusėje. Gal jis ir turėjo skausmin-

gų prisiminimų, bet įskaityti juos suakmenėjusiose ir bejausmėse akyse buvo sudėtinga. – Mano ir Kimės tėvai susitarė, kad atėjus laikui, kad ir kiek tai užtruktų, ji bus nubausta. Aš tam pritariau. Gerai pažinojau jos tėvą. Lasenas, tokia jo pavardė. Iki šiol su juo bendrauju. Jam priklauso butas Monake, vos už dviejų minučių kelio nuo mano namų. Jis yra gan nepalenkiamas žmogus. Sakyčiau, toks, kurio verčiau neprovokuoti. Ypač tais laikais. Dabar jis sunkiai serga. Jam liko ne kažin kiek gyventi. – Jis nusišypsojo. Tokia reakcija pasirodė keistoka.

Karlas suraukė lūpas. Taigi, Kimės tėvas rimtai serga. Vadinasi, tas melas apie jo ligą, kurį jis surezgė Tinei, pasirodė esantis tiesa. Ką gi, įdomi situacija. Kaip jis ne kartą įsitikino, tikrovė ir fantazija neretai susipina tarpusavyje.

– Kodėl Kimė? – paklausė jis. – Jūs minite tik jos vardą. O kaip kiti? Argi jie nebuvo lygiai tiek pat prisidėję? Ulrikas Dybolas Jensenas, Bjarnė Thogersenas, Kristianas Volfas, Ditlevas Pramas, Torstenas Florinas? Argi jie su tuo nesusiję?

Basetas sunėrė ant krūtinės rankas. Jam tarp lūpų tabalavo deganti cigaretė.

– Norite pasakyti, kad, jūsų manymu, jie sąmoningai pasirinko mane kaip auką?

– Nieko nežinau apie tai. Aš nelabai daug žinau apie incidentą.

– Ką gi, tada aš jums papasakosiu. Buvau visiškai atsitiktinė auka, esu tuo įsitikinęs. Ir viskas pasisuko netikėta linkme. – Jis uždėjo ranką sau ant krūtinės ir mažumėlę pasilenkė į priekį. – Man sulaužė tris šonkaulius, skilo raktikaulis. Ilgą laiką po to šlapinausi krauju. Jie galėjo be vargo pribaigti mane. Tai, kad to nepadarė, taip pat buvo atsitiktinumas, galiu jus patikinti.

– Hm, bet ką tuo norite pasakyti? Tai nepaaiškina, kodėl jūsų kerštas turėtų būti nukreiptas tik prieš Kimę Lasen.

– Žinote, Mjorkai? Tą dieną, kai tie šunsnukiai, mane užpuolė, aš šį tą išmokau. Tiesą sakant, esu jiems už tai dėkingas. – Sulig kiekvienu kito sakinio žodžiu jis pabarbendavo per stalą. – Aš supratau, kad atsiradus galimybei turi ją griebti už ragų, nesvarbu, ji atsitiktinė ar ne. Nesvarstydamas dėl jos teisingumo, kito žmogaus kaltės ar nekaltumo. Tai verslo pasaulio alfa ir omega. Suprantate? Išgaląskite savo ginklus ir nuolat naudokite juos. Pirmyn. Šiuo atveju mano ginklas buvo galimybė daryti įtaką Kimės tėvui.

Karlas giliai įkvėpė. Provincialo ausims tokie žodžiai nenuskambėjo patraukliai. Jis pažvelgė šnairomis.

– Vis tiek manau, kad ne viską suprantu.

Basetas papurtė galvą. Nieko keisto, juodu buvo iš skirtingų planetų.

– Aš tenoriu pasakyti, kad Kimė buvo lengviausiai prieinama, todėl ji vienintelė, turėjo iškęsti mano kerštą, – paaiškino jis.

– Jums nerūpėjo kiti?

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Jei tik būčiau turėjęs galimybę, būčiau atkeršijęs ir jiems. Aš paprasčiausiai jos neturėjau. Žinote, kiekvienas turime savitus medžioklės metodus.

– Tada Kimė nebuvo aktyvi šutvės narė, lyginant su kitais? Kas, jūsų manymu, buvo šutvės vadas?

– Žinoma, kad Kristianas Volfas. Bet jei vertintume pagal tai, kad visi tie velniai veikia visi kartu vienu metu, mano manymu, Kimė yra toji, kuri laikosi atokiausiai.

– Ką turite omenyje?

– Ji elgėsi labai neutraliai, kai jie ėmėsi manęs. Labiausiai reiškėsi Florinas, Pramas ir Kristianas Volfas. Bet kai jie baigė savo

juodą darbą – šiaip ar taip, iš mano ausies tekėjo kraujas, todėl jie tikriausiai išsigando, – vadžias į savo rankas perėmė Kimė.

Jis išplėtė šnerves, tarsi vis dar galėtų užuosti ją, stovinčią šalimais.

– Suprantate, jie įaudrino ją. Ypač Volfas. Jiedu su Pramu grabaliojo ją tol, kol Kimė galiausiai buvo pasirengusi. Tada stumtelėjo Kimę link manęs. – Basetas suspaudė kumščius. – Iš pradžių ji tik nesmarkiai tekštelėjo, bet po to mušė vis energingiau. Kai Kimė pamatė, kad man skauda, jos akys darėsi vis didesnės, ji kvėpavo vis giliau ir giliau, mušė vis stipriau ir stipriau. Ji spardė man į pilvą bato galu. Ir stipriai. – Jis užgesino savo cigaretę į peleninę, kuri buvo panaši į bronzinę statulą, stovinčią ant kitoje gatvėje esančio pastato stogo. Baseto veidas buvo susiraukšlėjęs. Tai Karlas pastebėjo tik dabar, skaisčiai šviečiant saulei. Ganėtinai anksti tokiam jaunam žmogui. – Jei Volfas nebūtų jos sulaikęs, Kimė būtų mane mušusi tol, kol būtų užmušusi. Esu tuo įsitikinęs.

– O kaip kiti?

– Taip, kiti. – Jis palinksėjo. – Manyčiau, jie nekantraudami laukė kito karto. Jie buvo tarsi kokie bulių kovų stebėtojai. Patikėkite manimi, aš žinau, ką kalbu.

Į biurą įėjo sekretorė, prieš tai atnešusi Karlui kavos. Liekna ir patraukli, apsivilkusi drabužiais, kurie buvo lygiai tokie patys juodi kaip ir jos plaukai bei antakiai. Vienoje rankoje ji laikė voką, kurį padavė Karlui.

– Dabar turite šiek tiek eurų ir keleivio įlaipinimo taloną, kad galėtumėte grįžti namo, – anglų kalba paaiškino ji ir draugiškai nusišypsojo.

Tada pasisuko į savo bosą ir stumtelėjo link jo popieriaus lapą. Basetas paskubom permetė jį akimis. Informacija, kurią jis pamatė tame lape, sukėlė nevaldomą jo pyktį. Tai Karlui priminė

Kimės paveikslą ekstazės apimtomis akimis, kokį ką tik nupiešė Basetas.

Basetas akimirksniu suplėšė lapą ir piktai burbėdamas sviedė jo skiautes sekretorei į veidą. Jo veidas buvo paklaikęs. Raukšlės buvo labai ryškios. Nuo tokios nuožmios savo boso reakcijos moteris ėmė drebėti. Apimta gėdos ji įsmeigė akis į grindis. Reginys iš tiesų buvo nemalonus.

Kai sekretorė paskui save uždarė duris, Basetas nusišypsojo Karlui. Atrodė, tarsi ką tik nieko neįvyko.

– Ji tėra kvaila maža biuro pelė. Nesukite galvos. Ar dabar galėsite grįžti namo į Daniją?

Jis tyliai linktelėjo ir bandė pademonstruoti bent kokį dėkingumą, bet buvo nelengva. Kailas Basetas dabar buvo panašus į tuos žmones, kurie kadaise nuskriaudė jį. Neturintis nei kruopelės užuojautos. Jis ką tik atsiskleidė prieš Karlo akis. Velniop jį ir visus kvailus bjaurybes.

– O kaip dėl Kimės bausmės? – galiausiai paklausė Karlas. – Kokia ji buvo?

Jis nusijuokė.

– Oi, tai buvo tikrų tikriausias atsitiktinumas. Ji patyrė persileidimą ir buvo stipriai sumušta. Apskritai, ji jautėsi blogai, todėl kreipėsi į tėvą pagalbos.

– Kurios, kaip įsivaizduoju, negavo. – Vaizduotėje jis piešė jaunos moters paveikslą, kuriai tėvas nesuteikia pagalbos, kai jai tos pagalbos reikia labiausiai. Galbūt meilės trūkumas jau buvo palikęs savo žymę mažos mergaitės veide, kai ji stovėjo tarp savo tėvo ir pamotės, užfiksuota toje senoje žurnalo *Gossip* nuotraukoje?

– Taip, situacija išties šlykšti, kiek man yra žinoma. Jos tėvas tuo metu buvo apsistojęs viešbutyje *D'Angleterre* (jis visada ten

apsistoja, kai atvyksta į Daniją), ir Kimė įsiveržė pas jį su trenksmu. Po galais, ko ji tikėjosi?

– Jis išspyrė ją lauk?

– Nė nemirktelėjęs. Tikra tiesa. – Basetas sukikeno. – Bet prieš išeidama ji dar galėjo susirinkti kelis tūkstančius kronų, nes banknotus jos tėvas švystelėjo ant grindų. Taigi, iš viso to reikalo ji vis dėlto šį tą išpešė. Bet po to įvyko atsisveikinimas amžiams.

– Jai priklauso namas Ordrupe. Gal žinote, kodėl ji ten nenuvažiavo?

– Ji nuvažiavo. Ir ten ją pasitiko lygiai taip pat. – Basetas papurtė galvą. Buvo akivaizdu, kad jam vis tiek. – Ką gi, Karlai Mjorkai, jei norite sužinoti daugiau, turėsite skristi vėlesniu reisu. Šiame krašte reikia ganėtinai anksti užsiregistruoti skrydžiui. Jei norite spėti į 16:20 reisą, jums metas vykti.

Karlas giliai įkvėpė. Jis jau juto, kaip nerimą kontroliuojančioje smegenų srityje vis stiprėja lėktuvo turbulencijos sukeltos bangos. Tada prisiminė tabletes kišenėje. Todėl išsitraukė pliušinį meškutį, o po jo ir tabletes. Jis pasodino pliušinį meškutį ant stalo krašto ir gurkštelėjo kavos, kartu nugurgdamas tabletes.

Per puodelio kraštą jis pažvelgė į ant stalo netvarkingai sumestus dokumentus, kišeninį skaičiuotuvą, rašalinį parkerį, nešvarią peleninę ir galiausiai į sugniaužtas Kailo Baseto rankas bei visiškai baltus krumplius. Tik tada pakėlė galvą ir pažvelgė į Baseto veidą. Jis pamatė vyrą, kuris tikriausiai pirmą kartą gyvenime buvo priverstas leistis į prisiminimus apie deginantį skausmą, kurį žmonės taip puikiai moka sukelti ir sau, ir kitiems.

Basetas įdėmiai žiūrėjo į mielą, pliušinį gyvūnėlį. Atrodė, tarsi į jį ką tik būtų trenkęs nuslopintų jausmų žaibas.

Jis atsilošė savo kėdėje.

– Ar atpažįstate šį pliušinį meškutį? – paklausė Karlas. Tabletės užstrigo kažkur tarp gerklės ir balso stygų.

Basetas linktelėjo, tada sukaupė jėgas ir atsakė:

– Taip, jis visada tabaluodavo ant Kimės riešo mokykloje. Nežinau, kodėl. Ant jo kaklo visada būdavo raudonas šilkinis kaspinas, kuriuo ji prisirišdavo žaislą prie riešo.

Akimirką Karlui pasirodė, kad Basetas tuoj pratrūks verkti. Bet tada jo veido raumenys įsitempė ir žmogus, kuriam vieni juokai buvo pažeminti sekretorę, vėl kaip niekur nieko tapo savimi.

– Taip, pamenu jį labai gerai. Jis kabėjo ant Kimės riešo, kai ji mušė mane be jokio tikslo. Po velnių, iš kur jį gavote?

32 SKYRIUS

Kai ji pabudo viešbučio *Ansgar* kambaryje, buvo beveik dešimta valanda ryto. Sekmadienis. Jos lovos kojūgalyje stovintis televizorius mirguliavo, buvo įjungtas 2 kanalas, rodė praėjusios nakties įvykių kartojimus. Nors policija dėjo milžiniškas pastangas, jiems nepavyko išsiaiškinti jokios konkretesnės sprogimo Diubelio stotyje priežasties. Todėl šis įvykis nuėjo į antrą planą. Dabar kur kas didesnis dėmesys buvo sutelktas į amerikiečių vykdomus bombardavimus, nukreiptus prieš sukilėlius Bagdade, ir Kasparovo kandidatūrą į Rusijos prezidentus. Tačiau pats didžiausias dėmesys buvo sutelktas į lavoną, kuris buvo rastas priešais aptriušusį raudonos spalvos namą Riodovrėje.

Tikėtina, kad tai buvo žmogžudystė. Policijos atstovas spaudai informavo, kad apie tai liudija keli požymiai. Ypač tas faktas, kad auka, prieš nukrisdama žemyn, buvo tvirtai įsikibusi į balkono turėklus, jai per pirštus buvo suduota buku daiktu, galimai pistoletu, iš kurio tą pačią naktį buvo iššauta į bute rastą medinę statulėlę. Policija šykštėjo informacijos, be to, iki šiol neturėjo jokio konkretaus įtariamojo.

Bet kokiu atveju, jie taip sakė.

Ji apkabino savo ryšulėlį.

– Dabar jie žino, Mile. Dabar vaikinai žino, kad einu jų pėdomis. – Ji bandė nusišypsoti. – Kaip manai, jie dabar kartu? Kaip manai, Torstenas, Ulrikas ir Ditlevas tariasi, ką jiems reikės daryti, kai mamytė prisikas iki jų? Įdomu, ar jie dabar bijo.

Ji ėmė sūpuoti ryšulėlį.

– Manau, jie nusipelnė bijoti po visko, ką mums padarė. Sutinki? Žinai, Mile? Tam jie turi rimtą priežastį.

Televizoriaus ekrane matėsi, kaip operatorius bando pritraukti vaizdą, nukreipęs kamerą į greitosios medicinos pagalbos komandą, iškeliančią lavoną iš žūties vietos. Tačiau buvo pernelyg tamsu, kad būtų galima padaryti gražų reportažą.

– Žinai, Mile? Neturėjau papasakoti kitiems apie metalinę dėžutę. Tai buvo netinkamas sprendimas. – Ji nusišluostė akis. Ašaros prapliupo netikėtai. – Neturėjau jiems to sakyti. Kodėl aš tai padariau?

Ji persikėlė gyventi pas Bjarnę Thogerseną ir tai buvo tikrų tikriausia šventvagystė. Jei ji ketino dulkintis su kuo nors kitu, tai turėjo būti daroma slaptai, arba ji turėjo dulkintis su visa šutve. Kito pasirinkimo nebuvo. Ir staiga fatališkai sulaužo visas seniai įsigalėjusias taisykles. Ji ne tik pasirinko vieną vienintelį šutvės narį, ji pasirinko tą, kuris buvo žemiausioje vietoje pagal hierarchiją.

Tai buvo visiškai nepriimtina.

– *Bjarnė?* – griausmingai suriko Kristianas. – Po galais, ko tau reikia iš to netikėlio? – Jis norėjo, kad viskas liktų taip, kaip būdavo visada. Norėjo, kad jų bendri smurtiniai išpuoliai tęstųsi to-

liau, norėjo, kad Kimė būtų visada jiems prieinama, ir tik jiems.

Bet nepaisant Kristiano grasinimų ir spaudimo, Kimė laikėsi savo. Ji pasirinko Bjarnę. Kitiems beliko tenkintis prisiminimais apie ją.

Kurį laiką grupuotė tęsė savo orgijas. Jie susitikdavo maždaug kas ketvirtą sekmadienį, uostydavo *koksą* ir žiūrėdavo smurtu alsuojančius filmus, tada suvirsdavo į vieną kurį nors didžiulį Torsteno arba Kristiano visureigį ir pasileisdavo ieškoti potencialios aukos, kurią galėtų užpulti ir primušti. Kartais jie susitardavo su aukomis ir duodavo joms pinigų kaip kompensaciją už tai, kad jas pažemino ir sukėlė skausmą; kartais jie paprasčiausiai užpuldavo aukas iš nugaros ir mušdavo be jokios priežasties tol, kol galiausiai juos kas nors pamatydavo. Taip pat pasitaikydavo išimtinių atvejų. Pavyzdžiui, prie Esrumo ežero radę žvejojantį senolį jie tvirtai žinojo, kad ši auka neturės šansų išgyventi.

Toks išpuolis prieš nekaltą auką labiausiai atitiko jų braižą. Kai sąlygos būdavo pačios tinkamiausios ir jie galėdavo eiti iki galo. Kai kiekvienas galėdavo atlikti savo vaidmenį.

Bet prie Esrumo ežero viskas pakrypo kažkaip ne taip.

Ji matė besikeičiančias Kristiano emocijas. Jis visada susijaudindavo, bet tąkart jo veidas tapo rūškanas ir griežtas. Jis tvirtai suspaudė lūpas ir dėmesingai žvalgė aplinką. Apimtas negatyvių jausmų stovėjo nuošalyje ir pasyviai stebėjo kitus. Jis žiūrėjo, kaip jiems visiems velkant vyrą į vandenį Kimės rūbai glotniai prilimpa prie jos kūno.

– Paimk ją dabar, Ulrikai! – staiga suriko jis, kai Kimė varvančia suknele praskėtusi kelius atsitūpė pažiūrėti, kaip kūnas išplaukia į ežerą ir nugrimzta į dugną. Pajutus tokią galimybę Ulriko akys net sušvito. Tuo pat metu jis jautė nepasitikėjimą ir baimę. Daugybę kartų, kol Kimė dar nebuvo išvykusi į Šveicariją, jis atsisakydavo

galimybės pasidulkinti su ja ir užleisdavo kitiems. Atrodė, kad smurto ir sekso kokteilis neveikdavo jo taip, kaip veikdavo kitus. Aistra išblėsdavo nespėjus pasitenkinti.

– Nagi, Ulrikai! – ragino visi, išskyrus Bjarnę, kuris prašė to nedaryti. Ditlevas ir Kristianas sugriebė Bjarnę ir nutempė į šalį.

Kimė matė, kaip Ulrikas atsisega kelnių užtrauktuką, regis, pasirengęs atlikti savo darbą iki galo. Bet ji nepastebėjo, kaip Torstenas puola prie jos iš nugaros ir prispaudžia prie žemės.

Jei ne Bjarnės keiksmai ir galingi mostai kumščiais, jei ne laikina Ulriko impotencija, kilusi dėl įtampos, jie visi tą dieną būtų išprievartavę ją ant ežero kranto, šalia meldų tankmės.

Neilgai truko, kai Kristianas ėmė sistemingai persekioti ją. Jam nė kiek nerūpėjo Bjarnė ir kiti. Jis siekė bet kokia kaina prisikasti iki jos. Ir neketino nurimti, kol nepasieks savo.

Bjarnė pasikeitė. Kalbėdamas su Kime jis būdavo kažkoks išsiblaškęs. Liovėsi ją glamonėjęs, kai grįždavo namo, jo dažnai nerasdavo. Į kairę ir dešinę leisdavo pinigus. Kalbėdavosi telefonu, kai manydavo, kad ji miega.

Kristianas stengėsi visur jai asistuoti. *Nautilus* gyvūnais prekiaujančioje kompanijoje, pakeliui iš darbo namo, bute, kuriame ji gyveno su Bjarne, kai kiti šutvės nariai surado jam nesunkų darbą ir jis nesipainiojo po kojomis.

Kimė išjuokė jį. Pasišaipė iš Kristiano iškreiptų poreikių ir negebėjimo suvokti tikrovės. Netrukus ji pastebėjo, kaip sustiprėjo Kristiano pyktis. Kaip ėmė degti jo akys. Bet Kimė jo nebijojo. Ką dar jis galėtų padaryti jai, ko nėra padaręs?

Galiausiai tai įvyko kovo mėnesį. Tą dieną, kai virš Danijos plytinčiame danguje plika akimi buvo galima įžiūrėti skriejančią Hyakutakio kometą. Torstenas parūpino Bjarnei teleskopą, o Ditlevas užleido savo jachtą. Planas buvo toks: kol Bjarnė be saiko

plemps alų ir bandys išmatuoti milžiniškas visatos erdves, Kristianas, Ditlevas, Torstenas ir Ulrikas įsilauš į jo butą.

Ji niekada nesužinojo, iš kur jie gavo raktą nuo buto durų. Kad ir kaip būtų, jie netikėtai stovėjo priešais ją. Akių lėliukės buvo susitraukusios, o šnervės niežtėjo nuo *kokso*. Jie nieko nekalbėjo, tiesiog ėmėsi jos. Prirėmė prie sienos ir plėšė drabužius tol, kol nebeliko trukdžių ją paimti.

Ji irgi tylėjo, nes žinojo, kad nuo kalbų jie tik dar labiau įsiaudrintų. Juk daugybę kartų matė, kokie jie tampa užpuldinėdami kitus žmones.

Šutvės vaikinai nekentė inkštimo. Nekentė ir Kimė.

Nė nenukraustę daiktų nuo kavos stalelio jie nusviedė ant jo Kimę. Prievartos aktas prasidėjo nuo to, kad Ulrikas apžergė jos pilvą ir didžiulėmis rankomis sugriebė kelius, priversdamas ją prasižergti. Iš pradžių ji bandė trankyti jam per nugarą, bet apsvaigęs nuo narkotikų riebus jo kūnas nieko nejautė. Ir kokia prasmė? Ji žinojo, kad Ulrikui patinka. Plakimas, žeminimas, prievarta – bet kas, kas prasilenkė su tradicine morale. Ulrikas nepaisė tabu. Bet koks fetišas būdavo išbandomas. Bet koks. Tačiau nueiti iki galo, kaip kiti, jis nesugebėdavo.

Kai Ulrikas nulipo nuo jos, Kristianas atsistojo Kimei tarp kojų ir sugrūdo savo falą į makštį. Jis tol smaginosi, kol vietoje akių švietė tik išvirtę baltymai, o lūpos persikreipė iš pasitenkinimo. Antras buvo Ditlevas. Jis baigė greitai, kaip visada keistai virpėdamas, lyg tampomas spazmų. Tada atėjo Torsteno eilė.

Kai jis savo liesu kūnu trynėsi į Kimę, netikėtai tarpduryje pasirodė Bjarnė. Ji pažvelgė jam tiesiai į akis. Bjarnė pripažino savo žemesnę padėtį šutvėje. Jis negalėjo atsilaikyti prieš šutvės bičiulystę. Kimė šaukė, kad jis išeitų, bet Bjarnė to nepadarė. Kai

Torstenas atsiplėšė nuo Kimės, į jo vietą stojo Bjarnė. Ir tą akimirką gašlų vaikinų alsavimą pakeitė triumfo šūksniai.

Kimė stebeilijo į jo ryškų, melsvai raudoną veidą ir pirmą kartą aiškiai suvokė, kuo pavirto jos gyvenimas.

Susitaikiusi su neišvengiamu ji užsimerkė ir prarado sąmonę.

Paskutinis dalykas, kurį ji girdėjo prieš visiškai pasinerdama į išganingą alpulį, buvo jų juokas. Visi juokėsi iš Ulriko, kai įsigeidus pabandyti dar kartą, jo varpa nesugebėjo išlaikyti erekcijos.

Tai buvo paskutinis kartas, kai Kimė matė juos visus vienoje vietoje.

– Mano mažyte, pažiūrėk, ką mamytė tau atnešė.

Ji išvyniojo iš audinio mažą žmogutį ir žvelgė į jį nuoširdžiausio švelnumo kupinomis akimis. Kokia Dievo dovana. Tokie mažyčiai rankų ir kojų pirštukai. Tokie mažutėliai nagučiai.

Tada Kimė išpakavo paketą, ištraukė jo turinį ir iškėlė virš išdžiūvusio kūnelio.

– Pažvelk, Mile, ar kada nors matei ką nors panašaus? Juk būtent to mums šiandien reikia? – Ji palietė pirštu vieną mažą rankelę. – Mamytė labai šilta, tiesa? – paklausė Kimė. – Taip, mamytė labai šilta. – Ji nusijuokė. – Tavo mama būna tokia, kai labai susijaudina. Juk tu žinai.

Ji pažvelgė pro langą. Buvo paskutinė rugsėjo diena. Tą pačią dieną, prieš dvylika metų, ji persikėlė gyventi pas Bjarnę. Tik tądien nelijo.

Bent kiek ji pamena.

Kai jie baigė prievartauti, paliko Kimę tysoti ant kavos stalelio. Susėdę ratu ant grindų, tol šnarpštė *koksą*, kol visiškai apkvai-

to. Jie kvatojo susiėmę už pilvų. Kristianas kelis kartus skaudžiai pliaukštelėjo Kimei per nuogas šlaunis, taip parodydamas, kad šutvė susitaikė su ja.

– Nagi, Kime! – šaukė Bjarnė. – Nesidrovėk. Juk tai mes.

– Dabar viskas baigta, – suniurnėjo ji. – Pabaiga.

Kimė galėjo prisiekti, kad jie nepatikėjo. Jie manė, kad Kimė pernelyg priklausoma nuo jų ir kad greitai atšliauš pas juos. Bet Kimė to nepadarė. Niekada. Šveicarijoje ji išsivertė be jų. Ir dabar išsivers.

Kimei prireikė jėgų atsikelti. Jos tarpvietė degė. Klubų raiščiai buvo patempti. Skaudėjo kaklą. Slėgė patirtas pažeminimas.

Tas siaubingas pažeminimo jausmas, lyg dangaus kerštas, dar kartą pasikartojo, kai ją prie namo Ordrupe pasitiko Kasandra ir paniekos kupinu tonu išrėžė:

– Ar ką nors apskritai šiame pasaulyje sugebi padaryti teisingai, Kime?

Kitą dieną ji sužinojo, kad Torstenas nusipirko *Nautilus Trading A/S* įmonę. Ji tapo bedarbė. Vienas iš darbuotojų, kuris buvo jos draugas, įteikė jai čekį ir pasakė, kad, deja, ji turi apleisti patalpas. Kolega papasakojo, kad Florinas įdarbino naujus darbuotojus. Jei ji norinti pateikti skundą, turi kreiptis į savininką asmeniškai.

Kai Kimė nuėjo į banką išsigryninti čekio ir įnešti pinigus į sąskaitą, sužinojo, kad Bjarnė ištuštino jųdviejų sąskaitą ir ją uždarė.

Jai neleis ištrūkti iš jų nagų. Jokiais būdais. Toks buvo planas. Kelis mėnesius Kimė gyveno savo bute, kuris buvo įrengtas Ordrupe esančiame name. Naktimis ji iš virtuvės nugvelbdavo maisto ir nusinešdavo į savo butą. Dienomis miegodavo, rankoje tvirtai sugniaužusi savo mažą pliušinį meškutį ir surietusi kojas.

Kasandra neretai atsistodavo anapus jos buto durų ir lavindavo savo veriantį balsą. Bet Kimė buvo kurčia aplinkiniam pasauliui.

Kimė niekam nieko nebuvo skolinga. Kimė buvo nėščia.

– Tu neįsivaizduoji, kokia buvau laiminga, kai sužinojau, kad laukiuosi tavęs, – kalbėjo ji, šypsodamasi mažylei. – Akimirksniu suvokiau, kad tu būsi mergaitė, ir žinojau, kokį vardą tau duosiu: Milė. Tai buvo tau skirtas vardas. Ar neatrodo smagu ir keista?

Kimė kiek negrabiomis rankomis vėl suvystė kūnelį. Tarsi mažutėlis kūdikėlis Jėzus, įvyniotas į baltą audeklą.

– Aš nekantriai laukiau tavo gimimo, įsivaizdavau, kaip mudvi gyvensime savo name, lygiai taip pat kaip kiti žmonės. Po tavo gimimo mama ketino susirasti darbą. Mama įsivaizdavo, kaip paims tave iš vaikų darželio ir mudvi visą laiką būsime kartu.

Kimė ištraukė krepšį, padėjo ant lovos ir įbruko į jį vieną viešbučio pagalvę. Ji atrodė saugi ir šilta.

– Taip, mudvi turėjome gyventi tame name, tik mes abi. Kasandrai būtų tekę išeiti.

Kristianas Volfas pradėjo skambinėti Kimei, iki jo vestuvių likus kelioms savaitėms. Jį varė į neviltį tai, kad Kimė jo visiškai nepaisė.

Nors vasara buvo niūri, Kimei šis laikas buvo kupinas palaimos. Jos gyvenimas pamažu ėmė stotis į vėžes. Ji nustūmė į užmarštį visas sukeltas nuoskaudas. Dabar, Kimei pradedant naują gyvenimo etapą, sustiprėjo ir jos atsakomybės jausmas.

Praeitis buvo mirusi.

Iki tol, kol vieną dieną pas Kasandrą apsilankė Ditlevas Pramas ir Torstenas Florinas. Įsitaisę pamotės svetainėje jie laukė Kimės. Tada ji suvokė, kad pabėgti nuo praeities yra neįmanoma. Kai Kimė pamatė juos, nužiūrinėjančius ją nuo galvos iki kojų, prisiminė, kokie jie gali būti pavojingi.

– Tave aplankė tavo seni draugai, – sučiulbo Kasandra. Ji vilkėjo beveik permatomą vasarinę suknelę. Moteris pasipiktino, kad turi palikti savo valdas, bet tai, apie ką ten bus kalbama, nebuvo skirta jos ausims.

– Nežinau, kodėl jūs čia, bet noriu, kad išeitumėte, – liepė Kimė, aiškiai žinodama, kad tai tik derybų pradžia.

– Tu per giliai įklimpusi, Kime, – perspėjo Torstenas. – Tu negali pasitraukti. Kas žino, ką gali iškrėsti.

Ji papurtė galvą.

– Apie ką tu kalbi? Kad nusižudysiu ir paliksiu jums nemalonumų galinčius sukelti laiškus?

Ditlevas palinksėjo.

– Gal ir taip. Yra ir kitų dalykų, kuriuos, mūsų manymu, galėtum iškrėsti.

– Pavyzdžiui?

– Ar tai svarbu? – klausimu į klausimą atsakė Torstenas, prisiartindamas prie Kimės.

Jei tik jiedu dar kartą pagriebs ją, Kimė smogs viena iš didžiulių kampe stovinčių kiniškų vazų.

– Esminis dalykas yra tas, kad mes žinome, kur tave rasti, kai esi su mumis. Juk ir tu negali be to gyventi, pripažink, Kime, – neatlyžo Torstenas.

Ji kreivai nusišypsojo.

– Torstenai, galimas daiktas, kad tapsi tėvu. Arba juo tapsi tu, Ditlevai. – Kimė neketino jiems sakyti, bet buvo verta išvysti jųdviejų ištįsusius veidus. – Kodėl turėčiau eiti su jumis? – Ji uždėjo ranką sau ant pilvo. – Manote, kad tai tinkama kūdikiui? Man taip neatrodo.

Kai jiedu susižvalgė, Kimė suprato, kokios mintys sukasi jų galvose. Jiedu turėjo vaikų, išgyveno skyrybas ir buvo įsivėlę į

daugybę šeimyninių konfliktų. Dar vienas skandalas negali sugriauti jų reputacijos. Juos labiau neramino Kimės maištas.

– Turėsi jo atsikratyti, – netikėtai šiurkščiai paliepė Ditlevas.

Jis ištarė „atsikratyti jo". Užteko šių žodžių, kad Kimė suvoktų, jog vaikui kilo mirtinas pavojus.

Kimė pakėlė abi rankas ir ištiesė jas tarsi parodydama distanciją tarp jų ir savęs.

– Jei norite apginti savo interesus, palikite mane ramybėje. Supratote? Tiesiog palikite mane ramybėje. Visiškai.

Kimė patenkinta stebėjo, kaip išgirdus visai kitu tonu ištartus žodžius persimainė abiejų vyrų veidai.

– Jei to nepadarysite, žinokite, kad turiu dėžutę, kurioje sudėti daiktai, galintys jus visiškai sužlugdyti. Ta dėžutė yra mano gyvybės draudimas. Noriu jus patikinti: jei man kas nors atsitiks, pasirūpinsiu, kad visi sužinotų apie šią dėžutę. – Tiesą sakant, ji niekada neplanavo to daryti. Nors iš tiesų turėjo tokią dėžutę, Kimė niekada nebuvo svarsčiusi galimybės ją kam nors parodyti. Joje tebuvo jos trofėjai. Maži daikteliai – kiekvieno žmogaus, kurio gyvybė užgeso nuo jų rankų. Tarsi indėnų nuplėšti skalpai. Tarsi matadoro nurėžtos bulių ausys. Tarsi inkų išplėštos aukų širdys.

– Kokią dėžutę? – paklausė Torstenas. Raukšlės suktame kaip lapino veide dar labiau išryškėjo.

– Tai tik daiktai, kuriuos paėmiau iš visų užpultų žmonių. Panaudojus tos dėžutės turinį gali būti atskleista viskas, ką mes padarėme. Ir jei paliesite mane arba mano vaiką, supūsite už grotų. Pažadu.

Buvo akivaizdu, kad Ditlevas patikėjo jos grasinimais. Torstenas atrodė nusiteikęs skeptiškai.

– Įvardink bent vieną daiktą, – liepė jis.

– Vienas iš dviejų auskarų, tos moters iš Langelando. Korio Bruno guminis kojos raištis. Pamenat, kaip Kristianas sugriebė jį ir nustūmė nuo tramplino? Tikriausiai prisimenate, kaip Kristianas vėliau stovėjo lauke prie *Bellahoj* plaukimo komplekso, rankoje laikydamas raištį, ir juokėsi. Nemanau, kad jis juoksis sužinojęs, jog kartu su tuo raiščiu mano dėžutėje guli kelios *Trivial Pursuit* žaidimo kortelės iš Rorvigo. Kaip manote?

Torstenas Florinas nusuko akis nuo Kimės. Tarsi norėdamas įsitikinti, kad anapus durų niekas nesiklauso.

– Tu teisi, Kime, – ištarė jis. – Aš taip pat manau, kad jis nesijuoktų.

Kristianas aplankė ją vieną naktį, kai girtutėlė Kasandra buvo giliai įmigusi.

Jis atsistojo šalia Kimės lovos. Tada lėtai ir aiškiai ištarė žodžius, kad įsismelktų jai į smegenis:

– Kime, pasakyk, kur yra dėžutė, arba tuoj pat nudėsiu tave.

Jis mušė ją tol, kol galiausiai vos begalėjo pakelti rankas. Daužė jos pilvą, kirkšnis, krūtinę. Nuo smūgių įskilo kaulai. Bet Kimė nepasakė jam, kur yra dėžutė.

Galiausiai Kristianas išėjo. Išliejęs visą pyktį. Tvirtai įsitikinęs, kad jo misija baigta. Ir kad Kimė paprasčiausiai išsigalvojo istoriją apie dėžutę ir joje esančius daiktus.

Kai ji atsipeikėjo, pati paskambino greitajai pagalbai.

33 SKYRIUS

Ji pabudo tuščiu skrandžiu. Bet nesijautė alkana. Buvo sekmadienio popietė. Kimė tebebuvo viešbutyje. Valanda popiečio miego suteikė jai vilties, kad viskas stosis į vietas. Argi tokio suvokimo neužtenka jaustis sočiai?

Ji pasisuko į šalia ant lovos padėtą krepšį, kuriame gulėjo ryšulys.

– Šiandien įteiksiu tau dovaną, mažoji Mile. Aš mąsčiau apie ją. Tu nusipelnei paties geriausio mano žaislo, kokį man yra tekę turėti. Tai mano mažasis pliušinis meškutis, – paaiškino ji. – Mamytė pasvarstė, ar nevertėtų jo įteikti tau, kad galėtum dažniau pažaisti su juo. Ir šiandien yra ta diena. Ar tu laiminga?

Kimė pajuto, kaip jos galvoje tūnantys balsai tyko ir laukia, kada ji suklys. Bet ji įkišo ranką į krepšį, palytėjo ryšulį ir leidosi užliejama šiltų jausmų.

– Taip, dabar aš rami, mano meile. Aš visiškai rami. Šiandien niekas mūsų nenuskriaus.

Kai greitosios pagalbos automobilis atvežė ją į Bispebjergo ligoninę, sudaužytu pilvu, nusėtą mėlynių ir gausiai kraujuojančią,

ligoninės personalas kelis kartus perklausė jos vieno ir to paties – kaip tai galėjo įvykti. Vienas iš vyriausiųjų gydytojų net pasiūlė skambinti į policiją, bet Kimė juos atkalbėjo. Ji patikino, kad jos kūną nusėjusios mėlynės atsirado nukritus nuo viršutinės labai stačių laiptų pakopos. Jos žodžiais, kartais apsvaigdavo galva. Vienas toks sąmonės aptemimas ištiko būtent tuo momentu, kai ji stovėjo ant viršutinės pakopos. Kimė dievagojosi, kad niekas nesiekė jos nužudyti. Ji gyveno viena su pamote. Tai tebuvo kvailas ir nemalonus nelaimingas atsitikimas.

Kitą dieną medicinos seserys suteikė jai vilties, kad vaikas išgyvens. Tačiau po to jos perdavė Kimei linkėjimus nuo senų mokyklos draugų, kurių, kaip ji žinojo, verčiau pasisaugoti. Ketvirtą dieną ligoninėje ją, gulinčią vienvietėje palatoje, aplankė Bjarnė. Neatsitiktinai būtent Bjarnė buvo pasiųstas į ligoninę. Pirmiausia, Bjarnė, skirtingai nuo kitų, nebuvo žinomas asmuo. Be to, niekas nemokėjo taip puikiai užkalbėti dantų ir pūsti miglos į akis kaip jis.

– Sakei, kad turi įkalčių prieš mus, Kime. Tai tiesa?

Ji nieko neatsakė. Tiesiog įsistebeilijo pro langą į pompastiškus, aptriušusius pastatus.

– Kristianas apgailestauja dėl to, ką tau padarė. Jis klausia, ar norėtum būti perkelta į privačią ligoninę. Kūdikiui viskas gerai?

Kimė piktai pažvelgė į jį. To užteko, kad Bjarnė nusuktų akis. Jis aiškiai žinojo, kad neturi teisės apskritai jos ko nors klausinėti.

– Perduok Kristianui, kad tai buvo paskutinis kartas, kai jis mane lietė ar apskritai turėjo kokių nors reikalų su manimi. Supratai?

– Kime, juk pažįsti Kristianą. Nėra paprasta jo atsikratyti. Jis sako, kad tu net neturi advokato. Tokio, kuriam galėtum papasakoti apie mus, Kime. Jis taip pat sako, jog persigalvojo ir dabar

tiki, kad turi dėžutę su visais tais daiktais. Kuriuos minėjai. Jo manymu, tu iš tiesų gali imtis veiksmų. Galiu patvirtinti, kad tai sakydamas jis plačiai išsiviepė. – Bjarnė nesėkmingai pabandė pamėgdžioti Kristiano veido išraišką, suniurnėdamas kaip jis, bet Kimei tai nepadarė įspūdžio. Kristianas niekada nesijuokdavo iš to, kas kelia jam grėsmę. – Ir jei tu neturi advokato, tuomet Kristianas domisi, kas tau padės. Kime, tu neturi draugų, išskyrus mus. Visi tai žino. – Bjarnė palietė jos ranką, bet Kimė nustūmė ją šalin. – Manau, tiesiog turėtum pasakyti, kur yra dėžutė. Ar ji name, Kime?

Staiga ji pratrūko:

– Manai, kad aš kvaila? Perduok Kristianui, kad jeigu jis atstos nuo manęs, galėsite ir toliau elgtis kaip tinkami, man nusispjauti. Bjarne, aš nėščia. Ar tu nesuvoki? Jei apie tuos daiktus sužinos pašaliniai žmonės, man ir mano kūdikiui kils didelis pavojus. Nejau nesupranti? Dėžutė palikta kritiniam atvejui.

To jai tikrai nevertėjo pasakyti.

Kritiniam atvejui. Šie žodžiai Kristianui pasirodė grėsmingi.

Kai Bjarnė išėjo, Kimė nebegalėjo užmigti naktį. Ji tik gulėjo tamsoje, budriai klausydama, kas vyksta aplink. Vieną ranką ji laikė uždėjusi ant pilvo, kitą – šalia laido, kad galėtų bet kada paspausti mygtuką ir išsikviesti medicinos seserį.

Jis pasirodė rugpjūčio antrosios naktį, apsivilkęs baltą gydytojo chalatą.

Ji užsnūdo vos akimirkai. Netikėtai pajuto jo ranką sau ant burnos ir tvirtą spaudimą keliu į krūtinę. Jis išrėžė be užuolankų:

– Kas žino, kur dingsi išėjusi iš čia, Kime. Mes stebime tave, bet niekada negali būti tikras. Pasakyk, kur dėžutė, ir paliksime tave ramybėje.

Ji nieko neatsakė.

Kristianas stipriai smogė laisva ranka Kimei į pilvą, o kai ji vis tiek nieko neatsakė, smogė dar ir dar kartą, kol galiausiai ėmė nevalingai susitraukinėti jos pilvo raumenys, trūkčioti koja ir siūbuoti lova. Būtų ją užmušęs, jei nebūtų parblokšta šalia Kimės lovos stovėjusi kėdė, kurios sukeltas, lyg iš pragaro atsklidęs, garsas perskrodė palatoje įsivyravusią mirtiną tylą. Jei pro šalį pravažiuojančio greitosios pagalbos automobilio priekiniai žibintai nebūtų apšvietę palatos ir neapnuoginę jo, siaubingo menkystos. Jei ji nebūtų atlošusi galvos ir pasinėrusi į šoko būseną.

Jei jis nebūtų taip stipriai įsitikinęs, kad ji vis tiek netrukus mirs.

Kimė neišsiregistravo iš viešbučio. Ji paliko lagaminą ir pasiėmė tik krepšį su mažu ryšulėliu bei kelis daiktus, o tada nužingsniavo iki netoliese esančios centrinės stoties. Buvo beveik antra valanda dienos. Dabar ji, kaip buvo žadėjusi, ketino atnešti Milei mažytį pliušinį meškutį. Po to Kimė įvykdys savo užduotį.

Buvo vaiski rudens diena. Priemiestinis traukinys buvo pilnas linksmai nusiteikusių darželinukų, lydimų savo auklėtojų. Gal jie važiavo į muziejų, gal buvo pakeliui į parką, kur ketino praleisti kelias valandas. Gal mažieji grįš šį vakarą pas savo mamytes ir tėvelius įraudusiais skruostais, kupini įspūdžių apie įvairiaspalvius lapus ir elnių kaimenes, lakstančias po Eremitagės pilį juosiančias lygumas.

Kai ji ir Milė vėl kartu, viskas, kas materialu, nublanksta prieš jųdviejų meilę. Begalinio rojaus grožio akivaizdoje. Jiedvi žvelgs viena į kitą ir juoksis.

Amžinai. Štai kaip viskas bus.

Kimė linktelėjo ir įsistebeilijo pro Svanemioleno stoties barakus Bispebjergo ligoninės kryptimi. Prieš vienuolika metų ji išsiropštė iš ligoninės lovos ir pasiėmė vaikelį, kuris gulėjo po paklode ant plieninio stalo, stovinčio lovos kojūgalyje. Jie paliko Kimę vos akimirkai. Gretimoje palatoje gulinčiai moteriai prasidėjo gimdymas, kilo rimtų komplikacijų.

Ji atsistojo, apsirengė ir suvystė savo vaiką į paklodę. Po valandos, patyrusi tėvo pažeminimą *D'Angleterre* viešbutyje, ji keliavo ta pačia kryptimi, vedančia į Ordrupą, kuria judėjo dabar.

Kimė žinojo, kad negalės pasilikti name. Šutvė atseks jai iš paskos ir tada jai bus galas.

Bet Kimė taip pat žinojo, kad jai žūtbūt reikia pagalbos, nes vis dar kraujavo. Skausmas pilve buvo neįtikėtinas ir kėlė baimę.

Ji ketino paprašyti Kasandros daugiau pinigų. Priversti ją duoti tai, ko Kimei reikia.

Tądien Kimė dar kartą sužinojo, ką gali padaryti žmonės, kurių vardai prasideda „K“ raide.

Kasandra jai į rankas įbruko tik varganus kelis tūkstančius kronų. Du tūkstančius nuo savęs ir dešimt tūkstančių nuo jos vadinamojo tėvo, Vilio K. Laseno. Taip jie kompensavo netikėtai užgriuvusius nepatogumus. Bet šių pinigų toli gražu neužteko.

Jai buvo liepta nešdintis iš namų. Atsidūrusi gatvėje Kimė prie krūtinės glaudė savo ryšulėlį, toliau nesiliaudama gausiai plūsti krauju. Tada Kimė žinojo, kad ateis tokia diena, kai visi, kurie elgėsi su ja blogai ir privertė parklupti, turės sumokėti už tai.

Pirmiausia Kristianas, tada Bjarnė. Tada Torstenas, Ditlevas, Ulrikas, Kasandra ir jos tėvas.

Dabar, pirmą kartą po daugelio metų, ji stovėjo priešais namą Bažnyčios gatvėje. Niekas nebuvo pasikeitę. Ant kalvos stovinčios bažnyčios varpai, be jokios abejonės, tebekvietė rimtuolius buržu-

jus į sekmadienio mišias, o kaimynystėje be atvangos stiebėsi vis nauji prabangūs namai. Namo durys ir dabar sunkiai varstėsi.

Kai pravėrė duris, atpažino ne tik nepasikeitusį Kasandros veidą, bet ir jos nuostatą savo atžvilgiu. Tokią pačią, kokią ir anksčiau demonstruodavo Kimės pamotė, vos išvydusi savo podukrą.

Kimė nežinojo, kas paskatino judviejų priešiškumą. Tikriausiai tai atsitiko tada, kai Kasandra, nelabai mokėdama auginti vaikus, užrakindavo Kimę tamsiose spintose, apiberdavo baisių žodžių kruša, kurių pusės maža mergaitė nė nesuprasdavo. Kalbant apie Kasandros elgesį, galima paminėti, kad ji pati kentėjo šiame bejausmiame name. Tas faktas galėjo būti vertinamas kaip švelninanti aplinkybė. Tačiau negalėjo būti pateisinimas. Kasandra buvo velnias.

– Neleisiu tavęs į vidų, – sušnypštė Kasandra, bandydama jėga uždaryti duris. Lygiai taip pat kaip tądien, po persileidimo, kai Kimė stovėjo toje pačioje vietoje. Sužalota, apimta didžiulės nevilties, rankose laikydama savo ryšulėlį.

Tuomet jai buvo liepta nešdintis pragaran. Tiesą sakant, tai, kas jos laukė, iš tiesų priminė pragarą. Siaubingos būklės, kurią sukėlė Kristiano smūgiai ir persileidimas, ji buvo priversta dienų dienas susikūprinusi klajoti gatvėmis. Niekas tada nepasiūlė jai padėti, netgi nepriėjo prie jos. Žmonės matė tik jos suaižėjusias lūpas ir purvinus plaukus. Išvydę šlykštų ryšulį jos rankose ir išdžiūvusio kraujo dėmėmis išmargintas rankoves, jie atsargiai atsitraukdavo į šalį, nesistengdami įžvelgti išvargusio žmogaus, kuriam reikia pagalbos. Jie nematė gyvenimo duobėje atsidūrusios moters.

Ji tai priėmė kaip savo bausmę. Savo skaistyklą, kurią turinti įveikti, kad atpirktų visas piktadarystes.

Ją išgelbėjo narkomanė iš Vakarų gatvės. Tik Tinė, toji liesa kaip pagalys benamė, nekreipė jokio dėmesio į sklindančią iš

ryšulio smarvę ir Kimės burnos kampučiuose prikepusias seiles. Ji buvo mačiusi kur kas blogesnių dalykų. Tinė nusitempė Kimę pas kitą narkomaną, gyvenantį siauroje Siudhavneno rajono gatvelėje, jis kadaise, geriausiais savo gyvenimo metais, buvo gydytojas.

Jis davė vaistų, atliko gimdos išvalymą. Tai padėjo užkirsti kelią infekcijai ir sustabdė kraujavimą. Po to Kimė daugiau niekada nesirgo mėnesinėmis.

Kitą savaitę, maždaug tuo metu, kai iš ryšulėlio liovėsi sklidęs dvokas, Kimė buvo pasirengusi pradėti savo naują gyvenimą gatvėje.

Visa kita buvo praeitis.

Kimė įžengė į kambarius, kuriuose tvyrojo sunkus Kasandros kvepalų tvaikas. Visą amžinybę name užtrukusios šmėklos, rodės, juokiasi iš jos. Ji pasijuto taip, tarsi būtų įstrigusi košmare. Kasandra priglaudė cigaretę prie lūpų. Jos lūpdažis jau buvo nusitrynęs į kelis tuzinus anksčiau užgesintų cigarečių. Kasandros rankos šiek tiek virpėjo. Kai Kimė pastatė krepšį ant grindų, Kasandra nenuleido nuo jos savo sargių akių. Pro ore tvyrančius dūmus ji stebėjo podukrą. Buvo akivaizdu, kad Kasandra jaučiasi nepatogiai, todėl akylai sekė netikėtą viešnią. Ne tokį scenarijų ji buvo susiplanavusi.

– Ko tau čia reikia? – paklausė Kasandra. Tiksliai tokiais pačiais žodžiais, kokius ištarė prieš vienuolika metų. Po išprievartavimo ir patirto persileidimo.

– Ar nori ir toliau gyventi šiame name, Kasandra? – atkirto Kimė.

Jos pamotė atlošė galvą, bet akimirką liko stovėti rami. Ji mąstė. Aiškiai matėsi, kad jos riešai nesveikuoja. Aplink žilus plaukus vijosi cigaretės dūmai.

– Ar dėl to atsivilkai? Kad išspirtum mane? Dėl to?

Buvo tikra palaima stebėti, kaip ji iš visų jėgų stengiasi likti rami. Ši moteris, kuri galėjo paimti mažą mergaitę už rankos ir ištraukti iš šalto motinos šešėlio. Ši apgailėtina, kupina neapykantos, egocentriška moteris savo emociniais užgauliojimais ir abejingumu Kimės gyvenimą pavertė pragaru. Dėl šios moters Kimė tapo tokia, kokia buvo dabar: įtari, pritvinkusi neapykantos, šalta ir abejinga, be jokios užuojautos.

– Noriu užduoti du klausimus, į kuriuos turėtum protingai atsakyti, – pareiškė Kimė.

– Tada išeisi? – ji įsipylė iš grafino taurę vyno, kurią, be abejonės, ketino išmaukti dar prieš pasirodant Kimei, ir išlenkė vienu mauku.

– Nieko negaliu prižadėti, – atšovė Kimė.

– Kokie tavo klausimai? – Kasandra giliai į plaučius įtraukė cigaretės dūmų.

– Kur mano motina?

Kasandra atlenkė galvą atgal. Šiek tiek pravėrė burną.

– O Dieve. Toks tavo klausimas? – Ji staigiai pasisuko į Kimę. – Ji mirusi, Kime. Mirė prieš trisdešimt metų. Vargšelė. Nejau mes niekada tau nesakėme? – Ji dar kartą atlošė galvą ir išleido tokius garsus, kuriais norėjo parodyti savo nuostabą. Tada vėl pasisuko į Kimę. Šįkart jos veidas buvo griežtas. Negailestingas.

– Tavo tėvas davė jai pinigų, kuriuos ji pragėrė. Dar ką nors norėtum išgirsti? Stebėtina, kad mes niekada tau nepasakojome apie ją. Ar dabar esi laiminga, kai žinai?

Žodis „laiminga“ persismelkė per visas Kimės kūno ląsteles. *Laiminga?!*

– O mano tėvas? Girdėjai apie jį? Kur jis?

Kasandra tikėjosi šio klausimo. Jis nuskambėjo atstumiančiai. Užteko išgirsti vien žodį „tėvas“. Niekas kitas labiau už ją nekentė Vilio K. Laseno.

– Nesuprantu, kodėl nori žinoti. Mano manymu, tau kur kas labiau turėtų rūpėti, kad jis degtų pragare. Aš teisi? O gal tu tiesiog nori įsitikinti, kad jis jau ten? Nes galiu tave patikinti, kvaila mergiote, kad tavo tėvas iš tiesų dega pragare.

– Jis serga? – paklausė Kimė. Gal tai, ką policininkas papasakojo Tinei, buvo tiesa.

– Serga? – Kasandra užgesino cigaretę ir, plačiai išskėtusi pirštus, kurių galuose kyšojo atpleišėję nagai, ištempė į šonus rankas. – Jis dega pragare, nes serga vėžiu, kuris apėmęs visus jo kaulus. Nesikalbėjau su juo, bet girdėjau iš kitų, kad jis siaubingai kenčia. – Ji suraukė lūpas ir stipriai iškvėpė, tarsi bandytų iš savęs išvaryti šėtoną. – Jis siaubingai kenčia ir mirs iki Kalėdų. Bet man nė motais. Girdi?

Ji išsilygino suknelę ir per stalą link savęs prisitraukė taurę.

Kimė suvokė, kad šiame pasaulyje beliko tik ji, jos mažoji ir Kasandra. Dvi prakeiktos K. ir mažytis angelas sargas.

Kimė pakėlė nuo grindų savo krepšį ir pastatė jį ant stalo šalia Kasandros grafino.

– Ar tu įleidai į vidų Kristianą, kai aš laukiausi savo mažylės?

Kasandra stebėjo, kaip Kimė truputį pravėrė savo krepšį.

– Šventas Dieve! Nesakyk, kad krepšyje nešiojiesi tą šlykštų daiktą! – Iš Kimės veido išraiškos ji suprato, kad iš tiesų jį nešiojasi. – Tau pasimaišė protas, Kime. Nešk jį iš čia.

– Kodėl įleidai Kristianą į namą? Kodėl leidai, kad jis ateitų pas mane, Kasandra? Žinojai, kad aš laukiuosi. Sakiau tau, kad noriu, jog man duotų ramybę.

– Kodėl? Man nė kiek nerūpėjai nei tu, nei tavo benkartas. Ko tu tikėjaisi?

– Ir tu tiesiog sėdėjai čia, svetainėje, kol jis mane talžė. Tu turėjai girdėti. Turėjai girdėti, kiek kartų jis man trenkė. Kodėl neiškvietei policijos?

– Nes žinojau, kad tu nusipelnei. Argi netiesa?

– Žinojau, kad tu nusipelnei, – pakartojo Kimė ir pajuto, kaip jos galvoje ima skambėti balsai.

Smūgiai, tamsūs kambariai, pajuoka, kaltinimai – visa tai skambėjo Kimės galvoje. Visa tai turėjo liautis.

Vienu šuoliu Kimė prišoko prie Kasandros ir sugriebė ją už plaukų, per jėgą atlošė pamotės galvą ir suvertė į gerklę taurėje likusį vyną. Sumišusi ir netikėtai užklupta moteris negalėjo atplėšti akių nuo lubų. Skystis ėmė skverbtis jai į trachėją ir sukėlė kosulį.

Kimė užspaudė Kasandros burną ir sulenkusi ranką per alkūnę užvertė į viršų galvą. Moters kosulys tik dar sustiprėjo. Ji duso ir iš visų jėgų stengėsi atsikosėti.

Kasandra bandė sugriebti Kimę už dilbio ir nustumti ją į šalį. Tačiau gyvenimas gatvėje žmogų padaro nežemiškai stiprų. Jis suteikia tokių jėgų, kokių jokiu būdu neįgijo kitus žmones pagal savo užgaidas vaikydama ši pagyvenusi moteris. Jos akyse išryškėjo neviltis. Kasandros skrandis ėmė susitraukinėti, o nuo raumenų spazmų ėmė aukštyn kilti skrandžio rūgštis, pasiekdama sritį tarp trachėjos ir stemplės. Bergždžiai kelis kartus bandydama įkvėpti pro nosį Kasandra pajuto tik dar didesnę paniką. Ji mosavo visomis savo galūnėmis, taip bandydama išsivaduoti iš Kimės gniaužtų. Bet Kimė laikė tvirtai suėmusi, neleisdama įkvėpti taip gyvybiškai svarbaus deguonies. Negalinčią įkvėpti oro Kasandrą galiausiai ištiko konvulsijos, ji ėmė inkšti lyg šunytis.

Ir tada nurimo.

Kimė paliko ją gulėti ten, kur jiedvi susigrūmė. Ji nieko nejudino: sudužusios vyno taurės, nustumto kavos stalelio, iš Kasandros burnos tekančio skrandžio turinio.

Kasandra Lasen visada mėgavosi prabanga. Ir dabar toji prabanga ją pražudė.

Vieni sakytų, kad tai nelaimingas atsitikimas. Kiti pridurtų, kad tokią jos baigtį buvo galima nuspėti.

Būtent tokie buvo Kristiano Volfo medžioklės bičiulių žodžiai, kai jis buvo rastas jam priklausančiose Lolando valdose mirtinai nukraujavęs dėl peršautos šlaunies arterijos. Taip, nelaimingas atsitikimas, bet jį buvo galima numatyti. Visi žinojo, kaip nerūpestingai Kristianas elgdavosi su savo šratiniu šautuvu. Kaip pastebėjo vienas medžioklės bičiulis, vieną dieną, anksčiau ar vėliau, turėjo įvykti kas nors baisaus.

Bet tai nebuvo nelaimingas atsitikimas.

Nuo pat pirmos dienos, kai tik atkreipė į ją dėmesį, Kristianas kontroliavo Kimę. Jis primygtinai vertė ją ir kitus dalyvauti savo žaidimuose. Kristianas naudojosi jos kūnu. Jis pastūmėdavo Kimę užmegzti santykius su vyrais ir pasirūpindavo, kad jie nutrūktų. Jis privertė Kimę atvilioti Korį Bruną į *Bellahoj* plaukimo kompleksą. Tai Kimė padarė prižadėjusi Brunui vėl būti su juo. Kristiano paakinta Kimė šaukė, kad nustumtų Korį nuo krašto. Kristianas išprievartavo ir sumušė Kimę vieną kartą, tada antrą, kol galiausiai kūdikis neišgyveno. Jis palaipsniui pakeitė Kimės gyvenimą, paversdamas jį pragaru.

Tuo metu, kai gatvėje buvo išgyvenusi šešias savaites, Kimė pamatė Kristianą bulvarinio laikraščio tituliniame puslapyje. Jis šypsojosi. Buvo rašoma, kad Kristianas Volfas sudarė kažkokius

įspūdingus verslo sandėrius ir dabar ketina išvykti pailsėti į jam priklausančias Lolando valdas.

– Nė vienas mano žemėse gyvenantis gyvūnas negali jaustis saugus, – tokie buvo jo žodžiai. – Mano taiklumas be priekaištų.

Ji pavogė pirmąjį lagaminą, apsivilko nepriekaištingus drabužius ir įsėdo į traukinį, kuris važiavo į Siolestedą. Atvažiavusi į vietą, išlipo, tada leidžiantis saulei ėjo pėsčiomis tris mylias, kol galiausiai priėjo valdas.

Naktį Kimė praleido krūmuose. Ji klausėsi, kaip Kristianas be atvangos šaukia ant savo jaunos žmonos. Galiausiai, neatlaikiusi įtampos, vargšė moteris užlipo į antrą aukštą. Vyras miegojo svetainėje. Po kelių valandų buvo pasirengęs išlieti savo nuoskaudas ir nusivylimus ant vargšų fazanų bei visų kitų jo kelyje galinčių pasitaikyti gyvų padarų.

Naktis buvo ledinė. Bet Kimė nejautė šalčio. Ją, lyg vasaros karštis, šildė mintys apie tai, kad netrukus už visas Kristiano nuodėmes bus pralietas jo kraujas. Tai ją gaivino ir įkvėpė. Dar nuo mokyklos laikų ji žinojo, kad Kristianas buvo nerami siela, kad dėl savo būdo iš lovos pakildavo gerokai anksčiau už kitus. Iki medžioklės likus dviem valandoms jis išsiruošė pasivaikščioti po medžioklės plotus. Kristianas norėjo apsidairyti po teritoriją ir pasirūpinti, kad bendradarbiavimas tarp varovų ir medžiotojų vyktų sklandžiai. Nuo jo žmogžudystės praėjus keleriems metams Kimė vis dar aiškiai galėjo prisiminti tą momentą, kai pagaliau pastebėjo jį išeinantį pro vartus ir sukantį link laukų. Jis avėjo iki blizgesio nuvalytus, stilingus, lig pat kelių suvarstomus batus. Aristokratų manymu, tokie batai idealiai dera prie žudiko paveikslo. Ką jie žinojo apie tikruosius žudikus?

Laikydamasi atstumo Kimė paskubomis nusekė jam iš paskos pro gyvatvores, baimindamasi, kad traškančių lapų ir lūžtančių

šakelių garsas atkreips jo dėmesį. Jei tik Kristianas būtų ją pamatęs, nedvejodamas būtų nušovęs. Ir būtų pasakęs, kad tiesiog įvyko nelaimingas atsitikimas. Nesusipratimas. Kad jam per klaidą pasirodė, jog mato elnią arba kokį nors laukinį gyvūną.

Bet Kristianas jos negirdėjo. Iki to momento, kai Kimė iššoko iš slėptuvės ir sugrūdo peilį jam į pautus.

Kristianas krito į priekį plačiai išpūtęs akis ir stebeilydamas į pažįstamą veidą, suvokdamas, kad tai paskutinis šiame pasaulyje matomas dalykas.

Kimė prisitraukė Kristiano šautuvą prie savęs ir laukė, kol auka mirtinai nukraujuos. Netrukus Kristianas išleido paskutinį atodūsį.

Tada Kimė apvertė jį, pasitraukė žemyn rankoves ir nuvalė ginklą, įgrūdo jį numirėliui į ranką, nutaikė į kirkšnį ir iššovė.

Policijos ataskaitoje buvo užfiksuota, kad iš ginklo buvo iššauta netyčia, o mirties priežastimi nurodytas mirtinas nukraujavimas plyšus pagrindinei arterijai. Medžioklės metu įvykęs nelaimingas atsitikimas buvo ištisus metus labiausiai aptarinėjamas įvykis.

Taip, ši nelaimė buvo įvardinta kaip nelaimingas atsitikimas. Bet Kimė žinojo visai ką kitą. Galiausiai ją užliejo reta ramybės banga.

Kiti šutvės nariai sunerimo. Kimė išnyko be pėdsakų. Bet jie visi žinojo, kad Kristianas žuvo kažkam prikišus nagus.

Kažkas nesuprantamo. Žmonės taip kalbėjo apie Kristiano mirtį.

Bet senieji Kimės draugai manė kitaip.

Netrukus Bjarnė prisiėmė kaltę už nusikaltimus.

Gal todėl, kad nujautė, jog dabar bus jo eilė. Gal todėl, kad taip susitarė su kitais. Tai buvo nesvarbu.

Apie visą šį reikalą ji perskaitė laikraštyje. Apie tai, kaip Bjarnė prisiėmė kaltę už Rorvigo žmogžudystes ir nuo to momento ji gali gyventi nesukdama galvos dėl praeities.

Kimė paskambino Ditlevui Pramui ir pareiškė, kad jeigu jis, Ulrikas ir Torstenas nori gyventi ramiai, turi sumokėti jai tam tikrą pinigų sumą.

Jie susitarė ir laikėsi žodžio.

Tai buvo protingas sprendimas. Bent jau padėjo jiems laimėti kelerius metus. Bet atėjus laikui jie nebegalėjo pabėgti nuo savo lemties.

Kurį laiką ji žiūrėjo į Kasandros kūną ir stebėjosi, kodėl nepajuto kur kas didesnio pasitenkinimo.

Todėl, kad tu kol kas savo plano neįgyvendinai iki galo, – girdėjo ji vieną balsą. – *Niekas negali pasijusti laimingas, nuėjęs tik pusę į rojų vedančio kelio*, – kalbėjo kitas.

Trečias balsas tylėjo.

Ji linktelėjo ir iš krepšio ištraukė ryšulį, tada iš lėto nužingsniavo savo kambarių link, aiškindama mažajai, kaip pati kadaise žaisdavo ant tų laiptų, kaip niekam nematant čiuožinėdavo turėklais. Kaip negirdint Kasandrai ir tėvui ji visada niūniuodavo tą pačią dainą.

Mielos akimirkos iš vaiko gyvenimo.

– Gali pasilikti čia, kol mamytė ieškos tau pliušinio meškučio, mano meile, – tarė ji, atsargiai ant pagalvės paguldydama ryšulį.

Jos miegamasis liko lygiai toks pats, koks buvo, kai ji išėjo. Ta vieta, kurioje, gulėdama ir laukdama į pasaulį ateinančio kūdikio, ji praleido kelis mėnesius. Šis jos apsilankymas bus paskutinis.

Ji atidarė balkono duris ir blausioje šviesoje pradėjo ieškoti atsipalaidavusios čerpės. Ji gulėjo kaip tik ten, kur Kimė manė ją esant. Čerpė iš vietos pajudėjo stebėtinai lengvai, ko Kimė visiškai

nesitikėjo. Lygiai taip pat lengvai, kaip be vargo atidaromos ką tik alyva suteptos durys. Ją apėmė bloga nuojauta, kūnu nusirito šiurpas. Vos tik ji įkišo ranką į tuščią ertmę ir suvokė, kad joje nieko nėra, užliejo karščio banga.

Jos akys karštligiškai bėgiojo kitomis čerpėmis, kurios juosė laisvąją. Bet Kimė žinojo, kad visa tai veltui.

Nes tai buvo būtent toji čerpė, būtent toji ertmė. Bet dėžutės joje nebuvo.

Jos akyse iškilo visų jos gyvenime sutiktų niekingų žmonių, kurių vardai prasidėjo raide K., paveikslai. Balsai jos viduje riaumojo ir isteriškai juokėsi. Ji keikė visus: Kailą, Vilį K., Kasandrą, Korį, Kristianą, Klavsą ir visus kitus, pasitaikiusius jos gyvenimo kelyje. Kuris gi iš jų šį kartą stojo skersai kelio ir ištraukė dėžutę? Ar tai tie, į kurių gerkles ji planavo sugrūsti įkalčius? Ar galėjo būti tie, kuriems pavyko iki šiol likti gyviems? Ditlevas, Ulrikas ir Torstenas? Ar jie iš tiesų galėjo rasti dėžutę?

Kimė siaubingai virpėjo. Balsai jos viduje virto vienuma. Ėmė tvinkčioti plaštakose išsišovusios venos.

To nebuvo metų metus. Visi balsai ėmė veikti išvien.

Trys vyrai turi mirti. Bent kartą visi balsai sutarė.

Išsekusi ji atsigulė ant lovos šalia mažo ryšulėlio, slegiama praeities pažeminimų ir nuoskaudų. Pirmasis stiprus jos tėvo smūgis. Jos motinos alkoholiu prakvipęs alsavimas pro skaisčiai raudonu lūpdažiu išryškintas lūpas. Aštrūs nagai. Žnaibymai. Tampymas už gležnų Kimės plaukų.

Gavusi nuo jų pylos Kimė įsitaisydavo kampe, virpančiomis rankomis apsikabinusi mažąjį pliušinį meškutį. Tik jam galėdavo pasakoti ir guostis. Nors tebuvo mažas pliušinis žaislas, meškutis Kimei buvo savotiškas autoritetas. Jis sakydavo:

– Nurimk, Kime. Jie tik pikti žmonės. Vieną dieną jų neliks. Staiga jie išnyks.

Kai ji užaugo, meškučio tonas pasikeitė. Dabar meškutis sakydavo, kad ji turėtų niekada niekam neleisti savęs mušti. Ji turi išmokti apsiginti. Ji negali toleruoti blogo elgesio su ja.

Dabar meškučio nebebuvo. Vienintelio daikto jos gyvenime, kuris sužadindavo prisiminimus apie linksmas vaikystės akimirkas.

Kimė pasisuko į ryšulį, švelniai jį paglostė ir apgailestaudama, kad negali įvykdyti savo duoto pažado, tarė:

– Negali pažaisti su mažuoju meškučiu, mano mažasis angele. Labai atsiprašau.

34 SKYRIUS

Kaip ir visada, Ulrikas geriausiai žinojo šviežiausias naujienas. Gal todėl, kad, skirtingai nuo Ditlevo, nepraleido savaitgalio visą laiką besipraktikuodamas su arbaletu. Tuo jie ir skyrėsi. Kaip visada. Jei tik būdavo galimybė, Ulrikas rinkdavosi ramų laisvalaikį. Kai suskambo telefonas, Ditlevas atsistojo ir žengė link tos vietos, iš kurios sklido garsas. Eidamas į taikinį paleido kelias strėles. Iš pradžių jis šaudė pro šalį, pataikydamas į vandenį, bet paskutines dvi dienas vos viena kita strėlė nepasiekdavo tikslo. Buvo pirmadienis. Jis ką tik pajuto didžiulę palaimą, pataikęs penkias strėles į taikinio centrą. Bet panikos ištiktas Ulrikas nutraukė jo linksmybes.

– Kimė nužudė Albeką, – išpyškino jis. – Girdėjau apie tai per žinias. Tiesiog žinau, kad tai jos darbas.

Ši naujiena akimirksniu nusmelkė Ditlevą. Ji nuskambėjo tarsi mirties pranašas. Jis įdėmiai klausėsi Ulriko greitakalbe beriamo nerišlaus vapėjimo apie mirtiną Albeko kritį iš penkto aukšto ir su tuo susijusias detales.

Kiek Ulrikas suprato iš žiniasklaidos pranešimų, kuriuose buvo interpretuojamos miglotos policijos ataskaitos, galutinai patvir-

tinti, kad tai buvo savižudybė, buvo neįmanoma. Tai reiškė, kad lygiai taip pat buvo neįmanoma atmesti žmogžudystės versijos.

Naujienos buvo išties rimtos.

– Turime susitikti. Girdi mane? – šnibždėjo Ulrikas, tarsi jau jaustų sau per petį Kimės alsavimą. – Jei nesilaikysime išvien, ji nudės mus po vieną.

Ditlevas pažvelgė į arbaletą, kuris kadaravo ant pritvirtinto prie riešo diržo. Ulrikas buvo teisus. Nuo šiol viskas turės keistis.

– Ką gi, – atsakė jis. – Nuo šiol veiksime pagal planą. Rytoj anksti ryte susitiksime pas Torsteną medžioklėje. Po jos viską aptarsime. Nepamiršk, tai viso labo antras kartas per dešimt metų, kai ji parodė savo ragus. Mes vis dar turime laiko, Ulrikai. Aš jaučiu.

Jis pažvelgė pakrikusiu žvilgsniu į vandenį. Ne laikas į viską žvelgti pro pirštus. Išliks arba ji, arba jie.

– Klausyk, Ulrikai, – kreipėsi Ditlevas. – Paskambinsiu Torstenui ir perspėsiu jį. Per tą laiką paskambinėk savo žmonėms ir pasistenk surinkti visą naudingą informaciją. Pavyzdžiui, paskambink Kimės pamotei ir perduok jai, kas vyksta. Gerai? Paprašyk, kad žmonės tave informuotų, jei ką nors išgirs. Apie bet ką. Ir dar, Ulrikai, – pridūrė jis prieš baigdamas pokalbį, – jei tik įmanoma, iki mūsų susitikimo stenkis likti namuose. Gerai?

Jis nė nespėjo įsikišti mobiliojo telefono atgal į kišenę, nes tas dar kartą suskambo.

– Herbertas, – be jokių užuolankų prisistatė skambintojas.

Ditlevo vyresnis brolis niekada neskambindavo. Tuo metu, kai vyko Rorvigo žmogžudysčių tyrimas, Herbertas iš karto dėl to, kas įvyko, įtarė savo jaunėlį brolį, bet niekada niekam apie tai neprasitarė. Niekada neišreiškė savo įtarimų, niekada nesikišo į tą reikalą. Žinoma, tai nesustiprino jųdviejų jausmų vienas kitam.

Bet tų jausmų niekada nė nebuvo, nes jie nemylėjo vienas kito. Jausmai nederėjo prie Pramų šeimos stiliaus.

Bet Herbertas neliko nuošalyje ir rūpinosi, kad jo jaunėlis brolis iš balos išliptų sausas. Tikriausiai todėl, kad jo nesiliaujantys nuogąstavimai dėl skandalo nustelbė viską, net ir nemeilę. Baimė, kad viskas, ko jis iki šiol pasiekė ir kas jam buvo svarbu, netikėtai gali žlugti, vertė jį veikti.

Todėl Herbertas buvo idealus įrankis, kai Ditlevas svarstė, kaip nutraukti „Q" skyriaus atliekamą tyrimą.

Ir būtent dėl tos priežasties Herbertas paskambino.

– Noriu pranešti, kad „Q" skyrius vėl pilnu pajėgumu vykdo tyrimą. Negaliu tau pateikti detalesnės informacijos, nes mano žmogus komisariate sėdi uodegą pabrukęs. Bet kokiu atveju, skyriaus vadovas Karlas Mjorkas dabar žino, kad bandžiau daryti poveikį jo darbui. Atsiprašau, Ditlevai. Stenkis likti nepastebimas.

Dabar ir Ditlevas pajuto kylančią paniką.

Jis paskambino Torstenui Florinui kaip tik tą akimirką, kai mados magnatas suko iš savo stovėjimo vietos šalia kompanijos *Brand Nation.* Jis ką tik išgirdo naujienas apie Albeką ir lygiai taip pat, kaip Ditlevas ir Ulrikas, pagalvojo, kad tai Kimės darbas. Bet jis dar nežinojo, kad „Q" skyrius ir jo vadovas Karlas Mjorkas vėl vykdo tyrimą.

– Šūdų šūdas! Viskas eina tik blogyn ir blogyn, – šaukė jis piktai į telefoną.

– Gal nori atšaukti medžioklę? – paklausė Ditlevas.

Ilga tyla buvo iškalbinga.

– Nėra jokio reikalo. Lapė gali nudvėsti pati, – galiausiai atsakė Torstenas. Ditlevas galėjo įsivaizduoti, kas dedasi Torsteno galvoje. Be jokios abejonės, Torstenas ištisą savaitgalį praleido mė-

gaudamasis pamišusios lapės kančiomis. – Kad būtum matęs ją šįryt, – tarė jis. – Ji visiška pamišėlė. Bet leisk pagalvoti.

Ditlevas gerai pažinojo Torsteną. Šią akimirką jis išgyveno vidinę kovą tarp žudikiškų instinktų ir sveiko proto, dėl kurio jam pavyko pasiekti sėkmės profesiniame gyvenime ir būnant dvidešimties pradėti kurti mados imperiją. Po minutės jis tikriausiai murmės maldelę. Tai buvo kita jo asmenybės pusė. Jei negalėdavo pats išspręsti problemos, jis visada kreipdavosi į kažkokį dievą ar kažką panašaus.

Ditlevas įsikišo į ausis mobiliojo telefono ausines, įtempė arbaleto templę ir iš strėlinės išsitraukė dar vieną strėlę. Tada užtaisė ginklą ir nusitaikė į vieną prieplaukos polį, kuris liko nuo senosios dambos. Ant jo buvo ką tik nutūpęs paukštis ir įnirtingai nuo savo plunksnų valė jūros vandenį. Ditlevas įvertino atstumą ir vėją, tada palengva, tarsi pirštu glostytų kūdikio skruostą, paleido strėlę.

Paukštis žuvo akimirksniu. Pervertas strėlės jis pasviro, atbulas krito į vandenį ir liko plūduriuoti. Visą tą laiką Torstenas kitame laido gale murmėjo savo tylią maldą.

Sulig šiuo nuostabiu šūviu Ditlevui į galvą atėjo reikiamas sprendimas.

– Mes susitvarkysime, Torstenai, – tarė jis. – Suburk visą Somalį ir liepk jiems nuo šiol stebėti aplinką, kad Kimė nepraslystų pro akis. Tegul būna budrūs. Parodyk jiems Kimės nuotrauką. Pažadėk, kad tuo atveju, jei ką nors pamatys, jiems bus dosniai atlyginta.

– Aišku, – po trumpų svarstymų atsakė Torstenas. – O kaip dėl kitų medžiotojų? Negi leisim, kad sukiotųsi Krumas ir visi kiti bukagalviai?

– Apie ką tu kalbi? Koks skirtumas, kas sukiosis greta mūsų? Jei Kimė pasirodys netoliese, mums reikės liudininkų, kurie galės paliudyti, kad ją kliudė strėlės.

Ditlevas patapšnojo per arbaletą ir nužvelgė mažą baltą gniutulą, kuris pamažu tolo, nešamas bangų.

– Taip, – tarė jis romiu balsu, – Kimė iš tiesų labai laukiama. Pritari man, Torstenai?

Ditlevas neišgirdo atsakymo, nes nuo „Karakaso“ terasos garsiai šaukė jo sekretorė. Kiek jis galėjo įžiūrėti per tokį nemenką atstumą, ji mojo rankomis ir lietė jomis savo ausis.

– Man atrodo, kad kažkas bando su manimi susisiekti. Torstenai, atsijungiu. Susitiksime rytoj anksti ryte, gerai? Saugokis.

Abu baigė pokalbį vienu metu. Po sekundės jo telefonas vėl suskambo.

– Ar jūs ir vėl išjungėte skambučio laukimo funkciją, Ditlevai?

Tai buvo jo sekretorė. Dabar ji stovėjo ant ligoninės terasos ir nejudėjo.

– Neturėtumėte to daryti, nes tokiu atveju negaliu su jumis susisiekti. Turime šiokią tokią problemą. Ką tik užsuko vyras, kuris prisistatė esantis vyresniojo inspektoriaus pavaduotojas detektyvas Mjorkas, ir šniukštinėja visur. Ką mums daryti, Ditlevai? Pasikalbėsite su juo? Jis neparodė mums orderio, manau, kad jo netgi neturi.

Ditlevas juto tik ant jo veido nusėdančią sūrią jūros miglą. Daugiau nieko. Nuo pirmojo išpuolio praėjo daugiau kaip dvidešimt metų. Ir per visus šiuos metus nuolat kutenanti įtampa ir užslėptas nerimas veikė jį kaip vis didėjantis energijos šaltinis.

Bet šią akimirką jis nieko nejautė. Ir tai buvo negerai.

– Ne, nesikalbėsiu, – atsakė jis. – Pasakyk jam, kad manęs nėra.

Žuvėdra išnyko tamsiose bangose.

– Pasakyk, kad aš iškeliavęs. Ir pasirūpink, kad jis būtų išspirtas velniop.

35 SKYRIUS

Karlo pirmadienis prasidėjo jam snūstelėjus vos dešimt minučių.

Jis visą sekmadienį jautėsi praradęs orientaciją. Skrisdamas atgal į Daniją Karlas miegojo lyg užmuštas. Niurzgos stiuardesės neįstengė jo pažadinti. Jos turėjo išvilkti Karlą iš lėktuvo, po to oro uosto personalas, pasinaudojęs elektriniu vežimėliu, nuvežė jį pas medikus.

– Kiek, sakėte, *Frisium* tablečių išgėrėte? – klausinėjo jie. Bet jis ir vėl buvo spėjęs užmigti. O dabar atsitiko toks paradoksas, kad vos tik užmigęs savo lovoje tuoj pat spėjo pabusti.

– Kur šiandien buvai? – paklausė Mortenas Holandas, kai Karlas, svirduliuodamas lyg zombis, atžingsniavo į virtuvę. Netrukus ant stalo taurė atsirado greičiau nei kas nors būtų ištaręs „ne, ačiū". Prieš akis laukė ilga naktis.

– Turėtum susirasti draugę, – pareiškė Mortenas, pripildamas į taurę martinio. Laikrodis mušė keturias. Namo grįžo Džesperas ir taip pat pažėrė savo postringavimų apie meilę ir moteris.

Dabar Karlas žinojo, kad *Frisium* tabletės optimaliai veikia, kai yra geriamos mažomis dozėmis. Bet kokiu atveju, blogas ženklas,

kai meilės reikalais patarinėja pankams prijaučiantis šešiolikmetis ir užsislėpęs gėjus. Keisčiau būtų tik tada, jei savo trigrašį dar įkištų Džespero motina Viga. Karlas jau įsivaizdavo ją postringaujant ką nors panašaus į: „Kas nutiko, Karlai? Jei turi problemų dėl medžiagų apykaitos, turėtum išmėginti rausvąją radijolę. Tai geras vaistas visais atvejais.“

Komisariato priimamajame jis susitiko su Larsu Bjornu. Kolega taip pat atrodė gan prastai.

– Ramybės neduoda tie išpuoliai su lavonais šiukšlių konteineriuose, – paaiškino jis.

Jiedu linktelėjo už stiklo sėdinčiam pareigūnui ir nužingsniavo į kolonadą.

– Tu tikriausiai pastebėjai sutapimą, kad abiejų gatvių pavadinime yra žodis „didysis“? – paklausė Karlas. – Ar stebite kitas gatves?

– Taip, mes be paliovos stebime abi gatves. Civiliais drabužiais vilkinčios pareigūnės patruliuoja, tikimės prisivilioti užpuoliką. Dėl šios priežasties visiškai negalime skirti pareigūnų, kad padėtų tau tirti bylą. Bet tu turbūt jau žinai.

Karlas linktelėjo. Dabar jam tai visiškai nerūpėjo. Dėl skrydžio lėktuvu, kurio niekaip nebūtų galima įvardinti „svajonių skrydžiu“, jis jautėsi išsekęs, apdujęs ir išsiblaškęs. Tokią kelionę, kokią jis patyrė vykdamas į Ispaniją, būtų galima taikliai pavadinti „kelione į pragarą“.

Rouzė, plačiai šypsodamasi, pasitiko jį rūsio koridoriuje. Tai Karlą nemenkai erzino.

– Na, kaip sekėsi Madride? – Toks buvo pirmasis jos klausimas. – Ar turėjai laiko pašokti flamenko?

Jis paprasčiausiai neturėjo jėgų atsakyti.

– Nagi, Karlai. Ką ten matei?

Karlas įsmeigė į ją pavargusias akis.

– Ką mačiau? Išskyrus Eifelio bokštą ir Paryžių, taip pat vidinę savo akių vokų pusę, aš nieko daugiau nemačiau.

Ji ėmė prieštarauti. *Tai neįmanoma*, – tokią mintį buvo galima perskaityti iš jos žvilgsnio.

– Būsiu tiesmukas, Rouze. Jei dar kartą iškrėsi ką nors panašaus, netrukus galėsi vadintis buvusia „Q“ skyriaus kolege.

Karlas prasmuko pro Rouzę ir nužingsniavo link savo kėdės. Jis troško kuo greičiau užpakalį priglausti prie baldų apmušalų. Pasnaus tik keturias penkias valandas kėdėje, kojas užsikėlęs ant stalo, ir atsigaus. Tuo Karlas neabejojo.

– Kas vyksta? – pasigirdo Asado balsas, vos tik Karlas patogiai įsitaisė.

Jis gūžtelėjo pečiais. Nieko. Išskyrus faktą, kad jis tuoj pratrūks. Gal Asadas aklas, ar ką?

– Rouzė nusiminus. Ar buvai šiurkštus?

Karlas jau buvo beužsiplieskiantis, bet pamatė, kad Asadas laiko po pažastimi pasikišęs kažkokius dokumentus.

– Ką turi? – paklausė pavargusiu balsu.

Asadas atsisėdo ant vienos iš Rouzės nupirktų kėdžių, labiau primenančių metalinius monstrus.

– Jie dar nerado Kimės Lasen. Ieško visur, panašu, kad tai tik laiko klausimas.

– Ar yra kokių nors naujienų iš sprogimo vietos? Ar jie ką nors rado?

– Ne, nieko. Kiek man žinoma, jie darbus ten jau baigė. – Asadas išsitraukė dokumentus ir nužvelgė juos. – Susisiekiau su tais žmonėmis iš „Liostrupo tvorų“, – tarė Asadas. – Jie buvo labai, labai draugiški. Turėjo apklausinėti visą savo skyrių, kol galiausiai

rado žmogų, galintį papasakoti mums ką nors apie raktą nuo tvoros vartų.

– Gerai, – numykė užmerktomis akimis Karlas.

– Vienas iš jų darbuotojų pasiuntė šaltkalvį į Ingerselvo gatvę, kad jis padėtų kažkokiai poniai iš ministerijos. Ji užsakė kelis atsarginius raktus.

– Ar sužinojai, kaip atrodė ta moteris, Asadai? Kaip manai, ar galėjo būti Kimė Lasen?

– Ne, jiems nepavyko išsiaiškinti, kuris šaltkalvis ten buvo. Todėl nesužinojau, kaip atrodė moteris. Papasakojau visą istoriją žmonėms iš viršutinio aukšto. Gal jie norės žinoti, kas galėjo turėti galimybę patekti į susprogusį namą.

– Gerai, Asadai. Teisingai pasielgei. Taigi, nukirpsime šį siūlą.

– Kokį siūlą?

– Nesvarbu, Asadai. Kita tavo užduotis – paruošti tris atskiras bylas apie tris atskirus asmenis: Ditlevą, Ulriką ir Torsteną. Man reikia visos įmanomos informacijos. Apie mokestines ataskaitas, verslą, gyvenamąją vietą, šeimyninę padėtį ir panašiai. Tiesiog pamažu sukaupk bylų medžiagą.

– Nuo ko man pradėti? Aš jau turiu šiek tiek medžiagos apie juos visus.

– Gerai, Asadai. Ar turi dar kokios nors informacijos, kurią turėtume aptarti?

– Ten, viršuje, žmogžudysčių skyriuje, man liepė informuoti tave, jog iš Albeko mobiliojo telefono daug kartų buvo skambinta Ditlevui Pramui.

Žinoma, kad buvo.

– Gerai, Asadai. Vadinasi, šioje byloje yra sąsaja su šutvės nariais. Tai reiškia, kad yra pretekstas apsilankyti pas juos.

– Pretekstas? Kaip suprasti?

Karlas atsimerkė ir pažvelgė į dvi tamsiai rudas klausiančias akis. Nuoširdžiai kalbant, to jau per daug. Gal keli privatūs danų kalbos užsiėmimai padėtų bent kiek sumažinti kalbos barjerą. Kita vertus, yra pavojus, kad jis gali staiga pradėti kalbėti kaip tikras biurokratas.

– Ir dar, radau Klavsą Jepeseną, – pridūrė Asadas, kai Karlas neatsakė į jo klausimą.

– Gerai, Asadai. – Jis bandė prisiminti, kiek kartų jau spėjo pasakyti „gerai“. Nesinorėtų piktnaudžiauti. – Kur jis yra?

– Ligoninėje.

Karlas išsitiesė kėdėje. Kas *dabar*?

– Na, tu žinai, – tęsė Asadas, sau ant riešo parodydamas pjovimo judesį.

– Jėzau Kristau. Kodėl jis tai padarė? Ar išgyvens?

– Taip. Buvau ten. Nuvykau dar vakar.

– Gerai padirbėjai, Asadai. Ką dar išsiaiškinai?

– Nelabai turiu, ką pasakyti. Jis tiesiog silpnavalis.

Silpnavalis? Tik nereikia.

– Jis sakė, kad jau daugybę metų ketino tai padaryti.

Karlas papurtė galvą. Jokia moteris niekada nebuvo padariusi jam tokio poveikio. Deja.

– Ar jis norėjo dar ką nors papasakoti?

– Nemanau. Medicinos seserys išspyrė mane lauk.

Karlas nusišypsojo pavargusia šypsena. Tikriausiai Asado tai nebenustebino.

Staiga jo asistento veido mina pasikeitė.

– Šiandien mačiau naują žmogų trečiame aukšte. Manau, jis irakietis. Gal žinai, ką jis čia veikia?

Karlas linktelėjo.

– Taip, jis dabar vietoje Bako. Jis iš Riodovrės. Susipažinau su juo daugiaaukštyje ankstų sekmadienio rytą. Galbūt tu pažįsti jį. Jis – Samiras. Nepamenu pavardės.

Asadas kilstelėjo galvą. Jo putlios lūpos prasivėrė ir aplink akis susiformavo vos įžiūrimos raukšlės. Bet jos susidarė ne dėl šypsenos. Akimirką atrodė, lyg būtų mintimis kažkur nutolęs.

– Aišku, – tarė jis romiu balsu, lėtai linktelėdamas kelis kartus. – Bako pamaina. Vadinasi, jis čia dirbs?

– Manyčiau, kad taip. Ar kas nors negerai?

Staiga Asado mina tapo tokia kaip anksčiau. Veidas atsipalaidavęs. Jis vėl nerūpestingai žvelgė tiesiai į Karlą.

– Turi sugalvoti, kaip galėtum susidraugauti su Rouze. Ji tokia darbšti ir tokia... miela. Žinai, kaip ji pavadino mane šį rytą?

Žinoma, jis netrukus tai išgirs.

– Savo mėgstamiausiu beduinu. Kaip miela, tiesa? – Jis plačiai išsišiepė ir papurtė galvą, lyg būtų devintame danguje iš pasitenkinimo.

Panašu, kad gebėjimas pajusti jo atžvilgiu nukreiptą ironiją nebuvo stiprioji šio žmogaus pusė.

Karlas įkišo į rozetę savo mobiliojo telefono įkrovimo laidą ir įsistebeilijo į baltą rašymo lentą. Kitas žingsnis būtų tiesioginė pažintis su vienu ar keliais šutvės nariais. Asadas turės keliauti su juo, kad būtų liudininkas tam atvejui, jeigu jie išsiduotų.

Be to, Karlas turės susitikti ir su šutvės advokatu.

Karlas pasitrynė smakrą ir krimstelėjo iš vidaus savo skruostą. Koks sumautas reikalas su Krumo žmona. Pareikšti, kad Krumas turėjo romaną su jo žmona! Ar galima pasielgti dar idiotiškiau? Be jokios abejonės, bus daug sunkiau susitarti dėl susitikimo. Karlas pažvelgė į lentą, ant kurios buvo užrašytas advokato telefono numeris, ir surinko jį telefone.

– Agnetė Krum, – prisistatė atsiliepusi moteris.

Jis atsikrenkštė ir prabilo kur kas skardesniu balsu. Būti atpažintam labai svarbu, kai esi garsus. Visai kitas reikalas, kai nesi garsus.

– Ne, – atsakė ji. – Jis čia nebegyvena. Jei norite susisiekti su juo, patarčiau paskambinti jam į mobilųjį telefoną. – Ji liūdnu balsu padiktavo Krumo telefono numerį.

Karlas paskambino iš karto, bet buvo priverstas išklausyti Bento Krumo balso pašto žinutės įrašą. Sužinojo, kad Krumas išvykęs naujam sezonui paruošti savo jachtos, tačiau su juo bus galima susisiekti kitą dieną tuo pačiu numeriu, skambinant tarp devintos ir dešimtos valandos.

Kalės vaikas, – pagalvojo Karlas. Jis dar kartą paskambino Krumo žmonai. Ji informavo, kad jachta prišvartuota Rungstedo uoste.

Tai nė kiek nenustebino.

– Važiuojame pasivažinėti, Asadai. Ruoškis! – šūktelėjo jis per koridorių. – Tik dar paskambinsiu vienam žmogui. Gerai?

Jis surinko savo seno kolegos ir konkurento, su kuriuo anksčiau dirbo centrinėje nuovadoje, Branduro Isakseno telefono numerį. Pusiau Farerų salų, pusiau grenlandų kilmės, bet visu šimtu procentų širdyje save laikančio Šiaurės Atlanto regiono gyventoju. Jį visi vadino Harmo aikštės varvekliu.

– Ko nori? – paklausė šis.

– Norėčiau sužinoti apie tokią Rouzę Knudsen, kurią paveldėjau iš tavo skyriaus. Girdėjau, kad tarp tavęs ir jos centrinėje nuovadoje buvo šiokia tokia trintis. Gal gali papasakoti konkrečiau, kas įvyko?

Karlas nesitikėjo tokio siautulingo Branduro juoko.

– Tu esi tas, kuriam ji atiteko? – grėsmingai baubė Isaksenas. Jo juokas Karlui buvo lygiai toks pats neįprastas dalykas kaip ir

draugiškumo demonstravimas. – Pabandysiu trumpai nušviesti, – pradėjo jis. – Pirma, važiuodama atbula savo *Daihatsu*, ji apdaužė trijų savo kolegų automobilius. Tada savo šlapią arbatos puodelį pastatė ant viršininko rankraščio, skirto savaitės ataskaitoms. Įsakinėjo visoms nuovadoje dirbančioms merginoms. Reguliavo eismą visiems tyrėjams ir kišosi į jų darbą. Ir galiausiai, kiek supratau, per kalėdinį vakarėlį išdulkino du savo kolegas. – Šią akimirką atrodė, kad jis iš juoko nugrius nuo kėdės. – Ar tau ją paskyrė? Perspėju, neduok jai gerti.

Karlas atsiduso.

– Dar turi ką pasakyti?

– Taip, ji turi dvynę seserį, jos nėra identiškos, bet ji lygiai tokia pat keista.

– Aha, ir kas iš to?

– Na, palauk, kai ji pradės skambinėti Rouzei į darbą. Tau dar niekada neteko girdėti dviejų tiek daug tarškančių moterų. Trumpai sakant, ji nerangi, nesuvaldoma ir kartais ypač kaprizinga.

Kitaip tariant, Karlas neišgirdo nieko naujo, išskyrus tą dalį apie alkoholį.

Karlas baigė pokalbį ir įsmeigė akis į niekur, savo didelėmis ausimis bandydamas iššifruoti, kas vyksta Rouzės kabinete.

Jis atsistojo, tada išsliūkino į koridorių. Taip, ji kalbėjo telefonu.

Prislinko prie durų staktos ir nukreipė ausį tiesiai link atvirų durų.

– Taip, – kalbėjo ji švelniu balsu. – Taip, turi priimti. Hm, taip, žinoma. Tikrai...? Ką gi, labai miela... – Ji ir toliau kalbėjo panašiu tonu.

Tada Karlas įkišo galvą į tarpdurį ir pažvelgė į Rouzę veriančiu žvilgsniu. Tokiu, kuris visada duodavo reikiamą rezultatą.

– Sėdi čia ir šnekučiuojiesi su savo draugais? – šaltu tonu paklausė jis. Toks jo pareiškimas paikai merginai akivaizdžiai buvo netikėtas.

– Draugais? – paklausė ji, giliai kvėpuodama. – Hm, manau, kad juos iš tiesų būtų galima taip pavadinti. Kalbėjausi su vieno Teisingumo ministerijos skyriaus vadovu. Jis tenorėjo informuoti, kad jie gavo elektroninį laišką iš Oslo kriminalinės policijos. Giriamas mūsų skyrius ir sakoma, kad tai tikriausiai pats įdomiausias per pastaruosius dvidešimt metų Norvegijos kriminalistikos istorijoje nutikęs dalykas. O dabar ministerija tiesiog nori sužinoti, kodėl niekas nesiūlė tavo kandidatūros į policijos vyresniuosius inspektorius.

Karlas nurijo seiles. Nejau jie ir vėl pradeda visą tą nesąmonę? Jam tik betrūko grįžti atgal į mokyklą. Juodu su Markusu seniausiai atsisakė šios idėjos.

– Ir ką tu atsakei?

– Aš? Nukreipiau kalbą kita linkme. O ką, tavo manymu, man reikėjo pasakyti?

Gera mergaitė, – pagalvojo jis.

– Žinai, Rouze, – kreipėsi jis, sukaupdamas valią. Vaikinui, kilusiam iš tokio provincijos miestelio, kaip Brionderslevas, nebuvo lengva atsiprašyti. – Buvau su tavimi pernelyg šiurkštus. Pamirškim. Kelionė į Madridą, tiesą sakant, buvo gera. Turiu omeny, patirtas pramogas įvertinčiau aukštesniu nei vidutinis balas, bent jau taip manau dabar. Bet kokiu atveju, mačiau bedantį valkatą, man pavogė visas kreditines korteles, mažiausiai tūkstantį du šimtus mylių sėdėjau įsitvėręs nepažįstamai moteriai į ranką. Kitą kartą pirmiausia viską suderink su manimi. Gerai?

Ji nusišypsojo.

– Dar vienas dalykas, atėjęs man į galvą, Rouze. Ar kalbėjaisi su tarnaite, kuri skambino iš Kasandros Lasen namo? Neturėjau savo policininko ženklelio, jei pameni, todėl ji paskambino čia, kad pasitikslintų informaciją dėl mano tapatybės.

– Taip, kalbėjausi.

– Ji paprašė, kad apibūdintum mano išvaizdą. Gal pakartotum, ką jai atsakei?

Jos skruostuose susiformavo dvi išdavikiškos duobutės.

– Na, aš paprasčiausiai pasakiau, kad jei prieš ją stovi vyrukas, segintis rudos odos diržą ir avintis gerokai nuklaipytus keturiasdešimt šešto dydžio juodus batus, atrodo niekuo neišsiskiriantis iš minios, tuomet egzistuoja nemaža tikimybė, kad tai tu. O jeigu ji dar galinti įžiūrėti ant jo viršugalvio šviečiančią nedidelę plikę, primenančią du užpakalio žandus, tuomet tai, be jokios abejonės, tu.

Po velnių, ji visiškai negailestinga, – pagalvojo Karlas, brūkšteldamas savo plaukus atgal.

Jie surado Bentą Krumą prie 11 prieplaukos, sėdintį apmušalu trauktoje kėdėje, kuri buvo pastatyta ant jachtos laivagalyje esančios platformos. Be jokios abejonės, Krumo jachtos vertė gerokai viršijo jos šeimininko vertę.

– Štai ta jachta, V42, – nurodė vaikinas, kurį jie sutiko priešais tailandiečių restoraną, įsikūrusį prie promenados. Akivaizdu, kad jis išprusęs žmogus.

Nelengva įžvelgti, kokios mintys ėmė suktis Krumo galvoje, pamačius į baltąjį rojų įžengiantį teisingumo saugotoją, kuriam iš paskos sekė gerokai saulėje įdegęs Danijos tautinių mažumų atstovas, plonais kaip siūlai plaukais.

Kad ir kaip būtų, niekas ir nelaukė, kada jis ims reikšti savo profesinį protestą.

– Kalbėjausi su Valdemaru Florinu, – pradėjo Karlas. – Jis patarė man pasikalbėti su jumis. Florinas sakė, kad jūs esate kaip tik tas žmogus, kuris gali kalbėti šios šeimos vardu. Ar turite penkias minutes?

Bentas Krumas nusmaukė akinius nuo saulės sau virš kaktos. Kokio velnio jis apskritai juos pasiėmė, jei nebuvo saulės.

– Ne ilgiau kaip penkias minutes. Žmona laukia manęs namie.

Karlas plačiai nusišypsojo.

Tik nereikia meluoti, – bylojo jo šypsena. Bentas Krumas, patyręs ir suktas kaip žiurkė, akimirksniu tai pastebėjo. Tikriausiai ateityje jam vertėtų meluoti kur kas atsargiau.

– Judu su Valdemaru Florinu susipažinote 1986 metais, kai į Holbeko policijos nuovadą buvo atvežti jaunuoliai, įtariami įvykdę žmogžudystes Rorvige. Jis teigė, kad pora jaunuolių išsiskyrė iš kitų grupės narių, bet, jo žodžiais, jūs galėtumėte kur kas detaliau papasakoti apie tai. Ar žinote, ką jis turėjo omenyje?

Saulės šviesoje jis atrodė išblyškęs. Nepanašu, kad jo kūnas negamintų pigmento, bet išoriškai jis atrodė anemiškas. Išbalęs ir suvargęs nuo ilgametės praktikos ginant įvairiausius piktadarius. Karlas labai gerai tai suprato. Nėra labiau išblyškusio žmogaus visame pasaulyje už policininką, kurio pečius slegia neištirtų nusikaltimų našta, arba už advokatą, kurio pečius slegia pernelyg didelis išspręstų bylų skaičius.

– Sakote, išsiskyrė iš kitų? Manau, kad jie visi elgėsi vienodai. Puikūs, jauni žmonės, taip galėčiau juos apibūdinti. Savo vykdoma veikla vėliau jie tai įrodė. Ar taip nemanote?

– Na, – tarė Karlas, – nesu labai didelis ekspertas. Tačiau vienas iš jų persišovė tarpkojį ir mirtinai nukraujavo, kitas gyvena iš pajamų, kurias gauna farširuodamas moteris botoksu ir silikonu,

trečias pelnosi iš jaunų, nesubrendusių mergaičių, kurios šmirinėja pirmyn atgal podiumu, stebimos kitų žmonių, ketvirtas sėdi kalėjime, penktas įsitraukęs į verslą, kuris suteikia turtingiems žmonėms galimybę dar labiau praturtėti, skurdinant smulkiuosius investuotojus, o šeštasis daugiau kaip vienuolika metų gyvena gatvėje. Taigi, iš tiesų nelabai žinau, kaip turėčiau atsakyti į jūsų klausimą.

– Manau, kad jums nevertėtų tokių teiginių reikšti viešai, – atkirto Krumas, pasirengęs teismui pateikti ieškinį.

– Viešai? – paklausė Karlas, nužvelgdamas tikmedžiu, blizgiu stiklo pluoštu ir chromu puoštą laivą. – Ar gali būti kas nors mažiau vieša už šitą vietelę? – Jis ištiesė į šonus rankas ir nusišypsojo. Iš šalies tai galėtų pasirodyti kaip komplimentas. – O kaip dėl Kimės Lasen? – tęsė Karlas. – Argi ji neišsiskyrė iš kitų? Ar ne ji atliko svarbiausią vaidmenį šutvei vykdant savo nusikalstamą veiklą? Argi netiesa, jog Florinas, Dybolas Jensenas ir Pramas turi tam tikrų priežasčių pasirūpinti, kad ji tyliai dingtų nuo Žemės paviršiaus?

Bento Krumo kaktoje įsirėžė vertikalios raukšlės. Grožio jos tikrai nesuteikė.

– Leiskite priminti jums, kad ji *jau* pradingo. Savo valia, reiktų pažymėti!

Karlas pasisuko į Asadą.

– Užsirašei, Asadai?

Patvirtindamas šis pakėlė savo pieštuką.

– Ačiū jums, – padėkojo Karlas. – Tik tiek ir norėjome.

Jie atsistojo.

– Atsiprašau, ką jūs supratote? Ką jis užsirašė? Kas ką tik įvyko? – kamantinėjo Krumas.

– Na, jūs patvirtinote, kad šutvei rūpėjo Kimės Lasen dingimas.

– Ne, aš visiškai ne tai turėjau omenyje.

– Asadai, juk jis kaip tik tai turėjo omenyje, tiesa?

Mažasis žmogus energingai linktelėjo. Jis neabejotinai buvo lojalus savo viršininkui.

– Mes turime įvairiausių įrodymų, liudijančių, kad būtent šutvė Rorvige nužudė brolį ir seserį, – dėstė Karlas. – Ir aš kalbu ne tik apie Bjarnę Thogerseną. Taigi, tikriausiai dar susitiksime, pone Krumai. Jums taip pat teks susitikti su įvairiais žmonėmis, apie kuriuos, manau, teko girdėti, o gal ir ne. Bet kokiu atveju, jie visi yra įdomūs žmonės, kurių atmintis labai gera. Pavyzdžiui, Korio Bruno draugas Manfredas Slotas.

Krumas nieko neatsakė.

– Ir buvęs uždarosios mokyklos mokytojas Klavsas Jepesenas. Jau nekalbant apie Kailą Basetą, su kuriuo asmeniškai vakar kalbėjausi Madride.

Dabar Krumas neištvėrė.

– Palaukite, – paprašė jis, sugriebdamas Karlą už rankos.

Karlas pažvelgė kreivu žvilgsniu į ranką. Krumas paskubomis atitraukė ją.

– Taip, pone Krumai, – tarė Karlas, – mes žinome, kad jums atrėžtas pakankamai didelis kąsnis iš viso šutvės pyrago. Juk esate Pramo privačios „Karakaso“ klinikos valdybos pirmininkas. Jau vien tai pateisina faktą, kodėl galite leisti laiką tokioje prabangioje aplinkoje. – Jis rankos mostu parodė į daugybę restoranų, įsikūrusių prieplaukoje ir Eresundo sąsiauryje.

Nebuvo jokios abejonės, kad netrukus Bentas Krumas susisieks su atitinkamais asmenimis, kad praneštų jiems karštas naujienas.

Ir tada šutvės nariai galės kaip reikiant pasirengti Karlo vizitui.

Asadas ir Karlas įžengė į „Karakasą“ tartum porelė savimylų, kuriems prieš riebalų nusiurbimo procedūrą maga pasižvalgyti po kliniką. Žinoma, priimamojo registratorė juos sustabdė, bet Karlas ryžtingai judėjo link administracinių patalpų.

– Kur yra Ditlevas Pramas? – galiausiai radęs ženklą, ant kurio buvo užrašyta „DITLEVAS PRAMAS, GENERALINIS DIREKTORIUS“, paklausė jis sekretorės.

Ji jau laikė rankoje telefoną, pasirengusi skambinti apsaugos darbuotojams. Karlas kyštelėjo jai po nosimi savo policininko ženklelį ir nusišypsojo moteriai tokia šypsena, kuri net Karlo motinai, tvirtai ant žemės stovinčiai ir į pasaulį žvelgiančiai realisto akimis, pasirodytų be galo žavi.

– Atleiskite už įsiveržimą, bet mes turime pasikalbėti su Ditlevu Pramu. Jei būsite maloni ir pakviesite jį, nuo to bus geriau jam ir mums.

Bet sekretorė neužkibo.

– Deja, jis šiandien išvykęs, – atsakė ji griežtu tonu. – Gal pageidautumėte užsirašyti susitikimui? Galiu užrašyti spalio 22 dieną, po dviejų penkiolika. Ar jums tiktų?

Panašu, kad šis vizitas nueis šuniui ant uodegos, jie negalės pasikalbėti su Pramu. Gaila.

– Ačiū. Mes paskambinsime, – atkirto Karlas, paskui save nusivesdamas Asadą.

Be jokios abejonės, ji perspės Pramą dėl jų vizito. Ji jau spėjo išeiti į terasą, rankoje laikydama savo mobilųjį telefoną. Ta mergelė tikrai ne iš kelmo spirta.

– Mus atsiuntė čia, – eidamas pro priimamojo registratorę pareiškė Karlas. Jis rodė į palatas, kuriose guli pacientai prieš ir po operacijų.

Budrios akys nusekė Karlą ir Asadą. Jiedu draugiškai linkčiojo pavymui.

Praėję pro chirurginio skyriaus palatas abu vyrai stabtelėjo ir įsmeigę akis laukė, gal netyčia pasirodys Pramas. Tada pražingsniavo pro kelis privačius kambarius, iš kurių sklido klasikinė muzika. Galiausiai pasiekė pagalbines patalpas. Jose rado ne taip prašmatniai atrodančius žmones, vilkinčius ne itin prestižines darbines uniformas.

Jie linktelėjo virėjams ir galiausiai įsliūkino į skalbyklą. Čia rado daugybę iš Azijos kilusių moterų, kurias išgąsdino toks netikėtas jųdviejų vizitas.

Karlas spėjo, jog šių moterų per valandą čia neliktų nė kvapo, jei Pramas sužinotų, kad jiedu lankėsi šiose patalpose.

Grįždamas Asadas buvo labai ramus. Tik privažiavus Klampenborgą jis paklausė Karlo:

– Kur tu keliautum Kimės Lasen vietoje?

Karlas gūžtelėjo pečiais. Kas žino? Šiaip ar taip, ji buvo nenuspėjama. Akivaizdu, kad ji puikiai moka savo gyvenimo kelią pasukti tokia linkme, kokios jai reikia. Ji gali būti bet kur.

– Mudu esame tos pačios nuomonės, kad Kimei buvo labai svarbu, jog Albekas jos neieškotų. Turiu omenyje, ji ir kiti šutvės nariai nebuvo geriausi *bičai*.

– Geriausi bičiuliai, Asadai. Bičiuliai.

– Žmogžudysčių skyrius teigia, kad Albekas šeštadienio vakarą laiką leido kažkokiame *Damhuskroen* naktiniame klube. Ar sakiau apie tai?

– Ne, bet aš jau girdėjau.

– Ir jis išėjo su moterimi, taip?

– To negirdėjau.

– Tai reiškia, kad jei Kimė nužudė Albeką, jie tikriausiai nėra patenkinti. Turiu omenyje kitus iš šutvės.

Švelniai tariant, „nepatenkinti“.

– Taigi, dabar tarp abiejų pusių paskelbtas karas.

Karlas tingiai linktelėjo. Paskutinės dvidešimt keturios valandos buvo tikrų tikriausias išbandymas ne tik jo galvai, bet ir nervų sistemai. Netikėtai apsunko koja, net spausti greičio pedalą buvo per sunku.

– Nemanai, kad ji turėtų vykti į namą, kuriame radai dėžutę, kad galėtų susirinkti įkalčius? Kad galėtų apkaltinti šutvę?

Karlas lėtai linktelėjo. Taip, tai vienas iš variantų. Bet jo galvoje sukosi kita mintis – sustoti pakelėje ir bent kelias akimirkas pasnausti.

– Gal mums vertėtų ten nuvažiuoti? – savo svarstymų srautą užbaigė Asadas.

Namas buvo tamsus, durys užrakintos. Jie kelis kartus pamaigė durų skambutį. Radę telefono numerį paskambino. Girdėjo viduje birbiantį telefoną, bet niekas neatsiliepė. Buvo beprasmiška bandyti dar kartą. Bet kokiu atveju, Karlas neturėjo jėgų jokiems sudėtingesniems veiksmams. Dėl Dievo meilės, juk niekas nedraudžia vyresnio amžiaus moterims leisti laiką ne namuose.

– Eime, – paragino Karlas. – Vairuosi tu, kad galėčiau pasnausti.

Kai Karlas ir Asadas atvažiavo į komisariatą, Rouzė rinkosi savo daiktus. Ji norėjo eiti namo ir nesirodyti darbe ateinančias dvi dienas. Kadangi sunkiai dirbo visą penktadienio naktį, šeštadienį ir dalį sekmadienio, Rouzė jautėsi visiškai išsekusi.

Karlas jautėsi lygiai taip pat.

– Beje, – tarė ji, – susisiekiau su Berno universitetu. Jie rado Kirsten-Mary Lasen bylą.

Akivaizdu, kad Rouzė įvykdė visas užduotis pagal sąrašą, – pagalvojo Karlas.

– Šveicarijoje ji buvo gera studentė. Jie teigė, kad dėl Kirsten-Mary nebuvo jokių problemų. Remiantis įrašais apie ją, galima teigti, kad laikas, kurį ji praleido Šveicarijoje, buvo iš tiesų sėkmingas, išskyrus tą nelaimingą atsitikimą, kai slidinėdamas žuvo jos vaikinas.

– Nelaimingas atsitikimas slidinėjant?

– Taip. Moteris iš kanceliarijos teigė, kad tas atvejis buvo keistokas. Ta istorija sulaukė nemažai dėmesio. Jos vaikinas buvo pakankamai patyręs slidininkas. Bet tikrai ne pramuštgalvis, sliuogiantis greitajam nusileidimui neparuoštomis trasomis, kuriose gausu stačių uolų.

Karlas linktelėjo. Pavojingas sportas.

Jis sutiko Moną Ibsen policijos komisariato kieme. Ji per petį buvo persimetusi milžinišką krepšį. Mona pažvelgė į Karlą tokiu žvilgsniu, kuris leido jam suprasti, kad Karlo pagalbos jai nereikia.

– Rimtai svarstau apie galimybę pasiimti Hardį pas save, – pratarė jis tarp kitko. – Bet, mano manymu, pernelyg mažai žinau apie tai, kokį psichologinį poveikį visa tai gali jam padaryti. Taip pat mums, namiškiams.

Jis pažvelgė į ją pavargusiomis akimis. Toks ėjimas buvo teisingas, nes kai Karlas pasiūlė Monai pavakarieniauti ir aptarti, kokios galimos tokio rimto sprendimo pasekmės, moters atsakymas buvo teigiamas.

– Na, manau, kad galėtume pavalgyti, – sutiko ji, nusišypsodama Karlui tokia šypsena, nuo kurios vyrui pilve ėmė skraidyti drugeliai. – Kaip tik dabar esu alkana.

Karlas neteko žado. Jis nežinojo ką atsakyti. Jis paprasčiausiai pažvelgė jai į akis, vildamasis, kad jo žavesys atliks savo darbą.

Jiedu pietavo valandą. Per tą laiką Monos Ibsen pasipriešinimas palaipsniui atlėgo. O Karlas pajuto tokį palaimingą palengvėjimą ir atsipalaidavimą, jog ėmė ir užmigo, nuleidęs galvą į lėkštę tarp nugarinės ir brokolių.

36 SKYRIUS

Pirmadienio rytą balsai tylėjo.

Kimė atsibudo ir sumišusi apsidairė po savo senąjį miegamąjį. Jos galva buvo tuščia. Akimirką Kimė pagalvojo, kad jai vėl trylika ir ji pramiegojo pamokas. Kiek kartų ji buvo išspirta iš namų alkana, lydima tėvo ir Kasandros riksmų ir durų trankymo? Kiek kartų ji sėdėjo klasėje Ordrupe gurgiančiu pilvu ir svajojo ištrūkti kažkur toli?

Tada ji prisiminė, kas atsitiko vakar. Išsprogusias ir negyvas Kasandros akis.

Ji vėl pradėjo niūniuoti savo senąją dainą.

Apsirengusi nusinešė savo ryšulėlį žemyn, paskubomis nužvelgė svetainę ir Kasandros lavoną, tada prisėdo virtuvėje, pašnibždomis pasakodama savo mažylei, ką jiedvi galėtų suvalgyti.

Taip jai besėdint suskambo telefonas.

Ji kilstelėjo pečius ir dvejodama pakėlė ragelį.

– Taip? – atsiliepė ji kimiu balsu. – Su jumis kalba Kasandra Lasen. Su kuo turiu garbę kalbėtis?

Ji sulig pirmu žodžiu atpažino skambinančio žmogaus balsą. Tai buvo Ulrikas.

– Atleiskite, kad neprisistačiau, jūs kalbate su Ulriku Dybolu Jensenu. Tikriausiai pamenate mane? – paklausė jis. – Ponia Lasen, mes manome, kad Kimė ketina jus aplankyti. Tokiu atveju paprašytume elgtis atsargiai ir pranešti apie jos apsilankymą vos tik įžengs pro duris.

Kimė pažvelgė pro virtuvės langą. Jeigu jie pasirodytų iš tos pusės, nepamatytų jos, stovinčios už durų. O peiliai Kasandros virtuvėje buvo neprasti. Jais galima pjaustyti bet ką.

– Ponia Lasen, manau, kad pamačiusi ją turėtumėte būti labai atsargi. Elkitės su ja maloniai. Įsileiskite į vidų ir sulaikykite. Tada paskambinkite mums. Atvyksime jums į pagalbą. – Jis atsargiai nusijuokė, stengdamasis, kad jo žodžiai skambėtų įtikinamai. Bet Kimei nereikėjo jokių įtikinimų. Ji žinojo, kad visi pasaulio vyrai būtų bejėgiai padėti Kasandrai Lasen, nes jos kelyje pasipainiojo Kimė. Tai jau buvo įrodyta.

Ulrikas padiktavo jai tris mobiliųjų telefonų numerius, kurių Kimė nežinojo. Ditlevo, Torsteno ir Ulriko.

– Esu labai dėkinga jums, kad perspėjote, – padėkojo ji. Ir Kimė išties buvo labai dėkinga. Juk gavo visų trijų telefonų numerius. – Ar galiu paklausti, kur esate? Ar jūs galėsite greitai atvykti pas mane, jei to prireiktų? Gal man verčiau paskambinti policijai?

Ji regėjo Ulriko veidą. Didesnį susirūpinimą tikriausiai šią akimirką jam galėtų sukelti tik koks nors krachas Volstrite. Policija! Grėsmingas žodis tokioje situacijoje.

– Ne, manau, kad galėtume išsiversti ir be jos, – patikino jis. – Policija atvyktų pas jus tik per valandą. Jei jie apskritai surea-

guotų į jūsų pagalbos šauksmą. Tokia šiandienos realybė, ponia Lasen. Ne taip, kaip senais laikais. – Jis išleido kelis pašaipius garsus, kad galėtų įtikinti ją abejotinu policijos veiksmingumu. – Mes esame netoli jūsų, ponia Lasen. Šiandien dirbame, bet rytoj būsime Torsteno Florino valdose, o jos yra Ejlstrupe. Medžiosime netoli Gribskovo miško, tenykštės giraitės yra jo valdų dalis. Turėsime savo mobiliuosius telefonus. Paskambinkite mums ir atvyksime pas jus dešimt kartų greičiau už policiją.

Ejlstrupe, Florino valdose. Tokie buvo jo žodžiai. Ji puikiai žinojo tą vietą.

Ten bus jie, visi trys kartu. Geriau ir būti negali.

Taigi, nebuvo reikalo skubėti.

Kimė neišgirdo, kaip atsidarė paradinės namo durys. Bet išgirdo šūktelint moterį.

– Labas, Kasandra! Tai aš. Laikas keltis! – Sugriaudėjo balsas, sudrebindamas lango stiklus. Kimė sustingo.

Koridoriuje buvo ketverios durys. Vienos vedė į virtuvę, kitos – į tualetą, kuriame dabar sėdėjo Kimė, dar vienos į valgomąjį (iš kurio galima patekti į „mano kambarį“, kaip jį visada vadindavo Kasandra, kuriame šiuo metu gulėjo jos sustingęs kūnas) ir vienos į rūsį.

Jei moteriai brangus jos gyvenimas, turėtų rinktis bet kurias duris, išskyrus tas, kurios veda į valgomąjį ir svetainę.

– Labas! – riktelėjo Kimė, truktelėdama aukštyn savo apatines kelnaites.

Ji išgirdo, kaip anapus tualeto durų kažkas sustojo. Kai Kimė atidarė duris, į ją žvelgė dvi sumišusios akys.

Kimė nepažinojo moters. Sprendžiant iš mėlynos spalvos chalato ir prijuostės, kurią ji rišosi, buvo galima manyti, jog ji pagalbininkė namuose arba ūkvedė.

– Laba diena. Aš esu Kirsten-Mary Lasen, Kasandros dukra, – prisistatė Kimė, ištiesdama ranką. – Deja, bet Kasandra serga. Ją paguldė į ligoninę, todėl šiandien mums nereikės jūsų paslaugų.

Ji stvėrė dvejojančios ūkvedės ranką.

Be jokios abejonės, jai buvo tekę girdėti Kimės vardą. Moteris paskubomis ir netvirtai paspaudė ranką, akių nenuleisdama nuo Kimės.

– Šarlotė Nielsen, – atsakė ji šaltai, žvilgterėdama Kimei per petį į valgomąjį.

– Manau, mano motina grįš namo trečiadienį arba ketvirtadienį. Tada jums paskambinsiu. Kol jos nebus, tvarkysiu namus pati. – Tardama žodį „motina“ Kimė jautėsi keistai. Tai žodis, kurio, kalbėdama apie Kasandrą, ji niekada nevartojo. Bet dabar jis buvo neišvengiamas.

– Matau, kad čia šiek tiek netvarkinga, – pastebėjo tarnaitė, mesdama žvilgsnį į Kimės paltą, kuris buvo užmestas ant koridoriuje stovinčios Liudviko XVI epochos kėdės. – Manau, kad mažumėlę čia aptvarkysiu. Vis tiek turėjau čia praleisti visą dieną.

Kimė užstojo į valgomąjį vedančias duris.

– Na, labai malonu iš jūsų pusės, bet ne šiandien. – Ji uždėjo ranką moteriai ant peties ir stumtelėjo ją link palto.

Išeidama moteris neatsisveikino. Iš nuostabos jos antakiai buvo aukštai pakelti.

Verčiau kuo greičiau atsikratyti senės, – tarė sau Kimė, svarstydama, kas geriau – iškasti kapo duobę ar sukapoti kūną. Jei ji arba Kasandra turėtų automobilį, Kimė kūną nuvežtų į vieną jai žinomą ežerą Zelandijoje. Ten, be jokios abejonės, atsirastų vietos dar vienam lavonui.

Tada ji stabtelėjo, įsiklausė į balsus ir prisiminė, kad rytoj laukia ypatinga diena.

Kam veltis į visus tuos nemalonumus? – klausė jie. – *Rytój ta diena, kai viskas ir visi bus vienoje vietoje.*

Ji jau ketino lipti į antrą aukštą, kai išgirdo pažyrant stiklus.

Po kelių sekundžių stovėjo svetainėje, dalykiškai įvertindama situaciją. Jei ūkvedė viską suprato, ji irgi netrukus gulės šalia Kasandros, o jos veide švies lygiai tokia pati apstulbusi mina.

Geležinis strypas, kuriuo moteris išmušė duris, prašvilpė palei Kimės galvą.

– Tu nužudei ją, pamišėle! Tu nužudei ją! – ji šaukė be perstojo, o iš akių upeliais liejosi ašaros. Po galais, kaip žmogus gali būti šitaip atsidavęs tokiai didžiausiai pasaulio puvenai kaip Kasandra? Tai buvo visiškai nesuprantama.

Kimė atatupsta atsitraukė link židinio ir vazų.

Nori grumtis? – pagalvojo ji. – *Ką gi, tada atėjai ten, kur reikia.*

Smurtas ir tvirta valia eina koja kojon. Kimė tai labai gerai žinojo. Tas dvi gyvenimo tiesas ji puikiai įsisavino.

Ji čiupo *art deco* stiliaus žalvarinę statulėlę ir pasvėrė ją rankoje. Deramai ją švystelėjus, grakščios statulėlės rankos galėtų prakirsti bet ką. Žmogaus kaukolė – ne išimtis.

Kimė nusitaikė ir metė. Apimta šoko stebėjo, kaip moteris geležiniu strypu numuša statulėlę į šoną.

Statulėlė įsmigo giliai į sieną. Kimė atsitraukė atatupsta prie durų, vildamasi, kad jai pavyks vikriai pasiekti antrą aukštą, kuriame gulėjo jos pistoletas su nuimtu saugikliu, paruoštas

šauti. Jei pavyktų netrukdomai iššauti, ši pasipūtusi kvailė, metusi iššūkį Kimei, galėtų pasitikti savo lemtį.

Bet moteris nesekė jai iš paskos. Kimė girdėjo žingsnių per stiklą sukeltą girgždesį ir aimanas – daugiau nieko.

Kimė vėl prisėlino prie svetainės durų. Pažvelgusi pro mažumėlę pravertas duris ji pamatė ant kelių šalia bedvasio Kasandros kūno klūpinčią tarnaitę.

– Ką ta pabaisa jums padarė? – šnabždėjo moteris. Galbūt ji netgi verkė.

Kimė suraukė antakius. Per visą laiką, kiek jiems teko užpuldinėti žmones, ji niekada nesusidūrė nė su mažiausiu sielvartu. Siaubu ir šoku taip, bet tas romus sielvarto jausmas jai buvo žinomas tik iš savo skaudžios patirties.

Kimė plačiau pravėrė duris, kad galėtų geriau įsižiūrėti. Vos tik sugirgždėjo durys, akimirksniu priešais ją pasirodė moters galva.

Staiga moteris puolė ją, aukštai sau virš galvos pakėlusi geležinį strypą. Kimė užtrenkė duris. Netekusi žado ji pasileido laiptais į antrą aukštą, kur norėjo pasiimti pistoletą. Ji ketino kuo greičiau baigti. Neketino žudyti moters, tik surišti ją ir suvaržyti jos judesius. Ne, ji nenušaus jos. Tiesiog to nepadarys.

Kimei skuodžiant laiptais, už nugaros sukliko moteris ir sviedė geležinį strypą Kimei į kojas. Kimė tėškėsi veidu į laiptų aikštelės grindis.

Ji atsikvošėjo vos per sekundę, bet to neužteko. Kresna, pakankamai jauna moteris atsistojo šalia jos ir prispaudė geležinį strypą Kimei prie gerklės.

– Kasandra dažnai kalbėdavo apie tave, – prabilo ji. – Ji vadindavo tave „mažąja pabaisa“. Manai, man buvo malonu

išvysti tave koridoriuje? Iš karto pamaniau, kad jei jau esi čia, vadinasi, reikia laukti kokių nors nemalonumų. – Ji įkišo ranką sau į chalato kišenę ir išsitraukė gerokai nutrintą *Nokia* telefoną. – Yra toks policininkas, Karlas Mjorkas. Jis ieško tavęs. Žinojai? Turiu išsisaugojusi jo telefono numerį. Jis asmeniškai įteikė man savo vizitinę kortelę. Kaip manai, ar mums vertėtų suteikti jam galimybę atvykti čia ir pasikalbėti su tavimi?

Kimė papurtė galvą. Ji bandė apsimesti ištikta šoko.

– Aš nekalta dėl Kasandros mirties. Ji užspringo vynu, kol mes sėdėjome ir šnekučiavomės. Tai buvo siaubinga nelaimė.

– Kurgi ne. – Buvo akivaizdu, kad moteris ja netiki. Ji be jokio gailesčio įrėmė koją Kimei į krūtinę ir dar tvirčiau prispaudė strypo galu jos gerklę, tuo pat metu ieškodama Karlo Mjorko telefono numerio. Ji beveik kiaurai pervėrė Kimės kaklą. – Lažinuosi, kad nieko nedarei, kad jai padėtum. Teisingai, šliundra? – tęsė moteris. – Neabejoju, kad policija norės apklausti tave. Tik nemanyk, kad išsisuksi. Viską, ką tu padarei, galima perskaityti tavo veide. – Ji susijuokė. – Tu sakei „ją paguldė į ligoninę“, kad būtum mačiusi, kaip atrodei, kai ištarei tuos žodžius.

Šarlotė surado reikiamą telefono numerį. Bet tą akimirką Kimė spyrė bato kulnu jai į kirkšnį, po to dar kartą. Paklaikusiomis akimis į ją žvelgusi tarnaitė atleido strypą ir susmuko lyg maišas, tarsi kas būtų sulaužęs jai stuburą.

Kimė neištarė nė žodžio. Mobiliajame telefone pasigirdo garsinis numerio rinkimas. Tada Kimė smogė kulnu moteriai į blauzdą. Nuo smūgio moteris paleido iš rankų telefoną ir

šis tėškėsi į sieną. Kimė truktelėjo visu kūnu atgal, išsilaisvindama nuo geležinio strypo, nes moteris nebepajėgė jo tvirtai laikyti. Galiausiai Kimė atsistojo ir sugriebė strypą.

Kimei pavyko per mažiau kaip penkias sekundes atgauti pusiausvyrą.

Kol perkreiptu nuo pykčio veidu moteris stengėsi atsistoti, Kimė kurį laiką stovėjo užgniaužusi kvapą.

– Nenuskriausiu tavęs, – paaiškino Kimė. – Aš tik pririšiu tave prie kėdės.

Bet moteris papurtė galvą ir užlenkusi ranką sau už nugaros įsikibo į turėklus. Ji aiškiai ieškojo kažko, nuo ko galėtų atsistumti. Jos akys lakstė į šalis. Moteris nebuvo pasirengusi pasiduoti.

Staiga Šarlotė ištiesė rankas ir stvėrė Kimę už gerklės, suleisdama į ją nagus. Kimė atatupsta atsitraukė prie šalia laiptų esančios sienos ir sulenkusi vieną koją atsispyrė nuo sienos. Tai leido jai visa jėga stumtelėti moterį. Toji atbula trenkėsi į turėklą ir persisvėrė, pakibdama per penkis jardus virš akmeninių koridoriaus grindų.

Kimė šaukė, kad tarnaitė liautųsi priešinusis, bet moteris neklausė. Todėl Kimė atsitraukė kiek atgal ir galva taranavo moterį. Akimirką jos sąmonė aptemo, bet galiausiai sveikas protas sugrįžo. Tada Kimė atsimerkė ir persisvėrė per turėklus.

Moteris gulėjo ant marmurinių grindų tarsi nukryžiuota, į šonus atmestomis rankomis ir sukryžiuotomis kojomis. Ji visiškai nejudėjo. Tarnaitė buvo negyva.

Kimė dešimt minučių pasėdėjo ant koridoriuje stovinčios kėdės, žiūrėdama į persikreipusį lavoną. Pirmą kartą gyvenime ji matė auką tikrąja to žodžio prasme: žmogų, kuris norėjo ir

turėjo visas teises gyventi. Kimė nustebo, kad dar niekada gyvenime nejuto tokio jausmo. Jis Kimei visiškai nepatiko. Vidiniai balsai priekaištavo jai už tokias mintis.

Tada pasigirdo durų skambutis. Ji girdėjo juos šnekantis. Berods, du nekantraujančius vyrus. Jie beldė į duris. Po akimirkos suskambo telefonas.

Jeigu jie apeis aplink namą, pamatys išlaužtas duris. Būk pasirengusi bėgti į antrą aukštą pasiimti pistoleto, – ragino save. – *Ne, daryk tai dabar.*

Ji vos keliais begarsiais žingsniais užlėkė į antrą aukštą, susirado pistoletą ir grįžo į laiptų aikštelę. Tada nusitaikė pistoletu, ant kurio buvo pritvirtintas garso duslintuvas, į paradines duris. Jei vyrai užeis į vidų, jiems nebus lemta išeiti iš čia gyviems.

Bet jie nužingsniavo šalin. Pro langą šalia laiptų aikštelės ji matė juos nueinančius prie savo automobilio.

Aukštą vyrą, žirgliojantį dideliais žingsniais, ir mažą, tamsaus gymio vyruką, šlepsintį šalia.

37 SKYRIUS

Vakar dienos vakaras baigėsi siaubingai. Karlui prieš akis tebestovėjo vaizdas, kaip Mona Ibsen kvatoja susiėmusi už pilvo iš jo nuostabos kupino veido, aplipusio svogūnais. Jis niekaip nesiliovė graužęsis dėl patirtos gėdos. Lygiai tokia pat nepatogi situacija, kaip pastebėti, kad prasidėjo mėnesinės pasinaudojus potencialaus meilužio tualetu.

O Dieve, kaip man išsipainioti iš šios situacijos? – pagalvojo jis, prisidegdamas rytinę cigaretę.

Tada pamažu susikaupė. Gal šiandien jis galės pateikti prokurorams galutinę, lemiamą informaciją, kurios jiems reikėjo, kad galėtų išduoti arešto orderį? Auskaras iš Lindelso užutėkio, kiti daiktai iš dėžutės – šių įrodymų neabejotinai turėtų užtekti, norint imtis ryžtingų veiksmų. Be to, egzistavo sąsaja tarp Albeko ir Pramo, tai reiškia, kad sąsaja buvo ir su kitais šutvės nariais. Karlui buvo nusispjauti, kokiu pagrindu jis sugebės prisivilioti juos apklausai. Kai tik jie bus jo rankose, Karlas privers juos kalbėti apie tai, kas aktualu.

Viskas prasidėjo nuo dviejų žmogžudysčių tyrimo, kuris gali apnuoginti ir kitus nusikaltimus. Galbūt netgi žmogžudystes.

Jam reikėjo akistatos su šutvės nariais. Galimybės užduoti klausimus, kurie priverstų panikuoti, gal net sukeltų nesantaiką tarp jų. Jeigu apklausos negali surengti areštinėje, tuomet ją reikėtų surengti jų pačių aplinkoje.

Sunkiausia užduotis buvo atrasti silpniausią grandį. Nuo kurio jis turėtų pradėti? Žinoma, kad nuo Bjarnės Thogerseno. Bet ilgus metus pragyvenęs kalėjime jis išmoko laikyti liežuvį už dantų. Be to, jis sugebėjo išsaugoti sveiką kailį tūnodamas už grotų. Gali būti, kad Thogersenas apskritai nesutiks kalbėtis apie tai, kuo buvo apkaltintas ir nuteistas. Jei Karlas ir Asadas nori iš jo ką nors išpešti, jiems reikės akivaizdžių įrodymų, kad buvo įvykdyti ir kiti nusikaltimai.

Ne, Bjarnė negali būti pirmasis. Kas tada? Torstenas Florinas, Ulrikas Dybolas Jensenas ar Ditlevas Pramas? Kurį iš visų trijų būtų galima lengviausiai palaužti?

Norėdamas tai išsiaiškinti jis visų pirma turės su kiekvienu iš jų susitikti asmeniškai. Karlo intuicija šnibždėjo, kad tai padaryti bus nelengva. Vakarykštis nevykęs apsilankymas Pramo ligoninėje kaip tik tai įrodė. Be abejo, Pramas žinojo apie jų apsilankymą nuo tos akimirkos, vos tik jie pasirodė ligoninėje. Galbūt jis buvo netoliese, o gal ir ne. Bet kokiu atveju, jis žinojo, kad jie ten lankėsi.

Ir jis liko šešėlyje.

Ne, jei Karlas nori priversti kurį nors iš šių vyrų kalbėti, turės juos užklupti netikėtai. Štai kodėl tą rytą juodu su Asadu savo darbą pradėjo taip anksti.

Torstenas Florinas bus pirmasis. Šis žingsnis nebuvo spontaniškas, o gerokai apgalvotas. Vertinant įvairiais aspektais jis tikrąja to žodžio prasme atrodė silpniausias. Nes buvo laibos figūros ir jo profesija buvo ganėtinai moteriška. Iš jo pasisakymų spaudoje

apie madą buvo galima susidaryti įspūdį, kad jis yra įžeidus ir kartu pažeidžiamas. Jis išsiskyrė iš kitų.

Po dviejų minučių Karlas privažiuos prie trikampės aikštės Vesterbro rajone, kur jo laukia Asadas. Ir, tikėtina, per pusvalandį jie spės nuvažiuoti iki Florino valdų, esančių Ejlstrupe. Šiuo savo vizitu jie sukels Florinui rimtų keblumų.

– Surinkau visą įmanomą informaciją apie visus šutvės narius, – informavo Asadas, įsitaisęs keleivio vietoje šalia Karlo. – Štai Torsteno Florino byla. – Kai išvažiavę iš miesto jie judėjo į Liungbiu vedančiu greitkeliu, Asadas išsitraukė iš krepšio aplanką. – Florino namas panašus į tvirtovę, – tęsė Asadas. – Jis įsirengęs milžiniškus metalinius vartus, kurie pastoja į jo valdas vedantį kelią. Skaičiau, kad jo valdose vykstant vakarėliams, žmonių automobiliai į vidų yra įleidžiami po vieną. Ir tai, tiesą sakant, joks pramanas.

Pasukęs galvą, Karlas pažvelgė į spalvotai atspausdintą informacinę medžiagą. Jam buvo sunku ką nors įžiūrėti, nes tuo pačiu metu turėjo nenuleisti akių nuo siauro kelio, kuris driekėsi pro Gribskovo mišką.

– Pažvelk, Karlai. Šioje iš lėktuvo darytoje nuotraukoje viskas aiškiai matosi. Čia yra Florino valdos. Viskas, išskyrus seną pastatą, kuriame jis gyvena, ir štai šį medinį namą, – jis patapšnojo pirštu per kažkokį tašką žemėlapyje, – buvo pastatyta 1992 metais, įskaitant šį milžinišką pastatą ir visus už jo esančius mažus namelius.

Visa tai atrodė gan keistai.

– Ar visi šie namai stovi Gribskovo miške? Ar jis gavo statybų miške leidimą? – paklausė Karlas.

– Ne, jie ne miške. Tarp Gribskovo miško ir nedidelės jam priklausančios giraitės yra gaisro... gaisro... Karlai, kaip tas dalykas vadinasi?

– Priešgaisrinė proskyna?

Karlas pajuto sumišusį Asado žvilgsnį.

– Na, bet kokiu atveju, gali pats pamatyti šioje nuotraukoje. Pažvelk. Tai siauras rudos spalvos rėžis. Beje, savo valdas jis apjuosė tvora – ežerą, kalvas ir visa kita.

– Įdomu, kodėl jis taip padarė? Jis bijo paparacų ar ko?

– Tai susiję su medžiokle.

– Aišku. Jis nenori, kad gyvūnai iš jo miško ištrūktų į valstybinį. Žinau tokius tipus. – Vendsyselio srityje, iš kurios kilęs Karlas, žmonės juokdavosi iš tokių žmogystų, kurie elgdavosi panašiai. Bet šiaurinėje Zelandijoje, akivaizdu, toks požiūris nepopuliarus.

Jie privažiavo vietą, iš kurios atsivėrė kraštovaizdis. Pirmosios proskynos, o tada toli besidriekiantys laukai, kuriuose styrojo šviesiai rudi kviečių stiebų likučiai.

– Matai tą šveicariško tipo namelį su stačiu stogu? – Karlas parodė į dešinėje pusėje stovintį žemą namą. Jo nepastebėti šiame ledyno išgraužtame slėnyje buvo neįmanoma. Nelaukdamas Asado atsakymo Karlas tęsė toliau: – Už jo yra Kagerupo stotis. Kartą ten radome mažą mergaitę, kurią laikėme mirusia. Ji pasislėpė lentpjūvėje, nes bijojo šuns, kurį namo parsivedė jos tėvas.

Karlas papurtė galvą. Ar iš tiesų tai buvo tikroji jos pabėgimo iš namų priežastis? Netikėtai ji atrodė ganėtinai absurdiška.

– Suk čia, Karlai, – paprašė Asadas. Jis parodė į kelio ženklą, rodantį kryptį į Marumą. – Ten, pakilę ant kalvos, turėsime sukti į dešinę. Nuo ten iki vartų bus pora šimtų jardų. Gal turėčiau jam paskambinti prieš atvažiuodamas į vietą?

Karlas papurtė galvą. Jokiais būdais, po velnių. Negalima suteikti Florinui galimybės pasprukti. Kaip vakar padarė Ditlevas.

Šiuo atžvilgiu, labai gerai, kad Torstenas Florinas atsitvėrė tvoromis savo valdose. Šalia ketaus vartų, iškilusių virš tvoros, stovėjo granito akmuo, ant kurio iš žalvarinių didžiulių raidžių, kurios

pūpsojo atsikišusios į priekį, buvo suformuotas pavadinimas DUEHOLTO DVARAS.

Karlas pasilenkė prie vidaus telefono, kuris buvo pritvirtintas prie stulpo lango aukštyje.

– Aš esu vyresniojo inspektoriaus pavaduotojas detektyvas Karlas Mjorkas, – prisistatė jis. – Vakar kalbėjausi su jūsų advokatu Bentu Krumu. Norime užduoti kelis klausimus Torstenui Florinui. Tai užtruks vos kelias minutes.

Mažiausiai po dviejų minučių vartai atsidarė.

Kitoje tvoros pusėje atsivėrė gražus kraštovaizdis. Dešinėje pusėje driekėsi pieva, kuri netgi rudenį buvo labai vešli ir sodri. Dar didesnį įspūdį sudarė pievoje besidriekiančių ežerų ir kylančių kalvų vaizdai. Pavažiavus toliau plytėjo iš išsibarsčiusių giraičių susiformavęs miškas. Tolumoje matėsi milžiniška Gribskovo miško šimtamečių ąžuolų kolonada. Lapų medžių viršūnėse buvo beveik nelikę.

Po galais, tai milžiniški žemės plotai, – pagalvojo Karlas. – *Žinant, kiek kainuoja šios žemės akras, šios valdos turėtų kainuoti ne vieną milijoną.*

Kai jie privažiavo dvarą, kuris buvo įsikūręs šalia miško, milžiniškos prabangos ir gerovės įspūdis tik dar labiau sustiprėjo. Dueholto dvaras galėjo didžiuotis vienoje vietoje puikiai derančiais kruopščiai atrestauruotais karnizais ir glazūruotomis, juodomis čerpėmis. Buvo pristatyti ir keli atriumai, po vieną į visas pasaulio šalis. Kelias, vedantis į sodybą, ir jį juosiančios žemės buvo taip kruopščiai prižiūrėtos, kad karališkiesiems sodininkams būtų ko pasimokyti.

Už dvaro stovėjo raudonas, medinis pastatas, kuris tikriausiai buvo įtrauktas į architektūros paveldo sąrašą. Bet kokiu atveju, kadangi jis buvo statytas prieš mažiausiai du šimtus metų, pastatas išsiskyrė iš kitų namų. Jis neabejotinai kontrastavo su masyvia,

tačiau pakankamai patrauklia plieno konstrukcija, iškilusia už jo. Ją sudarė tik stiklas ir blizgantis metalas. Kaip tą oranžeriją Madride, kurią Karlas matė oro uoste kabėjusiame plakate.

Vietinė Ejlstrupo krištolo pilis.

Šalia pamiškės vienoje vietoje stovėjo keli nedideli namai. Jie priminė ištisą nedidelį kaimelį su miniatiūriniais darželiais ir verandomis. Juos juosė ariama žemė, kuri tikriausiai buvo skirta auginti daržoves. Čia tebeaugo gausybė porų ir kopūstų.

Jėzau Kristau, šita vieta neįtikėtina, – pagalvojo Karlas.

– Vaje, ši vieta tikrai įspūdinga, – pastebėjo Asadas.

Niekur nesimatė nė gyvos dvasios. Kai jiedu paspaudė skambutį, duris asmeniškai atidarė Torstenas Florinas.

Karlas ištiesė ranką ir prisistatė. Bet Florinas įsistebeilijo į Asadą ir tarsi granito blokas pastojo kelią į namo vidų.

Jam už nugaros, koridoriuje, į viršų vingiavo laiptai, kuriuos supo gausybė paveikslų ir sietynų. Ganėtinai prasčiokiškas interjeras, kai kalbama apie žmogų, kuris pinigus uždirba parduodamas stilingus sprendimus.

– Norėtume su jumis pasikalbėti apie kelis įvykius, su kuriais, galimas daiktas, galėsime susieti Kimę Lasen. Galbūt jūs galėsite mums padėti?

– Kokius įvykius? – ramiai paklausė Florinas.

– Fino Albeko nužudymą šeštadienio naktį. Mes žinome, kad Ditlevas Pramas ir Albekas kalbėjosi daugybę kartų. Taip pat žinome, kad Albekas ieškojo Kimės. Ar kuris nors jį pasamdėte? Jei taip, tuomet kodėl?

– Per pastarąsias kelias dienas šį vardą girdėjau kelis kartus. Tačiau, bet kokiu atveju, nieko nežinau apie jokį Finą Albeką. Jei Ditlevas kalbėjosi su juo, tada būtent su juo ir vertėtų pasikalbėti. Viso gero, ponai.

Karlas kyštelėjo koją į tarpdurį.

– Atsiprašau, sutrukdysiu jus dar akimirką. Dar žinome apie išpuolius prieš pagyvenusią porą Langelande ir Korio Bruno užpuolimą *Bellahoj* plaukimo komplekse, abu nusikaltimai įvykdyti devintojo dešimtmečio pabaigoje. Su jais yra susijusi Kimė Lasen. Tiesą sakant, labai tikėtina, kad ji susijusi su šiomis trimis žmogžudystėmis, o ne šiaip išpuoliais.

Florinas greitai sumirkčiojo kelis kartus, bet jo veidas buvo lyg akmuo.

– Negaliu jums padėti. Jei norite su kuo nors pasikalbėti, tada pasikalbėkite su Kime Lasen.

– Tikriausiai žinote, kur būtų galima ją rasti?

Jis papurtė galvą, nutaisydamas keistą miną. Karlas buvo matęs įvairių keistų minų, bet nesuprato, ką reiškia būtent ši.

– Esate įsitikinęs? – paklausė jis.

– Visiškai. Kirsten-Mary nemačiau nuo 1996 metų.

– Turime daugybę įrodymų, kuriais remdamiesi galime susieti ją su šiais įvykiais.

– Taip, man pranešė mano advokatas. Nei jis, nei aš nieko nežinome apie jūsų minimas bylas. Turiu paprašyti jūsų išeiti. Šiandien esu užsiėmęs. Nepamirškite orderio, jei ketinsite čia atvykti kitą dieną.

Jis nusišypsojo neįtikėtinai provokuojančia šypsena. Karlas bandė jį priremti pateikdamas dar kelis papildomus klausimus. Bet Torstenas Florinas pasitraukė į šalį ir jo vieton stojosi trys juodaodžiai vyrai, kurie tikriausiai laukė už durų.

Po dviejų minučių Karlas ir Asadas vėl sėdėjo savo automobilyje. Jų galvose sukosi daugybė padrikų minčių: apie mirtį, sužlugdymą, žiniasklaidą, prokurorus, šutvę ir įvairiausius kitus dalykus.

Karlui Torstenas Florinas nebeatrodė silpnas.

38 SKYRIUS

Tą rytą, kai turėjo vykti lapės medžioklė, Torstenas Florinas, kaip visada, pabudo grojant klasikinei muzikai. Pasigirdo lengvi žingsneliai. Tai reiškė, kad atėjo jauna juodaodė. Apnuoginta krūtine ir ištiestomis rankomis moteris stovėjo priešais jį. Kaip visada, ji laikė sidabrinį padėklą. Moters šypsena buvo sustingusi ir dirbtinė, bet Torstenui Florinui tai buvo nė motais. Jam nebuvo jokios naudos iš jos švelnumo ir atsidavimo. Jam reikėjo tam tikros tvarkos gyvenime. Toji tvarka būdavo sukuriama skrupulingai laikantis dienos ritualų. Taip jis gyveno vienuolika metų. Tokios gyvensenos laikytis planavo ir toliau. Kai kuriems turtingiems žmonėms ritualai buvo vienas iš būdų realizuoti save. Torstenui jie buvo svarbūs kasdieniame gyvenime. Jis paėmė nuo padėklo servetėlę, pasimėgaudamas jos kvapu, pasiklojo ją sau ant krūtinės, tada jam buvo paduota lėkštė su keturiomis vištų širdimis. Šie organai buvo ištraukti iš ką tik nukirsdintų paukščių. Torstenas buvo įsitikinęs, kad be jų išsektų jo jėgos.

Jis godžiai sukramtė vieną širdį ir pasimeldė už sėkmingą medžioklę. Tada sušveitė likusias širdis. Galiausiai moteris įgudusio-

mis rankomis nusausino jo veidą ir rankas kamparu iškvepintu skudurėliu.

Galiausiai Torstenas rankos mostais parodė moteriai ir visą naktį jį saugojusiam jos vyrui išeiti iš kambario, ir leido sau pasimėgauti brėkštančios dienos pirmaisiais saulės spinduliais, nušvietusiais mišką. Viskas prasidės po kelių valandų. Devintą valandą būrys medžiotojų bus pasirengęs. Šį kartą jie ketino savo auką medžioti ne saulei tekant, kaip visada. Gyvūnas buvo pernelyg klastingas ir pamišęs, kad jį būtų galima medžioti tokiomis sąlygomis. Tą daryti reikia vaiskioje dienos šviesoje.

Jis įsivaizdavo, kaip pasiutligė ir išgyvenimo instinktas įaudrins lapę, vos tik jie paleis ją į laisvę. Kaip jie tykos, kol priartės varovai ir, išlaukę tinkamo momento, atakuos žvėrį.

Torstenas gerai pažinojo savo somaliečius. Jo žmonės pasirūpins, kad lapė pernelyg nepriartėtų prie jų. Jam kur kas didesnį rūpestį kėlė medžiotojai. Na, pasakymas „kėlė rūpestį" gal ir ne visai tinkamas. Dauguma jų buvo pakankamai gudrūs žmonės, kurie ir anksčiau yra dalyvavę jo rengiamuose žaidimuose, kurie degė troškimu gyventi taip, lyg vaikščiotų peilio ašmenimis. Visi jie įtakingi ir garsūs vyrai. Vyrai, skirtingai nuo eilinių vidutiniokų, kupini puikių idėjų ir galintys pasiekti kur kas daugiau bei diktuoti taisykles kitiems. Štai kodėl jie šiandien bus čia. Jie tiesiog artimi jam savo prigimtimi ir mąstymu. Ne, jis buvo susirūpinęs ne dėl jų. Jam vis labiau ramybės nedavė viduje kirbantis nerimas.

Jei ne Kimė ir tas sumautas faras, kuris prisikasė iki Bento Krumo, ir jei nebūtų vėl iš naujo atverstos seniausiai pamirštos bylos, susijusios su išpuoliais Langelande ir prieš Kailą Basetą bei Korį Bruną, ši diena būtų buvusi tobula.

Prie šių minčių jis būtų linkęs sugrįžti po kelių valandų.

Beje, kaip atsitiko, kad tas išsišokėlis policininkas, kuris netikėtai pasirodė ant jo durų slenksčio, žino apie tokius dalykus?

Jis stovėjo stiklo salėje, o jam iš visų pusių girdėjosi gyvūnų keliamas triukšmas. Torstenas stebeilijo į lapę, kurios narvą somaliečiai atitempė iš kampo. Jos akys buvo paklaikusios. Gyvūnas be paliovos puldinėjo narvo grotas ir kandžiojo jas, tarsi jos būtų gyvas padaras. Vien nuo minties apie aštrius gyvūno dantis ir jį iš lėto žudančią mirtiną bakteriją Torsteno nugara nusirito šiurpuliai.

Velniop policiją, velniop Kimę ir visus kitus niekniekius. Žengimo link amžinybės ritualo metu – svarbiausias buvo simbolinis gyvūno paleidimas į laisvę medžiotojų ir varovų apsuptyje – visa kita atrodė nereikšminga.

– Netrukus pasitiksi savo lemtį, Fantastiškasis Pone Lapine, – tarė jis, smogdamas kumščiu per narvą. Jis apsidairė aplink salę. Vaizdas buvo dieviškas. Daugiau kaip šimtas narvų su įvairiausiais gyvūnais. Naujausias trofėjus buvo grobuonio narvas, atvežtas iš *Nautilus* firmos. Narvas buvo pastatytas ant grindų. Jame tupėjo hiena rūsčiomis akimis ir išriesta nugara. Netrukus ji atsidurs lapės vietoje kampe, greta kitų egzotiškų gyvių. Jau suplanuotos visos medžioklės nuo dabar iki pat Kalėdų. Torstenas Florinas puikiai viską kontroliavo.

Jis išgirdo, kaip į kiemą įrieda automobiliai, ir šypsodamasis atsisuko link įėjimo į salę.

Ulrikas ir Ditlevas atvyko laiku. Kaip visada. Tai dar vienas dalykas, kuris skiria pelus nuo grūdų.

Po dešimties minučių jie buvo šaudymo tunelyje, kur, šaudydami arbaletais, prieš medžioklę mankštinosi. Ulrikas buvo nusiteikęs išties nekaip. Po jų pokalbio apie Kimę ir apie tai, kad visiškai neaišku, kur ji yra, jis niekaip nesiliovė nervingai drebėjęs.

Galbūt tą rytą padaugino baltų miltelių. Ditlevas, skirtingai nuo Ulriko, mąstė blaiviai, jo akys buvo budrios. Ir šaudė jis tiesiog stebuklingai.

– Taip, ačiū, šiąnakt nuostabiai išsimiegojau. Man nusispjauti į Kimę ir visus kitus, – nukirto jis, atsakydamas į Torsteno klausimą. – Esu pasirengęs bet kam.

– Puiku, – pritarė Torstenas. Jis neketino gesinti savo medžioklės kompanionų entuziazmo, informuodamas apie detektyvo Karlo Mjorko apsilankymą ir jo klausimus apie praeitį. Tos naujienos gali palaukti, kol jie tinkamai apšils. – Džiaugiuosi, kad esate pasirengę. Manau, kad būtent tokio nusiteikimo jums ir reikės.

39 SKYRIUS

Jie kelias minutes pasėdėjo šalia kelio pastatytame automobilyje aptarinėdami susitikimą su Torstenu Florinu. Asado manymu, jie turėtų grįžti atgal ir pranešti apie tai, ką rado Kimės metalinėje dėžutėje. Jis buvo įsitikinęs, kad informacija palauš Florino pasitikėjimą savimi, bet Karlas tam nepritarė. Jie negali prasitarti apie dėžutę, kol neturi arešto orderio. Tai išgirdęs Asadas nepatenkintas niurnėjo. Priešingai nei daugelis mano, akivaizdu, kad kantrybė nėra labai paplitusi dykumų regionuose, kur jis užaugo. Karlas pažvelgė į kelią ir pamatė link jų gerokai didesniu nei leistinas greičiu skriejančius automobilius. Tai buvo visureigiai temdytais stiklais. Tokie automobiliai, apie kuriuos paaugliai gali tik svajoti, varvindami seilę priešais blizgias brošiūras.

– Kad tave kur! – riktelėjo Karlas, kai pirmasis automobilis riaumodamas pralėkė pro šalį. Jis užvedė variklį ir apsisukęs nusekė paskui antrąjį visureigį.

Kai visureigiai privažiavo kelią, kuris vedė į Dueholto dvarą, Karlas su Asadu buvo atsilikę vos per dvidešimt jardų.

– Esu įsitikinęs, kad pirmajame automobilyje važiavo Ditlevas Pramas. Ar matei, kas sėdėjo tame, kuris riedėjo iš paskos,

Asadai? – paklausė jis, kai abu visureigiai pasuko į žvyrkelį, vedantį į Florino valdas.

– Ne, bet užsirašiau automobilių numerius. Dabar patikrinsiu.

Karlas pasitrynė veidą. O jei tie du vyrai dabar vyksta pas Floriną? Ar kada nors dar galėtų pasitaikyti tokia galimybė pamatyti visus tris vienoje vietoje? Jeigu ten jie, ką jis gali iš viso to išpešti?

Vos po akimirkos Asadas sulaukė informacijos iš motorinių transporto priemonių registro skyriaus.

– Pirmasis automobilis registruotas Telmos Pram vardu, – informavo jis.

Bingo.

– O antrasis automobilis priklauso kompanijai *UDJ Stock Analyst.*

Dar sykį *bingo.*

– Taigi, šutvė susibūrė į vieną vietą, – pareiškė Karlas, pažvelgdamas į savo laikrodį. Dar nebuvo nė aštuonių valandų ryto. Kokio velnio jie taip anksti susirinko?

– Manau, kad turėtume budriai juos stebėti, Karlai.

– Ką turi omenyje?

– Hm, gal įvažiuokime į teritoriją ir pažiūrėkime, ką jie veikia.

Karlas papurtė galvą. Kartais jis būdavo toks naivus, tas mažas žmogus.

– Juk girdėjai, ką sakė Florinas, – priminė jis, kai Asadas žvelgė į jį didelėmis akimis, vis linksėdamas. – Mums reikia orderio, o mes jo negausime, jei remsimės dabar turimais įrodymais.

– Bet galėtume gauti orderį, jei sužinotume daugiau, taip?

– Teisingai. Bet mes nieko nesužinosime, šniukštinėdami aplink. Mes neturime tam orderio. Mes neturime leidimo veikti.

– O jeigu jie nužudė Albeką, kad galėtų nuslėpti pėdsakus?

– Kokius pėdsakus? Juk samdydami kažką, kad tas kažkas sektų kitus, žmonės nesielgia neteisėtai.

– Ne. O jei Albekas iš tiesų rado Kimę ir tie vyrai šiuo metu laiko ją paėmę į nelaisvę? Labai tikėtina. Berods, tokį žodį tu mėgsti vartoti? Albekas miręs, taigi jie yra vieninteliai, kurie žino apie Kimę, jei ją pagrobė. Ji yra svarbiausia liudininkė tavo byloje.

Karlas matė, kad Asadas apie kažką mąsto. Galiausiai jis paklausė:

– Gal jie ketina ją nužudyti kaip tik dabar? Turime nusigauti ten.

Karlas giliai atsiduso. Klausimų buvo išties labai daug.

Galbūt jo kolega teisus, o gal ir klysta.

Jie pastatė automobilį Naujajame Marum kelyje, šalia Duemoso traukinių stotelės, kurioje traukiniai stoja tik išvydę signalą, ir pėsčiomis nužingsniavo pamiške, takeliai vedė per Gribskovo mišką tolyn nuo traukinio bėgių. Taip eidami jie priėjo priešgaisrinę proskyną. Toje vietoje, kurioje sustojo, matė tyvuliuojančią pelkę ir dalį Torsteno Florino miško. Jis buvo tankus ir vešlus. Stovint ant kalvos aiškiai matėsi vartai, pro kuriuos patenkama į Florino valdas. Taigi, ta kryptimi jie ir turėtų judėti. Nekilo abejonių, kad teritorija stebima vaizdo kameromis.

Dar įdomiau buvo stebėti kiemą, kuriame stovėjo du didžiuliai visureigiai. Žvelgdami iš tos vietos, kur dabar atsidūrė, juodu aiškiai galėjo sekti vyrų judėjimą bet kuria kryptimi.

– Manau, kad priešgaisrinėje proskynoje visur įrengtos kameros, Karlai, – pareiškė Asadas. – Jei norime ją kirsti, turime sukti ten.

Jis parodė į liūną, tvora toje vietoje buvo nugrimzdusi taip giliai, kad jos beveik nesimatė. Tai buvo vienintelis kelias, kur jie nepastebėti galėjo kirsti tvorą.

Nelabai maloniai nuteikiantis variantas.

Po to jiems teko pusvalandį gulėti permirkusiomis, purvinomis kelnėmis ir įsmeigus akis į kiemą laukti, kol galiausiai pasirodė trys vyrai. Jiems iš paskos sekė pora liesų juodaodžių, kurie nešė kažką panašaus į medžioklės lankus. Pokalbių garsai sklido beveik iki pat tvoros, kur gulėjo Karlas ir Asadas. Monotoniški balsai, iš dalies nuslopinami atstumo ir lengvo vėjelio, kuris ramiai sūkuriavo aplink juos. Tada trys vyrai įžengė į didįjį namą, o juodaodžiai vyrai nužingsniavo link nedidelių raudonų namukų.

Po dešimties minučių pasirodė keli kiti juodaodžiai ir dingo dideliame pastate. Po kelių minučių jie vėl išėjo, rankose nešdami narvą, kurį užkėlė ant pikapo bagažinės. Tada keli įlipo į kabiną, o kiti įsitaisė šalia narvo. Galiausiai automobilis pajudėjo ir išvažiavo į mišką.

– Jeigu apsisprendėme, reikia veikti dabar, – tarė Karlas, nusitempdamas paskui save palei tvorą nežymiai besipriešinantį Asadą. Jiedu nuskubėjo tiesiai link nedidelių namukų. Jie girdėjo viduje žmonių balsus. Kalbėjo nesuprantama kalba. Atsklido kūdikių verksmas ir vyresnių vaikų šūksniai. Tai kažkokia nedidelė bendruomenė. Jie prasliūkino pro pirmąjį namą ir ant durų pastebėjo ženklą, ant kurio buvo užrašyta daugybė egzotiškai skambančių pavadinimų.

– Ten irgi, – sušnabždėjo Asadas, parodydamas į ant kito namo durų esantį ženklą. – Kaip manai, gal jis laiko vergus?

Gal ir ne, bet turėtų būti kažkas panašaus. Trobelės priminė Afrikos kaimą, įsikūrusį vidury privataus dvaro. Arba trobeles šalia kokio nors milžiniško namo JAV pietinėse valstijose prieš Amerikos pilietinį karą.

Jie išgirdo netoliese lojant šunį.

– O jeigu jo valdose laksto palaidi šunys? – sunerimęs sušnabždėjo Asadas, tarsi šunys jau būtų išgirdę juodu.

Karlas pažvelgė į savo partnerį. *Ramiai,* – galėjai perskaityti jo veide. Užaugęs Vendsyselio srityje, kur aplink driekėsi ariami laukai, jis išmoko vieną konkretų dalyką: net jei dešimt piktų, kovinių šunų juda artyn, žmogus visada yra situacijos šeimininkas. Laiku ir tiksliai nutaikytas spyris gali parodyti šunims, kur jų vieta.

Jie pasileido skersai atvirą plotą, kuris ėjo palei kiemą, ir suprato, kad tokiu būdu galės nusigauti už pagrindinio namo.

Po dvidešimties sekundžių jau stovėjo prispaudę veidus prie langų ir stebeilijo, kas vyksta viduje. Viduje nebuvo jokio veiksmo. Jie įžiūrėjo įprastinį darbo kabinetą, apstatytą raudonmedžio baldais. Ant lentynų buvo išrikiuoti medžioklės trofėjai. Nieko, kas atrodytų nepriderama.

Abu apsisuko. Jei šioje vietovėje yra kas nors nenormalaus, jie turėtų kuo greičiau tai surasti.

– Ar matei? – sušnabždėjo Asadas, rodydamas į didelį cilindrą, kuris kyšojo iš didžiulio stiklinio statinio, gerokai nutolusio į mišką. Jis buvo mažiausiai penkiasdešimties jardų ilgio.

Po velnių, kas ten? – pagalvojo Karlas.

– Eime, – paragino jis. – Patikrinkime.

Vertėjo įamžinti tą miną, kuri išryškėjo Asado veide, kai jie įžengė į patalpą. Karlas jautėsi panašiai. Jei gyvūnų gerbėjus šokiruoja *Nautilus* parduotuvės vaizdai, tuomet tai, kas buvo toje patalpoje, juos priblokštų dešimt kartų stipriau. Daugybė narvų, kuriuose tupėjo išsigandę gyvūnai. Ant sienų kabėjo ir džiūvo kruvini skirtingo dydžio kailiai. Nuo žiurkėnų iki raguočių. Skalijo pikti, koviniai šunys, tikriausiai tie patys, kuriuos girdėjo anksčiau. Narvuose tupėjo dideli į driežus panašūs padarai ir šnypšiančios audinės. Naminiai gyvūnėliai ir egzotiniai gyvūnai. Vienas didelis žvėrynas.

Bet tai nebuvo Nojaus arka. Visiškai priešingai. Nė vienam gyvūnui nebuvo lemta iš čia ištrūkti gyvam. Net nekilo abejonių.

Karlas atpažino vidury salės stovintį narvą. Tai buvo tas pats narvas, kurį jis matė *Nautilus.* Viduje urzgė hiena. Kampe klykė didelė beždžionė, kriuksėjo Afrikos tapyras ir bliovė avis.

– Kaip manai, Kimė galėtų būti čia? – paklausė Asadas, žengdamas gilyn į patalpą.

Karlas perbėgo akimis per narvus. Dauguma jų buvo per maži, kad juose galėtų tilpti žmogus.

– O kaip dėl šitų? – paklausė Asadas, rodydamas į eilę šaldiklių, kurie ūžė viename iš koridorių. Atidarė pirmąjį.

– Fui! – suriko jis, aiškiai pasišlykštėjęs.

Karlas įsmeigė akis į šaldiklį. Viduje gulėjo stirta skerdienos.

– Tas pats visuose. – Asadas atidarė ir uždarė visus dangčius vieną po kito.

– Manyčiau, kad jie skirti gyvūnams šerti, – nutarė Karlas, žvelgdamas į hieną. Bet kokios rūšies mėsa labai greitai ras kelią į tokio padaro skrandį. Siaubinga mintis.

Per penkias minutes jie patikrino likusius narvus ir įsitikino, kad juose žmonių nėra.

– Pažvelk, Karlai, – tarė Asadas, parodydamas į didžiulio cilindro vidų, dalį to statinio jie buvo pastebėję iš lauko. – Ten šaudykla.

Tikrai. Jei policijoje būtų kas nors panašaus, žmonės stotų į eilę, kad galėtų joje praleisti visą dieną. Patalpoje buvo įmontuoti ventiliatoriai, reguliuojantys oro srautus, ir kitokia įmantri įranga. Tikras šedevras.

– Mano manymu, neturėtum ten eiti, – perspėjo Karlas, kai Asadas įžengė į cilindrą. – Jei kas nors ateitų, mes neturėtume kur pasislėpti.

Bet Asadas neklausė. Jis nenuleido akių nuo gale stovinčių didžiulių taikinių.

– Karlai, kas čia? – stovėdamas šalia vieno taikinio šūktelėjo Asadas.

Karlas žvilgtelėjo sau per petį. Už nugaros nebuvo nieko įtartino, todėl jis nužingsniavo pažiūrėti, į ką rodo Asadas.

– Ar čia strėlė? – norėjo žinoti jo partneris, rodydamas į metalinį strypą, kuris buvo pervėręs taikinio centrą.

– Taip, – patvirtino Karlas, – tai strėlė. Viena iš tokių, kurios naudojamos šaudymui iš arbaleto.

Asadas pažvelgė į jį sutrikęs.

– Ką tu pasakei? Iš ko? Arbaletų?

Karlas atsiduso.

– Arbaletas yra specialus lankas, kuris užtaisomas tam tikru būdu. Jis šauna didžiule jėga.

– Gerai, matau. Ir jis labai tiksliai pataiko?

– Taip, labai tiksliai.

Kai jiedu apsigręžė, suprato, kad pateko į spąstus.

Kitame gale plačiai prasižergęs stovėjo Torstenas Florinas, už jo Ulrikas Dybolas Jensenas ir Ditlevas Pramas. Pramas laikė užtaisytą arbaletą, kuriuo buvo nusitaikęs tiesiai į juos.

Jūs tikriausiai juokaujate, – dingtelėjo Karlui. Jis suriko:

– Asadai, slėpkis už taikinių! Staigiai!

Jis vienu grakščiu judesiu išsitraukė sau iš dėklo ant peties pistoletą ir nusitaikė į vyrus. Tuo pat metu Ditlevas paleido strėlę.

Karlas girdėjo, kaip Asadas šoktelėjo už taikinio. Kaip tik tą akimirką strėlė perskrodė dešinį Karlo petį. Jam iš rankų išlėkė pistoletas ir nukrito ant žvyro.

Keista, bet neskaudėjo. Karlas nuskrido atatupstas pusę jardo ir kartu su strėle įsmigo į taikinį. Jo kraujuojančioje žaizdoje kyšo-

jo tik tas strėlės galas, prie kurio pritvirtintos plunksnos balansui palaikyti.

– Ponai, – kreipėsi Florinas, – kodėl jūs statote mus į tokią nedėkingą padėtį? Ką mums daryti su jumis?

Karlas bandė nuraminti savo be atvangos dunksinčią širdį. Jie ištraukė strėlę ir žaizdą apipurškė tirpalu, kuris sukėlė tokį skausmą, kad Karlas vos neprarado sąmonės. Bet skystis bent jau pristabdė kraujavimą.

Jiedu išties įkliuvo į keblią padėtį. Trys vyrai neketino trauktis.

Asadas siaubingai niršo dėl susiklosčiusios situacijos: jie buvo nuvaryti atgal į žvėryną, susodinti ant grindų nugaromis į narvą.

– Nejau nesuvokiate, kas nutinka, kai užpuolami savo darbą atliekantys policijos pareigūnai? – šaukė jis.

Karlas nestipriai įspyrė Asadui į koją. Tai trumpam jį apramino.

– Turime paprastą pasiūlymą, – garsiai dėstė Karlas. Sulig kiekvienu žodžiu jo kūną persmelkė vis stipresnė skausmo banga. – Dabar paleidžiate mus. Tada pamatysime, kaip viskas klostysis toliau. Jūs nieko nepasieksite keldami mums grėsmę arba laikydami mus kaip įkaitus.

– Supratau! – Tai buvo Pramas. Jis tebelaikė rankoje arbaletą, nusitaikęs į Asadą ir Karlą. Verčiau jau nugręžtų jį į kitą pusę. – Nesame kvaili. Mes žinome, kad įtariate mus dėl žmogžudystės. Įvardijote kelis faktus. Susisiekėte su mūsų advokatu. Susiejote Finą Albeką su manim. Manote, kad viską apie mus žinote, bet staiga aiškėja vadinamoji tiesa. – Jis priėjo arčiau, jo odiniais batais apautos kojos atsidūrė priešais Karlo pėdas. – Ir toji tiesa susijusi su kur kas daugiau žmonių, ne tik mumis trimis. Jei jums pasiseks įtikinti žmones, kad jūsų įtarimai yra teisingi, tūkstančiai neteks pragyvenimo šaltinio. Viskas nėra taip paprasta, Karlai Mjorkai.

Jis parodė rankos mostu į patalpą.

– Bus įšaldyti milžiniški turtai. Nei mes, nei kas nors kitas to nenori. Taigi, pakartoju Torsteno klausimą: ką mums daryti su jumis?

– Reikia viską atlikti labai švariai, – virpančiu balsu prabilo storulis Ulrikas Dybolas Jensenas. Jo akių vyzdžiai buvo siaubingai išsiplėtę. Buvo aišku, ką jis turėjo omenyje. Karlas suprato, kad Torstenas Florinas abejojo dėl tokio sprendimo. Dvejojo ir mąstė.

– O jeigu duotume jums po milijoną kronų ir paleistume? Tiesiog taip. Kai nutrauksite bylos tyrimą, pinigai bus jūsų. Ką pasakysite?

Žinoma, jie turėjo sutikti. Argi turėjo kitą pasirinkimą? Be jokios abejonės, kitų alternatyvų net nebuvo.

Karlas pažvelgė į Asadą. Šis linktelėjo. Protingas žmogus.

– Mjorkai, o tu? Tu irgi toks pat sukalbamas kaip Mustafa? – paklausė Florinas.

Karlas pažvelgė į jį griežtu žvilgsniu. Tada irgi linktelėjo.

– Jaučiu, kad to neužtenka. Mes padvigubinsime sumą. Abu už tylėjimą gausite po du milijonus. Pasielgsime apdairiai. Sutarta?

Jiedu linktelėjo.

– Noriu išsiaiškinti tik vieną dalyką. Ir tikiuosi išgirsti sąžiningą atsakymą. Žinosiu, jei meluosite. O tada jokie susitarimai negalios. Supratote?

Jis nelaukė atsakymo.

– Kodėl šįryt paminėjote porą iš Langelando? Korio Bruno atvejį dar galiu suprasti, bet kuo čia dėta pora? Ką bendro ji turi su mumis?

– Vykdomas kruopštus tyrimas, – atsakė Karlas. – Pas mus komisariate dirba žmogus, kuris metų metus sekė panašius įvykius.

– Tai neturi nieko bendro su mumis, – pareiškė Florinas.

– Norėjote sąžiningo atsakymo. Atsakymas yra kruopštus tyrimas, – pakartojo Karlas. – Nusikaltimo braižas, vieta, metodas, laikas. Visa tai atitinka jūsų stilių.

Tą akimirką šutvė prisiminė savo įgūdžius.

– Sakyk! – suriko Ditlevas Pramas, trenkdamas arbaleto ašimi per žaizdą. Karlas nesugebėjo išleisti nė garso, nes skausmas užgniaužė jam gerklę. Tada Ditlevas tvojo dar kartą. Ir dar kartą.

– Kalbėk! Kodėl manote, kad mes esame susiję su išpuoliu Langelande? – šaukė Pramas. Jis jau ketino dar stipriau trenkti Karlui, bet Asadas užkirto tam kelią.

– Kimė turėjo vieną auskarą, – suriko jis. – Lygiai tokį patį, koks buvo rastas Langelande. Laikė jį dėžutėje, ten buvo ir kitų daiktų, susijusių su jūsų nusikaltimais. Manau, patys žinote.

Jei tik Karlas turėtų dar bent kiek jėgų, jis paaiškintų Asadui, kad reikia laikyti liežuvį už dantų.

Dabar buvo per vėlu.

Florino veidas viską išdavė tą pačią akimirką. Visa tai, ko bijojo šie trys vyrai, netikėtai virto realybe. Atsirado realus įrodymas, galintis padėti iškelti bylą prieš juos. Konkretus įrodymas.

– Kaip suprantu, policijos komisariate yra kitų žmonių, kurie žino apie dėžutę, tiesa? Kur ji dabar yra?

Karlas nieko neatsakė. Tik apsidairė.

Nuo tos vietos, kur jie dabar sėdėjo, iki vartų buvo maždaug dešimt jardų. Nuo ten iki pamiškės dar mažiausiai penkiasdešimt. Privačiais miškais tektų bėgti dar beveik mylią. Toliau prasideda Gribskovo miškas. Ten būtų galima pasislėpti. Bet miškas per toli, o aplink juos nesimatė nieko, ničnieko, kas galėtų pasitarnauti kaip ginklas. O priešais stovėjo du vyrai su arbaletais rankose. Ką jie galėtų padaryti?

Nieko. Visiškai nieko.

– Mes turime tuojau pat su jais susidoroti, reikia viską padaryti švariai, – sušnarpštė Dybolas Jensenas. – Pasakysiu dar kartą: negalime pasitikėti šiais dviem. Jie kitokie nei tie, kuriuos papirkome.

Sulig šiais žodžiais Pramas ir Florinas iš lėto pasisuko į savo draugą. *Nelabai protinga svaidytis tokiais prisipažinimais*, – tokius žodžius buvo galima išskaityti jų veiduose.

Kol trijulė tarėsi, Asadas ir Karlas susižvalgė. Asadas atsiprašė, o Karlas jam atleido. Po velnių, argi ta nedidelė Asado klaida ką nors reiškia, kai sprendžiamas gyvybės ir mirties klausimas? Ir sprendžia trys visiškai skrupulų neturintys vyrai.

– Gerai, taip ir padarysim. Tik neturime daug laiko. Po penkių minučių visi susirinks, – informavo Florinas.

Nieko nelaukdami Dybolas Jensenas ir Pramas šoko prie Karlo, o Florinas, nusitaikęs kelių jardų atstumu, pridengė juos arbaletu. Karlas nepajėgė pasipriešinti. Jie užklijavo jam burną lipnia juosta, rankas užlaužė už nugaros ir taip pat suveržė lipnia juosta. Tada truktelėjo jo galvą ir užtempė juostą ant akių. Jis šiek tiek pasisuko, todėl lipni juosta prilipo prie akių vokų ir jie mažumėlę prasivėrė. Per mažytį plyšelį jis galėjo stebėti, kaip Asadas priešinasi vyrams, spardydamas kojomis ir mosuodamas kumščiais. Vienas iš vyrų nuo stipraus Asado smūgio krito ant žemės. Dybolas Jensenas. Nuo karatė kirčio į kaklą jis tysojo visiškai paralyžiuotas. Florinas švystelėjo į šalį arbaletą ir šoko Ulrikui į pagalbą. Kol du vyrai bandė susidoroti su Asadu, Karlas atsistojo ir pasileido bėgti link šviesos, kuri sklido nuo įėjimo į pastatą.

Kadangi buvo surištas, niekaip negalėjo padėti Asadui kovoti su dviem vyrais. Jis galėjo padėti tik pasprukdamas.

Jis girdėjo, kaip abu vyrai rėkė vienas kitam, kad Karlui vis tiek nepavyks toli pasprukti. Kad tarnai sugaus jį ir grąžins atgal. Ir jis sulauks tokio paties likimo kaip Asadas. Hienos narve.

– Žinok, kad tavęs laukia hiena! – šaukė jie.

Jie bepročiai, – apkvaitęs pagalvojo Karlas, bandydamas susigaudyti aplinkoje, kurią matė pro siaurą plyšį. Tada išgirdo automobilių garsą. Jie privažiavo prie pagrindinių vartų. Jų buvo daug.

Jei žmonės automobiliuose yra tokie patys kaip tie, likę pastate, jam galas.

40 SKYRIUS

Vos tik traukinys išdardėjo iš stoties ir bėgių dundėjimas peraugo į vientisą ritmą, Kimės galvoje vėl pabudo balsai. Jie nebuvo triukšmingi ir įkyrūs, bet atkaklūs ir kupini pasitikėjimo savimi. Ji jau prie to priprato.

Traukinys buvo aptakių formų. Visiškai kitoks nei senas, raudonas Gribskovo „autobusas ant bėgių", kuris atvežė čia juodu su Bjarne prieš daugelį metų paskutinį kartą. Daug kas pasikeitė.

Tada buvo laukiniai laikai. Jie galėdavo visą dieną gerti, šniaukšti kokainą ir be atvangos linksmintis. Tądien Torstenas išdidžiai aprodė savo naująjį pirkinį – mišką, pelkę, ežerus ir laukus. Puiki vieta medžiotojui. Jei tik pavyks užtikrinti, kad kruvini žaidimai nepersimestų į valstybines žemes, sprendimas įsigyti šias valdas atsipirks su kaupu.

Jie traukė vienas kitą per dantį, šaipėsi vieni iš kitų: Torsteno, Kimės, Bjarnės. Jiems begalinį juoką kėlė mintis, kad Torstenas kada nors čia slampinės, įsispyręs į žalius, suvarstomus, guminius batus. Bet Torstenui tai buvo nė motais. Miškas buvo jo. Torstenui priklausė miške gyvenantys visų rūšių laukiniai gyvū-

nai, kurie paplitę Danijoje. Visi jie buvo potencialūs medžioklės taikiniai.

Porą valandų jie medžiojo ir nudėjo stirną bei kelis fazanus, galiausiai ir meškėną, kurį Kimė nupirko Torstenui iš *Nautilus*. Tokį jos poelgį jis įvertino labai palankiai. Po to, laikydamiesi savo ritualo, pas Torsteną namų kino teatre žiūrėjo *Prisukamą apelsiną*. Paprasta, protą bukinanti diena – išgerta daug kolos ir dar daugiau alkoholio. Aptingę ir stokodami energijos jie nusprendė nešti savo tingius kūnus iš namų ir susirasti naują auką.

Tas kartas buvo pirmas ir paskutinis, kai ji lankėsi pas Torsteną. Ji prisiminė viską taip gerai, tarsi visa tai būtų atsitikę vakar. Balsai padėjo jai prisiminti.

Jie visi šiandien ten, Kime, suvoki? Tai tavo šansas. Pagaliau turi puikią galimybę, – be paliovos skandavo jie.

Kurį laiką ji tyrinėjo šalia sėdinčius pakeleivius. Tada kyštelėjo ranką į kelioninį krepšį ir palietė granatą, pistoletą bei duslintuvą, rankinę su ilgu dirželiu, permetamu per petį, ir savo mylimą ryšulėlį.

Viskas, ko jai reikėjo, buvo tame drobiniame krepšyje.

Duemoso stotelėje ji palaukė, kol kiti ankstyvą rytą važiavę keleiviai išsiskirstys pėsčiomis arba išsivažinės prie raudonos pastogės sustatytais dviračiais.

Vienas pakeleivis pasiūlė ją pavežti, bet Kimė tik nusišypsojo. Juk tokiais atvejais normalu nusišypsoti.

Kai aplink neliko nė gyvos dvasios ir kelias buvo tuščias kaip prieš traukinio pasirodymą, Kimė nužingsniavo į platformos galą, nušoko ant žvyro ir toliau nužingsniavo palei bėgius, kurie driekėsi pamiške. Ji ėjo tol, kol galiausiai rado vietą, tinkamą palikti savo kelioninį krepšį.

Tada susidėjo reikiamus daiktus į rankinę, rankeną persimetė per galvą, į kojines susikišo džinsus, o didesnį krepšį užkišo už krūmo.

– Mamytė grįš, mano meile, nebijok, – tarė ji, kai balsai maldavo jos paskubėti.

Valstybiniame miške buvo paprasta judėti. Vos keli jardai keliu pro nedidelę įmonę ir ji atsidūrė ant tako, vedančio link Torsteno valdų.

Kimė turėjo marias laiko, nors balsai tvirtino visai ką kitą. Ji pakėlė akis ir pažvelgė į paskutinius spalvų likučius, puošiančius medžių šakas, tada įkvėpė rudeniško oro, pasimėgaudama šio metų laiko galybe ir grožiu.

Daugybė metų praėjo nuo tų laikų, kai ji galėjo tai daryti. Labai daug metų.

Kai priėjo priešgaisrinę proskyną, pastebėjo, kad dabar ji buvo kur kas platesnė nei tada, kai matė paskutinį kartą. Atsigulė pamiškėje ir apžvelgė iškirstą plotą, kuris driekėsi iki tvoros. Jis skyrė Torsteno mišką nuo valstybinio. Gyvendama Kopenhagos gatvėse ji puikiai perprato, kad teritoriją filmuojančios kameros gali būti visiškai nepastebimos. Ji nužvelgė medžius ir tvorą, stengdamasi išsiaiškinti, kur jos yra. Iš savo vietos suskaičiavo keturias kameras. Dvi iš jų buvo stacionarios, o kitos dvi be perstojo sukinėjosi pirmyn atgal 180 laipsnių kampu. Viena stacionari kamera buvo nukreipta tiesiai į Kimę.

Ji atsitraukė į tankmę, kad galėtų apsvarstyti esamą situaciją.

Priešgaisrinė proskyna buvo devynių ar dešimties jardų pločio. Žolė neseniai nupjauta, todėl erdvė atrodė gan atvira ir lygi. Ji pasižiūrėjo į abi puses. Visur vaizdas buvo toks pats. Nepastebėtai kirsti priešgaisrinę proskyną bėgant per žolę buvo neįmanoma.

Reikėjo judėti nuo medžio prie medžio. Nuo šakos prie šakos.

Kimė intensyviai mąstė. Toje proskynos pusėje, kurioje ji stovėjo, kerojęs ąžuolas buvo aukštesnis už kitoje pusėje augantį buką. Tvirtos, gumbuotos šakos driekėsi penkis šešis jardus nuo kamieno, išsikišdamos į proskyną. Buko šakos buvo kur kas mažesnės ir plonesnės. Jeigu ji bandytų peršokti nuo aukštojo medžio ant žemojo, jai tektų įveikti abu medžius skiriantį dviejų jardų atstumą. Ji turėtų pasistengti pakankamai įsisiūbuoti, kad nusileistų kuo arčiau buko kamieno. Priešingu atveju, šakos neišlaikys jos svorio.

Kimė niekada nemokėjo gerai karstytis medžiais. Motina drausdavo jai žaisti medžiuose, kad nesusiteptų drabužių. Kai motina dingo iš jos gyvenimo, dingo ir noras karstytis medžiais. Šis milžiniškas ąžuolas pasirodė ypatingas. Jo kreivos šakos buvo gerokai išsikišusios tolyn, žievė gruobleta. Tokiu medžiu pakankamai nesunku ropštis.

Ją apėmė malonus jausmas.

– Kada nors ir tu išmoksi karstytis, Mile, – ištarė ji romiu balsu ir pradėjo kopti aukštyn.

Užsiropštusi ant medžio Kimė svarstė, kaip elgtis toliau. Netikėtai suvokė, kad atstumas iki žemės iš tiesų nemažas. Dabar ji suprato, kad peršokti ant lygių buko šakų bus nelengva. Ar jai pavyks? Stovint ant žemės tai atrodė paprasta, bet užlipus į medį viskas buvo kitaip. Jei nukris, geruoju tai nesibaigs. Gali susilaužyti kaulus. Jie pamatys ją per aplinką stebinčias kameras, sučiups ir ji nebegalės kontroliuoti situacijos. Ji pažinojo juos. Tada šansas keršyti atiteks jiems.

Kimė kurį laiką sėdėjo, stengdamasi įvertinti, kaip reikėtų šokti. Tada atsargiai atsistojo, sau už nugaros užlenktomis rankomis įsikibusi į ąžuolo šakas.

Atsispyrusi nuo kamieno suprato, kad šiek tiek persistengė. Skriedama ore suvokė, kad per greitai artėja prie žemiau esančio medžio kamieno. Ji pajuto, kaip bandant išvengti susidūrimo lūžo vienas pirštas, bet jos refleksai tebebuvo stiprūs. Net ir be vieno piršto ji išliko veiksni, nes turėjo dar devynis sveikus. Dabar nėra laiko galvoti apie skausmą. Įsitvėrusi į medį pastebėjo, kad apatinėje bukų kamieno dalyje yra kur kas mažiau šakų, lyginant su ąžuolais.

Kimė nusileido šiek tiek žemyn, tada stvėrė žemiausią šaką, įvertindama tai, kad iki žemės liko dar trys ar keturi jardai. Tada pasikabino ant šakos ir akimirką nejudėjo, kęsdama lūžusio piršto skausmą. Ji sugriebė arčiausiai kamieno esančią šaką, kiek galima tvirčiau įsikibo į ją, o tada pasileido. Kai slydo žemyn, medžio rumbai ir gumbai iki kraujų nubrozdino jos dilbius ir kaklą.

Apžiūrėjusi išklypusį pirštą Kimė truktelėjo jį į vietą. Pervėrė nežmoniškas skausmas. Bet Kimė tylėjo. Jei reikės, ji apskritai atsikratys jo šūviu.

Tada nusivalė kraują nuo kaklo ir pasitraukė į miško priedangą tolimame tvoros krašte.

Augalija buvo mišri, Kimė prisiminė tai iš ankstesnės medžioklės. Visžaliai augalai augo grupelėmis, nedidelėse proskynose stiebėsi naujai pasodinti lapuočiai, taip pat driekėsi ilgi ruožai beržų, gervuogių bei pavienių bukų ir ąžuolų.

Stipriai trenkė pūvančiais lapais. Daugiau kaip dešimtmetį praleidus asfalto džiunglėse uoslė tapo itin jautri panašiems kvapams.

Dabar balsai reikalavo, kad ji paskubėtų ir baigtų savo darbą. Kad susitikusi su savo skriaudikais ji parodytų savo pranašumą. Bet Kimė neklausė. Ji žinojo, kad turi užtektinai laiko. Kai

Torstenas, Ulrikas ir Ditlevas žaidžia savo kruvinus žaidimus, jie nesiliauja tol, kol nepasisotina. O tai įvyksta negreitai.

– Aš einu palei pamiškę ir priešgaisrinę proskyną, – garsiai ištarė ji, kad balsai paliktų ją ramybėje. – Prieš akis ilgas kelias, bet mes vis tiek pasieksime Torsteno valdas.

Netrukus Kimė užtiko tamsiaodžius vyrus, stovinčius puslankiu. Jie žvalgėsi po mišką ir kažko laukė. Tada ji pamatė narvą, kuriame tupėjo įniršęs gyvūnas. Kimė atkreipė dėmesį, kad vyrai buvo ant kelnių užsitempę odines tampres, iki pat kirkšnių dengiančias jų kojas.

Štai kodėl Kimė nėrė į mišką, kad galėtų niekieno netrukdoma stebėti, kas bus toliau.

Ji atsidūrė medžiotojo žemėje.

41 SKYRIUS

Karlas skuodė atlošęs galvą, vis stengdamasis pro lipnios juostos plyšį įžiūrėti žemę, nuklotą sausais lapais ir šakomis, savo traškesiu galinčiomis išduoti jo buvimo vietą. Toli už savęs jis girdėjo atkakliai besipriešinantį Asadą. Bet galiausiai viskas nutilo.

Karlas sulėtino tempą. Bandė išlaisvinti už nugaros lipnia juosta suveržtas rankas. Jo šnervės buvo išsausėjusios nuo aktyvaus šnopavimo gaudant orą. Bandydamas pamatyti, kas vyksta, Karlas ištempė kaklą.

Turėjo kaip nors nuo akių nusiplėšti lipnią juostą. Kol nevėlu. Netrukus iš visų pusių jį ims supti tie žmonės. Medžiotojai, judantys nuo Torsteno valdų pusės, ir varovai, iš vienas Dievas žino kurios pusės. Jis pasisuko visu kūnu ir pro plyšį pamatė tik daugybę medžių. Tada vėl pasileido bėgti. Bėgo kelias sekundes, bet galiausiai galva trenkėsi į žemai kabančią šaką, kuri nubloškė jį atatupstą.

– Po galais, – sumurmėjo jis. Velniop visokias šakas.

Jis šiaip ne taip atsistojo ir rankomis apčiuopė nulaužtą šaką. Tada priėjo prie kamieno, atsistojo taip, kad šakos drūtgalis

palįstų po lipnia juosta šalia šnervių ir pamažu ėmė leistis visu kūnu žemyn. Nuo tokio judesio įsitempė kaklą juosusi lipni juosta, bet jos nutraukti sau nuo akių nepavyko. Juosta buvo pernelyg tvirtai prilipusi prie vokų. Karlas dar kartą patraukė galvą žemyn, stengdamasis neatsimerkti. Tačiau pajuto, kaip jo akių vokai vėl prilimpa prie lipnios juostos ir į išorę išsiverčia akių baltymai.

– Šūdas, šūdas, šūdas! – keikėsi Karlas. Jis pradėjo mosuoti galva į šonus. Šaka įbrėžė vieną voką.

Tada pirmą kartą išgirdo varovus. Jie nebuvo taip toli, kaip jis tikėjosi. Gal vos už kelių šimtų jardų. Šitame miške buvo sunku įvertinti situaciją. Jis pakėlė galvą. Besitrindama į lūžusios šakos drūtgalį nuplyšo dalis lipnios juostos, dabar Karlas galėjo daugiau mažiau laisvai matyti viena akimi. Priešais jį atsivėrė tankus miškas. Šviesa krito netolygiai ir jis neįsivaizdavo, kuria kryptimi žvelgia. Vien tai privertė jį susimąstyti, kad netrukus Karlui Mjorkui gali būti galas.

Kai Karlas prabėgo pro pirmąją proskyną, pasigirdo pirmi šūviai. Dabar varovai buvo taip arti, kad jis buvo priverstas gultis ant žemės. Kiek suprato, priešakyje buvo priešgaisrinė juosta, o už jos driekėsi valstybinį mišką kertantys takai. Nuo tos vietos, kur jis tysojo dabar, iki jo automobilio buvo ne daugiau kaip septyni ar aštuoni šimtai jardų. Bet kas iš to, jei jis nežinojo, kuria kryptimi reikėtų judėti, kad pasiektų automobilį.

Jis matė, kaip paukščiai suplazdena sparnais ir išsiblaško virš medžių viršūnių, girdėjo, kaip traška krūmai ir nedideli medeliai. Varovai šaukė ir beldė medinėmis lazdomis. Išgąsdinti triukšmo pasileido bėgti laukiniai gyvūnai.

Jei jie turės šunis, be vargo mane suras, – pagalvojo Karlas. Jis pastebėjo lapų krūvą, į vieną vietą juos sunešė vėjas. Į ją rėmėsi dvi ant žemės gulinčios išsišakojusios šakos.

Kai netikėtai stryktelėjo pirmoji stirna, nuo patirto išgąsčio jis nevalingai ir instinktyviai metėsi link lapų krūvos, visu kūnu įsirausdamas į ją.

Dabar kvėpuok ramiai ir lėtai, – ragino save, likdamas gulėti pūvančioje krūvoje. Po velnių, jis vylėsi, kad Torstenas Florinas nedavė savo varovams mobiliųjų telefonų, todėl negalės perspėti jų, kad varovai gali bet kada susidurti su pasprukusiu policininku, kuris jokiais būdais negali išnešti sveiko kailio. Jis be galo troško, kad Florinas iš tiesų nebūtų to padaręs! Bet ar tai įmanoma? Kad toks žmogus kaip jis nesiimtų tokių atsargumo priemonių? Vargiai. Žinoma, varovai turėjo žinoti, ką persekioja.

Gulėdamas po lapų krūva jis pastebėjo, kad jo žaizda vėl atsivėrė, nuo besisunkiančio kraujo marškiniai prilipo prie kūno. Jei tik čia bus šunys, jie akimirksniu užuos jį. Jeigu šitaip ilgiau pagulės, galiausiai mirtinai nukraujuos.

Po galais, o kaip jis galėtų padėti Asadui? Jeigu jis išgyventų, o Asadas mirtų, argi galėtų kada nors pažvelgti į veidrodį? Jis paprasčiausiai nesugebėtų to padaryti. Karlas jau anksčiau yra netekęs partnerio. Jis jau anksčiau yra išdavęs savo partnerį. Faktas.

Karlas giliai įkvėpė. Jis negali leisti, kad vėl tas pats nutiktų. Net jei jam tektų degti pragare. Net jei atsidurtų kalėjime. Net jei kainuotų jam gyvybę.

Karlas nupūtė lapus sau nuo akių ir išgirdo kažkokį iš lėto vis garsėjantį šnypštimą. Galiausiai garsas virto aršiu prislopintu lojimu. Jis pajuto, kaip ima vis stipriau plakti širdis ir vis smarkiau tvinkčioti petyje atsivėrusi žaizda. Jeigu tai šuo, jam galas.

Atokiau girdėjosi varovų žingsniai, kurie, jiems judant artyn, vis garsėjo. Jie juokėsi ir šaukė. Tie žmonės tiksliai žinojo ką daro.

Netikėtai liovėsi šaižūs, traškesį primenantys gyvūno keliami garsai. Karlas staiga suvokė, kad gyvūnas stovi šalia ir žvelgia į jį.

Jis nupūtė nuo akių dar kelis lapus ir pamatė priešais save ištinusį lapės snukį. Jos akys buvo pasruvusios krauju, o iš nasrų dribo putos. Gyvūnas šnopavo taip smarkiai, tarsi sunkiai sirgtų, o jo raumenys virpėjo taip, lyg jam būtų be galo šalta.

Pamačiusi jį, gulintį tarp lapų ir spoksantį į ją, lapė sušnypštė. Kai Karlas sulaikė kvėpavimą, lapė dar kartą sušnypštė. Pamišėliškai urgzdamas žvėris iššiepė dantis ir panarinęs galvą ėmė sėlinti link jo.

Staiga sustingo. Pakėlė galvą, pajuto tykantį pavojų ir pažvelgė atgal. Tada vėl atsigręžė į Karlą ir netikėtai, tarsi suvokusi, kokia galima išeitis iš padėties, ėmė šliaužti žeme link jo. Įsitaisiusi jam prie pėdų, snukiu, iš kurio be paliovos dribo putos, užsikasė po lapais.

Taip ji ir liko gulėti, lekuodama ir laukdama, kas bus toliau. Visiškai pasislėpusi po lapais. Lygiai taip pat kaip jis. Netoliese, saulės atokaitoje, būriavosi pulkelis kurapkų. Kai pabaidytos varovų griausmo jos pakilo į orą, pasigirdo šūvių salvė. Sulig kiekvienu šūviu per Karlo kūną nusirisdavo šiurpuliai. Jam prie pėdų įsitaisiusi lapė be paliovos drebėjo.

Karlas stebėjo, kaip medžiotojų šunys atneša paukščius. Netrukus jis pamatė ir medžiotojus, kurie priminė siluetus belapėje tankmėje.

Jų buvo devyni ar dešimt, visi avėjo suvarstomus aulinius batus ir mūvėjo kelnes, kurių ilgis buvo šiek tiek žemiau kelių. Kai priėjo arčiau, Karlas atpažino, kad keli iš jų priklausė visuomenės elitui.

Gal man vertėtų atsistoti ir prisistatyti? – akimirką svarstė jis, bet galiausiai pamatė miško savininką ir du jo draugus, rankose laikančius užtaisytus arbaletus. Jei Florinas, Dybolas Jensenas ir Pramas pastebės Karlą, nedvejodami nušaus jį. Tada pareikš, kad

tai buvo nelaimingas atsitikimas. Jie pasirūpins, kad kiti medžioklėje dalyvaujantys žmonės patvirtintų jų versiją. Karlas žinojo, kad juos visus sieja tvirta bičiulystė. Jie nuplėš nuo Karlo lipnią juostą ir pasirūpins, kad viskas primintų nelaimingą atsitikimą.

Karlo, kaip ir lapės, kvėpavimas vis labiau lėtėjo ir darėsi nebe toks gilus. Kas bus su Asadu? Ir kas laukia manęs?

Dabar jie stovėjo vos už kelių jardų nuo lapų krūvos. Šunys urzgė, o jam prie pėdų gulintis gyvūnas garsiai kvėpavo. Netikėtai lapė metėsi staigiu šuoliu ant arčiausiai stovinčio medžiotojo, visa jėga įsikabindama jam į kirkšnį. Jaunas vyras suriko ne savo balsu. Tai buvo mirtinai išsigandusio žmogaus šauksmas. Šunys puolė lapę, bet gyvūnas atsistojo prieš juos, niršiai pašiaušęs keterą ir pražergęs kojas nusišlapino. Tada nėrė šalin, bandydamas išnešti sveiką kailį. Ditlevas Pramas nusitaikė į lapę.

Karlas negirdėjo oru nuskriejančios strėlės, bet girdėjo, kaip tolumoje sukaukė lapė, o tada verksmingas jos aimanas. Galiausiai ji nutilo.

Šunys apuostė lapės šlapimą. Vienas jų kyštelėjo savo snukį į tą vietą, kur prie Karlo pėdų gulėjo lapė, bet Karlo kvapo nesuuodė.

Dieve, palaimink lapę ir jos myžalus, – pagalvojo Karlas, kai šunys susispietė aplink savo šeimininkus. Už kelių jardų ant žemės gulėjo sužalotas vyras ir šaukė kankinamas skausmo. Žmogus negalėjo pastovėti, nes abi jo kojas buvo apėmęs mėšlungis. Sužeistojo medžioklės draugai pasilenkė prie jo, kad galėtų apžiūrėti ir sutvarstyti žaizdą. Vyrai suplėšė savo šalikus, jomis sutvarstė sužeistąjį ir pakėlė jį nuo žemės.

– Taiklus šūvis, Ditlevai, – išgirdo Florino balsą, kai Ditlevas grįžo, rankoje nešdamas kruviną peilį ir lapės uodegą. Tada Florinas atsigręžė į jam už nugaros stovinčius vyrus.

– Medžioklė baigta, mano draugai. Apgailestauju. Ar galite pasirūpinti, kad Sachenholtas būtų nedelsiant nuvežtas į ligoninę? Pakviesiu varovus, kad nuneštų jį. Pasirūpinkite, kad jam suleistų vaistų nuo pasiutligės. Visko pasitaiko. Visą laiką laikykite pirštais užspaudę jo arteriją. Gerai? Priešingu atveju, jis gali mirti.

Florinas šūktelėjo kažką miško pusėn ir netrukus pasirodė būrys juodaodžių vyrukų. Jis pasiuntė keturis vyrus su medžiotojais, o kitų keturių paprašė likti. Du vyrai laikė aptakių formų medžioklinius šautuvus. Lygiai tokius pačius kaip Florino.

Kai išsiskirstė visi medžiotojai, kartu išsivesdami verkšlenantį sužeistąjį, visi trys mokyklos laikų draugai ir keturi tamsiaodžiai vyrai susibūrė į ratą.

– Mes neturime daug laiko, suprantat? – pareiškė Florinas. – Tas policininkas yra pakankamai stiprus ir sportiškas. Jis ne ką vyresnis už mus. Negalime jo nuvertinti.

– Ką darysim su juo, kai surasime? – paklausė Dybolas Jensenas.

– Įsivaizduokite, kad jis yra lapė.

Karlas ilgai klausėsi, kol galiausiai įsitikino, jog vyrai išsiskirstė ir nužingsniavo tolyn į mišką. Tai reiškė, kad kelias iki Torsteno valdų dabar buvo laisvas, nebent kiti tamsiaodžiai grįžtų jo ieškoti.

Bėk! – paragino save ir atsistojo. Tada atlošė galvą, kad viena akimi galėtų matyti kelią pro tankius krūmus ir smulkius medžius.

Galbūt žvėryne yra peilis, kuriuo galėčiau nupjauti lipnią juostą. Gal Asadas gyvas. Gal jis dar gyvas. – Galvoje sukosi įvairiausios mintys. Jam bėgant už krūmų kliuvinėjo drabužiai, iš žaizdos petyje lašėjo kraujas.

Jam darėsi šalta. Drebėjo už nugaros surištos rankos. Nejau jis neteko tiek kraujo, kad jau per vėlu ką nors pakeisti?

Tada išgirdo netoliese sugaudžiant ir pro šalį prašvilpiant visureigius. Tai reiškė, jog turėtų būti nebe toli.

Vos tik tai suprato, visai šalia galvos prašvilpė strėlė. Taip arti, kad jis net jautė jos sukeltus oro virpesius. Strėlė įsmigo į priešais jį esančio medžio kamieną tokia jėga, kad atrodė, jog iš ten jos ištraukti neįmanoma.

Apsisuko visu kūnu, bet nieko nematė. Kur jie? Tada atskriejo dar viena strėlė, kuri perskrodė kito medžio žievę.

Dabar varovų šūksniai girdėjosi kur kas aiškiau.

Bėk, bėk, bėk! – ragino jo protas. – *Nepargriūk. Slėpkis už krūmo, tada už kito, taip bus sunkiau į tave pataikyti. Gal čia yra kokia nors vieta, kur galėčiau pasislėpti?*

Jis žinojo, kad jie sučiups jį. Žinojo, kad laukia žiauri mirtis. Juk būtent tokios yra šių šunsnukių žaidimo taisyklės.

Karlas jautė, kaip daužosi širdis. Atrodė, lyg ji tuoj iššoks iš krūtinės.

Kai šoko per upelį, jo batai vos neįklimpo į purvą. Nuo aplipusio purvo padai pasidarė sunkūs tarsi švinas. Kojose nebeliko jėgų.

Tiesiog bėk, nesustodamas bėk.

Tada šone pamatė proskyną. Tikriausiai tą pačią, pro kurią jiedu su Asadu įžengė į mišką, jis prisiminė tą patį upelį, kuris dabar liko jam už nugaros. Taigi, jam reikėjo bėgti į dešinę. Pirmyn ir į dešinę. Dabar teks bėgti toli.

Dar viena strėlė praskriejo visai pro šalį. Netikėtai jis atsidūrė kieme. Visiškai vienas, širdis daužėsi lyg pašėlusi. Iki didžiulio įėjimo į žvėryną buvo likę dešimt jardų. Pusiaukelėje iki statinio dar viena strėlė įsirėžė į žemę visai šalia jo. Prašauta neatsitiktinai.

Strėlė buvo skirta tik perspėti Karlą, kad jei nesiliaus bėgęs, bus paleista dar viena strėlė.

Visi jo gynybiniai mechanizmai išsijungė. Jis liovėsi bėgęs ir liko stovėti vietoje, įsmeigęs akis į žemę. Laukė, kol jį sučiups. Šis gražus, akmenimis grįstas kiemas taps altoriumi, ant kurio jis bus aukojamas.

Karlas giliai įkvėpė ir iš lėto apsisuko. Jam už nugaros stovėjo ir tylėdami jį stebėjo ne tik trys vyrai ir keturi jų varovai. Ten stovėjo ir būrelis tamsiaodžių vaikų, kurie smalsiai stebėjo, kas vyksta.

– Viskas gerai. Dabar galite eiti, – įsakė Florinas. Juodaodžiai vyrai pasišalino, nuvarydami ir savo vaikus.

Galiausiai liko tik Karlas ir trys vyrai. Jie buvo suprakaitavę. Visų veiduose švietė keistos šypsenos. Ant Ditlevo Pramo arbaleto tabalavo lapės uodega.

Medžioklė buvo baigta.

42 SKYRIUS

Karlas ėjo įsmeigęs akis į grindis. Trijulė ragino jį judėti greičiau. Viduje švietė akinanti šviesa. Jis nenorėjo matyti Asado palaikų. Jis nenorėjo matyti, ką galingi hienos nasrai gali padaryti žmogaus kūnui.

Tiesą sakant, jis nenorėjo nieko matyti. Jie galėjo daryti su juo ką tik panorėję. Bet jis neketino žiūrėti, kaip jie tai daro.

Tada išgirdo vieno iš trijų vyrų juoką. Juoką, kylantį kažkur giliai iš vidaus. Tas juokas persidavė kitiems dviem vyrams. Paklaikęs trijų balsų kvatojimas, kurį girdėdamas Karlas kiek galima stipriau užsimerkė. Kiek sugebėjo tai padaryti, veržiant lipniai juostai.

Kaip žmogus gali juoktis iš kito žmogaus nelaimės ir mirties? Kodėl šie žmonės yra tokie liguisti bepročiai?

Tada Karlas išgirdo balsą, kuris keikėsi arabų kalba. Bjaurūs, šiurkštūs garsai buvo skirti išprovokuoti pyktį. Tą akimirką tokioje beviltiškoje situacijoje jie sukėlė Karlui neapsakomą džiaugsmą. Jis pakėlė galvą.

Asadas buvo gyvas.

Iš pradžių Karlas nelabai suprato, iš kur sklinda garsas. Jis matė tik blizgančias plieno grotas ir rūsčiai į jį spoksančią hieną. Tada užvertė kaklą ir pamatė Asadą. Jis tarsi beždžionė buvo įsikibęs į narvo viršų. Asado akys buvo paklaikusios, ant rankų ir veido matėsi krauju pasruvusios plėštinės žaizdos.

Tik tada Karlas pastebėjo, kad hiena smarkiai šlubčioja. Atrodė, tarsi jos užpakalinė letena būtų prakirsta nuo smūgio. Sulig kiekvienu žingsniu gyvūnas gailiai inkštė. Trys vyrai liovėsi juokęsi ir nutilo.

– Sušikti kiaulės! – įsikibęs į grotas narvo viršuje šaukė Asadas.

Karlas šypsojosi, tik jo šypseną dengė lipni juosta. Netgi dabar, žvelgdamas mirčiai į akis, Asadas neprarado formos.

– Anksčiau ar vėliau tau ateis galas. Kitą kartą gyvūnas turės progą paragauti tavęs, – šnypštė Florinas. Pamatęs, kaip Asadas išniekino jo ypatingąjį gyvūną, jis ne juokais įsiuto. Bet šis šunsnukis buvo teisus. Asadas nekabės amžinai.

– Nežinau, – įsiterpė Pramas, – tas orangutanas atrodo ganėtinai bebaimis. Jei jis nudribs ant hienos ir prispaus ją savo stambiu kūnu, vargšui gyvūnui bus nekas.

– Velniop hieną. Ji vis tiek neatliko savo vaidmens, kuriam buvo skirta, – pareiškė Florinas.

– Ką darysime su šiais dviem? – pasigirdo klausimas, ištartas romiu tonu. Visiškai kitokiu, nei kitų. Prabilo Ulrikas Dybolas Jensenas. Dabar jis nebebuvo taip smarkiai apsvaigęs kaip anksčiau. Kur kas labiau emociškai pažeidžiamas. Tokia būsena dažnai apima nuo kokaino apkvaitusius žmones. Karlas atsigręžė į jį. Jei tik Karlas būtų galėjęs ką nors pasakyti, jis būtų paprašęs, kad trijulė paprasčiausiai paleistų jį ir Asadą. Kad jų nužudymas būtų

beprasmis ir pavojingas. Vos tik jie kitą dieną nepasirodytų darbe, Rouzė pasirūpintų, kad visi policijos skyriai imtųsi veiksmų. Policija pultų šniukštinėti Floriną ir apieškotų jo valdas, o tada rastų visus jiems reikiamus įrodymus. Išlaisvintų Karlą ir Asadą, o trijulei tektų nešti kudašių ir visą amžinybę slapstytis, kad jų nerastų ir nesučiuptų teisingumo sargai.

Bet Karlas negalėjo kalbėti. Lipni juosta tebeveržė jo burną. Be to, juk trijulė vis tiek nepatikėtų jo kalbomis. Torstenas Florinas pasitelktų visas įmanomas priemones, kad tik sunaikintų visus pėdsakus, liudijančius apie jo dalyvavimą įvykdant nusikaltimus. Net jei jam tektų iki pamatų sudeginti visą savo sumautą namą ir prie jo esančius pastatus. Karlas tai suprato.

– Mes įmesime jį į narvą kartu su kitu. Man nesvarbu, kas bus, – ramiai atsakė Florinas. – Šiąnakt patikrinsime narvą. Jei bus gyvi, į narvą įleisime kitus gyvūnus. Pasirinkimas didelis.

Karlas pradėjo spardytis ir kelti triukšmą. Jis neketino be kovos nusileisti. Dar kartą.

– Po galais, Mjorkai, ką darai? Ar kas nors neduoda tau ramybės?

Šalia jo stovėjo Ditlevas Pramas, bet visi nerangūs Karlo spyriai prašvilpė jam pro šalį. Karlas matė, kaip jis pakėlė arbaletą ir nusitaikė Karlui į akį.

– Stovėk ramiai, – liepė jis.

Karlas pasvarstė, gal vertėtų spirti dar kartą. Tuomet viskas įvyktų bent jau greitai. Bet nesujudėjo. Pramas ištiesė laisvąją ranką, sugriebė už Karlo akis dengiančios lipnios juostos ir truktelėjo. Jausmas buvo toks, lyg Pramas būtų nuplėšęs jo akių vokus. Tarsi akys būtų iššokusios iš akiduobių. Šviesa tvoskė taip ryškiai, kad akimirksniu apakino jį.

Tada Karlas juos pamatė. Visus tris. Jie stovėjo į šonus išskėstomis rankomis, tarsi ketintų apkabinti jį. Iš akių Karlas suprato, tarsi jie norėtų pasakyti, kad ši kova jam bus paskutinė.

Nors netekęs daug kraujo ir labai nusilpęs, bet Karlas vis tiek puolė tris vyrus ir lipnia juosta užklijuotomis lūpomis kriokė, kad jie tesantys būrys gaidžių, kurie anksčiau ar vėliau gaus tai, ko nusipelnė.

Visų šitų įvykių sūkuryje ant grindų švystelėjo šešėlis. Karlas matė, kad Florinas jį pastebėjo. Patalpos gilumoje pasigirdo barškėjimas, jis pasikartojo, po to dar ir dar kartą. Tada pasirodė katės, jos pranėrė pro šalį, bėgdamos į dienos šviesą. Po jų sekė meškėnai ir žebenkštys, suplasnojo paukščiai, pakildami prie aliuminio atramų, kurios driekėsi po stiklinėmis lubomis.

– Po galais, kas vyksta? – šaukė Florinas. Dybolas Jensenas akimis nusekė, kaip trumpakojės dručkės kiaulės skuodžia koridoriais ir suka ratus aplink narvus. Pramo kūno kalba pasikeitė. Akys tapo budresnės. Jis atsargiai pakėlė nuo grindų savo arbaletą.

Karlas atsitraukė atgal. Jis girdėjo, kaip patalpų gilumoje vis stiprėjo triukšmas. Pasprukę į laisvę gyvūnai kėlė vis didesnį šurmulį.

Jis išgirdo Asado juoką, sklindantį iš narvo. Girdėjo trijų vyrų keiksmus, gyvūnų tauškėjimus, kriuksėjimus, amčiojimus, šnypštimus, plakimą sparnais.

Bet jis neišgirdo moters, kol ji neatsistojo priešais visus.

Ji netikėtai išdygo į kojines sukištais džinsais. Vienoje rankoje laikė iškėlusi pistoletą, ant kurio buvo užmautas duslintuvas, o kita ranka buvo sugniaužusi gabalą šaldytos mėsos.

Stovėdama priešais juos, sau per petį persimetusi rankinę, atrodė tiesiog įspūdingai. Savotiškai netgi graži. Jos veidas buvo ramus, akys spindėjo. Pamatę ją visi trys vyrai nutilo. Visur šmi-

rinėjo gyvūnai, bet vyrams jie buvo nė motais. Jie buvo apstulbę. Ne dėl pistoleto, ne dėl moters, bet dėl tos priežasties, dėl kurios ji buvo čia. Jie buvo akivaizdžiai išsigandę. Tarsi bejėgės aukos, laukiančios kukluksklano linčo teismo. Tarsi bedieviai, stovintys priešais inkvizitorių.

– Sveiki, – pasisveikino ji, linktelėdama kiekvienam iš eilės. – Mesk tą daiktą, Ditlevai. – Ji mostelėjo į Pramo arbaletą ir liepė visiems atsitraukti.

– Kimė!.. – sumikčiojo Ulrikas Dybolas Jensenas. Kai jis ištarė jos vardą, Ulriko balse vienu metu atsispindėjo ir meilė, ir nerimas. Gal labiau meilė, nei nerimas.

Ji nusišypsojo žvelgdama į porelę vikrių ūdrų, kai pakeliui į laisvę jos apuostė vieno iš vyrų kojas.

– Šiandien yra ta diena, kai mes visi išsivaduosime, – tarė ji. – Nuostabu, ar ne? Ei, tu, – kreipėsi ji į Karlą. – Paspirk link manęs tą odinį saitą. – Ji parodė Karlui, kur jis yra. Saitas buvo iki pusės pakištas po hienos narvu. – Eikš, mielas padarėli, – sušnabždėjo ji į narvą, kuriame sunkiai kvėpavo sužeistas gyvūnas, tuo pat metu akylai stebėdama visus tris vyrus. – Eikš ir užkąsk.

Ji švystelėjo mėsą į narvą ir palaukė, kol pamindamas baimę alkanas gyvūnas priėjo arčiau. Kai hiena prisiartino, Kimė pakėlė nuo grindų saitą ir atsargiai įkišo jį tarp grotų, susidariusia kilpa apjuosdama mėsos gabalą.

Nors buvo suglumusi nuo aplink stovinčių ir tylinčių žmonių, hiena galiausiai pasidavė.

Vos tik hiena pasilenkė prie mėsos, Kimė truktelėjo už saito ir kilpa sučiupo gyvūną. Ditlevas Pramas pasileido bėgti link durų. Jam pavymui pasigirdo pikti jo draugų šūksniai.

Kimė pakėlė pistoletą ir iššovė. Pramas krito visa jėga, stipriai trenkdamasis į akmenines grindis. Jis garsiai sudejavo. Sukaupusi

jėgas moteris pririšo saitą prie grotų. Gyvūnas sukinėjo galvą į šalis, stengdamasis ištrūkti.

– Kelkis, Ditlevai, – liepė ji ramiu balsu. Kai jis negalėjo atsistoti, Kimė palydėjo prie Ditlevo kitus du vyrus ir privertė juos atnešti jį atgal.

Karlas ne kartą buvo matęs šaunant į bėgantį žmogų. Bet jam dar niekada neteko matyti, kad šaunant iš toli galima padaryti tokią tikslią ir įspūdingą žaizdą, kokia žiojėjo Pramo kūne – šūvis atskyrė jo klubą nuo sąnario.

Jo veidas buvo baltas tarsi drobė, bet jis tylėjo. Iš šalies atrodė, tarsi Kimė ir visi trys vyrai dalyvautų tam tikroje privačioje ceremonijoje, iš kurios niekam neleidžiama pasitraukti. Nors viskas vyko tylomis, visi viską aiškiai suprato.

– Atidaryk narvą, Torstenai. – Ji pažvelgė į Asadą, kuris kabėjo įsikibęs į narvo viršų. – Tu sekei mane centrinėje stotyje. Dabar gali nusileisti.

– Šlovė Alachui! – sušuko jis, atpalaiduodamas nuo grotų kojas. Kai nusileido ant žemės, jis negalėjo pastovėti, juo labiau eiti. Visas jo kūnas buvo nutirpęs. Tik po kurio laiko ėmė grįžti jėgos.

– Išvesk jį, Torstenai, – liepė ji, sekdama kiekvieną judesį, kol galiausiai Asadas liko gulėti ant grindų narvo išorėje.

– Dabar jūs visi trys lįskite į vidų, – paragino ji ramiai.

– O Dieve, ne. Paleisk mane, – sušnabždėjo Ulrikas. – Aš niekada neskriaudžiau tavęs, Kime. Nejau nepameni?

Nustatęs gailią veido išraišką jis bandė sužadinti Kimės gailestį. Bet ji nekreipė dėmesio.

– Judinkis, – tepasakė ji.

– Gali iškart mus nudėti, – ištarė Florinas, kai jie į vidų įnešė Ditlevą Pramą. – Nė vienas neišgyvensime kalėjime.

– Žinau, Torstenai. Girdžiu tave.

Pramas ir Florinas nieko neištarė. Dybolas Jensenas ėmė verkšlenti.

– Ji nužudys mus, ar suvokiate?

Kai narvo durys užsitrenkė, Kimė nusišypsojo, atsilošė ir švystelėjo sau už nugaros pistoletą kiek galima toliau.

Jis nukrito, sukeldamas skardų pliaukštelėjimą. Metalas atsimušė į metalą.

Karlas pažvelgė į Asadą. Jis gulėjo ant žemės ir šypsodamasis trynė sau kojas. Nors iš rankos iš lėto varvėjo kraujas, tačiau iš esmės jam pavyko išlipti iš balos sausam.

Staiga visi trys vyrai ėmė šaukti vienu metu.

– Ei tu, ten, griebk ją! – vienas šaukė Asadui.

– Nepasitikėk ja, – ragino Florinas.

Bet moteris nesijudino iš vietos. Paprasčiausiai stovėjo ir apžiūrinėjo juos, tarsi žiūrėtų seną pamirštą filmą, kuris dabar jai kėlė nemalonius prisiminimus.

Ji priėjo prie Karlo ir nuplėšė jam nuo burnos lipnią juostą.

– Žinau, kas tu esi, – ištarė ji. Tik tiek.

– Ir aš žinau, kas tu esi, – atsakė Karlas, giliai ir godžiai įkvėpdamas oro.

Vos tik trijulė išgirdo juodu persimetant žodžiais, iš karto liovėsi rėkę vienas per kitą.

Florinas priėjo prie grotų ir pareiškė:

– Jei judu nieko dabar nedarysite, po penkių minučių ji vienintelė bus gyva iš mūsų visų. Ar suvokiate? – jis pažvelgė Karlui ir Asadui į akis. – Kimė ne tokia kaip mes, suprantate? Ji žudo žmones, ne mes. Taip, mes užpuldinėdavome žmones, mušdavome juos be jokių skrupulų. Bet Kimė vienintelė juos žudydavo.

Karlas nusišypsojo purtydamas galvą. Tokie tipai kaip Florinas, visada gebantis už uodegos sučiupti sėkmę, elgiasi panašiai. Bet kokia krizė jam buvo kitos sėkmės pradžia. Niekas niekada nesimurkdo visą laiką dugne, kol jo neaplanko giltinė. Florinas buvo pratęs kovoti už vietą po saule ir darė tai be jokių abejonių. Nejau jis su savo draugais ką tik nebandė nužudyti Karlo? Nejau jie neįmetė Asado į hienos narvą?

Karlas pasisuko į Kimę. Taip, jis tikėjosi pamatyti šypseną. Bet jos veide ryškėjo džiaugsminga, ledinė grimasa. Ji stovėjo tarsi pasinėrusi į transo būseną ir klausėsi.

– Aha, tu tik pažiūrėk į ją. Ar jai kas nors rūpi? Ar tau atrodo, kad ji ką nors jaučia? Pažiūrėk į jos pirštą. Jis tabaluoja. Ar ji bent kiek verkšlena dėl to? Ne. Ji niekada dėl nieko neverkšlena. Jai nusišvilpti, mirsime ar gyvensime. – Tai buvo ant narvo grindų tysančio Ditlevo Pramo žodžiai. Jis laikė kumščiu užspaudęs savo siaubingą žaizdą.

Akimirką Karlas susimąstė, ar tai, ką kalba šutvė, gali būti tiesa. Gal tai tebuvo jų kovos už išgyvenimą dalis?

Tada vėl prabilo Florinas. Dabar jis nebuvo karalius. Nebuvo lyderis. Jis buvo savimi.

– Mes veikėme pagal Kristiano Volfo nurodymus. Suprantate? Mes rasdavome aukas pagal Kristiano komandas. Ir mušdavome jas visi kartu tol, kol pasismagindavome. Visą tą laiką ta velnio moteris stovėdavo atlošusi galvą ir laukdavo savo eilės. Žinoma, kartais ji irgi dalyvaudavo mūsų šiurkščiuose žaidimuose. – Florinas padarė pauzę ir linktelėjo, tarsi visa tai regėtų prieš akis. – Ji visada būdavo tas žmogus, kuris žudydavo. Turite patikėti mumis. Išskyrus tą atvejį, kai Kristianas sumanė visą tą reikalą su jos buvusiu vaikinu Koriu, visada žudydavo Kimė. Mes tik paruošdavome

jai dirvą. *Ji* būdavo tikroji žudikė. Tik ji. Tokio scenarijaus pageidavo pati.

– O Dieve, – sudejavo Dybolas Jensenas. – Turite ją sustabdyti. Nejau nematote, kad Torstenas sako tiesą?

Karlas juto ore tvyrančią įtampą. Jis nuščiuvo ir stebėjo, kaip Kimė iš lėto atsega rankinę. Būdamas visiškai išsekęs, nieko negalėjo padaryti. Vyrai sulaikė kvapą. Karlas matė, kaip Asadas įdėmiai stebi tai, kas vyksta. Ir laukia, kas bus toliau. Jis iš visų jėgų bandė atsiklaupti ant kelių.

Ji susirado, ko ieškojo. Tada išsitraukė rankinę granatą, suėmė už apsauginės velkės ir ištraukė kaištį.

– Tu nieko nepadarei, mano mažoji drauge, – tarė ji hienai, žvelgdama tiesiai gyvūnui į akis. – Bet juk negali gyventi pilnaverčio gyvenimo su ta sužalota koja. Tiesa?

Ji pasisuko į Karlą ir Asadą. Narve ne savo balsu klykė Dybolas Jensenas, bandydamas pasiteisinti, jog yra nekaltas. Ulrikas dievagojosi, kad leisis nubaudžiamas tokia bausme, kokios nusipelnė, jei tik jie padės jam.

– Jei norite gyventi, – kreipėsi Kimė į Karlą ir Asadą, – verčiau bent kiek atsitraukite atgal. *Dabar!*

Karlas nenorėjo sutikti, bet padarė, kaip buvo liepiamas. Jo rankos tebebuvo suveržtos už nugaros. Širdis daužėsi lyg pašėlusi.

– Ir tu, Asadai, – paragino jis. Karlas stebėjo, kaip jo partneris nuropojo į šalį.

Kai jie pakankamai atsitraukė, Kimė įkišo ranką, kurioje laikė granatą, į per petį permetamą rankinę ir vienu mostu švystelėjo ją pro grotas į tolimiausią narvo kampą. Tada atšoko į šoną. Florinas puolė prie rankinės, bergždžiai stengdamasis permesti ją atgal pro narvo grotas. Nugriaudėjo sprogimas, ne juokais išgąsdinęs salėje buvusius gyvūnus, kurie apimti siaubo klykė ne savo balsais.

Sprogimas nubloškė Karlą ir Asadą į stirtą mažesnių narvų, kurie nuvirto ant jų. Narvai apsaugojo juodu nuo pažirusių stiklo šukių.

Kai galiausiai išsisklaidė dulkių debesis ir girdėjosi tik gyvūnų skleidžiami garsai, Karlas pajuto, kaip Asadas pro narvų nuolaužas iškiša ranką ir paliečia jo koją.

Asadas truktelėjo artyn savo bosą, kad galėtų įsitikinti, jog viskas gerai. Tada paaiškino, kad pats visai nenukentėjo. Galiausiai nutraukė lipnią juostą nuo Karlo riešo.

Jiems prieš akis atsivėrė klaikus reginys. Toje vietoje, kur prieš sprogimą stovėjo narvas, dabar buvo metalo nuolaužos ir kūnų dalys. Vienur mėtėsi liemuo, kitur rankos ir kojos. Veiduose sustingo išgąstingos išraiškos. Karlas iki tol buvo matęs visko, bet nieko panašaus į tai, kas prieš jo akis vėrėsi dabar. Iki to laiko, kai jis kartu su nusikaltimo vietas apžiūrinčiais ir įkalčius surenkančiais specialistais atvykdavo į nusikaltimo vietą, aukų kraujas jau būdavo liovęsis tekėti, o jų kūnai gulėdavo be gyvybės ženklų. Bet čia riba, skirianti gyvenimą nuo mirties, tebebuvo matoma.

– Kur ji? – paklausė Karlas, nugręždamas akis nuo tos vietos, kur prieš sprogimą stovėjo nerūdijančio plieno narvas su įkalintais trimis vyrais. Teismo ekspertai turės sočiai darbo.

– Nežinau, – atsakė Asadas. – Ji tikriausiai guli kažkur čia.

Jis pastatė savo bosą ant kojų. Karlo rankos buvo panašios į du negyvus stabarus, kurie tabalavo kaip svetimkūniai. Kraujuojantis petys vis dar pulsavo.

– Nešdinkimės iš čia, – paragino Karlas, kartu su savo draugu žengdamas link lauko durų.

Tada jie pamatė stovinčią Kimę. Ji laukė jųdviejų. Kimės plaukai buvo išsidraikę, nusėti dulkių, o akys buvo tokios gilios, jog, rodės, jose tilpo viso pasaulio liūdesys ir širdgėla.

Jie liepė juodaodžiams vyrams pasitraukti. Nuramino juos, kad nebus apkaltinti prisidėję prie Torsteno Florino aferų ir jiems negresia joks pavojus. Kad jie turi pasirūpinti gyvūnais, išvesti juos iš patalpų. Ir užgesinti gaisrą. Moterys prisitraukė arčiau savęs vaikus, o vyrai stebeilijo į pastatą, iš kurio dabar veržėsi juodi ir grėsmingi dūmai. Jie kilo virš stogo, kurį prieš sprogimą dengė stiklas.

Vienas vyras riktelėjo kažką ir staiga visi ėmėsi darbo.

Kimė nesipriešindama žingsniavo greta Asado ir Karlo. Ji parodė taką į priešgaisrinę proskyną. Palydėjo saulės nutviekstais miško takais iki traukinio bėgių.

– Galite daryti su manimi, ką norite, – ištarė ji. – Vis tiek aš nebegyva. Pripažįstu savo kaltę. Eisime į traukinių stotį. Ten yra mano krepšys. Surašiau viską, ką man pavyko prisiminti.

Karlas žingsniavo koja kojon su Kime. Pakeliui papasakojo jai apie dėžutę, kurią rado, apie tą siaubingą nežinomybės jausmą, kurį daugybę metų jautė aukų artimieji – dabar bus padėtas taškas. Kai jis kalbėjo apie žmonių širdgėlą, kurią jie jautė netekę jiems brangių žmonių, atrodė, lyg Kimė mintimis būtų kažkur toli. Nežinomybė, kas nužudė jų vaikus arba kur dingo jų tėvai, visam gyvenimui paliko randą žmonių širdyse. Žmonių, kurių Kimė nepažinojo. Kitus, kurie kentėjo ne ką mažiau už pačias aukas. Rodės, jog Kimei visa tai nė motais. Ji paprasčiausiai kulniavo mišku jiems priešaky, šonuose nuleidusi rankas. Lūžęs pirštas styrojo atsikišęs į šoną. Buvo akivaizdu, kad dabar, kai Kimė nužudė tris savo buvusius draugus, šioje žemėje neliko vietos ir jai. Tuo ji buvo įsitikinusi.

Tokie žmonės kaip ji ilgai kalėjime neišgyvena, – mintyse svarstė Karlas. Jis tai žinojo.

Jie priėjo bėgius. Už kokių šimto jardų stovėjo platforma. Bėgiai driekėsi miške tiesia linija, tarsi būtų nubrėžti pridėjus liniuotę.

– Parodysiu jums, kur yra mano krepšys, – tarė ji, žengdama link krūmo, kuris augo arti bėgių.

– Nekelk jo, pats tai padarysiu, – liepė Asadas, paskubomis pralenkdamas ją.

Jis pakėlė kelioninį krepšį. Tada laikydamas jį atokiau sau nuo kūno, tarsi krepšyje būtų koks nors mechanizmas, galintis persmeigti jį, jei tik papurtytų per stipriai, nužingsniavo paskutinius dvidešimt jardų iki platformos. Tikras šaunuolis tas Asadas.

Kai jie priėjo platformos galą, Asadas atsegė krepšį ir apvertė jį aukštyn kojomis, nors Kimė protestavo, kad jis to nedarytų.

Kaip ir buvo galima tikėtis, viduje buvo užrašų knygelė. Paskubomis pravertus ją paaiškėjo, kad pirmuose keliuose puslapiuose surašyta informacija apie vietas, išpuolius ir datas.

Neįtikėtina.

Tada Asadas paėmė nedidelį, medvilninį ryšulį ir kilstelėjo jo kampą. Sulig ta akimirka moteris aiktelėjo ir rankomis susiėmė už galvos.

Tokia pati buvo Asado reakcija, kai jis pamatė, kas viduje.

Mažytis sudžiūvęs kaip mumija žmogutis, tuščiomis akiduobėmis. Jo galva buvo visiškai juoda, sukietėję pirštai styrojo atsikišę. Jis buvo aprengtas drabužiais, kurie buvo vos didesni už lėlės.

Jie stebėjo, kaip Kimė skubiai pribėga prie vaiko lavonėlio, net nebandydami jos sulaikyti. Ji pačiupo kūnelį ir stipriai prisispaudė prie savęs.

– Mažoji Mile, mažoji Mile. Viskas gerai. Mamytė čia ir daugiau niekada tavęs nepaliks, – raudojo moteris. – Mes visada būsime kartu. Padovanosiu tau mažąjį meškutį ir mudvi žaisime visą dieną.

Karlas niekada nebuvo pajutęs tokios stiprios sąsajos, kurią jaučia žmonės, rankose laikydami ką tik gimusį vaiką. Bet jis jautė to jausmo nebuvimą. Bent jau teoriškai.

Jis pažvelgė į Kimę ir giliai širdyje pajuto stiprų gailesčio ir netekties sukeltą skausmą. Emocijos buvo tokios stiprios, kad Karlas dabar galėjo suprasti, ką ji jaučia. Jis pakėlė sužeistą ranką prie krūtinės ir ištraukė iš viršutinės kišenės nedidelį talismaną – pliušinį meškutį, kurį rado metalinėje Kimės dėžutėje. Ištiesė jai. Ji nieko neištarė. Stovėjo lyg suparalyžiuota ir stebeilijo į žaislinį gyvūną. Iš lėto išsižiojo, pakėlė galvą. Įtempė lūpas, lyg ketintų verkti, lyg svyruotų neapsispręsdama – šypsotis ar verkti.

Šalia jos stovėjo Asadas, kaip niekada bejėgis ir pažeidžiamas. Jo kaktą buvo išvagojusios raukšlės, nuo jo dvelkė vidinė ramybė.

Kimė atsargiai paėmė pliušinį meškutį. Vos tik pajuto jį savo rankoje, iš karto atsipalaidavo, giliai įkvėpė ir atlošė galvą.

Karlas nusišluostė varvančią nosį ir stengėsi nusukti akis į šoną, kad neišsiduotų, jog verkia. Pažvelgė į bėgius, į grupelę traukinio laukiančių keleivių, į automobilį, stovintį šalia stoginės. Tada apsigręžė ir pamatė link jų iš kitos pusės atpukšintį traukinį.

Jis vėl įsistebeilijo į moterį, kuri ramiai kvėpavo ir prie savęs glaudė pliušinį meškutį bei vaiko kūnelį.

– Ką gi, – ištarė ji, giliai iškvėpdama, tarsi išlaisvindama dešimtmečius ją smaugusias emocijas, – dabar balsai visiškai nutilo. – Ji nusijuokė. Skruostais upeliais tekėjo ašaros. – Balsai liovėsi, jų nebeliko, – pakartojo ji, pakeldama akis į dangų. Netikėtai ėmė spinduliuoti Karlui nesuprantamą ramybę.

– Ak, mažoji Mile, dabar likome tik tu ir aš. Galiausiai viskas baigėsi. – Apimta palengvėjimo jausmo Kimė ėmė be paliovos suktis ratu. Apsikabinusi kūdikio kūnelį ji šoko šokį be žingsnelių. Atrodė, tuoj atsispirs nuo žemės ir pakils į orą.

Kai traukinys priartėjo prie platformos dešimties jardų atstumu, Karlas pamatė, kaip besisukdama Kimė pasiekė platformos kraštą.

Asadas šaukė, kad ji pasisaugotų. Karlas pakėlė galvą ir pažvelgė tiesiai Kimei į akis. Jos buvo kupinos dėkingumo. Kimę buvo užliejusi absoliuti dvasinė ramybė.

– Tik tu ir aš, mano mylima, mažoji mergaite, – ištarė ji, ištiesdama į šoną vieną ranką.

Po sekundės ji buvo negyva.

Girdėjosi tik klaikus stabdomo traukinio cypimas.

EPILOGAS

Buvo saulėlydžio metas. Nuo traukinio pervažos ir palei kelią, kuris driekėsi link Torsteno Florino valdų, kilo mirksinčių, mėlynų švyturėlių stulpai. Visas kraštovaizdis buvo užlietas šio mėlynumo. Kaukė gaisrinių ir policijos automobilių sirenos. Visur, kur pažvelgsi, šmirinėjo gausybė policininkų, greitosios pagalbos automobilių, daugybė žurnalistų ir filmavimo kamerų bei fotoaparatų. Kelio pakraščiuose būriavosi smalsūs vietiniai gyventojai. Bėgiais zujo nusikaltimo vietas apžiūrintys ir įkalčius surenkantys specialistai bei felčeriai.

Karlas vis dar jautėsi apsvaigęs, bet kraujas iš jo žaizdos petyje liovėsi varvėjęs. Gydytojai pasirūpino. Tik jo širdis vis dar buvo apsipylusi krauju. Gerklę smaugė jausmų gumulas.

Jis įsitaisė ant medinio, šalia Duemoso stotelės stovinčio suolo ir ėmė sklaidyti Kimės užrašų knygelę. Jos užrašai atskleidė šutvės darbelius. Užrašai buvo negailestingai atviri ir sąžiningi. Išpuolis prieš brolį ir seserį Rorvige. Kaip jie buvo atsitiktinai pasirinkti. Kaip jie pažemino vaikiną ir nurengė jį, sudavę mir-

tiną smūgį. Apie dvynius brolius, kurių pirštus nukapojo. Apie porą, kuri dingo jūroje. Korį Bruną ir Kailą Basetą. Gyvūnus ir žmones, vieną po kito. Viskas ten buvo surašyta. Nebuvo nuslėptas ir tas faktas, kad visada žudydavo būtent Kimė. Metodai buvo skirtingi, ji detaliai aprašė kiekvieną. Karlui buvo sunku suvokti, kad tai buvo tas pats žmogus, kuris išgelbėjo jo ir Asado gyvybes. Ta pati moteris, kuri gulėjo ten, po traukiniu, kartu su negyvu kūdikiu.

Karlas prisidegė cigaretę ir perskaitė paskutinius puslapius. Juose buvo kalbama apie sąžinės graužatį. Ne dėl Albeko, bet dėl Tinės. Kad ji nenorėjo duoti Tinei per didelės dozės narkotikų. Nors žodžiai buvo šlykštūs, bet kartu alsavo švelnumu. Buvo kitokie, nei aprašant visus kitus brutalius poelgius. Ji vartojo tokius žodžius, kaip „sudie“ ir „paskutinis dangiškas Tinės apkvaitimas“. Šios užrašų knygutės turinys sukels karštligišką žiniasklaidos reakciją, o vertybinių popierių vertė smuks, kai paaiškės, kad trys įtakingi vyrai prisidėjo prie brutalių nusikaltimų įvykdymo.

– Vežk užrašų knygelę į komisariatą ir nedelsdamas padaryk jos kopiją. Gerai, Asadai?

Jis linktelėjo. Dabar, kai jau buvo visiškai aišku, kad prie nusikaltimų prisidėjo visi trys žuvę vyrai, taip pat ir Bjarnė Thogersenas, kuris šiuo metu sėdėjo kalėjime, pirmiausia reikėjo informuoti sielvartaujančius aukų artimuosius ir užtikrinti, kad jiems būtų atlyginta neabejotinai milžiniška žala, panaudojant pinigus, gautus pardavus Pramo, Florino ir Dybolo Jenseno turtą.

Jis trumpam apkabino Asadą ir rankos mostu parodė policijos psichologui, kad jam viskas gerai, pagalbos nereikia.

Kai tik prireiks, jis galės kreiptis į savo asmeninę psichologę.

– Dabar važiuosiu į Roskildę. O tu su nusikaltimo vietas apžiūrinčiais ir įkalčius surenkančiais specialistais važiuok į komisariatą. Gerai? Pasimatysim rytoj, Asadai. Tada pasikalbėsime apie viską. Sutarta?

Asadas ir vėl linktelėjo. Jis jau buvo spėjęs pats viską perkratyti galvoje.

Jiedu puikiai vienas kitą suprato.

Roskildėje, Fazanų gatvėje, stovintis namas iš pažiūros atrodė tamsus. Naktinės užuolaidos nuleistos ir visiškai tylu. Per radiją buvo transliuojamas reportažas apie nusikaltimus Ejlstrupe ir suimtą dantistą, kurį policija apkaltino įvykdžius išpuolius miesto centre. Visus juos siejo bendras braižas – visi lavonai buvo įgrūdami į šiukšlių konteinerius. Jis buvo sučiuptas, kai bandė užpulti civiliais drabužiais persirengusią pareigūnę Nikolajaus aikštėje, kuri yra netoli Didžiosios bažnyčios gatvės. Po galais, ką tas idiotas sau manė?

Karlas pažvelgė į rankinį laikrodį, tada dar kartą į tamsos gaubiamą namą. Jis žinojo, kad pagyvenę žmonės eina anksti miegoti, bet dabar buvo tik pusė aštuonių.

Tada pažvelgė į ant durų pritvirtintas lenteles su vardais. Ant jų buvo parašyta: JENSAS-ARNOLDAS IR IVETĖ LARSENAI ir MARTA JORGENSEN. Tada paspaudė durų skambutį.

Jis tebelaikė nuspaudęs durų skambutį, kai duris atidarė liauna, senyva moteris. Ji bandė prisidengti nuo šalčio plonyčiu kimono.

– Taip? – paklausė ji mieguistu balsu ir žiūrėjo į Karlą sutrikusiu žvilgsniu.

– Atsiprašau, kad sutrukdžiau jus. Aš Karlas Mjorkas. Policininkas. Neseniai lankiausi pas jus. Ar pamenate mane?

Ji nusišypsojo.

– Ak, taip, – atsakė ji. – Teisingai, atsimenu jus.

– Turiu gerų naujienų. Norėčiau perduoti jas asmeniškai Martai. Mes radome jos vaikų žudikus. Galima sakyti, kad teisingumas triumfavo.

– Ak, – atsakė moteris, ranka paliesdama sau krūtinę. – Kaip gaila. – Tada keistai nusišypsojo. Toje šypsenoje slypėjo ne tik liūdesys, bet ir apgailestavimas. – Turėjau paskambinti jums, atsiprašau. Jums būtų nereikėję važiuoti taip toli. Marta mirė. Tą pačią naktį, kai jūs apsilankėte čia. Žinoma, ne dėl jūsų vizito. Paprasčiausiai, nebeturėjo jėgų. – Ji uždėjo savo ranką ant Karlo rankos. – Ačiū jums. Esu įsitikinusi, kad, sužinojusi tiesą, ji pajustų didžiulį palengvėjimą.

Karlas ilgą laiką sėdėjo savo automobilyje ir žvelgė į Roskildės fiordą. Nuo miesto sklindančios šviesos atsispindėjo tamsiame vandenyje. Kitomis aplinkybėmis nuo tokio reginio jį užlietų vidinė ramybė, bet ne šį kartą.

Karlo galvoje nepaliaujamai sukosi patarlė: „Ką gali atlikti tuoj, niekad nesakyk – rytoj." Neatidėk nieko rytojui, ką gali padaryti šiandien, nes rytojus gali neišaušti.

Jei viskas būtų išaiškėję vos keliomis savaitėmis anksčiau, Marta Jorgensen būtų mirusi žinodama, kad jos vaikų budeliai yra negyvi. Ji būtų atgavusi dvasios ramybę. Dvasios ramybę jaustų ir Karlas, nes žinotų, kad ji išsiaiškino tiesą.

– Neatidėk rytdienai to, ką gali padaryti šiandien.

Jis vėl pažvelgė į laikrodį, tada paėmė mobilųjį telefoną. Ilgai stebeilijo į ekraną, kol galiausiai surinko numerį.

– Hornbeko nugaros smegenų traumų klinika, – pranešė atsiliepęs balsas. Fone garsiai veikė televizorius. Karlas aiškiai girdėjo

žodžius „Ejlstrupas“, „Dueholtas“, „Duemosas“ ir „didelio masto gyvūnų gelbėjimo operacija“.

Taip, naujienos pasiekė netgi kliniką.

– Jums skambina Karlas Mjorkas, – prisistatė jis. – Esu artimas Hardžio Heningseno draugas. Gal malonėtumėte perduoti jam, kad aplankysiu jį rytoj?

– Žinoma. Bet Hardis dabar miega.

– Gerai. Bet prašau, pasakykite jam tai, vos tik jis nubus.

Žvelgdamas į vandenį jis prikando lūpą. Dar niekada gyvenime nebuvo priėmęs tokio rimto sprendimo. Jį apniko dvejonės ir nuogąstavimai.

Tada giliai įkvėpė, surinko dar vieną numerį ir, rodos, visą amžinybę laukė, kol atsilieps Mona Ibsen.

– Sveika, Mona. Atsiprašau dėl paskutinio karto. Kad viskas taip susiklostė.

– Nieko tokio. – Ji ištarė labai nuoširdžiai. – Girdėjau, kas šiandien įvyko, Karlai. Apie tai rodo per visus kanalus. Mačiau tavo nuotraukas. Daug nuotraukų. Ar tu sunkiai sužeistas? Visi taip kalba. Kur dabar esi?

– Sėdžiu savo automobilyje ir žiūriu į Roskildės fiordą.

Akimirką ji patylėjo, tikriausiai bandydama įvertinti, kokia yra jo dvasinė būsena.

– Ar viskas gerai? – paklausė ji.

– Ne, – atsakė jis. – Negalėčiau tvirtinti, kad man viskas gerai.

– Tuoj pat atvyksiu pas tave, – pažadėjo ji. – Lik, kur esi, Karlai. Nesijudink iš vietos. Žiūrėk į vandenį, nesinervink. Greitai atvažiuosiu. Pasakyk, kur tavęs ieškoti. Aš rasiu.

Jis atsiduso. Taip miela iš jos pusės.

– Ne, ne, – atsakė jis sukikendamas. – Nesijaudink dėl manęs. Man viskas gerai. Aš tik norėjau aptarti su tavimi vieną dalyką.

Kai ką, su kuo negaliu susidoroti pats. Jei galėtume susitikti mano namuose, būčiau labai laimingas.

Jis pasirūpino, kad viskas vyktų sklandžiai. Kad Džesperas nesišiaustų, Karlas jam davė pinigų, kurių turėjo užtekti vakarienei dviem *Pizzeria Roma* ir filmui *Allerod* kino teatre. Po to užkąsti turkiškų kebabų užkandinėje prie stoties. Taip pat paskambino į filmų nuomos punktą ir paprašė, kad po darbo grįžęs namo Mortenas eitų tiesiai į rūsį. Karlas užplikė kavą ir užvirino vandenį arbatai. Skrupulingai sutvarkė sofą ir paruošė kavos stalelį.

Mona įsitaisė šalia jo ant sofos, rankas susidėjusi ant kelių. Ji žvelgė įdėmiu žvilgsniu. Dėmesingai klausėsi kiekvieno jo žodžio, linkčiojo, kai jis padarydavo pernelyg ilgas pauzes. Bet nieko neištarė tol, kol jis galiausiai baigė kalbėti.

– Nori rūpintis Hardžiu savo namuose, bet bijai, – ištarė ji, dar kartą palinkčiodama. – Žinai ką, Karlai?

Jis pajuto, tarsi kas būtų perjungęs jo fizinio kūno pavarą, tarsi jis būtų pradėjęs judėti lėta eiga. Jautėsi taip, tarsi visą amžinybę būtų kratęs galvą. Kad jo plaučiai veiktų lyg nesandarios dumplės.

– Žinai ką, Karlai? – paklausė ji. Kad ir kokį klausimą ji užduotų, jis nesugebėtų į jį atsakyti. Karlas tiesiog norėjo, kad ji sėdėtų šalia jo amžinai, o jai tarp lūpų kirbėtų neatsakytas klausimas. Lūpų, kurias jis be proto troško pabučiuoti. Jis baiminosi, kad sulig išgirstu atsakymu išsisklaidys jos kvapas, išblanks jos akių žvilgsnis.

– Ne, nežinau, – pratarė jis neryžtingai.

Ji uždėjo ranką ant jo rankos.

– Tu tiesiog žavus, – ištarė Mona ir prisiglaudė prie jo. Dabar Karlas juto jos alsavimą.

Ji nuostabi, – pagalvojo Karlas ir suskambo jo mobilusis telefonas. Mona primygtinai reikalavo, kad jis atsilieptų.

– Labas. Tai Viga! – provokuojančiu tonu prabilo jo buvusi žmona. – Skambino Džesperas. Jis sako, kad nori persikelti gyventi pas mane, – pareiškė ji. Dangiškas jausmas, apėmęs Karlą, dabar subliuško. – Bet taip nebus, Karlai. Jis negali gyventi su manimi. Turime pasikalbėti apie tai. Esu pakeliui pas tave. Pasimatysime po dvidešimties minučių.

Jis norėjo paprieštarauti. Bet Viga baigė pokalbį.

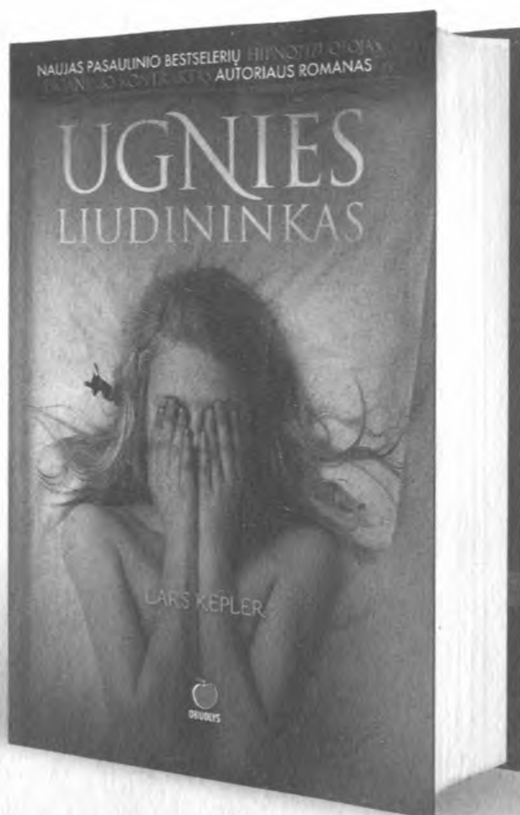
Karlas sugavo gundantį Monos žvilgsnį ir nusišypsojo, nutaisydamas apgailestaujančio žmogaus miną.

Tokia buvo jo gyvenimo realybė.

PADEKOS ŽODIS

Nuoširdžiai dėkoju Hanne Adler-Olsen už tai, kad ji kasdien drąsina mane kūrybiniame kelyje, už nuostabias įžvalgas. Ačiū Elsebeth Wæhrens, Freddy Milton, Eddie Kiran, Hanne Petersen, Micha Schmalsteig ir Henning Kure už išsamų komentarą, taip pat Jens Wæhrens už konsultaciją bei Anne C. Andersen už įžvalgas. Ačiū Gitte ir Peter Q. Rannes bei Danijos *Haldo* rašytojų ir vertėjų centrui ir *Hald* dvaro vertėjams už svetingumą, Poul G. Exner už tai, kad nesileido į kompromisus. Ačiū Karlo Andersen už išsamias žinias apie medžioklę ir kitus dalykus, policijos inspektoriui Leif Christensen už kilniadvasiškumą, už tai, kad pasidalijo savo patirtimi ir už pastabas dėl policijos procedūrų.

Ačiū jums, fantastiški skaitytojai, kad apsilankėte mano interneto tinklalapyje www.jussiadlerolsen.com ir padrąsinote rašyti.

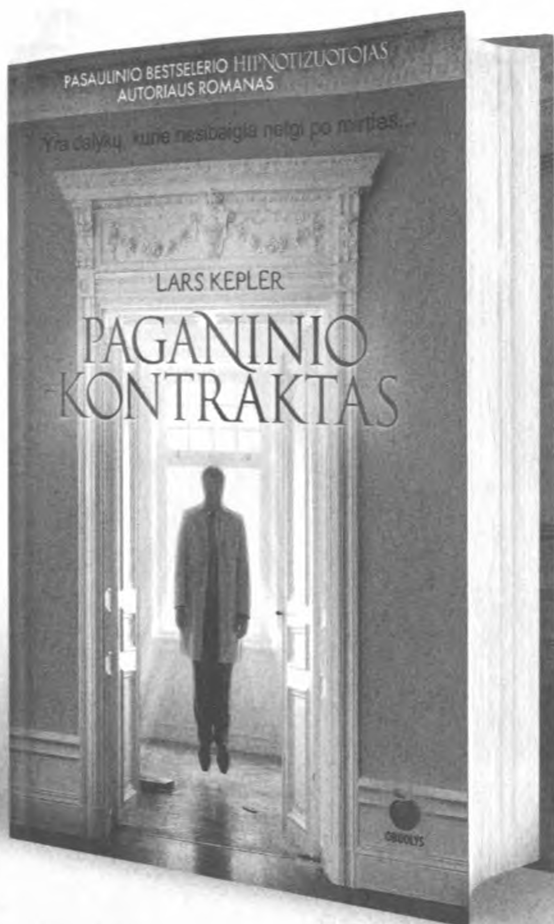

Lars Kepler

Ugnies liudininkas

592 p., kieti viršeliai

Flora Hansen apsimeta mediume ir verčiasi „bendravimu“ su mirusiaisiais. Po žiaurių žmogžudysčių paauglių globos namuose Hansen ima regėti keistai realistiškas vizijas. Ji praneša policijai, kad bendrauja su mirusia mergaite, bet į tai sureaguoja tik vienas detektyvas – Jonas Lina. Šis ilgiausiai užtrunka nusikaltimo, kuris atrodo akivaizdus, vietoje. Viskas liudija, kad globotinė Vikė Benet pasišalino vidurnaktį palikusi kruviną lovą ir plaktuką po pagalve. Pabėgo nuvariusi pakeleivingą mašiną su joje miegančiu keturmečiu berniuku. Ji laikoma vienintele įtariamąja, bet kodėl Hansen tvirtina, kad nužudymo įrankis akmuo, ne plaktukas? Kai detektyvas nusprendžia nepasitenkinti lengvais atsakymais, paieškos leidžia Jonui praskleisti mistikos šydą ir baigiasi susitikimu su žmogumi iš praeities.

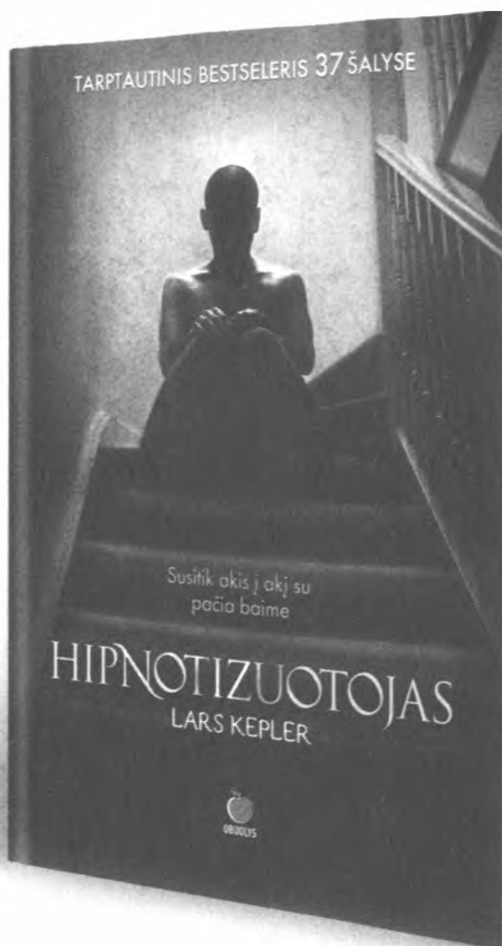

Lars Kepler

Paganinio kontraktas

592 p., kieti viršeliai

Prie Stokholmo krantų dreifuojančiame laive randama mirusi jauna moteris. Specialistai nustato, kad jos plaučiai pilni jūros vandens, bet vandens pėdsakų nėra ant drabužių ir kūno. Ar gali būti, jog moteris nuskendo laive? Kitą dieną prabangiame bute aptinkamas pasikoręs vyras. Niekas negali paaiškinti, kaip vyrui pavyko pasiekti aukštoje palubėje kabančią kilpą, kai aplinkui nėra jokių daiktų, ant kurių buvo galima pasilypėti. Gal tai ne savižudybė, o žmogžudystė? Ar šios dvi keistos mirtys susijusios? Detektyvas Jonas Lina imasi pavojingo, įtempto ir netikėtų posūkių kupino tyrimo.

Lars Kepler

Hipnotizuotojas

624 p., kieti viršeliai

Po žiaurių šeimos skerdynių Stokholmo priemiestyje liko vienas liudininkas – penkiolikametis sūnus Josefas Ekas. Jo būklė neleidžia apklausti, todėl komisaras Jonas Lina ekstremalioje situacijoje mato vienintelę išeitį – ieškoti hipnotizuotojo pagalbos. Erikas Marija Barkas jau dešimt metų neužsiima šia praktika, tačiau padaro išimtį Josefui, tikėdamasis, jog taip išgelbės dingusią jo seserį Eveliną. Kai hipnotizuotojas sulaužo sau duotą priesaiką ir pasineria į vaikino sąmonę, išaiškėja tiesa, kur kas labiau šokiruojanti, nei jis galėjo įsivaizduoti. Paties šeimai iškilusi grėsmė priverčia Eriką sugrįžti į siaubingą savo praeitį.

Adler-Olsen, Jussi

Ad36 Fazanų žudikai : romanas / Jussi Adler-Olsen : iš anglų kalbos vertė Agnė Mackevičiūtė – Kaunas : Obuolys [i.e. MEDIA INCOGNITO, 2013]. – 503, [3] p.

ISBN 978-609-403-565-4

Atrodo, detektyvų žanre sugalvoti ką nors originalaus – neįmanoma. Vis dėlto ši knyga dar kartą įrodo, kad galima sukurti šedevrą paneigiant visus to žanro kanonus. Nors Jussi Adler-Olsenas jau pirmuose puslapiuose įvardija žudikus, su kiekvienu nauju skyriumi įtampa vis auga, kol netikėta pabaiga sukelia priešingą reakciją, nei galėtum tikėtis – gailestį ir užuojautą. Meistrišką pasakojimą vienija kontroversiški detektyvo Karlo ir jo siro asistento Asado paveikslai.

UDK 821.113.4-31

Jussi Adler-Olsen
FAZANŲ ŽUDIKAI

Iš anglų kalbos vertė *Agnė Mackevičiūtė*
Redagavo *Raimonda Kavaliauskienė*
Tekstą tvarkė *Erika Merkytė-Švarcienė*
Viršelį pritaikė *Andrius Morkeliūnas*
Maketavo *Daiva Širvaitienė*

32 sp. l. Užsakymas Nr.
Išleido OBUOLYS®
(OBUOLYS yra registruotas leidybinis ženklas,
kurį pagal sutartį naudoja UAB MEDIA INCOGNITO)
Butrimonių g. 9, LT-50220 Kaunas
knygos@obuolys.lt | www.obuolys.lt

Spausdino UAB „Spindulio spaustuvė",
Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas

SKANDINAVIŠKO DETEKTYVO EL

Niekas nežino, kaip ant „Q“ skyriaus viršininko Karlo Mjorko stalo atsidūrė byla apie brolio ir sesers žmogžudystę vasarnamyje 1987 m. Tuomet buvo įtariami šeši internatinės mokyklos auklėtiniai, bet policija nerado įrodymų. Po devynerių metų vienas iš grupės, vienintelis mokęsis ten valstybės lėšomis, prisipažino nužudęs ir sėdo į kalėjimą. Mjorkas su keistuoliu asistentu siru Asadu ir skardžiabalse sekretore Rouze, kuri baigė policijos mokyklą geriausiais pažymiais, bet neišlaikė vairavimo egzamino, susidomi šiuo keistu atveju. Juo labiau kai vyresnybė įsako nekišti prie išspręstos bylos nagų, o viskas rodo, kad buvusioji šutvė, dabar – visuomenės grietinėlės atstovai, kraujo troškulio neprarado. Tie vyrai bijo tik vieno žmogaus – Kimės, kuri anksčiau priklausė jų rateliui, o dabar trainiojasi Kopenhagos gatvėse. Prasideda trigubos gaudynės: ar Mjorkas pirmiau prisikas prie tikrųjų žudikų, ar jie spės amžiams nutildyti pavojingą liudininkę? O gal Kimė pirma įvykdys savo planą?

Jussi Adleris-Olsenas gimė Kopenhagoje 1950 m. garsaus psichiatro šeimoje. Mokėsi medicinos, sociologijos ir kinematografijos, pradėdamas rašyti dirbo žurnalo redaktoriumi ir leidėju. Adleris-Olsenas jau buvo garsus ir vertinamas Skandinavijoje, kai parašė *Moterį narve*, pirmąjį i keturių romanų apie „Q“ skyrių. Daugelyje šalių jo kūriniai atsidūrė bestselerių viršūnėse, 2012 metais jis buvo populiariausias Vokietijos autorius. Jussi yra pelnęs vertingiausius Danijos ir Skandinavijos literatūros apdovanojimus, tarp jų ir *Stiklinį raktą*, kurį anksčiau yra gav Henningas Mankellis, Stiegas Larssonas ir Jo Nesbø.

TAIP PAT SKAITYKITE

ISBN 978-609-403-565-4

Viršelio dizainas: Thomas Szøke – eyelab.dk